

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUDACITY

ELODIE HART

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Cesaret

SERAPH

ELODIE HART

ALCHEMY PUBLISHING LTD

Sevgili Okuyucu
Alchemy'den sağ kurtuldunuz...
şimdi kemerlerinizi bağlayın.

İçindekiler

İçerik Uyarısı Önsöz - Athena

i Giriş (Entrance)

1. Gabe
2. Athena
3. Gabe
4. Gabe
5. Athena
6. Gabe
7. Gabe
8. Athena
9. Athena
10. Athena
11. Gabe
12. Gabe
13. Athena

ii Offertorium (Adak)

14. Gabe
15. Athena
16. Athena
17. Gabe
18. Athena
19. Athena
20. Gabe
21. Athena
22. Gabe
23. Athena
24. Athena
25. Gabe
26. Gabe

27. [Athena](#)
28. [Gabe](#)
29. [Athena](#)
30. [Athena](#)
31. [Athena](#)
32. [Gabe](#)
33. [Gabe](#)
34. [Athena](#)
35. [Gabe](#)
36. [Athena](#)
37. [Athena](#)
38. [Athena](#)
39. [Athena](#)
40. [Athena](#)
41. [Gabe](#)
42. [Gabe](#)
43. [Athena](#)
44. [Athena](#)
45. [Athena](#)
46. [Athena](#)
47. [Athena](#)
48. [Gabe](#)

iii. [Communio \(Komünyon\)](#)

49. [Athena](#)
50. [Athena](#)
51. [Athena](#)
52. [Gabe](#)
53. [Gabe](#)
54. [Gabe](#)
55. [Athena](#)
56. [Athena](#)

[Epilog - Athena](#)

[Elodie'den bir not Teşekkürler](#)

[Elodie Hart'in diğ er eserleri](#)

İçerik Uyarısı

Audacity, seks işçiliğini pembe balonlu sakız renginden daha az pembe bir tablo ile resmediyor. Bu kasıtlı bir seçimdir. Bu bir fantezi, önemli ölçüde iradeye sahip bir kadının bakış açısıyla belirli bir sapkınlığın keşfidir. Bu, seks işçilerinin gerçek dünyada her gün karşılaştıkları korkunç aşağılanma ve tehlikelere dair bir yorum değildir. Bu durum size uygun gelmiyorsa, lütfen dikkatli olun.

Bu kitapta ayrıca Gabe ve Athena tek eşli mutlu sonlarına ulaşmadan önce hafif bağlanma, rol yapma, kutsal şeye saygısızlık ve bazı grup aktiviteleri de yer almaktadır.

Önsöz - Athena

Önemli anlar her zaman dikkate değer gelmez.

Bu yüzden, Paris dışında herhangi bir şehirde olsaydık, duruşu ve zarafeti dikkat çekici olacak bir kadın bana taze bir şampanya kadehi uzattığında, parmaklarımın ağır kristali kavradığı ve gözlerim onun gözleriyle buluştuğu bu an, hafif bir merak uyandırmaktan öteye geçmez.

İlk tahminim, daha doğrusu *varsayımım*, onun beni istediği yönündedir. Buna hem erkeklerden hem de kadınlardan alışkınım. Görünüşe göre, en sakın ve zarif halimdeyken bile cinsel çekicilik yayıyorum.

Özellikle de en sakın ve zarif halimdeyken.

Bana onay ve memnuniyet karışımı bir bakışla b a k ıyor.

"Çok yakışmış" bakışı.

"*Vous-êtes anglaise?*" diye soruyor bana. Aksanı fena değil, ama *vous* kelimesindeki ünlülerdeki belirgin İngilizce yuvarlaklığı onu ele veriyor. Anlıyorum. Biz İngilizler için, otantik Fransızca sesli harfleri oluşturabilmemizi sağlayacak gerçek dilbilgisini yeniden öğrenmek zor. Sanırım o da, çoğu insan gibi, kelimeleri olması gerektiği gibi telaffuz etmenin verdiği saf zevkten çok, akıcı ve doğru konuşma becerisine öncelik veriyor.

"Öyleyim."

Bunu burada bırakıyorum.

Yakında benden ne istediğini söyleyecektir.

"Öyle düşünmüştüm," diyor. "Sen mükemmel bir İngiliz gülüsün."

Keskin bir aksanı var, ama bu basmakalıp bir cümle ve daha önce binlerce kez duymuşumdur. Onun lehine olan şey, bunu basit bir gerçeğin ötesinde daha etkileyici bir şey gibi göstermeye çalışmaması. Görünüşe göre ben bir İngiliz gülüyüm. İnsanlar hayatım boyunca beni böyle sınıflandırmışlar, ancak bu kategoriyi oluşturan verileri onlara sorsam, eminim ki cevap veremeyeceklerdir.

Bir adam bana Rossetti'nin bir tablosuna benzediğimi söyledi, ki bunu açıkçası rahatsız edici buldum. Onun ilham perileri kesinlikle at gibi çenelere sahipti. *Hiç* çekici değillerdi. Hayır, ben daha çok Sargent'ın eterik modellerine benzetilmenin baş döndürücü sıcaklığını tercih ederim; onların ceylan gözlü, soluk tenli, pembe dudaklı ihtişamını.

Bazıları, güzel Portland Düşesi gibi, yanaklarında baştan çıkarıcı pembe bir kızarıklığa bile sahip, sanki ressam, parlak istiridye rengi satenin altına girip en mahrem yerlerini aramış ve sadece ciltlerindeki o utanç verici, mahrem çiçeklenmeyi yakalamak amacıyla parmaklarıyla onları doruğa ulaştırmış gibi.

Daha önce de bu fanteziye kapılmıştım.

Bu, insanların bana neden cinsel tepki verdiklerine dair çalışma teorilerimden biridir: Onların ihlal etmek istedikleri, saf birine veya bir şeye benziyorum. Onları alt etmek. Parçalamak.

Bu kusursuz kadının hayal kırıklığı yaratan tanımına omuz silkiyorum. Biri size sadece gerçekleri söylediğinde söylenecek pek bir şey yok.

Elini uzatıyor, duruşu çıkıntılı-gevşek spektrumunun doğru ucunda. Kimse gevşekçe uzatılmış bir eli sevmez.

"Ben Camille St John."

Camille. Belki annesi Fransızdır. O sesli harfleri daha iyi telaffuz etmek için gerçekten daha çok çalışmalı. Dikkatsizliğin mazereti olamaz.

"Athena." Elini sıkarım. Bu noktada ona soyadımı vermem için bir neden görmüyorum. Onun soyadını serbestçe vermesi benim sorunum değil.

Sonra gülümsüyor, sert ve samimi bir gülümseme. Bu onu çok daha sevimli yapıyor. "Tanrım, buna bayıldım."

"Teşekkür ederim," diyorum, içten içe gülümseyerek.

Gözleri yüzümde dolaşıyor. Sanırım yüzümdeki uysallık ve ismimin kaçınılmaz çağrışımları ona uyumsuz geliyor.

"El sanatları tanrıçası. Tığ işi yapar mısın?"

Athena. Savaş tanrıçası. Bilgelik tanrıçası. Becerikliliğiyle övülür. Cinsel açıdan seçici olmamasıyla.

Eğer kadınsı bir görünüşe sahip Yunan tanrıçası ile dalga geçilmemesi gerekiyorsa, o da Athena'ydı.

Ve bu kadın *el işlerini* seçti.

"İlginç bir konuya değindin. Ben tığ işi yapar gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, öyle görünmüyorsun. Sana doğrudan bakire bir tanrıça olup olmadığını sormaktan daha az rahatsız edici geldi. Gerçi tanrıça kısmı tartışılmaz."

Haklıydım.

Beni istiyor.

Genelde kadınlarla ilgilenmem, ama o inkar edilemez bir çekiciliğe sahip, koyu renkli saçları ortadan düzgünce ayrılmış, onun kemik yapısı, cildi ve kadifemsi kırmızı dudaklarını mükemmelleştirme yeteneği olmayan birinde aşırı sert görünecek bir şekilde.

"Tekrar soruyorum. Sana bakire gibi mi görünüyorum?"

Hemen cevap vermiyor, bunun yerine şampanyasından bir yudum alıp beni inceliyor. Ne göreceğini biliyorum. Miu Miu elbisem şık, siyah ve zevkli, vücudumu gümüş tepside sunmak yerine, vücudumun güzelliklerini ima ediyor. Çoraplarım siyah ve şeffaf. Valentino topuklu ayakkabılarım zarif, Van Cleef bilezik ve küpelerim -ailemden bir hediye- sade bir ekleme.

Her yere uyum sağlayabilecek, mükemmel bir sosyal nezaketle davranabilecek ve doğru kişi beni bir depo dolabına ya da engelli tuvaletine sürükleyip boğazımı sıkarak dizlerimin üzerine çökertmedikçe, asla kendimi rezil etmeyecekmişim gibi görünüyorum.

O zaman kendimi soğukkanlılıkla rezil edebilirim.

"Sen," diyor, bardağını indirip beni incelemeye devam ederken, "sayısız kez bakireliğini kaybetmiş gibi görünüyorsun ve yoluna çıkan her erkek, nefesini kesecek bir tutkuyla seninle birlikte olmayı diliyor gibi."

Bu sözleri ona bir gülümseme kazandırdı.

Bu geceki hoş akşam yemeği, Rodin Müzesi'nin muhteşem ortamında, Sorbonne'un mevcut MBA sınıfının *en iyilerini* etkilemek için burayı yüksek bir bedel ödeyerek kiralayan İsviçreli banka Loeb'in ikramı. Ne yazık ki, bakımlı bahçelerin tadını çıkarmak için hava çok soğuk, ama daha önce birçok kez bu bahçelerin keyfini çıkarmıştım. Müze, hayatımızı onlara teslim etmeyi seçersek bizi bekleyen zenginlik ve lüksü tavizsiz bir şekilde sergilemek isteyen danışmanlık firmaları ve yatırım bankalarının gözdesi.

Bu kadın, Camille, sanırım Loeb heyetinin bir parçası. Muhtemelen Londra, Zürih veya Cenevre'den buraya gelip bize bir şans vermek için uçmuştur. Benim hissettiğim kadar burada kendini evinde hissediyor gibi görünüyor. Avrupa'daki büyükelçiliklerde büyüdüğünüzde, cilalı zeminler, parlak kristaller ve hiçbir yere varmayan ısıltılı sohbetler sizin için ikinci bir doğa haline gelir.

Loeb veya başka bir banka için çalışmak, *bunu düşünmeye istekli olmaktan* daha az ilgimi çekiyor. Aslında, endüstride çalışmak istiyorum. Kararları ben vermek istiyorum, insanlara ne kararları vermeleri gerektiğini söylemek veya bu kararları finanse etmelerine yardımcı olmak değil. Lisansımı bir yıl erken bitirdikten sonra Bain'de yönetim danışmanı olarak çalıştım ve şimdi danışmanlık deneyimim olduğu için, yönümü değiştirme zamanı geldi.

MBA, çoğu arkadaşım için bunu temsil ediyor: finans sektörünün yeni ve aynı derecede zorlu bir alt sektörüne yönelmek için bir araç.

Yatırım bankacılığı sıkıcı, katı ve sonsuz bir hiyerarşiye sahip, ancak şirketlerin nasıl çalıştığı ve finansal sistemlerinin nasıl işlediği konusunda sağlam bir temel sağladığı inkar edilemez. Başka bir yerde hızlı bir yükseliş için gerekli araçları edinebileceksem, bir veya iki yıl boyunca kendimi bu işe adayabilirim.

Birbirimizi süzerken, Camille'in ne kadar sofistike göründüğünü, müze fuayesinin ikonik ferforje merdivenleri ve tek renkli zemini önünde ne kadar dengeli durduğunu takdir etmek için bir an duruyorum. Onun da benimki gibi siyah ve sade olan shift elbisesine başımı sallıyorum.

"Celine mi? Bu kesinlikle Phoebe Philo'nun tasarımı, değil mi?"

Gerçek bir Paris aksanı olmayabilir, ama kesinlikle bir yerlinin ayırt etme yeteneğine sahip. Birçok şık Parisli, markanın sonraki kreatif direktörü Hedi Slimane'nin tasarladığı hiçbir şeye dokunmayı reddederek, Philo döneminin vintage tasarımlarına sadık kalıyor.

O da onaylayarak gülümser. "Celine'i iyi tanıyorsun. Etkilendim."

Kendimi küçümseyerek omuz silkiyorum. "Phoebe Philo'nun tasarımlarını görünce hemen tanırsın. Çok güzeller."

"Yine de Loeb'da bir iş bulup, günde yirmi saat gri bir kabinde çalışmak mı istiyorsun?"

"Loeb'den çok Celine için daha iyi bir elçisin," diyorum, şampanyamı hanımefendi gibi yudumlarken. Vintage değil, ama fena değil. Muhtemelen küçük bir bağdan gelmiştir.

Kıkırdayarak güldü. "Ah canım, ben Loeb için çalışmıyorum."

Bu şaşırtıcı. "Öyle mi?" Daha az kibar olan soruyu sormadan bırakıyorum. *O zaman burada ne işin var?*

"Onlar..." Kalabalığa bir göz attıktan sonra sesini alçaltıyor. "Onlar benim müşterilerim, ama bu yüzden burada değilim."

Yine sessiz kalıyorum. Bir amacı varsa, onu kendisi söyleyecektir.

"Bir ajans için çalışıyorum. Loeb gibi şirketlerde çok üst düzey pozisyonlara insanları yerleştiriyoruz."

Ugh. O bir işe alım danışmanı. Bu dünyada gerekli bir kötülük, ama yine de korkunç. Kibarca gülümsüyorum. "Yönetici kadrosu mu demek istiyorsun?" CEO'lar, CFO'lar, COO'lar... Hepsi MBA öğrencileri için çok üst düzey pozisyonlar.

"Yönetici asistanları." Bunu söylerken beni izliyor.

Alaycı bir ifade takınmamak için diplomatik çevrelerdeki tüm deneyimimi kullanmam gerekiyor. Avrupa'nın en iyi işletme okullarından birinin mezun olacak öğrencilerini gözetliyorsa, zamanını boşa harcıyor demektir. "Bu grup biraz..."

Aşırı eğitilmiş. Bu kelimeyi söylemeden önce yutuyorum, çünkü entelektüel snobluk kokuyor.

O, düzgün kaşlarını kaldırıyor. "Aşırı nitelikli mi?"

Gülümsüyorum, yine omuz silkiyorum. "Ya da pahalı. Ya da açgözlü."

"Hmm." Yine odanın içinde göz gezdiriyor. "Neredeyse tüm adaylarımızın yıllık maaşı yedi haneli rakamlara ulaştığını bilseler ne derlerdi acaba?"

Şimdi gerçekten dikkatimi çekti, çünkü bu çok saçma. Aklıma gelen tek soruyu soruyorum.

"Nasıl?" *Seyahat rezervasyonlarını yapan ve toplantı notlarını derleyen birine kim bu kadar para öder ki?*

Bana doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir adım attı. "Önce bazı belgeleri imzalarsanız, kokteyl içerken size çok daha fazlasını anlatabilirim. Müşterilerimizin ve adaylarımızın gizliliğini son derece ciddiye alıyoruz. Ama şunu açıklayabilirim.

"Yönettiğim ajansın adı Seraph ve yerleştirdiğimiz kadınlar - şu anda sadece kadınlar var - sektörün en güçlü erkeklerine erişim imkanına sahip. Bu kadınlar *tam hizmet veren* yönetici asistanları."

Dudaklarım istem dışı açılır, daha fazla açıklamaya gerek kalmadan ne demek istediğini anlarım.

"EA'larımız, yalnızca en iyi okullardan MBA düzeyinde niteliklere sahiptir ve C-suite'teki işverenlerine... ve ayrıca

yatak odasında da çok değer katıyorlar."

İçimde derin bir çekim hissediyorum. Anlık bir şey. Tek bir cümleyle yarattığı bu görüntü... baş döndürücü. *Yatak odasında bir sürü değer.*

"Bunlar meşgul adamlar, Athena," diye devam ediyor. "Onların... anahtar teslimi bir çözüme ihtiyaçları var, diyebiliriz. Derin arzuları, rafine zevkleri ve titiz standartları var. Yaptığı her şeyde en iyinin en iyisi olan bir asistana ihtiyaçları var. Onların zekasına eşdeğer, her ihtiyaçlarını önceden tahmin edip karşılayabilecek biri." Bir an durup, anlamlı bir şekilde bana başını sallıyor. *Senin gibi biri.* "Ve tabii ki, bunu maddi olarak çok, çok cömertçe ödüllendirmekten mutluluk duyarlar. Ve... olağanüstü bir erişim imkânıyla."

"Sen bir madamsın," diye fisıldarım. Nedense, bu beni şaşırtmaz. "Ben bir feministim ve bu şirketin sahibi, son derece etkili bir güç oyuncusu, o da feminist. Kadınlar hala pek çok güç pozisyonundan mahrum. Augusta'dan St Andrew's'a kadar golf sahalarında oynanan pek çok arka kanal, pek çok eski dostlar ağı var. Ama bizim onların sahip olmadığı avantajlarımız var ve benim görevim, bu avantajların en üst düzeye çıkarılmasını sağlamak ve adaylarımın karşılığında mükemmel bir ücret almasını sağlamak."

Başını hafifçe eğerek, sunumunun son cümlesini söylüyor. "Belli bir düzeyde yakınlığın sağladığı *erişimi* hayal edin. Herhangi bir şirketteki en güçlü karar vericinin kulağını size verdiğini hayal edin, çünkü ona benzersiz konumunuzla sunduğunuz şey, en yakın yönetim ekibi üyeleri dahil, başkalarının hayal edebileceğinin çok ötesindedir."

BİRİNCİ BÖLÜM

Introitus (Giriş)

Aniden, şiddetle uyanıp, bu deneyimi sizinle paylaşmayı kesinlikle seçmemiş bir kadının önünde çıplak olduğunuzu fark ettiğinizde sizi saran duyguların karışımı gibisi yoktur.

Dehşet, aşağılanma, savunmasızlık, utanç: hepsi adrenalın iğnesi gibi bir anda üzerime çöküyor, tam güçte yanan ışıklar ve kadının çığlıkları ise beni yatakta oturur hale getiriyor, sanki ölmüş bir TV kötü adamı aniden hayata dönmüş gibi.

Kadın ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla çığlık atıyor. "Oh hayır! Özür dilerim bayım, özür dilerim. Sanırım boştu!"

"Siktir," diye mırıldanıyorum, bir elimle içgüdüsel olarak hayalarımı tutarken, diğer elimle ani parlamadan gözlerimi koruyorum. Pantolonum nerede lan? Yatağın yanındaki zemine körü körüne bakıyorum, gözlerim umduğum gibi giysilerime değil, kullanılmış ve düğümlenmiş bir prezervatife takılıyor.

İnanılmaz utanç verici.

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm," diye tekrar tekrar mırıldanıyorum, metro merdiveninde insanları itip kakmak için daha uygun olan, bu boktan durumla başa çıkmak için yeterince para almayan birine istemeden teşhircilik yapmak için uygun olmayan, rahatsız edici bir İngiliz alçakgönüllülüğüyle.

Ağzım kurudu. Alkolden kaynaklanmadığına göre, horlamış olmalıyım. Alchemy adlı bu seks kulübü, eğlenceye katılan herkesi korumak için iki içki sınırı koymuş. Açıkçası, istenmeyen yaklaşımlardan korunmayan tek kesim, zavallı temizlik personeli.

"Birazdan kalkacağım," diye ısrar ediyorum, yastığı penisimin önüne sıkıştırıp, boş elimle ağırlığımı taşıırken, yatağın diğer tarafına üzgün bir şekilde bakıyorum.

Bu çok saçma.

Mr Bean'in yetişkinler için çekilmiş bir versiyonunda başrol oynuyormuşum gibi hissediyorum.

Ben, yüzlerce çalışandan ve milyarlarca poundluk varlıktan sorumlu 36 yaşında bir adamım. Artık buna uygun davranmamın zamanı geldi.

"Seni bırakıyorum," diye daha da ısrarcı bir şekilde söylüyor, kapıdan geri çekiliyor ve kapıyı sertçe kapatıyor.

Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?

Yatağa yığılıyorum, lanet olası tavan ışıklarının gözlerime gelmemesi için ön kolumu yüzüme atıyorum. Işıkları açık bırakmış, akıllı kadın. Muhtemelen ışıkları tekrar kapatırsa hemen bayılacağımı biliyordu.

En azından bu akşam daha önce yattığım kadının izi yok. Onunla uyanmak, travma geçirmiş bir temizlikçiyle uyanmaktan daha korkunç olurdu, özellikle de onun adını hatırlamadığım için.

(Yani, seviştiğim kadının.)

Bekle, bitirdim mi? Bitirdim, değil mi?

Penisimdeki hafif tahriş, iş başında uyuyakalmadığımı ve bayılmadan önce gerçekten onurlu bir şekilde görevimi yerine getirdiğimi hatırladığımı doğruluyor. Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktürdüğümde hoşuna gitmişti.

Gerçekten hoşuna gitmişti.

Kolumu hareket ettirmek için enerji topluyorum ve elimi yüzümün üzerine çekiyorum. Eğer yeminini bozup rahipliği bırakıp sekiz milyar İngiliz sterlini değerindeki varlıkların yönetimini üstlenmek klişe olacak kadar yaygın bir olay olsaydı, ben de gerçekten bir klişe olurum.

Ama şu anda, ben sadece bir alay konusu oldum.

Ayrıca kaskatıyım - iyi anlamda değil - ve donuyorum. Bu yataklarda saten çarşaflar var ama gerçek örtü yok - muhtemelen benim gibi salakların çok rahat etmesini önlemek için.

Yüksek sesle inleyerek yataktan kalkıyorum. Saatile baktığımda, saatin sabah dörtü biraz geçe olduğunu görüyorum.

Ben bir şaka gibiyim.

Kış güneşi küçük bir teselli, sanırım. Ofisimin pencerelerinden içeri giriyor, monitörümün tam da yanlış yerine vuruyor, ama ben onu memnuniyetle karşılıyorum.

Bu sabah Alchemy'den ayrıldığımda doğrudan ofise geldim. Tanrı biliyor ki, duş almam gerekiyordu, ama zavallı temizlikçiler benim bedenimin günahlarını temizlemek için beklerken odanın banyosunu kullanmak istemedim. Burada büyük bir banyom ve duşum var — işe koşarak geldiğimde çok kullanışlı oluyor — bu yüzden kendimi yıkadım ve kaçınılmaz sona boyun eğmeden önce birkaç saat boyunca masamın karşısındaki kanepede uyanık bir şekilde uzandım.

Gece uykumu almıştım.

Alchemy üyeliğim benim için geçici bir çözüm olacaktı. Geçici bir önlem. Arkadaşım Anton Wolff bunu birkaç ay önce önerdi, o zamanlar ben hala rahip olabilirdim. Yoksulluk yemini etmek benim durumumdaki bir adam için kaçınılmazdı. Gerekli bir kötülük.

Bekârlık yemini bir kenara atmak bana çok da uymuyordu... ta ki uymayana kadar. Ama bu görevi üstlendiğimden beri kötüye kullandığım para, viski ve diğer tüm uyuşturucu teknikler gibi, orgazmlarımın kutsal parlaklığı da soldu ve şimdi kendimi sadece pis hissediyorum. Utanç dolu.

Bu tam olarak bir sürpriz değil. Hristiyanlığın temel kavramlarından biri, basit, geçici zevklerin asla manevi zevklerin getirdiği türden sonsuz huzur ve mutluluğu getirmeyeceğidir. Yine de, kendimi, hayatımın bu yeni versiyonunun bunaltıcı ağırlığı sürekli, agresif bir uyuşmayı gerektiren, neşe içermeyen bir kısır döngü içinde buluyorum. Maddiyat odaklı stresin bu zehirli girdabında boğuluyorum ve yüzgeçlerimi bulana kadar düzenli yaşam yardımlarına ihtiyacım var.

Bu da beni, yapmam gerektiğini bildiğim adıma getiriyor. Son on iki ayda işlediğim tüm günahlardan daha kirli, daha sömürücü, daha aşırı hissettiren adım.

Masamın çekmecesine uzanıp küçük bir karton parçası çıkarıyorum, parmağım ve başparmağımınla çapraz olarak zıt kenarlarına bastırıp döndürüyorum. Soluk pembe renkli ve kalın kartondan yapılmış. Ön yüzünde, bir çift karmaşık altın melek kanadı ve tek bir kabartma kelime var.

Seraph.

Anton bu kartı geçen hafta Alchemy'de, dün geceki kadar yorgun olduğum bir anda bana verdi. Kulüpte istediğin zaman seks yapmaktan bile daha uygun

, iş yerinde seks yapmanın daha uygun olduğunu söyledi. Kurduğu Seraph ajansından MBA diplomalı bir yönetici asistanı, görünüşe göre her konuda bana yardımcı olacaktı. İhtiyacım olduğunda, özellikle mesai saatleri içinde bana hizmet edecek ve sekiz saatlik uykuyu gerçeğe dönüştürebilecek kadar beni tatmin edecekti.

Son birkaç aydır hayatımın birçok kararını verirken sergilediğim kaderci tavır, açıkçası korkutucu. Kontrolümün çok az olduğu, hatta hiç olmadığı, hızla ilerlediğim bir rollercoaster'dayım. Ama işyerimde bir fahişe tutmak için telefonu elime almaktan daha *ahlaksız* bir şey olamaz.

Telefonu kaldırıyorum.

Anton ile yaptığım konuşma beni tedirgin etti. O, eski EA'sı ve kendisi ile halefi Max'in o gece Alchemy'de övgüler yağdırdığı kadın olan Athena'yı arayacağına söz verdi. Onlara göre Athena, fiziksel olarak muhteşem ve her alanda korkutucu derecede yetkin, yürüyen bir ilham kaynağı.

Eğer Athena, Anton'un "vücudunu ve kişiliğini tamamen boşa harcayan" olarak tanımladığı şu anki işvereninden ayrılma fikrini kabul etmezse, Anton Seraph CEO'sunu arayacak ve Athena'nın benimle görüşmesini sağlayacak. Bu süreç o kadar ürkütücü ki, şimdiden altıma sıcıyorum.

Yorgunluk ve giderek artan bir öz nefret duygusuyla kendimi masamdan kaldırıp ofisime bitişik küçük odalardan birine sürüklüyorum. Babam burayı işlettiği zaman burayı depo olarak kullanıyordu, ama bu finans devrini devraldıktan kısa bir süre sonra Sotheby's müzayede evine yaptığım spontane ve korkunç derecede pahalı bir gezi, bu depoya yeni bir işlev kazandırmamı sağladı.

İşte orada.

Loş ışıklı odadaki masanın üzerinde, içindeki içerik seks ya da viskiden daha besleyici olan, ışıklı bir cam kutu duruyor.

Üstünde, duvara basit bir haç asılı.

Önünde ise Viktorya dönemine ait deri minderli bir *dua sehpa*sı, yani diz çökme sehpa'sı duruyor.

Arkamdaki kapıyı yumuşak bir tıklama ile kapatıp masaya saygıyla yaklaşıyorum. Zaten yumuşama, sürtünme, yorgunluk ve suçluluk duygusunun hafiflediğini hissediyorum. Bu benim vaftizim. Çıplak bedenimi Ürdün Nehri'ne daldırmak, taşıdığım bu kirli günah tabakasını temizleyeceğim gibi, beni de arındıracak.

Küçük bir şekilde, son on iki saatin kalıcı hatıralarını silecek ve beni iyi, doğru ve saf olan şeylere bağlayacak.

Saat dokuzdan çok da uzak değil. *Hora Tertia*. Kutsal Ruh'un Pentekost bayramında inmiş olduğu saat. Terce Ayini, önümüzdeki günün geri kalanı için Kutsal Ruh'tan rehberlik ve güç sunar.

Cam vitrinin yanında metal bir sürahi ve ona uygun metal bir kase duruyor. Sabahın erken saatlerinde sürahiyi doldurdum ve şimdi suyu kaseye döküyorum, sürahinin geniş ağzından akan sıvının sıg ve parlak yayını hayranlıkla izliyorum. Cam kutunun içindekileri ellemeden önce ellerimi yıkamaya hazırlanırken, milyarder bir CEO olarak yeni hayatımda Terce'yi, Tanrı'nın kutsanmış bir hizmetkarı olduğum zamanlarda yaptığımdan çok daha düzenli bir şekilde yerine getirmenin ironisini düşünüyorum.

Kutsal bir yaşam, hizmet dolu bir yaşam için rahiplik mesleğine girersiniz. Kutsallık devam ederken, hizmet yönü ön plana çıkar. Seminerde öğrendiğim sekiz saatlik ibadetten, sadece sabah ve akşam ibadetleri olan Lauds ve Vespers'ı sürdürdüm. Hafta içi sabahları saat dokuzda, cemaatimizin aşevinde çalışıyor ya da bağışçılarla bağış toplama kampanyaları için pazarlık yapıyordum.

İtalyan Rönesansından kalma yedi milyon pound değerindeki Saatler Kitabı'nın eşliğinde saatleri tutacak durumda değildim.

Ama şimdi, işte buradayım, bu gerçeküstü kurumsal dünya, rahip olarak gerçek rolümün bana vermediği yapılandırılmış tefekkür için bana alan sağlıyor. Bu hiçbir şekilde günlük bir alışkanlık değil - ben bir iş adamıyım, Trappist rahibi değilim - ama kendimi ara sıra yönetim kurulu toplantıları öncesinde Terce için, öğle vakti barış ve güç için yapılan Sext duaları için (genellikle söz konusu yönetim kurulu toplantıları *sonrasında* ihtiyaç duyulan) veya saat üçte yapılan None'ın sunduğu fedakarlık perspektifi için buraya uğrarken buluyorum - genellikle öğleden sonra çayı ve bisküvilerle ironik olmayan bir şekilde karnımı doyurmadan önce.

Benim ısrarla uyguladığım bu ritüel el yıkama, ilk bakışta paha biçilmez bir esere dokunmadan önce yapılacak akıllıca bir şey olabilir, ancak

Ekmek ve şarabı almadan önce her gün ayin sırasında yaptığım Lavabo ritüelinin kas hafızasında yer aldığını fark etmemek mümkün değil.

Artık rahip olmayabilirim.

Artık kutsal ayinleri gerçekleştirme hakkım olmayabilir.

Ancak bu sessiz, törenvari el yıkama beni bu ana bağlar. Sessizlik, alçakgönüllülük ve dua içinde kalmayı seçtiğim bu ana. Benim gibi zavallı, sefil bir günahkar olsam da Tanrı'nın lütfunu aramaya.

Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra nitril eldivenlerimi giyip vitrinin kapağını kaldırıyorum. Önceki görevimde değerli eşyaları

—Rab'bin bedeni ve kanı kadar değerli hiçbir şey yoktu—ama bu, sahip olduğum en pahalı ve yaratıcı açıdan en etkileyici şaheser.

Bir İtalyan Saat Kitabı.

Tanrı'nın ihtişamına adanmış, şaşırtıcı derecede karmaşık bir kitap, kökeni görsel zenginlikleri kadar büyüleyici. Aslen İtalyan Rönesansı'nın önemli sanat patronları olan Tornabuoni ailesi tarafından sipariş edildi ve hala canlı olan minyatürleri, parlak altın varakla kaplanmış zengin kırmızı, lacivert ve malakit tonlarıyla Floransa'nın ihtişamını kutluyor.

Sotheby's'deki konservatörler, bu paha biçilmez eserin bakımını üstlendiğim süre boyunca bana her konuda yardımcı oldular. Eserin ofisimde saklanması sağladılar ve bana eserin bakımı ve kullanımı konusunda kapsamlı bilgi verdiler. Süreci yöneten uzman, bana, eseri asıl yaratıldığı amaç için kullanmak isteyen ilk alıcı olduğumu söyledi.

Sotheby's'in pek çok müşterisinin Saatler'i sakladığını sanmıyorum.

Kitap, nem kontrollü vitrinde açık olarak duruyor, sırtı gerekli olan 120 derecede destekleniyor. Saatlerin başlangıcını oluşturan sözleri okumaya başlarken, kenar boşluklarındaki *bianchi* girari'nin (beyaz asma süslemesi) karmaşıklığına hayranlıkla bakıyorum.

Deus, in adiutorium meum intende. Domine,

ad adiuvandum me festina. Tanrım, bana

yardım et.

Ey Tanrım, bana yardım etmek için acele et.

Kaç kişinin gözleri bu sayfalara bakmıştır? Kaç kişi bu sözlerle Tanrı'dan kendilerine yardım etmesini, onlara güç vermesini,

güç versin diye yalvarmış olabilir?

Bu eski kitabın sayfalarını çevirmek için ince kemik saplı çubuğu alıyorum. Ancak o zaman kitabın şu anda açık olduğu sayfayı fark ediyorum.

Kompline.

Korunma ve huzurlu bir uyku için yatmadan önce okunan dua.

Dün gece ofiste geç saatlere kadar çalıştım, Compline ile iş günümü bitirmeden önce, Bu Sektör Hakkında Bilmediğim Şeyler'in sonsuz boşluğunda bir iz bırakmaya çalıştım.

Bu, arkadaşım Adam Wright'ın beni arayıp Alchemy'ye içki içmeye götürmesinden yaklaşık bir saat önceydi.

Dün gece, huzurlu bir uyku için Tanrı'ya ettiğim dualar kulak ardı edildi ve neredeyse kesinlikle reddedildi.

BÖLÜM 2

Athena

Anton Wolff'un adı telefonunuzun ekranında yanarsa, aramayı reddetmezsiniz.

Bunun çeşitli nedenleri vardır.

İzlediğim belgeseli duraklatırım — *Winter on Fire*, on yıl önce Ukrayna'da yaşanan ayaklanmayı anlatıyor. Hem ilgi çekici hem de yüzleştirici bir belgesel. Bay Wolff'un biraz rahatlama sağlayacağı kesin.

"Anton. Merhaba."

"Merhaba Athena. Nasıl gidiyor?"

Adımı yavaşça söylerken sesinde gülümseme duyuyorum ve yemin ederim ki tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Sahibim çanı çalıyor ve bana lezzetli bir tavuk ikramı sunuyor gibi hissediyorum.

"Hâlâ onları çeviriyorum." Uzaktan kumandayı bırakıp daha dik oturuyorum, kaşmir kozamın içinde yer değiştiriyorum. Kanepe, Loro Piana battaniyeleri ve yastıklarla dolu bir yuva gibi, hepsi de şu anda çalıştığım, düşünceli ve cömert bir hediye veren adam olan Steve Goodall'ın hediyeleri.

O gülüyor. "Aferin kızıma."

Bu noktada, Anton için çalışırken ona hiç aşık olmadığımı açıklığa kavuşturmak isterim, en azından tamamen değil. O, benim yaşımın iki katından fazla olan, bana emir veren, beni kullanan ve tüketen milyarder patronumdu ve onun için çalışmanın en *iyi ikinci* yanı, yedi haneli maaşımdı.

Şu anki patronum için aynı şeyi söyleyemem.

Ne yazık ki, bu Anton'un "*benim kızım*" gibi bir cümle ile meme uçlarımı sertleştiremeyeceği anlamına gelmez, çünkü o özellikle müstehcen, samimi tonda bu cümleyi hak etmek için eskiden *isteyerek* yaptığım şeyler kolayca unutulmaz.

"Tek eşlilik nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Şimdiki eşi Genevieve ona sırtını döndüğü anda beni kovması hala canımı yakıyor. Bir Çarşamba günü, onunla ve ikinci adamı Max ile Cannes'a gidip, onun yatırım yaptığı seks kulübünü keşfe çıktı. Ertesi Pazartesi sabahı, gülümseyerek ve güneşten yanmış bir şekilde bana, nazikçe ama samimi bir

Cannes'a gitti ve onun yatırım yaptığı seks kulübünü incelemek için onunla ve ikinci adamı Max ile birlikte gitti. Ertesi pazartesi sabahı, güneşten bronzlaşmış ve sırtarak bana nazik ama kararlı bir şekilde ilişkimizin bittiğini söyledi.

İşleri uzaktan yeni EA'sına devretmeye çalışmak tam bir kabus oldu, orası kesin. Ve bu işin doğası gereği olsa da, canımı yakabiliyor. "Harika," diyor o neşeli, hayattan büyük sesiyle ve ben, bu özel durumda "*benim kızım*" ifadesinin sadece bir deyim olduğunu ve daha fazlası olmadığını biliyorum.

Bu ilişkiye olan bağlılığını takdir etmek zorundayım. Genevieve onun dördüncü eşi olabilir, ama bu seferki kalıcı olacak. Onu gördüğüm anda bu gerçeği anladım. Onu ofisine çekip Max ve başka bir iş arkadaşını onu azarlamaya gönderirken, ben de onu tatmin ediyordum. O anda, o adamın kalbi yanmış olduğunu anladım.

Benim işim de öyle.

"Bunu duyduğuma sevindim." Boğazımı temizledim. "Senin için ne yapabilirim, Anton?" "Senin için potansiyel bir pozisyonum var," dedi ve ben gözlerimi devirdim.

"Benim bir işim var, teşekkürler. Ve bir pezevenge ihtiyacım yok."

"Goodall seni orgazmlarla doldurup taşıyor, değil mi?"

Sesindeki alaycı ton belliydi. Steve, otuzlu yaşlarında, sosyal açıdan beceriksiz bir inekti ve yenilikçi bir hidrojen yakıt hücresi şirketi yönetiyordu. Yenilenebilir enerji sektörü hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve maaşı olağanüstü olduğu için bu işi kabul etmiştim. Büyüleyici bir alanda kolay para kazanmak ve Steve'in her pazartesi, çarşamba ve cuma günleri ofisindeki kanepede beni misyoner pozisyonunda becerirken numara yapmak zorunda olmam çok da önemli değildi.

"Bu kesinlikle seni ilgilendirmez."

Gerçekten de değil ve o da bunu biliyor. Ayrıca, işverenlerimle ilgili hiçbir şekilde uygunsuz davranışa izin vermeyeceğimi de biliyor, katı gizlilik anlaşmaları bir yana.

Sesi yumuşadı. "Bak. Öyle olmadığını biliyorum. Sadece... Hayatında tam da senin gibi birine ihtiyacı olan bir arkadaşım var ve en azından bu fırsatı sana haber vermek istedim. Sen, piyasayı her zaman takip etmeyen bir iş kadını değilsin."

İç çekiyorum. "Kim o?"

"Gizlilik anlaşması olmadan sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Senin kararın. Ama *beni sen* aradın, hatırladın mı? Ve konuşmalarımızı asla tekrarlamayacağımı biliyorsun."

"Adı Gabriel Sullivan. Gabe."

Kaşlarını çatarak ismi hatırlamaya çalışıyorum. "Sullivan..."

"Sullivan İnşaat'tan. Kısa süre önce babasının yerini aldı."

Oh. Şimdi anladım. Sullivan, Londra liman bölgesinin yarısına sahip. Birkaç nesildir devam eden devasa bir İrlandalı inşaat şirketi. Birkaç yıl önce halka açıldılar ve aile birkaç kez milyarder oldu.

"Halka açık şirketi oğlu mu yönetiyor?"

"Hayır. O, ailenin yatırım aracı olan Rath Mor'u yönetiyor. Sekiz milyarın üzerinde varlıkları var. Arazilerinin çoğunu ellerinde tuttular. Kardeşi inşaat işini yürütüyor."

"Yani temelde özel bir servet fonu mu?" Bu kavramı iyi bilirim: çoğu normal zengin insan gibi İsviçre'deki özel bankalara gitmeyen, varlıklarını gerçek bir yatırım şirketi gibi kendi bünyesinde yöneten çok zengin aileler.

"Aynen öyle. Bana bir iyilik yap. Gabe'i ara."

"Tamam. Bir saniye." Elimi uzatıp MacBook'umu kucağıma alıyorum ve arama motoruna *Gabriel Sullivan* yazıyorum.

Vay anasını.

"O Steve Goodall değil," diyor Anton alaycı bir

şekilde. "Kesinlikle değil," diye mırıldanıyorum.

Arama sonuçlarında çıkan şirket ve Getty görüntülerinden biri bana bakıyor.

Siyah saçlı.

Mavi gözlü.

Gülümsemiyo

r.

Camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri ve dik duruşu.

Çoğu fotoğrafta, çeşitli takım elbise ve kravatlar ya da takım elbise ve düğmeleri açık gömlekler giyiyor.

Ama kaydırırken bir fotoğraf gözüme çarpıyor.

Fotoğrafa tıklıyorum ve Google, geçen yıl tarihli *The Telegraph* gazetesinin finans bölümünden şu manşeti gösteriyor.

Gabriel Sullivan rahipliği bırakıp Rath Mor Asset Management'ın başına geçecek. Babası Ronan Sullivan, bu Eylül ayında emekli olacak.

Bu resmi bir fotoğraf, ama diğerlerinden çok farklı bir etki yaratıyor. Gabriel, güzel bir eski kilisenin nefinde duruyor, kolları kavuşturmuş ve

gölümsemeden duruyor —şimdiye kadar, markasına uygun—basit bir rahip kıyafeti giymiş. Siyah gömlek ve pantolon giymiş ve basit beyaz bir rahip yakası takmış. Etrafında, kilisenin vitray pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı sayesinde, renk parçacıkları dans ediyor.

Resmi incelemek için eğiliyorum. Bu rahip, etkileyici ve ciddi, ve *çok seksi*. O kadar seksi ki, Anton ile konuşurken hissettiğim küçük zevk titremesi anında unutuluyor.

Bir adam, hizmet hayatı uğruna en ilkel arzularını bastırmaya razı olacak kadar güçlü bir meslek bilinciyle nasıl olur da seks için para ödemeye başlar?

Ve bu onu ne tür bir gizem haline getiriyor? Eski fedakarlıkları, sadece Seraph'ın sağlayabileceği türden bir çözüme olan ilgisini *açıklıyor* mu, yoksa bunu tamamen *açıklanamaz hale* mi getiriyor?

Muhtemelen, bir zamanlar verdiği yeminlerin kutsallığına inanıyordu. Onun onu tutma, arındırma ve kutsama yeteneklerine inanıyordu.

Muhtemelen, bu antlaşma ona, para ve seks gibi dünyevi şeylerin peşinde koşmaktan vazgeçmesi karşılığında, sonsuz ve yüce ödüller vaat etmişti.

Ancak şimdi, sınırsız miktarda sahip olduğu ilki kullanarak, sınırsız miktarda sahip olduğu ikincisini ödemek istiyor.

Bir sapma var.

Hatta kişinin inanç sisteminde bir dönüşüm var. Kişinin ahlak kurallarında. Ama bu adamın 180 derecelik dönüşü ona boyun incinmesine neden oluyor olmalı.

"Çok sessizleştin," diyor Anton yavaşça. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?" "Bekle."

Fotoğraftaki adamın gülümsemeyen gözlerine bakıyorum. "

Eskiden rahip olan bir adamla yatmamı mı istiyorsun?

rahip olan bir adamla yatmamı mı istiyorsun?"

"Eskiden" kelimesi burada önemli. O artık bir laik ve stresini atması gerektiğine inanabilirsin. Onu Alchemy'ye kaydettik, ama zavallı herif geç saatlere kadar çalışmaktan çok yorgun. Geçen gün temizlikçilerden biri sabah dörtte ona rastladı, özel odalardan birinde baygın yatıyordu. Kim daha çok travma geçirdi bilmiyorum. Her neyse, onun daha kapsamlı bir çözüme ihtiyacı var."

Sessiz kalıyorum, seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bir yandan, işverenlerimi çok sık değiştirmek istemiyorum. Özgeçmişte iyi görünmüyor. Öte yandan, Anton'un sahibi olduğu ve benim gibi çalışanlara özel, gizli bir ajans olan Seraph

benim gibi çalışanlara uzmanlaşmış bir ajans, istersem yarın beni bir düzine farklı yere yerleştirebilir. Özgeçmişin görünümü gerçekten bir öncelik değil.

"Hadi ama," diyor ikna edici bir tonla. "Sadece onunla görüş. Woodall'dan memnunsan, sorun yok, ama ikisini de elde etmeni isterim. Sen benim ilk Seraph kızsın, bunu biliyorsun."

"Ben senin *tek* Seraph kızınım," diye belirtiyorum. Anton Seraph'ı kurmuş olabilir, ama ilk çalışanını, yani beni, üçüncü evliliğinden kurtulduktan sonra işe aldı ve karısıyla ben işe başladıktan sadece birkaç hafta sonra tanıştı. "Ve *OG* gibi kelimeler kullanmaya çalışma. Sen çok yaşlısın. Bu işe yaramaz."

"Benim de ergen çocuklarım var," diye iyi niyetle karşılık verir. "Ben havalıyım." "Hiç de havalı değilsin."

O gerçekten öyle. En azından yaşına göre.

"Ne dersin?" diye ısrar ediyor. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı milyarder seni heyecanlandırmıyorsa, Steve'e ve onun tanrının unuttuğu ofisine geri dönebilirsin... Neredeydi? Swindon mu?"

"Reading." Hem de bir alışveriş merkezinde. Berbat bir yer.

O kahkahalarla gülüyor. "Sen Reading'e ait değilsin, tatlım. Bir kelime söyle ve ait olduğun Mayfair'e geri dön, iğrenç derecede yakışıklı bir adamın her gün seni deli gibi becerdiği yere. Adam on yıl boyunca bekar kaldı, Tanrı onu seviyor. Ne kadar zaman kaybettiğini bir düşün."

Yanağımın içini ısıırıyorum. Hayal et, gerçekten.

Bir rahibin tekrar sıradan bir insan haline gelmesi süreci, acı verici bir şekilde uzayabilir. Vatikan'da bürokrasi çarkları yavaş döner.

Tabii, onları yağlayacak bir şeyin yoksa.

Benim gibi sabırsız piçler için ne mutlu ki, nakit para bugün de, beş yüzyıl önce Luther gibi reformcuların af uygulamalarından bıkip usandıkları zaman olduğu gibi, Kilise'nin entrikalarını yağlamak için bir yağlayıcı görevi görüyor — bu durumda, sizin veya sevdiklerinizin cennete yolculuğunun çarklarını yağlamak için.

Cennet artık benim için bir seçenek değil sanırım, ama sonunda nispeten hızlı bir şekilde laikleştirildim: tam olarak altı ayda. Aslında, tüm sürecin en zorlu kısmı, patronumun patronuna, yani Papa Hazretleri'ne, kilise görevimden tamamen muaf tutulmamı talep eden bir mektup yazmak zorunda kalmamdı.

İstifa mektupları söz konusu olduğunda, bu mektubu yazmak çok zordu.

Gerekli yağlamalar yapıldıktan sonra, nispeten kısa sürede bencil kemiklerimi ahlaki yozlaşmanın bataklığına gömmek için özgür kaldım ve uygun bir şekilde, on yıldır ilk kez sevişerek laik bir kişi olduğum haberini kutladım. Ahlak dışı kardeşimle Mayfair'deki bir barda güzel bir kadın buldum.

O gece kendimi onurlandırmadım. Onun içine girmeye zar zor vakit buld u m , sonra da sivilceli bir ergen gibi prezervatifimi doldurdum. Son birkaç ayda, dayanıklılık, hassasiyet, sapkınlık gibi becerilerimi geliştirdim, bunları esas olarak Alchemy'de rafine ettim ve yıllarca süren kuraklığın paslandırdığı parlaklığımı geri kazandım. O zamanlar yeni arkadaşım olan Anton Wolff, büyük

bu kulübü denemek istediğimi söylemiştim.

Tüm sorunlarımı çözebilecek bir kulüp.

Bariz olan hariç, sorunlarımın çoğunu çözdü. Tamamen bitkin düşmek.

İşte buradayım, İngiltere Merkez Bankası yakınındaki göze çarpmayan modern bir binanın sekizinci katına çıkıyorum, kişisel ihtiyaçlarımı iş günümün içine sığdırabilir miyim, kendime sıradan insanın Kutsal Üçlüsü olan uyku, seks ve akıl sağlığını sağlayabilir miyim diye bakmaya.

Seraph'ın ofisleri muhteşem manzaraya ve geniş alana sahip, ancak personel sayısı az. Komisyonları çok yüksek olmalı ve yönetim kademesinde çok az insan gücü gerekiyor. Ofis neredeyse tamamen krem rengi mermer ve camdan oluşuyor ve tehditkar olmayan çekici resepsiyonist beni toplantı odasına götürdüğünde, bu soğuk ve berrak sabahta Londra şehrinin manzarası nefes kesici.

Tarih, mimari, güç ve zenginliklerin baş döndürücü bir karışımı olan City gibi bir yer yok ve onun kalbi olan buraya geri dönmek içimde bir şeyler uyandırıyor. Burası o kadar görkemli ve utanmazca seküler ki. Londra'nın en eski bölgesi, yüzyıllar boyunca erkeklerin açgözlülüğü ve hırsı üzerine inşa edildi - ve burada *erkeklerden* bahsediyorum.

Muhtemelen Seraph'ın kasıtlı bir hareketi, ama burada olmak bile beni, Londra'nın kuzeybatısındaki Willesden'deki eski püskü cemaatimde olduğumdan tamamen farklı bir adam haline getiriyor. Ellerimi ceplerime sokmuş, Royal Exchange'in ünlü cephesinin en üst kısmına bakarken, bu yüksek konumun insana hak sahibi olduğunu hissettirdiğini fark ediyorum.

Ve birinin grotesk servetini güzel bir kadının cinsel hizmetlerini satın almak için kullanmaktan daha hak sahibi hissettiren bir şey varsa, ben onu bilmiyorum.

Arkamda bir ses, emin bir tonla adımı söylüyor ve ben dönüyorum.

"Camille St John," diyor ve elini uzatıyor. Uzun boylu ve iyi giyinmiş, ama bir şekilde sert görünümlü, geriye taranmış koyu saçları ve siyah takım elbisesiyle. Soyadını, biz İngilizlerin geleneksel olarak yaptığı gibi, açıklanamayan bir şekilde kısaltarak telaffuz ediyor: *Sinjun*.

Bir adım öne çıkıp uzattığı eli sıkıyorum ve tüm bu düzen gibi onun da aşırı derecede profesyonel ve en ufak bir sefil izlenim bırakmadığını görünce içim rahatlıyor. Camille St John'da ya da bu lüks donanımlı, mükemmel konumdaki ofislerde *genelev* olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok.

Anton'un bana söz verdiği gibi, burası havada en ufak bir seks şüphesi bile olmayan şık bir mekan.

Flat white kahvem getirilip odanın bir ucundaki küçük yuvarlak konferans masasına oturduğumuzda, Camille küçük bir uzaktan kumandaya basarak cam pencereleri tamamen opak hale getirir. Bu, tartışacağımız konunun hassas bir konu olduğunu ilk kez hatırlatır.

"Anketi doldurduğunuz için teşekkür ederim," diyor. "Tabii ki."

Anket... kapsamlıydı. Sadece benim ve işimin profesyonel ihtiyaçlarını değil, kişisel ihtiyaçlarımı da kapsıyordu. Cinsel geçmişimdeki büyük boşluklarla dolu felaket gibi bir geçmiş. İsteklerim. Sapkınlıklarım. Seraph'ın yönetici asistanından beklediklerim. Ama görünüşe göre, Anton'un kişisel arkadaşı olarak ajansa geldiğim için kısaltılmış versiyonu almıştım.

Anlıyorum, tabii ki. Bu ciddi bir konu, hafife alınacak bir şey değil. Yine de, bu yabancının benim cinsel hayatım hakkında, bir zamanlar benim daha iletişimsel cemaatçilerim hakkında bildiğim kadar çok şey bilmesi rahatsız edici. "Anladığım kadarıyla şu anda bir EA'nız var?" diye soruyor,

"Evet, ama o ayrılıyor. Yıllardır babamın EA'

"Evet, ama ayrılmak üzere. Yıllardır babamın EA'sıydı ve iş yükünü azaltma fırsatını değerlendirmeye karar verdi, bu yüzden bundan sonra onun PA'sı olacak." Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Babamın eski EA'sı Gladys, Seraph EA'mdan beklediğim her şeyin tam tersi. Bir dinozor aynı zamanda bir ejderha olabilseydi, Gladys gibi olurdu. Dokuz aydır bu işin yürümesini sağlamaya çalıştım, ama o aslında abartılmış bir asistan, stratejik bir şey yapmaya çalışmaktansa uçak bileti rezervasyonu yapmaya daha uygun biri.

"Anladım. Peki, bunu Rath Mor için de bir geçiş fırsatı olarak görüyor musunuz?"

Rath Mór. Büyük Başarı. Babam, *o harfin* üzerindeki *fada'yı* kaldırdı ama cümlemin geri kalanını, kendisi ve dedemin on yıllardır sahip olduğu Midas dokunuşunu özetlemek için korudu.

"Kesinlikle." Bacaklarımı çaprazladım. "Babamın iş yapma tarzı eski usuldu. Tüm emlak yönetim sistemimizin acil bir revizyona ihtiyacı var, başlatmamız gereken yüzlerce projeyi saymıyorum bile." Geceleri uykumu kaçıran projeler (tabii seks kulübünde bayılmadığım zamanlar). Arşiv dijitalleştirme ve sürdürülebilirlik girişimleri, gerçek zamanlı doluluk oranı takibi, merkezi veritabanları, bakım tahminleri ve yükseltilmiş tedarik sistemleri.

Yapılması gerekenlerin genişliği ve karmaşıklığı, gece gündüz zihnimin sınırlarında dolaşıyor ve imkansız, ezici büyüklüğüyle beynimi yakıyor.

Sanki söylediklerimi kolayca kabul edebilecekmiş gibi hızlıca başını sallıyor. "Seraph aracılığıyla EA'nızı işe almanın en büyük avantajlarından biri, hepsinin en iyi okullardan MBA derecesine sahip olmasıdır. Bu kadınlar sadece uçuş rezervasyonu yapmak için orada değiller — tarif ettiğiniz türden projeler tam da onların uzmanlık alanıdır. Yaptıkları işlerin bazıları, bir COO veya personel şefinden bekleyebileceğiniz işlere daha yakındır ve şirketinizde bu pozisyonlar varsa, isterseniz EA'nızın onlarla da çalışmasını sağlayabilirsiniz. Aslında, birçok müşterimizin, EA'larının daha idari işlerini üstlenmeleri için PA'lar veya diğer asistanlar işe aldığını ve böylece EA'larını en verimli şekilde kullandıklarını görüyoruz."

O sadece EA'larının günlük işlerinden bahsediyor, ama EA'mın zamanını optimize etmek isteyeceğim başka yollar da olacağını istemeden hatırlatması beni biraz heyecanlandırıyor.

"Kulağa harika geliyor. Babam harika insanları işe almıştı, ama ben de kendi ekibimi kurmak istiyorum."

"Elbette kuracaksınız."

Onun sarsılmaz yetkinlik havasından şimdiden etkilenmiş durumdayım. Hiçbir şey olmasa bile, onun listesindeki kadınların herhangi biri Rath Mor'u kolaylıkla düzene sokabilir.

"Size bir soru sorayım," diyor, "bugünkü durum itibarıyla, miras aldığınız bu işi yürütme konusunda kendinizi bir ila on arasında bir ölçekte ne kadar güvende hissediyorsunuz?"

"Altı," diyorum, biraz tereddüt ettikten sonra. "İşletme diplomam var, ama çok paslanmış. Son birkaç yıldır sadece cemaat finansmanı ile uğraşıyorum. Bu sayının daha düşük olmaması tek nedeni, babamın kurduğu ekibin hala benimle olması, bu sayede ben durumu değerlendirirken işler bir şekilde devam edebiliyor. Ayrıca, gerçekten yardıma ihtiyacım olursa, babam ve

kardeşim de yanımda, gerçekten yardıma ihtiyacım olursa. Bu bir aile şirketi. Bu ortamda büyüdüm, bu yüzden genel olarak bana tanıdık geliyor, ama işin ayrıntılarını kavramak bambaşka bir şey."

Muhtemelen yirmi dakika daha iş ihtiyaçlarımı, karakterimi ve tercih ettiğim çalışma yöntemlerini genel hatlarıyla inceledikten sonra, Camille cilalı ceviz masanın üzerine tırnağıyla hafifçe vurup bana küçük bir gülümseme attı.

"Anladığım kadarıyla Athena Davenport ile röportaj yapmakla özellikle ilgileniyorsunuz?"

Anında kendimi utangaç hissettim, sanki bir kadının iç çamaşırlarına gizlice girmeye çalışan iğrenç bir pislikmişim gibi.

"Şey, yani... Onu şahsen hiç tanımıyorum. Sadece Anton ve Max Hunter tarafından çok tavsiye edildi. Sesim bana bile boğuk geliyor. Burada, tamamen yabancı birinin karşısında oturup, ikimizin de acı bir şekilde farkında olduğu, hayırsever vakıflar kurmak ve raporlama sistemlerini otomatikleştirmek arasında benim sikimi emmek için para alacak bir kadını işe almakla ilgilendiğimi kibar ve profesyonel bir dille tartışmak inanılmaz derecede tuhaf.

Camille benim rahatsızlığımı okuyabiliyor gibi görünüyor ve bir yanım, kurnaz bir cinsel avcı gibi görünmezsem durumumun daha iyi olacağını umuyor.

"Athena çok özel bir kadın," diyor şimdi. "Gerçekten öyle. Çalışma ayrıcalığına sahip olduğum en açık sözlü, entelektüel açıdan en çevik ve genel olarak en yetkin insanlardan biri. Ve her zaman yeni sektörleri tanımakla ilgileniyor, bu yüzden sizin açınızdan biraz karmaşık gibi görünebilir, ama bu bir haddimi aşmak değilse, onun için bir hayalin gerçekleşmesi olur."

Nefesimi bıraktım. "Yetkinlik kelimesiyle beni ikna ettin," diye zayıf bir şaka yaptım. "O... müsait mi?"

"Şu anda çalışıyor, ama anladığım kadarıyla Bay Wolff kendisi onu aradı ve sizinle görüşmekten memnuniyet duyuyor."

Güzel. Bu çok iyi.

"Süreçimizin nasıl işlediğini anlatmam yardımcı olur mu?" diye sordu. "Lütfen," dedim, çünkü bu "süreç" gizemle örtülüydü.

Anton bu toplantıyı ayarladığı andan itibaren, kendimi tamamen yetersiz hissediyorum. Tek bildiğim, Seraph'ın kayıtlarına girmek için şimdiden altı haneli bir rakam ödediğim ve Athena ya da meslektaşlarından biri benimle çalışmayı kabul ederse

benim için çalışmayı kabul ederse, kendimi bir tür profesyonel ve cinsel nirvana içinde bulacağım ve bir daha asla baş ağrısı çekmeyeceğim.

"Tabii ki. Birazdan Athena'nın dosyalarını çevrimiçi olarak inceleyebilmeniz için sizi yalnız bırakacağım." Odanın sonuna doğru başını salladı, orada beyaz deri bir döner sandalye ve büyük bir iMac'in bulunduğu bir masa vardı. "Bunlar arasında elbette size e-posta ile gönderebileceğim özgeçmişi, Seraph'ın önceki müşterilerinden aldığı anonim referanslar ve bazıları samimi nitelikte olan bir dizi fotoğrafı da bulunuyor."

Sadece bunu düşünmek bile boynuma sıcaklık yayılıyor.

Hay sıçayım.

"Adaylarımızın tam korumasını sağlamak için fotoğraflarını dijital olarak paylaşmamak bizim politikamızdır, ancak burada istediğiniz kadar zaman geçirebilirsiniz ve ihtiyacınız olursa masada mendiller var" diye masayı nazikçe işaret eder. Ayrıca, Athena'nın şu aşamada size veya işinize uygun olmadığını düşünürseniz diye, diğer iki adayın dosyalarını da çıkardım, bunları da ana ekrandan inceleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum zayıf bir sesle.

"Devam etmek isterseniz," diye devam ediyor, "kesinlikle belirli bir işe alım sürecimiz var. İlk aşamada, adayı ofisinize davet edersiniz ve işe alım politikalarınıza göre mülakatınızı yaparsınız. Bu aşamada, adayı ekibinizin diğer üyeleriyle de tanıştırebilirsiniz."

Tabii ki, bu aşama sadece size mükemmel bir yönetici asistanı bulmak için bir fırsat değil, aynı zamanda adaya karşı cinsel çekiciliğinizi değerlendirmek için bir ön fırsat. Ancak, bu aşamada tüm sorularınızın sadece yönetici asistanı olarak görevini yerine getirme yeteneği ile ilgili olmasını rica ederiz."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. *Anladım.*

"Anlayacağınız üzere, Bay Sullivan, yaptığımız her şey adaylarımızın güvenliği ve refahı için. Bu nedenle, görüştüğünüz kişi bu aşamada veya herhangi bir aşamada ayrılabilir.

Ancak, ikiniz de devam etmekten memnunsanız, işe alım sürecinin bir sonraki aşaması,

ikinizin de önerilen sözleşmenin daha ayrıntılı kısımlarını tartışabileceğiniz bir akşam yemeğidir. Bu aşamada, beklentileri belirlemek ve sınırları çizmek için ikinizin arasında açık bir iletişim kurulması şiddetle tavsiye edilir. Aday, sizin onu mülakat ettiğiniz kadar sizi de mülakat edecektir

ve benim deneyimlerime göre, bu aşamada sizin geri çekilme olasılığınız çok daha düşük.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Evet. Tabii ki sorun yok."

"Güzel. Bu akşam yemeklerini genellikle güvenilir otellerden seçtiğimiz özel bir yerde düzenliyoruz ve aynı otelde sizin için bir süit ayırıyoruz. Akşam yemeğinden hemen sonra, ikiniz de konuşmanızın ardından devam etmekten memnunsanız, siz ve o, süiti kullanarak görüşmenin cinsel yönünü keşfedebilirsiniz."

Ağzımı açmaya başlıyorum ve hemen çenemi kapatıyorum. Anton bu konuda bir şeyler söylemişti ama yine de... Her şey çok... *iş gibi*. Yani, tabii ki öyle. Ama yıllardır düzgün bir randevuya çıkmamışken, akşam yemeğinde bir kadının karşısında oturup, onu yukarıya çıkarıp deneme sürüşüne çıkarmadan önce ona yapmak istediğim her şeyi tek tek anlatmak fikri çok zor geliyor. Gerçekten öyle.

Ayrıca, nedense, inanılmaz derecede tahrik edici. Kendimi zorlayarak bir sonraki soruyu soruyorum. "O kısım için de belirli bir format var mı?"

Küçük bir gülümseme. "Hayır. Bu sana kalmış. Ondan bir güvenlik kelimesi belirlemesini ve senin de buna uymayı rica ediyoruz."

"Tamam."

"Avansınızı zaten ödediniz, bunun için teşekkür ederim. İstedığınız kadar adayla görüşebilir ve mülakat yapabilirsiniz, ancak ikinci tura aldığınız her aday için, doğrudan ona ödenecek yirmi beş bin sterlinlik bir ücret vardır. Bu, müşterilerimizin adaylarımızla gereksiz özgürlükler kullanmamasını sağlamak içindir."

Mantıklı ve bu önlemi almalarını beğeniyorum. Aksi takdirde, bazı pislik heriflerin Seraph'ın kayıtlarındaki tüm kadınları tek tek deneyeceğini tahmin ediyorum.

"Mantıklı geliyor," diyorum.

"Mükemmel." Sandalyesini geri çekiyor. "Şimdi, başka sorunuz yoksa, Athena'nın bilgilerini sizin için çıkaracağım ve sizi yalnız bırakacağım."

Athena'nın dosyalarını incelemek, hafifçe kaynayan bir su kazanında bulunan bir ıstakoz gibi hissettiriyor. En azından, belgenin başındaki İçindekiler sayfasına baktığımda vardığım sonuç bu. Keşif yolculuğum, görünüşe göre, onun özgeçmişinden ve mesleki referanslarından, aynı anda tüylerimi diken diken eden ve kanımı kaynatan "Samimi Referanslar" adlı bir bölüme kadar uzanacak. Görseller bölümüne bakmadan önce beni iyice heyecanlandıracağından eminim.

Onun açılış konuşmasını ve özgeçmişinin geri kalanını okudukça, bu kadının sadece iğrenç derecede başarılı değil, aynı zamanda herhangi birine yardım etmek için grotesk derecede fazla nitelikli olduğu da hemen anlaşılıyor.

Görünüşe göre iki kültür ataşesinin kızı olan bu kadın, birçok Avrupa ülkesinde okula gitmiş ve Fransızca, Almanca ve İtalyanca'yı akıcı bir şekilde konuşuyor. Ardından, kusursuz Cheltenham Ladies' College'da ortaöğretimini bir yıl erken bitirmiş ve Oxford'daki Balliol'da Klasik Diller okumuş.

MBA programına girmek için gerekli olan üç yıl yerine Bain'de sadece iki yıl çalıştıktan sonra, Sorbonne onu MBA programına kabul etti ve iş geçmişi için satır aralarını okuduğumda, Seraph tarafından buradan seçildiğini anladım.

Camille, Athena'nın idari görevlerin çok ötesine geçen çalışma kapasitesi hakkında kesinlikle doğruyu söylüyordu. Özgeçmiş, liderlik ettiği projeler, kurduğu vakıflar ve şirket çapında yenilediği sistemler gibi başarılarının bir listesidir. Eminim hepsini terlemeden başarmıştır. Şirket isimleri gizli tutulsa da, Bain'den sonra Wolff hariç pek çok büyük şirket için çalışmadığını fark ettim.

Ya Seraph bu şirketlerde faaliyet göstermiyor ya da bu, Athena'nın açılış konuşmasında kendi ifadesiyle ilgili: pozisyonunun sağladığı erişimden mümkün olduğunca fazla eğitim almaya çalışıyor.

konumunun ona sağladığı erişimden mümkün olduğunca fazla eğitim almayı hedefliyor.

Erişim kelimesi üzerinde durmayacağım.

Görünüşe göre ilk pozisyonu Paris'teydi. Daha sonra, Anton'un şirketi Wolff Holdings olduğunu tahmin ettiğim bir "konglomerat" için çalıştı. Bundan sonra, bir tür teknoloji şirketinde çalıştı ve şu anda yenilenebilir enerji sektöründe bir pozisyonda.

Bu kadının Rath Mor'u, siz "*dinozor*" diyemeden daha hızlı bir şekilde elden geçireceğine şüphe yok.

Mesleki referansları gözden geçiriyorum. Tahmin ettiğim gibi, hepsi de övgü dolu ve minnettar.

Bir sonraki bölüm olan "*Samimi Referanslar*" ise okuması rahatsız edici. Onun fotoğraflarına tıklamak için can atıyorum, Max ve Anton'un bu kadar başarılı, bu kadar zarif, bu kadar sevilen bir kadının nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, sanki restoran eleştirmenlerinin değil, azgın işadamlarının yargılarını okuyormuşum gibi, sayfada zarif tırnak işaretleri içinde yer alan özlü alıntılara odaklanmaya zorluyorum kendimi. Bunlar hem korkutucu hem de tahrik edici, hepimizin mükemmel seçimlerimiz için birbirimize göz kırptığımız ve el çaktığımız bir tür hasta erkekler kulübü gibi.

"Athena rüya gibi sevişiyor ve ona verdiğim her şeyi kabul etti."

"Athena, benden bile daha müstehcen olan nadir kadınlardan biri. Birlikte birçok fantezimizi gerçekleştirdi ve beni sınırlarımın ötesine itti."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bu yorumlara karşı kendimden yayılan yargıyı hissedebiliyorum. Buna dayanamıyorum, ama gözlerimi de ayıramıyorum. Ve okuduğum her müstehcen kelimeyle, beklentim artıyor.

Son yorum, pantolonumun içindeki sikimin kalınlaşmasına neden oluyor.

"Kendine bir iyilik yap ve daha da önemlisi, Athena'ya bir iyilik yap. Onu serbest bırak. Bu kadını işe alıp haftada iki kez masanda sıkmak tam bir trajedi olur. Bu, safkan bir at satın alıp onu fuarda çocuklara binmek için kullanmak gibi bir şey olur. BU KADIN SİKİ SEVİYOR. Senden istiyor. Müşterilerinden istiyor. Müşterilerinin önünde senden istiyor. Kendin sor ona. Sadece ona, görünüşü gibi kırılğan bir gül gibi davranmayacağına söz ver, çünkü o zaman solup ölecektir."

Enter tuşuna bastım, ekran *Images (Görüntüler)* başlıklı beyaz bir sayfaya dönüştüğünde ağır ağır nefes alıyordum. Tüylerim diken diken olmuştu, sikim tamamen sertleşmişti. Son adam ne kadar saygısız, iğrenç bir pislik. Duygularım, bükülmüş, zehirli bir ip gibi damarlarımdan akıyor. Onun doğruyu söyleyip söylemediğini, Athena'nın ihtiyaçlarını anlayıp anlamadığını veya saygı duyup duymadığını bilmenin bir yolu yok, ama aniden, rahatsız edici bir şekilde, bunun büyük ligler olduğunu fark ettim. Bu kadın deneyimli. Endüstrinin en güçlü adamlarından bazılarıyla hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmış.

Ve onu işe almak için bu çılgın planımı gerçekleştirirsem, bunun ona değmesini sağlamalıyım.

Her açıdan.

Tıklıyorum ve neredeyse gülüyorum.

Bu ana kadar olan süreç çok saçmaydı. Athena en yetkin çalışan ve inanılmaz bir seks partneri olarak övülüyordu ve ben dürüstçe ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sanırım mükemmel kadının yapay zeka ile yaratılmış bir versiyonu.

Ama bu değil.

Baş ve omuz portresinden bana bakan genç kadın, kelimenin anlamsız ve basmakalıp hale geldiği bir güzelliğe sahip. Bu açıkça bir iş fotoğrafı. Kızıl saçları, doğal dalgalarını gösterecek kadar gevşek bir şekilde toplanmış. Mütevazı bir yaka, boynunda basit bir inci kolye ve kulaklarında inci küpelerle siyah bir elbise giymiş gibi görünüyor. Makyajı hafif. Zevkli.

Diplomatların kızı gibi görünüyor, orası kesin.

Sanki Ferrero Rocher reklamında oynaması gereken birine benziyor.

Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü yüzü tek başına en iyi savunucusu. O sadece ateşli, seksi veya çekici değil, klasik, ruhani, acı verecek kadar güzel, kocaman ela gözleri, narin kemik yapısı, düzgün burnu ve gül goncası gibi ağzıyla mükemmel bir kimya oluşturuyor.

Bu, elit, dokunulmaz bir güzellik. Bir erkek onu bir barda görse, ona yaklaşmaya bile çekineceği türden bir güzellik. Yüzyıllık fresklerde yer alması gereken kusursuz bir güzellik ve bu erkeklerin onun hakkında söyledikleri pis, şehvetli, hayvani sözlerle kesinlikle bağdaştıramadığım bir güzellik.

Bu kadının para için vücudunu satması, şimdiye kadar yaşadığım en büyük kafamın karışmasıdır.

Yılda yedi haneli bir rakam karşılığında vücudunu satması ve Anton ve Max gibi erkeklerin, yolları kesiştikten yıllar sonra bile onun hatırası için salya akıtması, sanırım biraz daha az şok edici.

Bir sonraki fotoğraf da benzer bir kadrajda, ama bu sefer makyajsız. Saçları açık ve dalgalı olduğunu görebiliyorum, görüntünün alt kısmına kadar uzanıyor. Uzman değilim, ama profesyonelce fönlenmiş ve çok, çok parlak görünüyor. İnce siyah sütyen askıları olmasaydı, çıplak olduğunu düşünürdüm.

Cildi pürüzsüz, gül goncası gibi ağzı hafifçe açık ve rujun hafif parlaklığı olmadan da aynı derecede pembe. Gözlerinin altında çok hafif gölgeler var ve bu onu daha da genç gösteriyor. Daha kırılgan. Onun grup seks yapmaktan hoşlandığı iddiası, bu kadar sertleşmişken kendime izin veremeyeceğim bir düşünce. Ve zonklayan ereksiyonuma rağmen, rahip moduna geçiyorum ve kendime, cemaatimdeki herhangi bir üyeye soracağım soruları soruyorum.

Savunmasız mı? Bu erkeklerle yeterince irade sahibi mi? Onu savunacak biri var mı? Onu güvende tutacak biri?

Bir sonraki kare, Tanrı yardımcım olsun, beyaz bir arka plan önünde tam boy bir görüntü: Athena, yüzü ve ayakları çıplak, şeffaf siyah bir sütyen ve tanga gibi görünen bir şey dışında çıplak. Basit bir poz, kışkırtıcı değil. Hareketsiz duruyor, elleri yanlarında sarkık, ayakları bir arada. Şeffaf iç çamaşırı bir yana, bu pozda porno bir yan yok, ama garip bir şekilde rahatsız edici.

Bence bunun nedeni yapmacıklığın olmaması. Bir kez daha, genç, kırılgan ve el değmemiş görünüyor ve ben, bakmamam gereken bir şeye, birine baktığım hissine kapılıyorum. Seraph'ın amaçladığı etki, baş döndürücü bir yasaklık ise, bu insanlar gerçekten şeytani.

O ince bir vücuda sahip, beline ince, kalçaları dolgun, ama hiç spor salonunda çalışmış gibi görünmüyor. Cildi soluk ve kusursuz, karnındaki birkaç ben hariç, ama onlar da dekoratif görünüyor. Kasları pek belirgin değil. Göğüsleri ağır, meme uçları dolgun. Karnı yumuşak bir şişkinlikte.

Bir erkek yorgun başını o göğüslerin arasına ya da o karnın üzerine koyup, tamamen mutlu ve tatmin olmuş hissedebilir.

Pantolonumun üzerinden sikimi okşarken gözlerimi fotoğrafın üzerinde gezdirdim. Aniden, Camille'in işaret ettiği mendil kutusu çok daha anlamlı hale geldi. Bu fotoğrafta sevmediğim hiçbir şey yok. Hiç şüphe yok ki, Athena Davenport muhteşem bir kadın.

Ekranın altındaki ok hala siyah. GörünüŖe göre daha fazla resim var.

Oh, lanet olsun.

Sevgili, kutsal Cennetteki Baba, ne yaptığımı bilmiyorum... çünkü *bunu* beklemiyordum.

Athena, uzun bir tabureye oturmuş.

Tamamen, muhteşem bir şekilde çıplak.

Dik oturuyor, gözleri açık, dudakları hala aralık, yüzünde aynı tarafsız ifade var. Bu sefer, bana daha samimiyetsiz geliyor. Daha *tehlikeli*.

Ayak parmakları taburenin basamaklarına dayanmış, dizleri açık. O güzel kızıl saçları gevşekçe sarkıyor, gerçekten muhteşem göğüslerinin üzerine uzanıyor, pembe meme uçları şimdi sıkıca kıvrılmış.

Bir eliyle göğsünü kavrarken, diğer eliyle bacaklarının arasına uzanıyor ve parmaklarıyla kendini kameraya açıyor.

Yakınlaştırıyorum.

Tanrı şahidimdir ki, çılgın bir deli gibi yakınlaştırıyorum, böylece *benim için, benim* izleme zevkim için ortaya çıkan çıplak amının parlak pembeliğinin tadını çıkarabiliyorum. Ona bakarken, sikimi daha sert bir şekilde avuçluyorum. Henüz sözleşme ilişkisine girmediğim güzel bir kadının pornografik görüntülerine bakarak birinin ofisinde mastürbasyon yapan adam kesinlikle olmayacağım.

Olmayacağım.

Ama Athena'nın yüzündeki anlaşılmazlık ile pozunun cüretkarlığı ve küstahlığı arasındaki bu zıtlık, beni derinden etkiliyor.

Bu bir davetden çok bir meydan okuma gibi geliyor. Ona

direnmeye çalışmanın boşuna olduğu bir meydan okuma.

Ve önümdeki mucizevi piksel düzeninden, ilk engelde düşeceğim çok açık.

BÖLÜM 5

Athena

Fransızlar, birine iyi şanslar dilemek için kullandıkları iki ifade vardır: *bonne chance*, kişinin kaderi tanrıların elinde olduğunda kullanılır; *bon courage* ise, başarınızın kişisel cesaretinize bağlı olduğu durumlarda kullanılır.

Potansiyel bir işverenle ilk kez tanıştığımda ihtiyacım olan ikincisi. Yeni patronunuz ve yeni sevgiliniz olabilecek birinin ofisine girmek sadece gerçeküstü bir durum olmakla kalmaz, aynı zamanda mülakatın dinamiklerini doğru ayarlamak da zordur.

Kadınlar, iş dünyasında cinsel bir obje olarak görülmemek için sık sık mücadele etmek zorunda kalır. Çoğumuz, yeni bir iş için görüşme yapan kişinin, görünüşümüzden ziyade pozisyon için niteliklerimize odaklanmasını isteriz ya da en azından bunu umarız. Ancak bu durumda, bir erkekle oturup onun mesleki ihtiyaçlarını ve benim mesleki uygunluğumu tartışırken, ikimiz de sürekli birbirimizi çıplak olarak hayal edeceğiz.

Bu çok zor. Kıyafet kuralları bile doğru ayarlamak zor: kışkırtıcı değil, profesyonel ama tamamen cinsiyetsiz de değil.

Seraph'ın ilk tur mülakatlarında odadaki fil, daha çok bir T-Rex gibidir. *Bana iş teklif etmek için penisini içime sokmak istediğini soran ve ben de evet demek için onunla dolup taşmaya tahammül edebilecek miyim?*

Bu sabah neden gergin olduğumu bilmiyorum. Kağıt üzerinde, bu çok basit bir karar. Steve için yeterince uzun süre çalıştım ve yenilenebilir enerjinin gelecekteki büyüme için mükemmel bir konumda olmasına rağmen benim ilgi alanım olmadığını biliyorum. Bu sektör, cesaretsizler için uygun değil. Başka biri daha iyi bir teknoloji geliştirirse, ki bu kaçınılmazdır, işiniz biter.

Daha da önemlisi, bugün tanışacağım bu adam, Bay Sullivan, açıkça bir yükseltme — tabii o kadar uzun süredir rahiplik yapmış ki sikini nasıl kullanacağını unutmamışsa. Onunla ilgili internette gördüğüm her şey bana onun çok seksi olduğunu gösteriyor.

Steve ise gayet iyi ama görünüş olarak yazmaya değer bir yanı yok. Cinsel ilişkimiz oldukça disiplinli: O, samimi olacağı koşulları belirlemeyi çok seviyor.

Bunu anlıyorum ve ona şaşırtıcı bir şekilde bağlandım (ya da birine bağlanabildiğim kadar). O deli gibi zeki ve bilgilerini paylaşma konusunda aşırı cömert. Ondan çok şey öğrendim ve entelektüel fikir alışverişlerimizi gerçekten çok seviyorum. Ancak cinsel ve kariyer açısından bir çıkmaza girdim. Bu yüzden bu işi ve bu adamı elde etmek için sabırsızlanmam gerekir...

Sadece yeni bir patronla yeni bir göreve başlamak zor olabilir. Aldığım maaşı düşünürsek, profesyonel ve cinsel açıdan hızlı bir başlangıç yapmayı hedefliyorum. Ayaklarımın yere sağlam basması için hiç zaman yok ve bunun bana fiziksel ve duygusal olarak büyük bir yük olduğunu düşünüyorum. Tekrar söylüyorum, bu çok zor ve bu görevi kabul edersem, Steve ile rahatladığımdan beri olduğumdan daha disiplinli bir uyku ve beslenme rejimi uygulamam gerekecek.

Bu sabah, hazırlanırken televizyonumda Eras Tour'u açtım. Genellikle, ABD ve Asya'dan gelen gece haberlerini takip etmek için arka planda CNBC veya Bloomberg'i açarım, ama bugün kendime bir tekme atmam gerekiyor.

Taylor Swift benim için sadece müziği ile değil, her ne kadar müziği de harika olsa da. O, hedefimize odaklandığımızda neler başarabileceğimizin yürüyen, şarkı söyleyen bir örneği. Çalışma etiği ve mükemmelliğe olan bağlılığı rakipsiz. Başını eğip çalışıyor. Kendini zorluyor. İlerliyor. Büyük hayaller kuruyor. Yapılması gerekeni yapıyor ve bunu sınırlar, zarafet ve alçakgönüllülükle yapıyor.

Bu yüzden, kendimi alışılmadık bir şekilde savunmasız veya endişeli hissettiğimde ya da her zamanki motivasyonumu kaybettiğimde, onun on binlerce insanı yönetişini izlerim ve kendime, yıldız kalitesinin doğuştan gelebileceğini, ancak çok çalışmanın istediğinizi ve istediğiniz yere ulaşmanızı sağladığını hatırlatırım.

Bu iş bir basamak. Bu adam bir basamak.

Bir vizyonum var ve aldığım maaş, sahip olduğum imkanlar ve kariyerim açısından MBA sınıfındaki diğerlerinden o kadar ilerideyim ki, bu gülünç bir durum. Bunu üç dört yıl daha yaptıktan sonra

bu işi yaptıktan sonra, üst düzey yönetici pozisyonları arasından seçim yapabileceğim ve bu süreçte yıllarca orta kademe yönetici pozisyonunda kalmak zorunda kalmayacağım.

iPad'imi çantama koyuyorum. Rezervasyon yaptığım araba aşağıda beni bekliyor ve trafiğin, Sullivan'ın geçmişi, Sullivan Construction'ın büyümesi ve halka arzı, ayrıca mülkün Rath Mor'a ayrılması hakkında tuttuğum bol miktarda notları gözden geçirmem için yeterli zaman bırakacağından eminim.

Aynaya son bir kez bakarak bilmem gereken her şeyi teyit ediyorum.

Rujum mükemmel.

Ve geleceğim parlak.

Bu işte her zaman bir an vardır: onu ilk kez canlı olarak gördüğünüz an.

Araştırmalarım sırasında Bay Sullivan'ın fotoğraflarını görmüştüm elbette, ama onu şahsen görmek her zaman farklıdır.

Rath Mor'un ofisleri, Berkeley Meydanı'nda, ünlü üye kulübü Annabel's'in tam karşısında, güzel bir Gürcü tarzı binada bulunuyor. Şu ana kadar, Swindon'daki Steve Goodall'ın ofislerinden çok daha iyi. İç mekanlar lüks ve eski usul. Kalın krem rengi halıları, ahşap panelleri ve mükemmel aydınlatılmış sanat eserleri *özel bir banka olduğunu* haykırıyor, ama genel etki, güven verici bir zenginlikten çok, daha az boğucu.

Resepsiyon masasının arkasında asılı olanın gerçek bir Twombly olduğunu iddia edebilirim. Kültür ataşesi olan ailem, birkaç yıl önce Paris'teki Centre Pompidou'da onun ölümünden sonra düzenlenen serginin gerçekleşmesinde önemli rol oynamıştı.

Bu adam rahip olabilir, ama pahalı ve çekici şeylerden hoşlanıyor.

Not aldım.

O beni fark etmeden bir iki saniye önce onu görüyorum. Sol taraftaki koridordan hızlı adımlarla resepsiyon alanına giriyor ve resepsiyoniste bakarken yüzünde sorulmamış bir soru beliriyor. Gözlerimiz karşılaşmadan bir saniye önce, beynim onu bir 3D tarayıcı gibi indiriyor.

Beklediğimden daha uzun. İnce yapılı.

Duruşu iyi.

Bu özel dikim bir takım elbise, muhtemelen Savile Row, ve ona *çok* yakışıyor.

Nedense, yüzü rahip olarak çekilmiş ve benim çok beğendiğim o fotoğraftakinden daha açık, daha az gergin görünüyor.

Yine de, gergin olan tek kişi ben değilim. Buradan onun gergin enerjisini hissedebiliyorum.

Ve son olarak...

O gerçekten çok seksi.

O bana doğru dönerken ayağa kalkıyorum, onu önleyerek, eteğimin eteklerini uyluklarımın üzerinde düzeltiyorum.

"Ah, Athena," diyor, beni fark ederek. Gözlerimi kaçırmamın imkanı yok —ve muhtemelen istemsiz—vücudumu süzen bakışını gözlerimle karşılaşmadan önce fark etmemek imkansız. Elini uzatarak yaklaşıyor, yüzünde beni rahatlatmak için gülümsediğini bildiğim bir gülümsemeyle. "Geldiğin için çok teşekkürler. Nasılsın?"

Bu adamın yeni zenginlerden geldiğini, en az iki nesildir gururla kendi başarılarını elde etmiş İrlandalılarından geldiğini biliyorum. Belki de bu onun dostane tavrını açıklıyor, ama bu anda ailesinin serveti sayesinde Ampleforth ve ardından Durham Üniversitesi'nde aldığı elit eğitim de açıkça görülüyor.

Sosyal açıdan kendine güvenen, ama İrlandalıların o çekiciliğine de sahip? Bu ölümcül bir kombinasyon.

El sıkışıyoruz. "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim, Bay Sullivan," diyorum, sesim net ve kararlı. "Sizinle tanışmak harika."

Hayatım boyunca bu tür anlar için eğitim aldım. Sadece Viyana'nın övünebileceği buz gibi imparatorluk ihtişamında katıldığım her gala; parlak sohbetler yapmak zorunda kaldığım her kültürel delege ziyareti; sanatçılar ve zenginlerin katıldığı L'Opéra'daki her açılış gecesi: hepsi bana her durumda tam olarak doğru sosyal tepkiyi nasıl vereceğimi öğretti.

"Lütfen Gabriel ya da Gabe deyin," diyor, dönüp geldiği koridoru işaret ederek. "Beni zaten hissettiğimden daha fazla babam gibi hissettirmeyin."

Kahve siparişimi alır ve resepsiyoniste iletir, sonra beni koridordan geçip boş bir masanın bulunduğu bir antre odasından geçerek ofisine götürür. Hızlıca göz gezdiririm: resepsiyondaki gibi panelli duvarları ve krem rengi halısı olan geniş, iyi aydınlatılmış bir odadır, ancak bu

duvarlar koyu gece mavisi renkte boyanmış. Az önce geçtiğimiz odanın, burada çalışsaydım oturacağım yer olduğunu varsayıyorum. Sağda iki kapı var, ikisi de kapalı.

Buraya yönetici asistanı olarak yeteneklerimi satmaya geldim, ama aklımdan cinsel yönünün nasıl işleyeceğini düşünmeden edemiyorum. Bu oda ile benim alanım arasındaki bölme camdan yapılmış, ama koridora açılan kapı ve duvar sağlam. İyi bir başlangıç. Masası büyük ve sağlam meşe ağacından yapılmış, muhtemelen onu emmek istersem altına girebileceğim kadar geniş bir alan var ve uzak duvarda büyük bir kanepe var.

Daha kötülerıyla de çalıştım.

Onun işaretiyle, masasının önüne oturup bacaklarımı çaprazladım ve çantamı yanıma yere koydum. Victoria Beckham'ın esnek yün krepten yapılmış, vücuda oturan lacivert bir elbiseyi, görüşmelerim için vazgeçilmez kıyafetim olarak seçtim. Bu elbise, takım elbise kadar resmi ve tam anlamıyla iş kıyafeti, ama zarif ve keskin kesimi kesinlikle bir kadının vücudunu öne çıkarmak için tasarlanmış.

Bu toplantının ana gündemi belirlenmiş olabilir, ama bir sürü alt metin var ve ben bu alt metinleri çok, çok net bir şekilde ortaya koymak niyetindeyim. Bu sabahki görüşmeyi başarıyla tamamlarsam, geleceğim hakkında kendime güvenmek için iyi bir nedenim olacak. Camille, Bay Sullivan'ın (Gabriel) portföyümü inceledikten sonra biraz sert bir ses tonuyla ve paltosunu kasıklarının önünde sıkıca tutarak ortaya çıktığını bana bildirdi.

Yani tahrik olmuştu, ama mendilleri kullanmadı. Ne kadar da Katolikçe bir davranış. Her sperm kutsaldır, öyle değil mi?

Toplantılarının tüm notlarını da gördüm. Ne kadar yetersiz hissettiğini biliyorum ve ona sempati duyuyorum. Ömür boyu sürecek bir mesleği bırakıp, potansiyeli yüksek ama aslında biraz dağınık bir şirketin başına geçmek zorunda kaldı. Muhtemelen rahiplikte çok katı bir eğitim almıştı ve işletme diplomasının çok uzaklarda kaldığını düşünüyorum.

Bu nedenle, tek yapmam gereken, onun ihtiyaçlarını anladığımı ve iş zekâmı ile onu etkilemek ve tüm mesleki sorunlarını ortadan kaldırabileceğimi ikna etmek — ve tüm bunlar bir sonraki aşamaya geçmeden önce — yani onu tüm *kişisel* sorunlarından da kurtaracağım aşamaya geçmeden önce.

Bu normal bir görüşme olsaydı, görüşmeciyi bu kadar utanmazca nesneleştirdiğim için kendimi azarlardım. Ama şu anda, karşımda oturan kendinden emin, güzel genç kadına biraz hayran kalmama izin veriyorum.

Ancak, onu çıplak ve kendini açmış halde gösteren o kışkırtıcı görüntüyü zihnimden silmek için kendime bir sınır koyuyorum. Bu sabah kesinlikle aşmayacağım bir sınır.

Yine de, onun benimle çalışmak için olduğu kadar benimle yatmak için de mülakata geldiğini bilmek çok tuhaf. Onunla yakınlaşmak için tek gerekenin büyük bir miktar para olması, hem mucizevi hem de son derece yanlış geliyor.

Çünkü onun en büyük ödül olduğu inkar edilemez, ama burada başarıyı belirleyecek olan, bir erkek olarak değerim değil, banka hesabımdaki para.

Gerçekten konsantre olmalıyım, çünkü karşılaştığım çok sayıda sorumluluğa yardımcı olacak iyi bir stratejik beyine çok ihtiyacım var ve devraldığım ekip gayet iyi olsa da (yaşlı Gladys hariç), görevi devraldığımdan beri henüz üst düzey birini işe almadım.

Etrafımda doğru ekibi kurmak, yönettiğim bu mirasın başarısı için hayati önem taşıyor ve Athena'nın ağzından çıkan her şey bana bu işi gözü kapalı yapabileceğini söylüyor. İhtiyacım olan her şeyi önceden tahmin edecek, bunu hissedebiliyorum. Kendisine verilen iş yükünü başarıyla yerine getirecek ve sırf heyecan için bir sürü ekstra projeye atılsa bile hiç şaşırmam.

Yine de. Konsantre olmak şaşırtıcı derecede zor, mükemmel yönetici asistanı arayışımı bu görüşmenin kesinlikle yasak olan kısmından ayırmak şaşırtıcı derecede zor: esasen, öngörülebilir gelecekte ana seks partnerim olacak kişiyi değerlendirdiğimin bilinci.

Athena'nın güzelliği, görmezden gelinmesi imkansız bir güzellik. Portföyünde vaat edilen her şey ve daha fazlası, çünkü hareketsiz görüntüler, hareket halindeyken bu kadar mükemmel özelliklerle asla rekabet edemez.

Sadece büyük, kalın kirpikli ela gözlerinin büyüklüğü değil, aynı zamanda son zamanlarda hidrojen yakıt hücreleri üzerine yaptığı zorlu bir analizi özetlerken gözlerinin parlaması da büyüleyici.

Sadece uzun, kalın kumral saçlarının parlaklığı değil, sanki stilini bozuyormuş gibi sabırsızca omzunun üzerinden saçlarını savurması da etkileyici.

Sadece profesyonel görünmek için pahalı yünlerle sarılmış vücudunun dolgunluğu değil, aynı zamanda ellerini kullanarak düşüncelerini vurgulamak için kullandığı ifade gücü de etkileyici.

Sadece fotoğraflarda yeterince çekici olan pembe gül goncası gibi ağzı değil, şimdi de iş hayatındaki tavırlarının muhtemelen amaçladığından çok daha duyusal bir şekilde dalgalanıyor.

Mesele de bu. Bu kadın en ufak bir şekilde flört etmiyor. Tamamen iş modunda ve bu çok etkileyici. Etkileyici olmasının bir nedeni de çarpıcı görünüşü, ki bu ona haksızlık çünkü şu anda cazibesi bundan çok daha fazlası.

Hiç de manik değil. Bunun için çok fazla kendine güveniyor, çok fazla kendini kontrol ediyor. Ama onda gözden kaçması imkansız bir enerji, bir dürtü var. Cidden etkileyici bir şekilde dinamik. Röportajımız için yaptığı kapsamlı hazırlık belli oluyor ve coşkusu inkar edilemez bir şekilde bulaşıcı. Şu anda, Avrupa'nın en iyi okullarından birinin yıldız MBA öğrencisi ve bu lanet olası yerin tam da ihtiyacı olan kişi olduğunu biliyorum.

Yüzü, sesi ve vücudunun büyüleyici bir siren çağrısı olması konunun dışında kalmalı.

Öyle olmalı.

Ama o stereotipik bir MBA öğrencisi değil, bu da stereotipik bir pozisyon değil ve onun görünüşü tesadüfi değil. Bunlar, bana bu pozisyonun gerektirdiğinden on kat daha yüksek bir maaşı hak ettiğini kanıtlamak için yaptığı sunumun ayrılmaz parçaları.

Bunların hiçbirini onu yargılamak için değil. Tanrım, hayır. Sonuçta, o muhteşem bir tarzda güçlü yanlarını kullanıyor. O gerçek, profesyonel olarak boğulmakta olan iş adamı ve etten kemikten bir erkek için eşit derecede

benim iş adamı yanıma ve kanlı canlı insan yanıma eşit derecede sarhoş eden bir fantezi.

Bir şey çok çabuk netleşti. Athena bu görevi üstlenirse, bu rol temel gerekliliklerinin çok ötesine geçecek. İş hayatında deneyimli olmayabilirim, ama insanları tanıma konusunda deneyimliyim. Onun kadar umut vaat eden bir kişi ortaya çıkarsa, onun potansiyelini en üst düzeye çıkaracağım.

Yani, günlük işimde.

Birkaç dakikadır, parmaklarımı karnımın üzerinde birbirine kenetleyerek, hareketsizce oturmuş onu dinliyorum. Dinlemek, önceki kariyerim sırasında geliştirdiğim bir başka uzmanlık alanımdır, ancak nadiren bu kadar zevkli olur. Cemaatimin dua toplantılarında veya günah çıkarma odasında nadiren bu kadar hevesliydim.

"İnanılmaz derecede yetenekli olduğun açık," diyorum şimdi, "ve işine kendini adadığın da. Burada da çok işin olacak. Hâlâ bir geçiş aşamasındayız ve kendimi yangınlarla mücadele etmek ve en göze batan sorunları iyileştirmekle o kadar meşgul buluyorum ki, gerçekten eğlenceli olan şeylere, yani bu mülkün gelecek bir veya iki nesil için nasıl işlev görmesini istediğimi belirlemeye pek fırsat bulamıyorum."

"Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

"Yardıma çok isterim. Tam erişim hakkını aldıktan sonra, hangi projelere öncelik vermemiz gerektiğini nasıl belirleyeceksin?"

Başını eğdiğinde kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. "En verimli yol, işe başladıktan birkaç hafta içinde ilk aşamada yüksek düzeyde bir geçiş planı hazırlamak olur. Ve sonra..."

"Biraz daha zaman ayırsak ne olur?"

Kaşlarını çattı. "Deneyimlerime göre, dikkatsizlik riskine yol açmadığı sürece, hız en çok tercih edilen yoldur. Ve bu görevde neredeyse bir yıl geçirdikten sonra hala geri planda olduğunuzu hissediyorsanız, kaybedecek vaktimiz yok gibi görünüyor."

İçten içe gülümsedim ve sandalyeme yaslanarak onu dikkatle inceledim.

"Ben çok sabırlı biriyim, Athena. Hızlı hareket etmek her zaman en iyi yol değildir. Bazen yavaş hareket etmek çok daha faydalı olabilir."

Bir süre durdum. Alt dudağımı ısırdım.

O bana bakıyor, avuçlarını uyluklarına bastırıyor, aramızdaki sessizlik gergin, canlı bir şey gibi uzayıp gidiyor.

"Sonuçta," bir süre sonra diyorum, "işı düzgün yapmak kadar önemli bir şey yok, değil mi? Aceleye getirilmiş işleri sevmem. Ben... titiz biriyim."

Gözlerimiz hâlâ birbirine kilitli ve yanaklarının kızarmasından benim sorumlu olduğuma yemin edebilirim. Birkaç haksız imayla bu profesyonel kadını telaşlandırmayı başardıysam, sandığımdan daha az paslanmışım demektir.

"Kesinlikle." Sandalyesinde hafifçe kıpırdanıp boğazını temizledi. "Evet, ben... tabii ki. Mükemmelliği ve titizliği her şeyin üstünde tutarak verimli olmayı hedeflerim."

Ona nazik bir gülümseme atıyorum. "Mükemmel."

Dün sabah Athena ofisimden ayrıldıktan sonra Camille'i bu kadar çabuk aramış olmamdan hala biraz utanıyorsam da, Camille'in bu akşam Athena ile akşam yemeğini onaylamak için beni bu kadar çabuk geri aramış olmasından da çok mutluyum.

Gladys'e benzeseydi bile, dizlerimin üzerine çöküp işi kabul etmesini ve beni bu ızdıraptan kurtarmasını yalvarırdım.

Şu anda, Gladys'e hiç benzemediğini ve masanın karşısında oturması da bunun kanıtıysa, bu süreci bir sonraki aşamaya taşımaya açık olduğunu bildirmekten büyük mutluluk duyuyorum.

Yukarıda.

Knightsbridge'deki The Montague Hotel'in mükemmel deniz ürünleri restoranında samimi bir köşede yemek yiyoruz. Burası, gizli randevular veya ahlaki açıdan belirsiz "iş" görüşmeleri için mükemmel, zarif ve gizli bir restoran. Etrafımızda akşam yemeği caz müziği, alçak sesler ve çatal bıçak sesleri yankılanıyor.

Athena geldiğinde restoranın barında bekliyordum, bu onu şaşırtmış gibiydi. Dün giydiğinden çok daha seksi olan elbisesiyle şık mekanı geçip gelmesini izlemek, onun mesleğinin en eski mesleklerden biri olabileceğini ima etmeyecek kadar şık olan bu elbiseyi izlemek, buna değdi. Siyah dantelli, dizinin hemen altına kadar uzanan ve muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkaran bir elbiseydi. Hem erkeklerin hem de kadınların ona attığı takdir ve merak dolu bakışları kaçırmadım ve o benim önümde durup iki yanağına da öpücük kondurmamı izin verdiğinde hissettiğim yoğun kendini beğenmişlik hissi kesinlikle Hıristiyanlığa aykırıydı.

Şampanyalarımız doldurulduktan sonra sohbet eder gibi, "Biliyor musun," dedim, "sen yıllardır akşam yemeğine çıkardığım ilk kadınsın. Annem hariç tabii. Bir de Willesden'deki yerel manastırımızın başrahibesi bir iki kez."

Bana alaycı bir gülümseme attı. "Onur duydum."

"Öyle hissetme. Annem akşam yemeğinde sohbetimin berbat olduğunu söyler. Ama bu gece Kutsal Kitap hakkında çok fazla konuşmamaya çalışacağım."

"Bu muhtemelen yanlış bir hava yaratır," diye düşünür.

Şampanyamızı yudumlarken bir süre sessizlik oldu. Sanırım beni hafif bir eğlenceyle inceliyordu. Sanki gerginliğimi koklayabiliyordu, bu konuşma konusunda ne kadar endişeli olduğumu tam olarak biliyordu. Eminim o hiç endişeli değildi. Umarım bu onun için çok rahat bir durumdur, hatta buna güveniyorum.

"Umarım bana bu şeyin nasıl işleyeceğini anlatabilirsin, çünkü ben hiçbir fikrim yok."

Bardağını masaya koydu ve gözlerini kısarak, "Lütfen bana penisin hakkında konuşmadığını söyle, çünkü bu çok hayal kırıcı olur" dedi.

Hem bu kadar çabuk bu konuya girmesine hem de tamamen ciddi bir şekilde söylemesine şaşırarak kahkaha atarım. Kahkaham o kadar yüksek seslidir ki, en yakın masadaki bir kadın endişeyle bana bakar.

"Hayır. O konunun nasıl işlediğini gayet iyi biliyorum."

"Emin misin?" Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşını kaldırır. "Bir adamı rahiplikten çıkarabilirsin..."

Demek böyle olacak. Dün yaptığımız çoğunlukla resmi sohbetten daha karanlık, daha ateşli ve daha kurnaz bir sohbe geçiş konusunda endişelenmeme gerek yok, çünkü o zaten tonu belirlemiş durumda. Sanırım bu mantıklı. Onun inci kolyesini sıkıca tutmasını beklemeyeceğim.

"Söz veriyorum. Anton beni bunun için eğitti. *Sert bir şekilde.*"

Anton'un adı geçince, yüzünde bir şey belirdi. Belki de heyecan. Biraz telaşlı görünüyor. "Bu çok etkileyici bir görüntü," diye mırıldanıyor ve ben kafamı sallayarak dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

"Beni Alchemy'ye kaydettirdi." "Oh, evet. Bu işe yarar."

Bir an yine sessiz kalırız, sonra o, "Bu işin nasıl yürüdüğü konusunda, cevap, senin istediğin gibi yürür ve esnek olabilir," der.

Başımı sallıyorum. "Gizliliği bozmadan, geçmişte nasıl başardığınızı bana anlatabilir misiniz?"

"Bu gerçekten işverene bağlı. Şimdiye kadar sadece dört işim oldu. Bazıları açıkça sapkınlık faktörünü sevdi. Yani, istedikleri zaman benimle sevişmek için bana para ödemeleri asıl cazip olan şeydi."

Yine başımı sallıyorum ve çaresizce şampanya kadehime uzanıyorum. Tanrım. Bu güzel, seksi kadınla yüz yüze, ayık ve tarafsız bir şekilde bu konuyu konuşmak, tahmin ettiğimden daha zor olacak. Acaba benim ne kadar çaresiz olduğumu anlayabiliyor mu?

"Çoğu zaman, ben bir araçtır. Bir uyarıcı ya da sakinleştirici. Çok fazla sorumluluğu olan liderlerin kokain çekerek, günün erken saatlerinde içki içerek ya da sağlıklarına ne kadar dikkat ettiklerine bağlı olarak masör, kiropraktör ya da kişisel antrenör tutarak bununla başa çıkmaları gibi, diğer erkekler de benim gibi kadınları kullanarak sistemlerinden her şeyi atıyorlar. Büyük bir toplantıdan önce kendilerini şımartmak istiyorlarsa, benimle sevişiyorlar. Bir zaferi kutlamaları ya da kötü bir toplantıyı unutmaları gerektiğinde beni sikiyorlar. Mükemmel bir oral seksle ne kadar çok profesyonel baş ağrısının ortadan kaldırılabileceği şaşırtıcı."

O duraksıyor ve ben dışa vurmamak için çok çaba sarf ediyorum, çünkü gerçekliğimin yakında iş günlerinde istediğim zaman Athena'ya benzeyen bir kadının benim için diz çökmesi olacağı gerçeği beynimi gerçekten parçalıyor.

"Bazıları beni bir ganimet olarak istiyor. Ve," diye devam ediyor zarif bir omuz silkmeye, "bazıları sadece verimlilik istiyor. Ya da üretkenlik. Doğal olarak, senden daha sabırsız olanlar."

Bana çok hoşuma giden alaycı bir gülümseme atıyor. Dün pek gülümsememişti, ama bu akşam şüphesiz daha yumuşak.

"Dün verimlilik hakkında güzel bir konuşma yaptın, Athena. Ama görünüşün, sahip olabileceğim herhangi bir verimlilik için en büyük risk olacak."

"Şaşıracaksın." Dudaklarını yalıyor. "Beni ya da kendini küçümseme. Senin için hazırlayabileceğimi söylediğim tüm o geçiş raporları var ya? Ben masanın altında, senin... emirken onları okuyabilirsin."

Öne eğilip sözünü kesiyorum. Konuşurken gözlerim onun küçük pembe dudaklarında ve sesim istediğimden daha alçak, daha sert çıkıyor. "Sen beni tatmin ederken başka bir şeye odaklanabileceğimi düşünüyorsan, sandığımdan çok daha naıfsın. Sana söylediğimi hatırlıyor musun? Bazen yavaş olmak çok daha iyidir."

Bana attığı gülümseme kendini beğenmiş bir gülümseme. "Demek dünkü sözlerin bir imaydı. Benimle dalga geçiyordun. Tam olarak emin olamadım."

İç çekiyorum. "Bir parish rahibi, hapishanedeki bir müebbet mahkum kadar sabırlı olmak zorundadır. Doğruyu söylüyordum. Ben sabırlı bir adamım." Bir duraklama. "Ama evet, seninle dalga geçiyordum. Birazcık. Seni kızdırabilir miyim diye görmek istedim."

"Bunu sevdim." Tereddüt eder ve başını eğerek parmaklarıyla bardağın sapını çevirir. "Bunu söylediğin anda, ağzının bacaklarımın arasında, elinin karnımda olduğunu hayal ettim, beni tutarken yavaşça işini yapıyordun."

Karnımda bir kas, düşük ve ısrarcı bir şekilde kasılır.

Bunun için para aldığını fark ettim. Bunun onun işi olduğunu ve bu işte çok, çok iyi olduğunu fark ettim. Onun aslında benim egomun ve arzularımın yankı odası olduğunu fark ettim.

Ama Tanrım, o böyle şeyler söylediğinde gerçek gibi gelmiyor.

Daha da önemlisi, gerçek olsun ya da olmasın, bu gece olacak gibi görünüyor. "Güzel.

Bunu hayal etmeni istedim, çünkü ben de hayal ediyordum."

Bana baktı, yüzü coşkuyla doluydu. "Biraz endişelendim, daha kutsal olacağından biraz endişelendim."

Gözlerimi devirdim. "Seni işe almaya çalıştığım gerçeği aksini gösteriyor."

"Touché. Madem bu konuyu açtın, neden bana eskiden rahip olan bir adamın Seraph gibi bir ajansa nasıl geldiğini anlatarak başlamıyorsun? Belki o zaman "bu şey"in nasıl işleyeceğini çözebiliriz. En azından sana nasıl yardım edebileceğime dair bir başlangıç noktası olabilir."

"Anton sana bir şey söyledi mi?" diye soruyorum, yüzünü izleyerek. "Aradığımı biliyorum."

Ağzı eğlenerek kıvrılır. "İki ucu da yanan mumla mücadele ettiğini söyledi... Alchemy'deki temizlikçilerden birini travmatize ettin, sanırım?"

Dişlerimin arasından pişmanlık dolu bir nefes alıyorum. "Öyle de denebilir, evet. Anton ve Max, iş günlerimi daha iyi optimize etmemi önerdiler, diyelim. İkisi de senden çok övgüyle bahsettiler."

Bana içten bir gülümseme atıyor ve bu gülümseme kesinlikle göz kamaştırıcı. "Ahh, Max. O çok yaramaz bir çocuk."

O gülümsemenin ardında hissettiği nostalji bir gösterge ise, işinin cinsel kısmını gerçekten seviyor demektir. Bu, bu kadına seks için para ödediğim için içimde kalan suçluluk duygusunu hafifletmelidir, ama içimi kaplayan öfkeyi sevmiyorum. "Öyle duydum. Tabii ki şimdi tamamen düzeldi," diye ekliyorum aceleyle, yoksa onun anılarını anlatması X-rated bir hal alabilir. "İki kez tamamen aşık oldu."

"Gördüm. Mucizeler bitmek bilmiyor. Ama evet, o ikisi çalışma günlerini "optimize etmeyi" kesinlikle biliyorlardı. Ve sen de aynısını yapmak istiyorsun, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. "Bunun benim için kolay bir karar olduğunu iddia etmeyeceğim. Bekarlıktan seks için para ödemeye geçmek, benim yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha büyük bir ahlaki sıçrama ve bununla ilgili birçok sorunu çözmeye çalışıyorum. Ama" — iç çekiyorum

— "Zaten lanetlendim. Bu günlerde bekârlıktan çok uzağım ve Seraph'ın teklifi son derece çekici. Tabii ki sen de öyle."

Öne eğilir ve bana göğüs dekoltesinin gölgesini mükemmel bir şekilde gösterir. "Gabriel. Bu geçiş sürecinde neler yaşadığını bildiğimi iddia edemem ama seni temin ederim ki benim yüzümden suçluluk duymana gerek yok. Bu tamamen işlemsel bir şey, tıpkı beni normal bir asistan olarak işe almanın işlemsel olması gibi.

"Hatta bu, seks peşinde koşmaktan duyduğun suçluluk duygusunu hafifletmelidir. Birini arayacakmış gibi davranmana ya da onu kandırmaktan endişelenmene gerek yok. Bana para ödüyorsun. Sınırlar çok net ve ben bir profesyonelim. Kendime bakabilirim. Seks sonrası bana sarılmana, çiçek göndermana ya da bana aşık olacağımdan endişelenmene gerek yok. Beni sikiyorsun, bana para ödüyorsun, hepsi bu." Koltuğuna yaslanıyor. "Düşündüğünde, aslında oldukça ferahlatıcı."

Buna gülümsüyorum. "Bu çok rahatlatıcı, teşekkürler."

"Ne demek," diyor cilveli bir şekilde.

"Sana bir soru sorabilir miyim? Bana samimi bir cevap vermeyeceğini biliyorum, ama dürüst olabileceğini düşünüyorsan, çok sevinirim."

"Tabii ki. Dürüstlük çok önemlidir."

Max Hunter'ın az önce yaptığı açıklamaya verdiği tepki beni çok etkiledi. O ve Anton'un ona yaptıkları her neyse, bundan travma yaşamış gibi görünmüyor. Aksine. "İşinin cinsel yönünü seviyor musun, yoksa sadece katlanıyor musun? Bu sadece bir amaç için bir araç mı?"

Bana bakıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırıyor, bu da sorumu ciddiye aldığını gösteriyor.

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, ikisi de. Bu, herkesin tırmanması gereken bir merdiven basamağı, sadece benim merdivenim daha dik ve beni çoğu insandan çok daha ileriye götürüyor. Ama tırmanmayı çok seviyorum ve kariyerimde bu aşamayı çok bilinçli olarak seçtim. Buna hiç zorlanmadım. Güçlü, ilham verici erkeklere hayal bile edilemeyecek bir erişimim var ve bir stajyer olarak öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğreniyorum."

Bir sonraki kısmı daha dikkatli bir şekilde telaffuz ederken dudaklarının hareketini izliyorum. "Ve çoğu zaman, güçlü erkeklerle sevişmekten zevk alıyorum. Buna bayılıyorum. Beni kullanmaları, herkesin onları istediğini ve onların da *beni* istediğini bilmek beni tahrik ediyor. Bunlar, insanların dikkatini zahmetsizce çeken erkekler, ama genellikle *onların* dikkatinin merkezinde ben oluyorum. Bu sorunuzu cevaplıyor mu?"

Sorumu o kadar tam olarak yanıtladı ki, şimdi masanın altında yarı sertleşmiş durumdayım. Ona inanıyorum. Çok ikna edici.

"En çok neyi seviyorsun?" diye soruyorum ona, sesim alçak ve kaba. Etrafımızdaki restoran unutulmuş. Sadece Athena, güzelliği, şehveti ve samimiyeti var.

"Senin hoşlandığın her şeyi severim," diyor ve ben alaycı bir şekilde gülüyorum. "Athena. Ben dün doğmadım."

"Peki. Sana söyledim. Kullanılmak. Beni en çok etkileyen şey bunun pisliği. Şu anki patronum çok... tatlı. Saygılı. Bana tapıyor, bu çok hoş, ama pek heyecan verici değil. Orada mutluyum, ama yeni bir sektör denemek istiyorum. Bu yüzden seninle buluşmayı kabul ettim."

Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmıyorum. "Dün, şirketimin sana birçok entelektüel zorluk sunacağını kararlaştırdık."

"Evet, öyle."

"O zaman bu kesin. Şimdi, sektörü bir saniye unutun ve *bana neyi sevdiğinizi söyleyin.*"

Tanrı şahidimdir, bunu hayal etmek istiyorum. Bu kadınla iki kez görüştüm ve şimdiden beni etkiledi. Yapmam gereken işin zor olduğunu farkındayım.

Yıllarca isteyerek seksten uzak duran bir adam, ihtiyaçlarının bu kadar farkında olan böyle bir kadını nasıl tatmin edebilir ki?

Ama ben zaten istediğimi biliyorum. *Bunun*, Athena ile olan ilişkimde kıvılcım olacak şey olduğunu biliyorum, ne kadar geçici olursa olsun. Günlerime anlam kazandıracak olan şey bu:

Ona meydan okumak. Ona emir vermek. *Onu fethetmek.*

Ses tonum onun kocaman gözlerini iri iri açmasına neden oluyor. Sanki, kendi iyiliği için fazla erdemli olduğunu düşündüğü bir erkeğin ona bu şekilde konuşabileceğini duymaya ihtiyacı varmış gibi.

Bir garson Achill istiridyelerimizi getirir ve tabağı saygıyla aramızdaki sehpayaya koyar. Garson ayrıldığında, ona devam etmesi için başımı sallarım.

"Senin... malın olmayı seviyorum, sanırım," diyor daha sessiz bir sesle. "İş zekamı iyi bir şekilde kullanmayı seviyorum, ama aynı zamanda senin emrinde olduğumu, en beklemediğim anda bana sıcak, dar deliklerimden başka bir şey gibi davranmayacağını biliyorum."

Onun aşağılayıcı, hipnotik sözlerini yutuyorum. "Devam et."

"Ne zaman istersen beni dizlerimin üzerine çöktürebilmeni, ya da beni masana yaslayıp saatlerce telefon görüşmeleri yaparken amımı okşayabilmeni, beni alay edip alay edebilmeni, ama benim sesimi çıkaramamamı seviyorum. Ya da ofis kapını kilitleyip beni dört ayak üstüne çöktürüp, tam anlamıyla ne zaman istersen beni sikebilmeni. Ve en çok sevdiğim şey, senin ödülün olmak."

Bir an için gözlerimi kapattım, en azından bu yemeğin başlangıcını atlatmak için kendimi hazırladım, sonra boşaldım. Şimdi taş gibi sertim. Az önce *ganimet* teriminden bahsetti ve bununla nereye varmak istediğini çok iyi anladığımı hissediyorum.

"Bana bundan biraz daha bahset," dedim, boğazım arzuyla dolmuştu.

Bir an durup bir istiridye aldı, üzerine sirke ve limon suyu döktü, sonra çenesini kaldırıp istiridyeyi boğazına attı. Onu bir bütün olarak yuttu - şok edici - ve ben, pis bir sapık gibi, boğazındaki soluk sütunun istiridyeyi sıkıştırmasını izledim.

Dudaklarını yalar. "Bunlar gerçekten mükemmel. Dediğim gibi, kupa meselesi beni gerçekten tahrik ediyor. Düşünsene, arkadaşlarına biraz hava atamayacaksın, bana neden yılda bir milyon pound harcıyorsun ki? Ben senin en büyük statü sembolün ve en ölümcül gizli silahınım."

Masanın altında, yünlü pantolonumun içinden avucumu siliniyorum. Terliyorum. "Devam et."

"Beni göstermek istersen, gösterebilirsin. Yatırımcılarının önünde benimle oyna. Beni soymaya zorla. Beni lanet olası toplantı masasının ortasına yatır ve öğle yemeği toplantısında beni suşi tabağı olarak kullan - hepsine varım. Benim gibi bir seks oyuncağına sahip olduğun için onların ne kadar kıskanç olacağını bir düşün. Övünme hakkını düşün. Eğer nazık hissediyorsan, bırak da onlar da bu işin içine girsinler." Sesi, en müstehcen, imalı fısıltıdan biraz daha yüksek olacak şekilde alçaltıyor. "Ya da bir muhatap işbirliği yapmıyorsa,

beni devreye sokarsın. İstersen beni bir ödöl olarak kullanabilirsin. Beni onların önünde diz çöktür, onlar da senin istediğin inşaat ruhsatını ya da Tanrı bilir başka neyi imzalarlar.

Aklım karışıyor. Kilise içinde ve dışında etkileşimde bulunduğum insanların büyük çoğunluğundan daha zeki, daha eğitimli bir kadın, bana günah, yozlaşma, sapkınlık ve sömürüyle ilgili ahlaksız sözler yağıdırıyor. Her zaman cemaatinin pastoral ihtiyaçlarını yürekten önemseyen tarafım dehşete kapılıyor, ama daha karanlık, daha aşağılık bir tarafım, onun anlattığı bu çarpık dinamiğı daha iyi anlamak için adeta çaresizce çabılıyor.

Övünme hakkını umursamıyorum — bir kadını

"gösteriş yapmak" için bir kadını sömürmek, bana göre lanetli bir şey.

Ama geri kalanı çok seksi. Neden?

Neden onun, benim onu kullandığımı, onu herkesin önünde eğlendiğimi ve arkadaşlarım arasında dolaştırdığımı anlattığı resim bu kadar baş döndürücü? Sanırım bunun nedeni güç dengesi. Bu, iş ortaklarım üzerinde üstünlük kurmaktan çok, onun üzerinde güç kurmakla ilgili. Onun efendisi olmak, bu kadar büyüleyici, etkileyici bir kadının benim tek bir emrimle tüm bunları yapmaya hazır olması.

Bu farkındalık beni tiksindiriyor, ama aynı zamanda imkansız bir şekilde daha da sertleştiriyor. Ama o anonim yorum hala gözlerimi yakarken, onun söyledikleri benim için büyük bir sürpriz olmamalı.

BU KADIN SİKİ SEVİYOR.

Senden istiyor.

Müşterilerinden istiyor.

Müşterilerinin önünde senden istiyor.

Kendin sor ona.

Bu yüzden şok edici olan, bunu onun kendi güzel ağzından duymak. *O bunu istiyor.*

Ona söylemesini istedim ve o da söylüyor. Ve ben onu yargılıyorum, muhtemelen kadınların müstehcen derecede yüksek IQ'ya sahip olamayacağı ve sikilmeyi sevdiği gibi eski moda, kadın düşmanı bir varsayımdan dolayı ve muhtemelen de onun az önce anlattığı her şeyi ne kadar çok istediğimden korktuğum için

aynı derecede çok istediğini düşünmeye cesaret edemediğim için.

Athena doğruyu söylüyorsa, o zaman onun beni daha önce hayal bile edemediğim yerlere götürmesine alışmam gerekecek gibi görünüyor.

Sorunlar arasında, bu oldukça kaliteli bir sorun.

BÖLÜM 8

Athena

Ana yemeğimizi bitirdiğimizde, tangam sırlıslıkla olmuştı. Bunun nedeni kısmen akşam yemeği sohbetimizin konusu, doğal olarak. Bu benzersiz rolümde beni en çok tahrik eden şeyleri anlatmak her seferinde beni heyecanlandırıyor ve umarım o da görüldüğü kadar dikkatle dinlemiştir. Gabriel gibi iyi, sabırlı ve dikkatli bir dinleyiciyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum, ancak ona böyle seslenmek şu anki heyecanımı azaltmıyor.

Rönesans döneminin dini sanatının ihtişamını tam olarak takdir edebilen bir aile olsa da, ben katı bir ateist ailede büyüdüm. Bu yüzden, zorla uygulanan bekarlığın *herkes* için ne kadar büyük bir israf olduğunu ara sıra düşünmek dışında, rahipler, rahiplerin sapkınlıkları veya bu tür şeyler üzerinde çok az zaman harcadım.

Ama bana içsel şeytanlarıyla savaşıyor gerçekten iyi bir adam verin, ben de yerdeki bir su birikintisi olayım. Bu yüzden Gabriel'in sessizce, istikrarlı bir şekilde, istem dışı olarak sohbetimizden tahrik olmasını izlemek gerçekten enfes bir manzaraydı. Bir adam ahlakını korumaya çalışırken, siz onu parça parça yıkıp yerdeki işe yaramaz bir enkaz haline getiriyorsanız, bu çok seksi bir durumdur.

Şu anda Gabriel Sullivan, ahlakının anlamsız enkazı ile çevrili ve *benim* ahlak eksikliğime karşı tamamen savunmasız olan o adam. Ve ben onu böyle istiyorum. Onu, benim uyandırdığım korkunç, amansız ihtiyaçlarla o kadar karıştırılmış, o kadar gergin hale getirmek istiyorum ki, onu yukarı çıkardığımda serbest kalacak.

Garson tabaklarımızı kaldırdığında bana sıkı bir gülümseme atıyor. Bu, kan akışı vücudunun üst yarısından çekilmiş bir adamın gülümsemesi. "Tatlı menüsünü görmek ister misiniz?"

Bu akşam bu adamın ihtiyaç duyacağı tek tatlı menüsü benim.

"Ben almayayım. Bu konuşmaya yukarıda devam edelim mi?"

Gabriel, gerçek bir İrlandalı gibi güzel mavi gözlere sahip, ama Şu anda gözleri neredeyse tamamen göz bebeği. "Emin misin? Düşünmek için biraz zamana ihtiyaın yok mu?"

"İnan bana, ihtiyaım olan tüm zamanı aldım. Tamamen eminim. Beni bir tur attırmanı istiyorum Gabriel."

Bir saniye gözlerini kapatıyor. İçindeki gücü topluyor mu? Hâlâ iletişim halinde olduğu Tanrı'ya dua mı ediyor? Bu akŐamının çok daha iyiye gideceğinden emin olmasaydım, adam için üzülürdüm.

Gözlerini açtığında, mavi-siyah gözlerinin derinliklerinde, Şimdiye kadar kendine izin vermediği bir kararlılık var. Şimdiye kadar mükemmel bir beyefendi gibi davrandı, ama bana öyle geliyor ki, tam bir avıya dönüŐmek üzere. Biraz titriyorum.

"Görünüşe göre senden bir güvenlik kelimesi istemem gerekiyor," diyor, sesi boğuk çıkıyor.

Ona gülümsüyorum. "Minerva."

"Minerva." Kelimeyi deniyor, ama heceleri kesik kesik söylemesi, bağlamı anlamadığını gösteriyor.

"Minerva, Roma mitolojisinde Athena tanrıçasının karŐılıęıdır," diyorum ve yüzü aydınlanıyor.

"Anladım. Çok tanrılı dinlerdeki tanrılar konusunda pek bilgili değilim." "Olmanı da beklemiyorum."

"Ama Roma Katolik azizlerinin ve Őehitlerinin isimlerini ezbere sayabilirim," diyor. "Aslında, bu gece bazılarını kafamda tekrar edip durdum, boşuna bir çabayla... Őeyimi uzaklaŐtırmak için. Eminim tahmin edebilirsiniz. Hadi sizi yukarı çıkaralım."

Güzelce süslenmiş otel lobisinden asansöre doğru yürürken, Ővalyece bir Şekilde elini belimin arkasına koyar. Etrafımızda, altın ve kırmızı süslemeli Noel ağaçları nöbetçi gibi dururken, elenk ve süslemelerden peri ışıkları yumuşak bir Şekilde parıldıyor.

Gabriel'in hafif dokunuşunu seviyorum ve içimi kaplayan heyecanı çok seviyorum. Zengin bir çift gibi grndğmz, sitimize ekildiğimizi ve bu saygın beyefendinin vücudumun her yerinde çılgınca dolaşmak için bana beş haneli bir rakam ödediğini bizim dıŐımızda kimsenin bilmediğini seviyorum.

Şimdiye kadar, müstehcen konuşmalar yaptık ama nazik davrandık. Eldivenler çıkmak üzere - diğer tüm giysilerle birlikte - ve bu adamın neler yapabileceğini göreceğim.

Katoliklerin, özellikle de yıllarca kendini inkar, utanç ve suçluluk duygusuyla yaşamış olanların, söylendiği kadar sapkın ve ahlaksız olmalarını gerçekten çok umuyorum.

Asansörde sadece biz yokuz. Gabriel arkamda, arka köşede duruyor ve ellerini belimin çukuruna koyuyor, sonra ellerini kalçalarımaya kaydırıp beni kendine doğru çekiyor. Bu kendinden emin, hatta sahiplenici bir hareket ve sadece el sıkışıp yanak öpücüğü verdikten sonra çok iyi geliyor. Saçlarımı kenara çekip başını eğiyor, böylece yüzünü boynumun yanına gömüyor.

Derin bir nefes aldı.

"O lanet fotoğraflar," diye kulağıma, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle homurdanır. "Bana ne yaptıklarını biliyor musun?"

Kıkırdayarak, kesinlikle yarı ereksiyon olan şeye karşı kendimi geri itiyorum. "Evet, biraz fikrim var."

Ellerinden biri kayarak karnımı avuçladı ve bizi birbirimize yapıştırdı. Nedenini hiç anlamadım, ama bir erkeğin büyük eli karnımın üzerinde, giysi üzerinden olsa bile, bana her zaman büyük bir zevk vermiştir. Bu bana güven ve güvenlik hissi verir ve bu durumda, mümkün olan en seksi şekilde uğursuz bir his. Zaten bu, bir seçme gibi değil, uzun boylu, esmer ve çok seksi bir yabancıyla ateşli bir tek gecelik ilişki gibi geliyor.

"Bana bir fikir verdiler," diye gizemli bir şekilde fısıldadı ve sonra izin isteyip asansörden çıktık.

Gabriel anahtar kartını okutur ve kapıyı açık tutar, sonra da beni takip ederek süite girer. Burası çok güzel bir yer, her yer nötr tonlarda lüks kumaşlarla kaplı. Lambalar yanıyor ve yatak açılmış. Mumluklardaki mumlar da yanıyor, kokuları baş döndürücü. Yasemin kokusu olabilir.

Ona dönüyorum. "Bunu yapmalarını sen mi istedin?"

Tereddüt eder. "Akşam yemeğinden önce buraya uğrayıp mumları yaktım. Doğru atmosferi yaratmak istedim." Ses tonunda bir utangaçlık vardır, bu da ona bir eskort için bu tür ayrıntılarla uğraşmasına gerek olmadığını söylememi engeller. Benim için tek motivasyon para ve bu adamın görünüşüdür, ama onun tüm imkanlarını seferber etmesi, karakteri hakkında çok şey anlatır. Kabul etmek istemem ama, bu beni etkiler.

Bu yüzden, çabalarını küçümsemek yerine, ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Mükemmel."

"Şu anda benim seni değerlendirdiğimden çok daha fazla senin beni değerlendirdiğinin farkındayım," diyor sert bir sesle.

"Hayır, hiç de değil." diye itiraz etmeye başlıyorum. Ama o başını sallıyor.

"Doğru. Ve bu pozisyonu kabul edersen, bir ilişki kuracağız. Bu ilişki, benim açımdan, doğası gereği işlemsel ve biraz... alışılmadık olabilir, ama yine de bir tür ilişki. Ve başından itibaren sana ne kadar saygı duyduğumu ve değer verdiğimi anlamanı istiyorum."

Anton Wolff ile yaptığım seçmelerde, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bana prezervatif taktırdı, sonra beni duvara itip o kadar sert ve hızlı sikti ki ikimiz de yıldızlar gördük, ama bu da işe yarıyor. Bu adamın ağzından çıkan her kelime, benim zaten bildiğim şeyi söylüyor: dürüstlüğü tartışılmaz. Bu kutu kafamda iyice işaretlendi. Gabriel ile güvende olacağım.

Bu da *demek oluyor* ki, tüm şövalyece içgüdüleri ham, ilkel arzuların altında gömülene ve sadece sikiyle hareket etmeye başlayana kadar onu kızdırıp eziyet ederek dünyadaki tüm eğlenceye sahip olabilirim.

"Bunu takdir ediyorum," diyorum ona yumuşak bir sesle. "İyi bir adam olduğunu anlayabiliyorum. Ama kötü olduğunda nasıl olduğunu görmek istiyorum, o yüzden bana bu fikrini anlat."

"Bu biraz bekleyebilir," diyor, bir kolunu belime dolayarak, diğer eliyle saçlarımı okşayarak beni kendine doğru çekiyor. Sonra dudakları benim dudaklarıma değiyor, yumuşak ve sert dudakları bir anda, ben de hemen ona açılıyorum. Elini kalçama kaydırıyor ve sıkıca kavırıyor, dilini benimkine bulaştırırken, gergin ve ısrarcı bir şekilde bana sürtünüyor.

Yemeğin sonunda bana işverenlerimin beni öpmesine izin verip vermediğimi sordu.

"Bu *Pretty Woman* değil," dedim ona. "Bana ödedikleri paraya karşılık, istediklerini yapabilirler."

Samimiyet meselesini anlıyorum. Birinin dilinin ağzınızın içinde olması şüphesiz samimi bir şey, ama bu adamların bana yaptığı diğer her şey gibi, bununla da başa çıkabilirim. Ayrıca, öpüşmeyi çok seviyorum ve Gabriel, görünüşe göre, mükemmel bir öpüşücü. O ateşli, açgözlü ağzını üzerimde kullanma şekli ateşli, ustaca ve şehvetli ve dün bana ne kadar *yavaş gitmeyi* sevdiğini söylediğinden beri yüzüncü kez, onu bacaklarımin arasında hissetmek için sabırsızlanıyorum. Öpüşürken olduğu kadar ustaca ve şehvetle am yalarsa, hiçbir şeyi taklit etmeyeceğim.

Öpücüğe teslim olurken, bir elimi onun kısa ve yumuşak saçlarına kaydardım, diğer elimi ise sırtında ve omzunda gezdirdim. Tahmin ettiğim gibi

, doğal olarak atletik bir vücuda sahip. Eminim hazırlık okulunda her takımın kaptanıydı. Bu adamın her yerinde Altın Çocuk yazıyor. Şu anda, tricepsini sıkmadan önce (eğer bilmek isterseniz, çok sert) deltoid kasları dokunuşumla en tatmin edici şekilde kasılıyor.

Dokunuşumu beğenmiş gibi görünüyor, çünkü başını eğip öpücüğümüzü derinleştiriyor ve beni, aşağıda küçük bir şey sakladığından duyabileceğim endişeleri ortadan kaldıracak kadar iyice sertleşmiş penisine sürüyor. Boğazımın derinliklerinden çıkan küçük ses, stratejik bir hareket değil, güzel bir erkeğin ağzını dilini kullanarak sikmesi ve senin ihtiyaç duyduğun meme uçların onun göğsüne sürtünürken pelvik kemiğini kuru bir şekilde sikmesi karşısında verilen doğal bir tepki.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Öpüşmeyi kesip, elini kalçamda bırakarak, kesik kesik nefes alıp yüzünü benden uzaklaştırıyor. "Siktir, çok güzelsin. Ve göründüğün kadar lezzetlisin."

Avuç içlerimi onun mükemmel göğüs kaslarına koyuyorum. "Şimdi bununla ilgilenmeme izin verecek misin?" diye soruyorum ve ereksiyonuna başımla işaret ediyorum.

"Hayır. Önce benim için yapmanı istediğim başka bir şey var." "Ne olursa."

Dudaklarını yaladı, beni süzdü. Seni o kadar çok isteyen, nefes bile alamayacak kadar isteyen bir erkeğin gözlerinden kendini görmekten daha tahrik edici bir şey var mı?

Sanmıyorum.

"Tüm kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum," diye başlar. "Her şeyi.

Ayakkabılar, çoraplar, hepsini."

"Mmm-hmm." Şimdiden bundan zevk almaya başladım.

"Şu taburelerden birini getir" — arkamdaki bar alanını işaret ederek başını salladı, orada birkaç bar taburesi olduğunu fark etmiştim — "ve odanın ortasına, bana dönük olarak yerleştir. Sonra üzerine otur ve portföyündeki fotoğraftaki pozunu aynen taklit et. Anladın mı?"

BÖLÜM 9

Athena

Gabriel'in beni ne kadar anladığından henüz emin değilim, ama emirleri dizlerimi titretip amımı ıslatıyor.

Bana bir emir ver, ben de itaat etmek için can atayım.

O sesle söyle, ihtiyaç ve zayıf bir şekilde kontrolünü koruyan sesinle, ve sen bana dokunmadan bile neredeyse boşalıyorum.

Ve bana, bunu benim zevk alacağımı bildiğin için değil, benim senin küçük seks oyuncağın olduğum ve benimle ne istersen yapabileceğin için yaptığını ima eden bir şekilde bak, ve ben buna dayanamayabilirim.

Ama tüm bunları kendisinin keşfetmesine izin vereceğim... eğlenceli bir şekilde.

Onun önünde kendiliğinden orgazm olmak yerine, ağzımın köşelerini yukarı doğru kıvrarak baştan çıkarıcı bir gülümseme oluşturuyorum ve yavaşça dönüyorum.

"Fermuarımı açar mısın?"

Metal dişleri üzerinden fermuarı aşağı doğru çekerken keskin bir nefes alır. Beni ilk kez soyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, o da en alta ulaştığında. Bir dönüş daha yapıp ona dönüyorum.

Biraz sallanıyorum ve küçük siyah elbisem pahalı İtalyan ipek ve Fransız dantelden oluşan bir yığın halinde yere düşüyor. Bu elbise, sürecin bu aşamasında her zaman etkisini gösteriyor.

Aynı derecede pahalı olan bir diğer şey ise muhteşem Dior iç çamaşırım: siyah dantel süslemeli arduvaz grisi saten. Markamın, cazibemin büyük bir kısmı, seçkin görünmektir. Pahalı. Ulaşılmaz, diyebiliriz. Erkekler beni elde ettiklerinde çok daha büyük bir heyecan duyarlar.

Elbisemin su birikintisinden çıkıp topuklu ayakkabılarımı çıkarırken ona iyi bir bakış atıyorum. Onlar olmadan, on santim kadar kısalıyorum ve bu da güç dengesini daha da bozuyor. Sessizce beni izliyor, yüzü neredeyse şok olmuş gibi.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Çoraplarımı giymeme yardım eder misin?" diye soruyorum, elimi omzuna koyup bir bacağıma kaldırarak.

"Tabii ki," diye mırıldanıyor, ön tarafındaki jartiyer klipsini biraz kurcalıyor, sonra arkaya geçiyor. Bana bakıyor ve ben izin vererek başımı sallıyorum, sonra çorabı bacağımdan aşağı doğru yuvarlıyor ve çıkarıyor, ikincisini daha hızlı hallediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve bir adım geri çekiliyorum, böylece o da gösterinin tadını daha iyi çıkarabilir. Jartiyer kemerini çıkarıyorum ve arkama uzanıp sütyenimi açarken gözlerimi ona dikiyorum. Göğüslerimi seviyorum. Dolgun, yuvarlak, yumuşak ve yerçekimine karşı üstünler. Sütyenimi çıkarıyorum ve o, boğazının derinliklerinden çok umut verici bir ses çıkarıyor.

Başparmaklarımı tangamın kenarına takıp aşağı doğru çekerek, neredeyse çıplak olan ve düzgün bir şerit şeklinde traşlanmış amımı ortaya çıkardığımda, dudakları aralandı. Bar taburesini aramak için dönmeden önce gözlerimiz bir kez daha buluştu. Böylece, benden uzaklaşırken kalçalarımın sallanışını ve popomun hareketini arkadan değerlendirebilecekti. Tabureyi alıp odanın tam ortasına koydum.

Ben zarifçe tabureye tırmanırken, o koyu mavi gözleriyle beni hevesle izliyor. Ellerini ceplerine sokmuş, bu hareket bana kendine güvenmediğini gösteriyor ve ereksiyonunun etrafındaki kumaşı daha da gerginleştiriyor.

Onun hareketsiz kalmasını seviyorum.

Beni izlemesini, gözlerini benden ayıramamasını seviyorum. Bir saniye bile.

Geçen hafta gördüğü fotoğrafımı açıkça düşündüğünü ve onu yeniden yaratacak kadar yaratıcı olduğunu seviyorum.

Taburenin koltuk kısmı ipeksi damask kumaşla kaplı. Rahat olana kadar hafifçe öne doğru kayıyorum. Saçlarım göğüslerimin üzerine dökülüyor. Omuzlarımdan saçlarımı çekmek için başımı sallıyorum ve ona daha iyi bir görüş açısı sağlıyorum. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak göğüslerimi avuçlarımla kapıyorum ve ön kolumu kol dayama yerine koyuyorum.

Ayak parmaklarımı taburenin basamağına dayayıp dizlerimi açıyorum.

Elimi aşağı uzatıp amımı buluyorum. Tanrım, çok ıslakım.

Kendimi açık tutuyorum ve ona doğrudan bakıyorum. "Nasıl?"

"Mükemmel," diyor nefes verirken. "Sen mükemmel birisin, değil mi?"

[illegible]

Gözleri parlak bordo renkli ayak tırnaklarıma kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, bakışları vücudumun üzerinde geziyor. Odadaki tam sessizlik, bu anda hissettiğim beklentinin ağırlığını daha da artırıyor. Kulak kanallarımda kalbimin çarpışını duyabiliyorum. Burun deliklerimden geçen her düzensiz nefes alıp vermeyi fark ediyorum. Oda sıcak ama tüylerim diken diken olmuş ve meme uçlarım çoktan acı verecek kadar gerginleşmiş.

Zaten çok yoğun: bu sessizlik, bana olan yakınlığı, işkence gibi hafif dokunuşu. Bu yüzden parmakları meme ucumu kavrayıp sertçe sıkınca, bu beni şaşırttı. İstem dışı bir inilti çıkardım, vücudum anında tepki verdi. Cinsel hormonlar kanımı afyon gibi dolduruyor. Biyokimyam çoktan çılgılık atıyor.

"Çok güzel. Tanrım, bütün gece bunlarla oynayabilirim." Elini uzatıp diğer meme ucuma da aynı şeyi yapar. Sertçe çimdikler. Yuvarlar. Ağzımı açık bırakıp ona, vücudumu keşfederken çenesinin hareketlerini izlerim. Daha nazikçe, göğsümü kavrayan elini indirip uyluklarıma koyar, böylece iki göğsümü de ellerinde tartabilir, başparmaklarıyla meme uçlarımı okşarken onları sıkabilir.

"Evet..." diye nefes nefese söylüyorum. "Evet, bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Sana söyledim, ben senin seks oyuncuğınım."

Göğüslerimi birbirine yaklaştırarak, göğüs dekoltemi değerlendirir. "Bunları sikimin etrafında görmek isterdim. Ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemiyorum."

"Bunu senin için yapmak istiyorum," diyorum, koltukta kıpırdamamaya çalışarak. Sonuçta bana kıpırdamamamı emretti. Ama vücudumu saran cinsel enerji beni içten içe yakıyor.

"Tanrım, bu şekilde hiçbir iş yapamayız," diye homurdanır. "Sana söyledim. Görünüşün çok büyük bir sorun olacak. Şimdi, geri kalanını görelim. Kendini benim için açık tutmaya devam et, aferin kızım."

İki göğsümü de bırakıyor ve ben dudaklarımı büzüyorum, ama parmaklarım kaygan amımı tutmaya devam ediyor. Bir eliyle çenemi sıkıca tutuyor, böylece ondan gözlerimi ayırmam.

Peki ya diğer eli?

Karnımın üzerinden aşağı kayıyor, tüylerimi diken diken ediyor ve sonra parmaklarını kıllarımı tıraş ettiğim bölgeye kaydırıyor. Klitorisime dokunduğunda, nefesim kesiliyor, gözlerim büyüyor ve o kurt gibi sırtıyor. "Tanrım, buna bayılıyorum."

Girişimi bulur ve iki parmağını sertçe içeri iter. Yüzlerimiz birbirine çok yakındır ve içimi hissederken gözlerindeki memnuniyet parıltısı, içimin doldurulduğu hissi kadar ateşlidir.

"Tanrım," diyor ve ben zihnimde eski bir rahibin küfür etmesini oldukça olumlu bir işaret olarak değerlendiriyorum. "Çok ıslaksın ve *çok* darsın."

"Yemek boyunca hep böyleydin," diyorum ona.

"Öyle mi?" Parmaklarını daha derine sokar ve başparmağı klitorisimi tekrar bulduğunda parmaklarını kıvrır. Mükemmel, sadece mükemmel, ve ben o kadar gergin ve o kadar yakınım ki, o bana başlamadan önce boşalarak kendimi utandırabilirim.

"Siktir," diyorum, titreyerek nefes veriyorum. Bana dikkatle bakıyor. "İyi misin?" "Sadece kendimi tutmaya çalışıyorum," diyorum nefes nefese.

"O zaman biraz yavaşlayalım. Seninle daha çok eğlenmek istiyorum." Bunun üzerine, başparmağını klitorisimden kaldırır ve eğilip beni öperken parmaklarıyla yavaşça beni becerir. Onu öperken parmaklarını sıkıca kavrarım, dudaklarım ve dilimle ne kadar tahrik olduğumu anlatmaya çalışırım. Çıplak ve kıvranarak taburede otururken, muhteşem, güçlü, giyinik bir adamın vücudumu tatması benim için adeta nirvana gibidir.

BÖLÜM 10

Athena

O uzaklaşır, çenemi serbest bırakır ve parmaklarını çeker, sonra zarifçe dizlerinin üzerine çöker. Amımı incelemek için eğilir, o kadar yakındır ki, açıkta kalan tenimde nefesinin işkence gibi hafif öpücüğünü hissedebiliyorum. O kadar ıslanmışım ki parmaklarım tutunamıyor.

Konuştığında, sesinin tınısı şimdiye kadar duyduğum kadar düşük ve kaba. "Bu hafta sonlarında otelden bu taburenin kumaşını değiştirmek için fatura istiyorum, çünkü yaptığın dağınıklıkla onu tamamen mahvettin."

Bana bakıyor, ben de onun güzel gözlerine, açgözlü ifadesine ve şehvetli dudaklarına bakıyorum. Heyecan içimi kaplıyor, bal gibi yoğun ve baş döndürücü. *Şu anda* o ağzın beni öpmesini istiyorum, ama aynı zamanda bu adamın pislik yapma kapasitesini ciddi şekilde hafife aldığımı fark etmeye başlıyorum ve bu en muhteşem türden bir aydınlanma. Onu o ofiste yakaladığımda bana ne halt isterse yapmasına izin vereceğimi zaten biliyorum.

"Bu sorun olmaz," diyorum ona. "Sana göstermeme izin var mı?" Kısa bir baş sallama.

Parmaklarımla klitorisimi, şu anda patlamamış bir el bombası gibi olan klitorisimi kaçınarak içime giriyorum. Tamamen ıslanmış durumdayım. Parmaklarımı çıkarıp damask kumaşa siliyorum, krem rengi kumaşa koyu bir iz bırakıyorum.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "İtaatkar bir şeydin, değil mi? Ellerini kolçaklarda tut."

Beni ödüllendirmek istiyor gibi görünüyor, çünkü eğilip bir meme ucumu ağzına alıyor ve emerek derin bir inilti çıkarıyor. Bu çok iyi ve ben onun kafasını tutup göğsüme bastırarak hayatı pahasına emmesini istiyorum, ama şu anda itaatim zevkimden daha önemli.

Ayrıca, iyi davranırsam bunun karşılığını alacağımı hissediyorum.

kız.

Bu yüzden ellerimle koltuk kolçaklarının uçlarını tırmalarken, ağzına doğru eğilmeye çalışıyorum

, o da bende uyandırdığı acı verici tahrik duygusunu alıp tadını çıkarıyorum.

Diğer göğsümü de tattıktan sonra, ağzını çekip karnımı öpmeye başlar, ellerini dizlerime koyarak onları daha da ayırır. Lütfen, lütfen, lütfen.

Bir an için, orada diz çöküp bakıyor. Sonra açlık dolu bir sesle diyor ki, "O lanet fotoğrafı gördüğümde beri bu küçük pembe amcığın tadının nasıl olacağını hayal ediyordum."

Yakın zamana kadar sözleriyle ekmek ve suyu İsa'nın bedeni ve kanına dönüştüren ve Tanrı'nın yüceliğini öven bir adam nasıl bu kadar pis bir ağıza sahip olabilir? Seminerde tüm bu saçmalıkları unutmaması gerekmiyor muydu?

Ağzı, zavallı, zonklayan amımdan yaklaşık üç inç uzakta. Bunu hayal etmesini seviyorum, benim için sadece sınavı geçen bir aday değil, gerçek bir fantezi olmamı seviyorum.

Konuşmuyorum. Konuşamıyorum. Orada oturuyorum, uyluk kaslarım onun sıkı tutuşunun altında geriliyor ve o karanlık kafasını eğip ilk yalamasını yapmadan önce bana son bir kez pis bir bakış atmasını izliyorum. Uzun ve kapsamlı bir yalama. Girişimden klitorisime kadar beni yalıyor ve onayını mırıldanıyor, ben de kıvraniyorum. Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Bir yalama daha. "Lanet olası lezzetli," diye homurdanıyor, sonra eğiliyor ve klitorisimi çılgınca çekerek beni gerçekten tatmin ediyor, sonra dilini gerginleştirip mükemmel bir dil sikişine dalıyor. Tüm amım o kadar sert atıyor ki, tek yapabildiğim nefes nefese inlemek ve o kolçaklara canım pahasına tutunmak.

"Dayanamayacağım," diyorum. "Bu çok... Çok tahrik oldum."

"İyi," diye homurdanıyor. "Kıpırdama." Bir dizini çekip, uzun parmaklarını tekrar içime sokuyor, o kadar mükemmel bir şekilde itip çekip büküyor ki, ağgözlü küçük bir fahişe gibi yüzüne sürünmemek için dudaklarımı sıkıca ısırıyorum.

Bana attığı bakış, benimle ıslanan güzel ağzı ve uçurumun eşiğindeki bir adamın karanlık, ahlaksız gözleri beni titretir. Kararları veren o olabilir, ama bu küçük sahneden istediğim her şeyi alıyorum ve bu sabah banka hesabımdaki yirmi beş bin dolardan bahsetmiyorum. Yine de,

bunun için bana para ödediği, beni bir otel odasında yalnız ve çıplak olarak emrine amade hale getirmek için *bu kadar* çaresiz olduğu gerçeği, tek başına bile iğrenç bir şekilde tahrik edici.

"Boşalmanı görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor, ben ona bakarken. "Melek gibi görünüyorsun. Kendini bırakınca nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yirmi saniye içinde öğreneceksin," diye söz veriyorum ve o acı dolu bir kahkaha atıyor.

"Bir erkeği nasıl heyecanlandıracağını çok iyi biliyorsun. Tamam, tatlım, görelim bakalım."

Bunun üzerine başını eğip işine geri döner ve beni gerçekten tatmin eder. Parmakları içime girip çıkarken yanar; dili klitorisimi yalar, bu kadar ıslak olmasaydım bu yalamalar sert gelirdi. Neredeyse mükemmel, ama...

"Meme uçlarımla oynamak için izin istiyorum," diyorum ona.

"Tanrım, evet," diye inliyor. Rahat bir nefes alarak, uzanıp meme uçlarımı sıkıştırıyorum, o kutsal devreyi kapatıp zevkimi on katına çıkarıyorum. Çok yaklaştım. *Çok* yaklaştım. Kafasını eğip, göğüslerimle oynarken beni yalamaya devam ediyor, gözleri zevkli bir inanmazlıkla parlıyor. Bu manzarayı seviyorsa, isterse yakında her gün tadını çıkarabilecek.

Gabriel'in bana masasına oturup göğüslerimi çıkarmamı, okurken, telefonla konuşurken veya amımı okşarken onları çekip çimdiklememi ve oynamamı söylemesi düşüncesi o kadar heyecan verici ki, beni doruğa ulaştırıyor. O, zeki parmakları ve sihirli diliyle amımdaki her sinir ucunu çalıştırırken, ben meme uçlarımı daha sert çimdikliyor ve bacaklarımı insanca mümkün olduğunca açıyorum.

Tecrübelerime göre, beni işe alan erkekler iki şeyden hoşlanırlar. Beni sessiz, itaatkar, uysal bir fare gibi görmeyi severler, ama sonunda dağıldığımda buna *bayılırlar*.

Bence bunun sebebi benim zarif görünüşüm. Görünüşüm, kıyafetlerim, tavırlarım, zekam... Hepsi *dokunulmaz olduğumu* haykırıyor, bu yüzden çığlık atıp kıvranıp yalvarırken, göz makyajım akıp rujum bulaşırken, soluk tenim orgazmın belirgin kızarıklığıyla lekelenirken ve çoğu zaman birinin ağzı, dişleri veya spermiyle damgalanırken, bu onları çılgına çeviriyor.

Çünkü onlar sadece bir kadını sikmediler.

Ulaşılamaz gibi görünen birini ele geçirmişlerdir.

Sadece ele geçirmekle kalmamışlar, onu fethetmişler.

Ve egoları onlara parlak bir ödöl kazandıklarını söylüyor.

İlgili herkes için ne mutlu ki, ben her iki yönünü de seviyorum. Boyun eğmeyi seviyorum; iyi bir kız gibi sessiz ve hareketsiz kalmak için gösterdiğim çabadan titremeyi seviyorum; bastırdığım tüm enerjinin bu duruma katkıda bulunmasını seviyorum.

Ve parçalanmayı, o ağırbaşlı kişiliğı bir kenara atmayı ve içimdeki açgözlü, ahlaksız küçük sürtüğü ortaya çıkarmayı seviyorum. İnanın bana, bu adamların üzerimde yarattığı etkiyi en az onlar kadar seviyorum.

Gabriel'in parmakları ve dili ile benim parmaklarımın yarattığı muazzam kakofoni giderek yükselip, bu süitteki her aynayı, her pencereyi parçalayacak kadar güçlü bir doruğa ulaştığında, içimdeki küçük sürtüğü serbest bırakıyorum, bir meme ucumu bırakıp parmaklarımı onun kısa, koyu saçlarının arasına sokup, açgözlü amcığıma ağzını bastırıp, o bana verdiği her bir damla hissi emmek için bırakıyorum. İnemelerim ağlamaya dönüşüyor ve baş döndürücü, güçlü bir sıcaklık beni dibe çekiyor, görünüşümün ve mesleğimin olmadığı, sadece bir kadın olduğum bir yere.

O kadar üstün bir coşku halinde bir kadın ki, neredeyse daha yüksek bir güce inanmamı sağlıyor.

Onu kırdım ve bu, tüm gücüyle gelen bir dalganın zirveye ulaşip kırılmasını ve büyüleyici bir köpüğe dönüşmesini izlemek kadar muhteşem.

O muhteşem.

Dün tanıştığımızdan beri tek bir hata bile yapmayan, her sözü ve hareketi önceden planlanmış, amaçlı ve kusursuz bir şekilde ifade eden bu kendinden emin genç kadın, elini başımın etrafına sıkıca geçirip ağzımı amına dayıyor, şaşırtıcı vücudu hıçkırıklarla, titremelerle sarsılırken, dilimin üzerinde tüm orgazmların anasını yaşıyor.

Eğer onun kokusuyla sarhoş olmasaydım, şimdi olurum. Dilimi klitorisinin kaygan düğmesine olabildiğince sertçe sürterken, iç duvarlarının parmaklarımın etrafında kasılmalarını hissedebiliyorum. Burası sırsıklam, onun uyarılması parmaklarımı kaplıyor ve eklemlerimden aşağı damlıyor.

Ona dağınık olmasını emrettiğimde bile, o bir üstün başarı gösteren.

Onun bedenine karşı inleyerek, onu yalayıp, orgazmı dinerken onu açgözlülükle içiyorum. Penisim pantolonumun içinde demir bir çubuk gibi, kafamdaki tek düşünceye indiriyor: parmaklarımın yerini almalı, benim için bu kadar gülünç, bu kadar tamamen hazır olan o dar kanala girmeli.

Titrek, utangaç bir kahkaha atarak başımı tutan elini gevşetir. Ben de ağzımı amından çekip iç uyluklarını öperim, sonra başımı kaldırıp onu içime alırım. Bana bakıyor, kocaman ela gözleri cam gibi parlıyor. Saçları ve makyajı hala kusursuz ama bir şekilde daha yumuşak görünüyor. Daha savunmasız.

Dikkatlice ayağa kalkıyorum, acı verici derecede sertleşmiş penisim pantolonumun sürtünmesinden öfkeyle titriyor. "Göründüğünden daha seksi bir tadı var," diyorum, ellerimi çenesinin altına kaydırıp yüzünü yukarı doğru eğerek

yukarı kaldırıyorum, "ve bu bir şey ifade ediyor, inan bana." Onu öptükten sonra, kısa ama dudaklarımda kendi tadını alması için yeterli bir öpücükten sonra, tabureden kalkmasına yardım ediyorum.

"Bak," diyorum, diğer kolumu onun yumuşak beline dolarken taburenin kumaş koltuğunu işaret ederek. "Ne kadar da dağınık bir kızsın."

Onu yatağa atıp giyinik halde onu becermek kadar hoşuma giden bir şey yok, ama bunun onun için olduğu kadar benim için de bir seçme olduğunu biliyorum. İmzayı atmadan önce malı görmesi adil olur.

"Çabuk soyun da içine gireyim," diyorum ona. "Sonra boşalacağım." Bana attığı bakış, işine koyulurken, hızlı hareketlerle gömleğimin düğmelerini açıp belimden pantolonumu çekip çıkarırken, düpedüz şehvet dolu. Hızlıca işini bitiriyor ve bir anda soyunmuş oluyorum.

"Gerginliğini alayım," diyor, kemerimi çözerek. "Şimdi sikini emeceğim, sonra da beni sikkem için acele etme."

İnliyorum, çünkü sikim bunu çok isterdi. Ama son birkaç gündür bu konuda takıntılıyım. "Sana sabırlı bir adam olduğumu söylemiştim. İlk kez emdiğin zaman, benim için çalışmaya başladığın zaman olsun isterim. Tabii işi kabul edersen."

O da hafifçe inliyor. "Mmm, bu çok seksi. Kapıdan girer girmez beni dizlerimin üzerine çöktürebilirsin, umurumda değil." Bunu söylerken narin küçük elini fermuarı açılmış pantolonumun içine sokuyor ve boxerımın üzerinden sikimi okşuyor, ve *vay anasını*. Otuz saniye içinde onun içine girmezsem öleceğim, gerçekten öleceğim, bu yüzden pantolonumu aşağı çekip, beceriksizce çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarırken zıplayarak ona yardım ediyorum. Son hamlem, içine birkaç prezervatif sıkıştırdığım cüzdanımı yatağın üzerine fırlatmak.

Tekrar dik durduğumda, bana doğru adım atıyor, dudaklarını ve burnunu omzumun kenarına sürüyor, sonra elini boxerımın içine sokup penisimi kavıyor.

"Siktir," der, tenime karşı. "Yatağa," diye homurdanırım. "*Hemen*."

Beni bırakır. "Beni nasıl istiyorsun?"

Tanrım. "Sırt üstü, seni görebileyim diye."

O yatağa doğru koşarken, ben de boxerımı çıkarıyorum ve sırt üstü yatarak kendimi güzelce yerleştiriyorum. Hiç vakit kaybetmeden üzerine çıkıp onu alt üst ediyorum. Penisim

ona öfkeyle bakıyor olabilir, ama ben gecikmeli tatmin konusunda ustayım. Ve altında uzanan bu çıplak kadının şaşırtıcı güzelliğini, lüks beyaz çarşafların üzerinde yatarken izlemek gerçekten tatmin edici.

Bana bakıyor, gözleri yüzümden ereksiyonuma ve tekrar yüzüme kayıyor, ifadesi eğlenceli ve meraklı. Elimini uzatıp göğsünü okşuyorum, elim vücudunun kıvrımları üzerinde aşağı doğru kayıyor ve kalçasına yerleşiyor. O, yıllarca süren bekarlık yemini boyunca bastırmaya çalıştığım tüm yalnız, aç fantazilerimin vücut bulmuş hali.

Yaratılış'ın ilk sayfalarından itibaren, erkeklerin ayartılmaya karşı dayanma konusunda acınacak derecede yetersiz oldukları gösterilir. Mükemmel vücudu, büyüleyici gözleri ve ipeksi saçlarıyla bu Havva, en büyük baştan çıkarıcıdır ve her bir muhteşem kıvrımı, Adem için yasak meyvenin olduğu kadar olgun ve baştan çıkarıcıdır.

Birbirimize bakarken, bacağına hareket ettirip ayağının kemerini baldırına sürüyor. "Sadece laf olsun diye söylemiyorum, ama sen gerçekten çok yakışıklısın. Her gün ayın bittikten sonra kadınlar sana atlıyor olmalı. Ben olsam öyle yapardım."

Gülüyorum ve geriye uzanıp ayak bileğini tutuyorum. "Cemaatimdeki kadınlar rahiplik makamına sağlıklı bir saygı duyuyorlardı."

Tatlı küçük burnunu kırıştırır. "İyy. Ne iğrenç bir erdemlilik. Ve bu onların kaybı. Çünkü seni çıplak gören benim. Bana o şeyle ne kadar zarar verebileceğini gösterecek misin? Yoksa bütün gece ona bakmamı mı bekleyeceksin?"

Cüzdanımı almak için ayak bileğini bırakırken başımı sallıyorum. O tam bir baş belası ve bir an için onunla istediğimi yapabileceğimi düşünürsem, sonuçlarından sadece kendimi sorumlu tutabilirim.

"Kesinlikle bütün gece ona bakmanı istemeyeceğim, hayır," derim ve bir prezervatifin ambalajını yırtıp ucunu sıkıştırırım. "Senin içine girmeyi tercih ederim." Durup, korkutucu derecede şişmiş başımın üzerine lateksi geçirirken yüzümü buruşturuyorum. "Ama Anton ve Max senin övgülerini söylediğinden beri bir şekilde bu anı iple çekiyordum, bu yüzden senin için de sorun yoksa bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

Yüzüme bakmıyor. Bunun yerine, ben onu takarken gözleri benim aletime kilitlenmiş durumda. "Eğer haftalarca süren beklentiye ve yıllarca süren trajik bekârlığı bedenimde serbest bırakana kadar birkaç saniye daha bekleyip bekleyemeyeceğimi soruyorsan, cevap evet, elbette bunu kabul edebilirim."

İsteğim dışında gülümsüyorum. Beklediğimden daha komik, ki bu mantıklı, çünkü bu kadar zeki bir insan elbette esprili olacaktır. Ayrıca, bu meslekte muhtemelen iyi bir mizah anlayışına ihtiyacı vardır.

"Çok yoğunsun," diyor, başını bir yana eğerek. Gözleri, şaşırtıcı bir şekilde, tekrar yüzüme dönmüş. "Sikişirken de bu kadar yoğun olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kesinlikle öyleyim," diye onu temin ediyorum ve bir kolumu onun altına sokup onu ters çeviriyorum. O, şaşkınlıktan küçük bir çığlık atıyor ama bir profesyonel gibi hemen dizlerinin üzerine çöküyor.

"Yoğun olmasını istemiştin," diye açıklıyorum ve o memnuniyetle mırıldanıyor.

O güzelim soluk poposunu yüzüme sallıyor, çıplak amcığı pembe, parlak ve muhteşem, ve hepsi de siktiğim boğasına kırmızı bez gibi geliyor. O cevap veremeden, kendimi onun girişine yerleştiriyorum. "Bu iyi mi?"

"Tanrım, evet," diye inliyor ve kalçalarını hafifçe sallıyor.

"Güzel," diyorum ve içeri giriyorum. Normalde olduğundan daha sert hareket ediyorum, ama o aşağıda Niagara Şelalesi gibi, bu yüzden kayganlık sorunu olmadığını varsayıyorum.

Onun içine santim santim acı verici bir şekilde girerken, bu anda aklıma geliyor ki, onun bir tanrıçanın adını taşıması gerçekten çok uygun, çünkü kendimi günahkar sekülerizmin tavşan deliğine attığımdan beri seks yaptım - bol bol seks yaptım - ama Athena farklı bir seviyede.

En işlemsel olan, *tek* işlemsel olan seksimin, şimdiye kadar en az formaliteye dayalı olan seksime dönüşüyor olması ne kadar berbat bir durum, emin değilim.

Belki de bu konuda, her şeyde olduğu gibi, ödediğin kadarını alırsın.

Beni içine alırken titriyor. Artık kendi kendine yön bulabilecek kadar içine girmiş olan penisimi serbest bırakıyorum ve diğer elimle omurgasının narin çıkıntılarını okşarken kalçasını kavriyorum.

Bu anda, en dip noktaya ulaştığımda, bunlar bir tespih kadar kutsal görünüyor.

Bir erkek burada huzur bulabilir, parmakları dua boncukları üzerinde kayar gibi omurgasının zarif çıkıntılarını okşarken, onun içine şaşırtıcı derecede derine gömülmüş olarak. Serbest kalma ihtiyacımın işkence edici yakıcılığına, etrafımda bir girdap gibi dönen uyarılmama rağmen, burada bir tür huzur var, bu fırtınanın merkezinde bir hiper-varlık.

Biz Katolikler, fiziksel rahatsızlıkla yüzleşirken dinginlik bulma konusunda zengin bir tarihe sahibiz. Athena'nın muhteşem vücudunun içinde kendimi boşaltana kadar, çılgınca sevişmeye olan çaresiz ihtiyacım

Athena'nın muhteşem vücudunun içinde kendimi boşaltana kadar, kırbaçlar, keçeli gömlekler veya kızgın kömürlerden daha az etkili mi?

Sanmıyorum.

Ama Athena'yı akılsızca sikmenin eşiğinde olmak şüphesiz bedensel bir zevktir ve bu zevki sonuna kadar yaşamak, bu anın sunduğu her damla pislik ve ahlaksızlığa kendimi kaptırmak iyi olur.

Ve yapıyorum. Yapıyorum lan.

"Hareket edeceğim," diyorum ona, parmaklarımı o tespih boncuklarının üzerinden geri çekerek her iki kalçasını da kavrayabilmek için, çünkü dua etme zamanı vardır, eylem zamanı vardır.

"Yap," diye yalvarır. Sesi, sıcaklığı ve sıkı vücudu bir erkeği çıldırtmaya yeter. Çıkarırım ve tekrar girerim, zevkin parıltısı beni aydınlatır. Küçük bir iniltiyle öne doğru kayar, sonra kendini düzeltir ve bana doğru itilir.

Lanet olsun.

Bir elimle kendimi destekliyorum, böylece serbestçe sallanan göğüslerinin muhteşem ağırlığını keşfedebiliyorum. Meme uçları hala taş gibi sert, birini çimdikliyorum, sonra tüm göğsünü okşuyorum.

"Mmm," diye inliyor.

Tanrısız, vahşi ve aşağılık bir şey beni ele geçiriyor: Bu en parlak ödülün, bu en büyülü kadının içinde olduğum için duyduğum bir tatmin dalgası. "Siktir, her kuruşuna değersin," diye dişlerimi sıkarak tekrar ona giriyorum. "Beni iyi kullan," diyor, ağır ağır nefes alırken. "Senin için amımı açtığım o fotoğrafın beni ne kadar çıldırttığını düşün, sanki bir davetti. *Ve şimdi sen onun içindesin.*"

"Evet, lanet olsun," diye onaylıyorum ve düşünmeden ona giriyorum. O kısa süreli sessizlik anı paramparça oldu ve sikim kontrolü ele geçirdi.

"Az önce ülkenin en seçkin fahişelerinden birini satın aldın," diye devam ediyor, ben onu sikerken cesurca yerinde duruyor, "ve bana istediğin *her şeyi* yapabilirsin. Beni bağlayıp, sergilemeni, aşağılayıp, istediğin her şeyi yapmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Mide bulandırıcı bir tahrik beni sarar. "Hoşuna gitti mi? Seni ellerinin ve dizlerinin üzerinde siktiğimde, bir fahişe olduğunu hatırlatılmak hoşuna mı gidiyor?"

"Buna ihtiyacım var," diye itiraf ediyor kırık bir sesle.

Af'ın böyle olabileceğini bilmiyordum.

Onu sikip dururken, kendimi ne tür bir boktan cennette bulduğumu merak ediyorum. Af, aslında sahip olduğum her pis, aşağılayıcı dürtüye boyun eğebileceğimi kabul etmekten mi geliyor? Çünkü bu sadece onun hoşuna giden değil, aynı zamanda *ihtiyacı olan şey de bu mu?*

Tanrım, ben lanet olası biriyim.

"Bu işe başlayana kadar her gün seni işe koymanın yollarını düşüneceğim," diyorum ona, yaklaşan orgazmın coşkusuyla her şeyin mümkün ve caiz görüldüğü bir erkeğin cesaretiyle. Bir elimle öne uzanıp, güzel saçlarını kalın bir ip gibi yumruğuma doluyorum, başını bir yana eğip, kendi zevki arttıkça çenesinin ve boğazının hareketlerini görebiliyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Lütfen yap. Her şeyi yapabilirsin." Her itişte sözleri, nefesleri daha da düzensiz hale geliyor. "Siktir... siktir, ben..."

Ve kendini bırakır.

O benim etrafımda titrerken, bana beyaz sıcak zevkle dolu galaksilerde hızla ilerlemem için izin verirken hissettiğim saf sevinç ve rahatlama tarif edilemez. Ben, boşalırken ve boşalırken çıkardığım düşük, hayvani seslerin, içimi kaplayan yükselen, muhteşem, ışıkla dolu coşkunun farkındayım.

İmkansız yüksekliğimden inerken, saçlarını bırakıyorum ve elimi sırtında gezdiriyorum. Dua etme düşünceleri tamamen kayboldu—onlara ihtiyacım yok.

Athena'nın vücudundan dikkatlice çıkıyorum ve ona yan yatmasına yardım ediyorum. "Bekle," diyorum ona, parmaklarımla prezervatifi tutarak yataktan iniyorum. "Kıpırdama."

Banyoda prezervatifi çabucak atıp ona bir bornoz getiriyorum. Seks için para alan bir kadının diğer kadınlara göre cinsel ilişki sonrası daha mı az yoksa daha mı fazla savunmasız olduğunu bilmiyorum, ama riske girmeye niyetim yok. Tüm orgazmların anası olan bu orgazmdan sonra, aşağılık içgüdülerimin doyduğunu ve şefkatin tam anlamıyla işi olan bir erkek gibi düşünebileceğimi ve davranabileceğimi düşünmek istiyorum.

Ana süite geri döndüğümde, o yan yatmış, yüzü yatağın ortasına dönük, bir bacağı yukarıda, diğer bacağı aşağıda yatıyor. Bu dünyadan değilmiş gibi güzel, oldukça tatmin olmuş ve aşırı utangaç görünmüyor.

"Hey," diyorum, yanına uzanıp bornozu üzerine örtüyorum ve ona dönük olarak uzanıyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bana sersemlemiş bir gülümseme atıyor. Bir anlığına IQ'su birkaç puan düşmüş gibi görünüyor, bu da beni inanılmaz derecede memnun ediyor.

"Çok düşüncelisin, teşekkür ederim."

"Rahatsız olmanı istemedim, o yüzden..." Sözümü kesip, manzarayı seyredebilirim diye dirseğimin üzerine yaslanıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Hafif bir kahkaha. "Evet, *çok* iyiyim."

Ailem beni kesinlikle işyerimde yüksek sınıf fahişeler çalıştırmam için yetiştirmede, ama aynı zamanda hiçbir kadına hak ettiği saygıyı göstermeden davranmam için de yetiştirmede. Athena az önce bir fahişe gibi konuşulmaktan hoşlanmış olabilir, ama onu tanıyan herkes onun tanrıça gibi davranılmayı hak eden inanılmaz bir kadın olduğunu bilir.

Bana kalırsa, ikimiz de orgazmdan indiğimiz an, aşağılayıcı konuşmaların bittiği ve ona olan saygımın tüm gücünü gösterdiğim andır.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum şimdi. "O...", Nefesimi veriyorum. "Lanet olası muhteşemdi."

"Evet. Çok ateşliydi."

"Harika." Elimi bornozunun üzerinden kalçasına koyarken boğazımı temizliyorum. "Öyleyse bariz soru şu: Ne zaman başlayabilirsin?"

Gülüyor, ama yüzünde çok hoşuma giden memnuniyet dolu bir kızarıklık var. "İşi aldım mı?"

Şimdi gülme sırası bende. "İşi aldın, milyon kez, eğer kabul edersen. O kadar ikna oldum ki, komik bile değil."

O oturur, bornozu kayar ve ben onun cömert göğüslerinin, kremi tenine karşı hala gergin olan mükemmel pembe meme uçlarının dolgunluğuna hayranlıkla bakarım. Kollarını bornozun kollarından geçirir ve bornozu gevşekçe kapatır, bağlamaz. İsteksizce otururum ve yedek yastığı sikimin üzerine koyarım, çünkü o çoktan iş moduna geçmiş gibi görünüyor.

"Tamam," diyor, gözlerini kısarak beni süzerken. "Hadi yapalım şunu."

"Gerçekten mi? Geçtim mi?" Yüzümde geniş bir gülümseme belirir ve o bunu görünce başını sallar.

"Sadece kıl payı geçtin diyelim. Zar zor."

Ona yaşattığım o iki tüyler ürpertici orgazm başka bir hikaye anlatıyor, ama bunu ona bırakacağım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Peki ne zaman başlayabilirsin? İhbar süresi ne kadar?"

Yüzünü buruşturur. "Teknik olarak, ihbar süresi yok. Bu, bir pozisyondan hızlıca çıkmak istediğimizde Seraphim'i korumak içindir. Ama mevcut işverene bunu asla yapmam, o yüzden bir ay diyelim. En azından ona bunu borçluyum. Resmi teklif mektubunu alır almaz ihbarımı vereceğim."

Benim istediğim gibi olursa, o mektup yarın onun gelen kutusuna ulaşacak. "Bir ay. Tanrım, beni şimdi öldürün."

"Hayatta kalacaksın. Eminim şu anki asistanın Gladys, değil mi, çok gergin olursan seni rahatlatılabilir."

"Lütfen bu konuda şaka bile yapma."

"Peki, Alchemy'ye gidebilirsin. Bu sefer uyanık kalmaya çalış. Sen büyük bir çocuksun, başarabilirsin. Ben de işten ayrılma sürecim boyunca bu işi daha ayrıntılı olarak okumaya başlamak istiyorum. Teklif mektubu ile birlikte gizlilik sözleşmesi imzalayacağım, böylece verilerini benimle paylaşabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kederli bir şekilde. Lanet olası bir ay.

"Özellikle Noel geldiğinde, zaman su gibi akıp geçecek." Yatağından kalkarken omzuma hafifçe vurur ve bornozunu daha sıkı sarar. "Ayrıca, işleri yavaştan almayı sevdiğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

Debussy, müziği tutan şeyin notalar arasındaki boşluklar olduğunu söylemişti ve önceki mesleğimde de benzer bir şey gözlemlemiştim. Kalbim en dolu, Tanrı en yakın hissettiğim anlar, duraklamalar, boşluklardı.

Diğer Katolikler gibi ben de inancımın ihtişam ve törenlere olan sevgisini paylaşıyorum, ancak sık sık ilk Protestanlar, ilk solifidilerin bir şeyleri fark etmiş olabileceğini düşünmüşümdür. Onlar, yalnızca inanç—*sola fide*—kavramını önerdiler.

Boşluk, onu doldurmamızı ister. Boşluk, yürekleri kabartan, sevindiren yükselen seslerin zaferi veya organ müziğinin yükselen, neredeyse mimari katmanları gibi değil, çok farklı bir şekilde dua etmeye davet eder.

Tanrı ile en kolay iletişim kurduğum anlar, aslında, inancımın tüm anlaşılmaz, dönen, görkemli bolluğuyla boşluğu doldurmak için devreye girdiği anlardı. Hatta, Kutsal Cuma ayinlerinin sonunda, sistematik olarak sunak örtüsünü kaldırma törenini gerçekleştirdiğim birkaç örnek bile oldu.

Altar örtüsünü kaldırdım ve altarı, Mesih'in bedenini çarmıhtan indirdiklerinde çarmıhın olduğu kadar çıplak, ıssız ve umutsuz bıraktım. Mumları söndürdüm, haçları en kasvetli, en siyah kumaşlarla örttüm ve altar çocuklarıma kollarını çiçeklerle doldurup götürmelerini söyledim. Herhangi bir azizin kalıntıları üzerine yemin ederim ki, derin bir keder hissedilmesi gereken bir anda, kendimi içimden parıldarken buldum.

Sanki, tabernacle'ın yanında sürekli yanan kutsal ışığı söndürerek, biz zavallı, kör günahkarları yola, gerçeğe bağlayan her türlü görsel tuzağı ortadan kaldırmışım ve geriye tek bir şey kalmış gibi.

İnanç.

Sanki, diğer her şey acımasızca yok edildiğinde, o küçük, sessiz, ama hissedilebilir ve cesur inancı hissetmek, duymak, görmek için bir alan bulabiliyorum.

Laik yaşamın bu bataklığına, özellikle de *benim* özel laik yaşamımın, parası, süsleri, aynı derecede parlak arabaları ve kadınlarıyla bataklığına ne kadar batarsam, o cesur, parlak inanca karşı o kadar duyarsızlaşıyorum. Onun sessiz sesine o kadar kulak tıkıyorum.

Olası, makul veya adil olanın ötesinde dünyevi zenginliklere sahip olsam da, hayatımda şu günlerde, tespihim veya Saatler Kitabı ile geçirdiğim kısa anların dolduramayacağı manevi bir yoksulluk var ve bunu bir kaşıntı, at kılı gömleğin sert dokunuşu gibi hissediyorum.

İsa'nın doğumunun yıldönümünü, geçmişte O'nun ölümünü kutlamanın bana getirdiği tuhaf ama kesin rahatlığı düşünerek geçirmem belki de ironiktir. Dün gece gece yarısı ayinine gittim, eski cemaatimde değil – hayatta olmaz – Mayfair'deki Farm Street'te. Geniş, yaldızlı Brompton Oratory, Londra'nın İspanyol, Fransız ve İtalyan nüfusunun en güzel kıyafetlerini giydiği yer ise, Farm Street, küçük ve meraklı kültürel azınlığın toplandığı yerdir: üst sınıf İngiliz Katolikler.

Gece yarısı ayini bana Noel günü gündüz ayininin veremediği şeyi veriyor: huzur ve sessizlik, sessiz bir ciddiyet, yılın en karanlık gecelerinden birinin ortasında, o mucizevi günün eşğinde Mesih'in doğumunu kutlamak için bir araya geldiğimizi anlama.

Ne yazık ki, dün geceki katılımım pragmatizmle doluydu, çünkü bu sabah Cambridge'in hemen ötesindeki Newmarket yakınlarındaki ailemin evinde Sullivan tarzı bir eğlence günü için bulunmam gerekiyordu.

Şunu belirtmeliyim ki, doğa boşluğu sevmediğini iddia ediyorsa, benim ailemi tanımıyor demektir. Boşluklar Sullivan klanı için lanetli bir şeydir ve sohbetlerdeki boşluklar, şarap kadehlerindeki boşluklar kadar dayanılmaz kabul edilir.

Bu yıl da, her yıl olduğu gibi, Rab'bin doğum gününü, inancımın alevinin cesurca parıldadığını duymak için yeterli boşluk yaratarak geçirmeyeceğim.

Hayatta olmaz.

Şu anda, bol dolgulu çiçek desenli bir kanepede oturmuş, eski gümüş bir kupa içinde bir pint Black Velvet içiyorum ve uzun ve içkili bir öğle yemeği olacağını bildiğim için kendimi cesurca hazırlamaya çalışıyorum. İçeceğim lüks gibi gelebilir, ama yarısı Guinness, yarısı şampanya olan bu içecek kesinlikle ölümcül, ayrıca muhteşem bir vintage Bollinger israfı. Neden bunlar için sıradan şampanya kullanmadıklarını hiç anlamadım.

Bardağımı kendime doğru eğdim, böylece kimse içindekileri göremez. Babam çok dolu olduğunu düşünürse, görevimi yerine getirmediğim için bana kızacaktır. Kardeşim Brendan çok boş olduğunu düşünürse, bardağımı doldurmaya çalışacaktır. Neyse ki bardağım opak.

Annem, odadaki diğer kadınların çoğu gibi, çoğunlukla annemlerin yerel arkadaşları, sadece Bollinger içiyor. Ünlü Newmarket yarış pistine yakınlığımızdan dolayı, buradaki kalabalık ciddi anlamda at severlerden oluşuyor. Katılmayan tek kişiler, düşük alkollü bira içen birkaç şoför. Günün geri kalanını geçirmek için bu kadar çaresizce sosyal yağlamaya ihtiyaç duymasaydım, insanları eve götürmek için gönüllü olurdum. Şu anda planım, sabit bir düşük seviyede sarhoşluğu korumak ve mümkün olduğunca dikkat çekmemek.

"Gel de bizimle sohbet et, lanet olsun, Gabe," diyor babam, annemle birlikte oturduğu devasa taş şöminenin önünden kalın Dublin aksanıyla. Ailemin buradaki yüksek sosyal statüsü hak edilmiş ve kolayca açıklanabilir: çok zenginler, son derece sosyal ve misafirperverler, ki misafir ağırlamayı çok severler.

Tabii, büyüdüğümüz bu evin muhteşem olduğunu da belirtmek gerekir. Aşırı mobilyalı, ama muhteşem ve babamın genç bir delikanlı olarak büyüdüğü Dublin limanındaki gecekondu mahallelerinden çok uzak. Orada tuvalet arka bahçedeydi ve yedi çocuğun haftalık banyolarını yaptıkları zaman, en büyük erkek çocuk olarak, ılık ve temiz sayılabilecek banyo suyuna ilk giren şanslı çocuk oydu.

Görünüşe göre, en küçük kardeşi Niall, altı abisinin ve ablasının çişiyile karışık soğuk banyolardan başka bir şey bilmeden büyümüş. Zavallı herif.

Kendimi kanepeden zorla kaldırıp, isteksizliğimi gizlemeye çalıştığım bir gülümsemeyle şöminenin etrafında toplanan erkek ve kadınların yanına doğru yavaşça yürüdüm. Gerald, ailemin üç av köpeğinden biri, uzun, tüylü yüzünü uyluğuma dayadı ve ben de eğilip kulaklarının arasını şefkatle okşadım. O da kalabalık evlerden nefret ediyordu.

"Al." Brendan, kadehimin üstündeki iki santimlik boşluğu gözden geçirdikten sonra, iki eliyle kadehimi doldurur, bir eliyle teneke kutudan Guinness, diğer eliyle Bolly döker.

"Bunu akşam yemeğinden sonra yap da ne kadar döktüğünü gör," diyorum ona, o da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Kabul."

Brendan ve ben, kaba bir ifadeyle *İrlandalı ikizler* olarak biliniyoruz. Ondan on bir ay sonra doğdum, bu da annem adına beni çok kızdırıyor. Rahip olduğum günlerde bile, Kilise'nin doğum kontrolü konusundaki görüşünden hiç rahat hissetmedim. Pragmatizm, şefkat ve insanlık onuru, eski teolojik ilkelerden üstündür ve doğum kontrolü de bunlardan biridir.

Kilisenin doğum kontrolüne bakış açısı beni hiç rahat hissettirmedi. Pragmatizm, şefkat ve insanlık onuru gibi kavramların eski teolojik ilkelerden üstün olduğu bazı alanlar vardır ve doğum kontrolü de bunlardan biridir.

Sık sık benim en büyük olmam gerektiği söylenir - sonuçta Bren'den çok daha sorumluluk sahibiyim - ama ben buna pek katılmıyorum. O eylemci, ben düşünürüm. Ben düşünmenin vazgeçilmez olduğu bir mesleğin tadını çıkarırken, Brendan ailemizin temel inşaat işinde yükseliyor, birkaç yıl önce halka arz öncesinde dümeni ele alıyor ve kendini kanıtlıyordu.

Etkileyici derecede zeki ve etkileyici derecede azimli, ama iş dışında korkutucu derecede basit. Ya da belki de sığ. Her ikisi ya da biri.

Bunu sevgiyle söylüyorum, ama bu doğru.

Örnek olarak: kanepeleri dağıtan genç kadına attığı göz kırpması. Kız on dokuz ya da yirmi yaşından büyük olamaz, ama kardeşimdeki göz kırpması bir kızı hamile bırakacak kadar şehvetli. Ona başımı sallıyorum. İyi niyetli bir sallama, ama yine de. Eminim mesajımı iletmıştır.

"Rahatla biraz, Melek Gabriel," diyor ve Bollinger'ı yan masaya sertçe bırakıyor. "Bugün Noel Günü, lanet olsun. Tanrım."

"Diline dikkat et, Bren," diyor annem, tıslayarak.

"Brendan'ın kulaklarından kadınlar çıkıyor," diyor babam arkadaşlarına gururla. "Geçen cumartesi saat iki buçukta tanıştığın sarışın ne oldu? O kadın tam bir klas kadındı."

"Bir beyefendi asla anlatmaz," diyor kardeşim, ne kendisinin ne de yarışlarda tanıştığı sarışının hiç de klas bir şekilde davranmadığını ima eden bir gülümsemeyle. "Peki ya Gabe? Duyduğuma göre çok seksi yeni bir asistanın varmış, dostum." Bu dedikoduyu, parmaklarını sallayıp onlara üfler gibi yaparak tamamlıyor.

Lanet Gladys. Geçen hafta Athena bazı evrakları almaya geldiğinde onunla kısa bir süre görüşmüş. Görünüşe göre, Noel'de yıllık raporları okumak yeni asistanımın eğlence anlayışı. Her neyse, Gladys'in ağzından kaçırıldığını varsayıyorum.

"O son derece nitelikli ve bence bu işe çok uygun," diyorum, çalışanımın güzel pembe amcığının kendisi için ne kadar uygun olduğunu hiç bilmeyen bir adamın ahlaki öfkesiyle.

"*Ve çok seksi,*" diye ekliyor benim gerizekalı kardeşim.

Ona kaşlarımı çattım. Ben eski bir rahibim, Tanrı aşkına. Gün boyu kendini beğenmişlik yapabilirim. "Evet, çekici bir kadın. Ama onu bu yüzden işe almadım.

onu işe aldığımanın nedeni bu değil."

"Kimse seni suçlamaz, evlat," diyor babam. "Tanrı biliyor ki, onca yıl çükünü kuru tuttuktan sonra güzel bir yüze bakmak için kimse sana kızmaz."

Kardeşimin her şampanya doldurmasında yüzü giderek kızaran annem, utançtan gerçekten ölecekmiş gibi görünüyor. Onun gözünde, ailede eski bir rahip olması yeterince kötü, bir de eşinin bunu tüm komşuların önünde gündeme getirmesi. "Ronan Sullivan, bu şok edici, günahkar bir söz. Gabriel'in sadece senin bütün gün kışının üstüne oturup kumar oynayabilmen için işin başına geçtiğini biliyorsun."

"Teşekkürler evlat," diyor babam, hiç rahatsız olmamış gibi. "Harika bir iş çıkarıyorsun. İki oğlumla da gurur duyuyorum. Ama annen ve ben, yaşlılıktan ölmeden önce birkaç torun daha görmek isteriz. Tabii her şeyi Elsie'ye bırakmamızı istemiyorsan."

Elsie, kız kardeşim Mairead'in en büyüğü, tam bir baş belasıdır.

"Bren'i bu işe koysan iyi olur. Hala flört etmeme izin verilmesine alışmaya çalışıyorum," diyorum zayıf bir sesle, küçük Alchemy alışkanlığımı çok iyi bilen kardeşimden pis bir kakhaha alıyorum. Benden onu üye yapmamı istedi, ama ben kesin bir şekilde reddettim. En son istediğim şey, herhangi bir Perşembe gecesi, yozlaşmış kardeşimle çıplak halde bir seks partisinde karşılaşmak.

Yine de, Athena ile işler yolunda giderse, üyeliğime pek ihtiyacım olmayacak... tabii onu oraya götürüp onunla biraz eğlenmek istemediğim sürece. Sonuçta özgeçmişinde grup eğlencesinden hoşlandığını yazıyordu.

Şimdi bir düşünce geldi aklıma.

Ama kesin olan bir şey var. Kardeşimin Athena'ya ya da onunla benim sakladığımız küçük sırta yaklaşmasına izin verme niyetim yok.

Annem bir şey söylüyor.

"Hmm?"

"Öğle yemeğine oturana kadar ayık kalmaya çalış, olur mu?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Şükran duası etmeni istiyorum."

Geçen yıl bu zamanlar, ben ayin yapıyordum.

Şimdi, bir grup zengin sarhoş için şükran duası okumakla görevlendirildim ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Kolunu kaplayan parlak lavanta rengi tüvit kumaşı okşuyorum. "Tabii ki," diyorum dalgın bir şekilde.

Bugün düşünebileceğim tek otuz saniye bu olabilir.

BÖLÜM 13

Athena

Bu gece yılbaşı gecesi. Yeni yılı nachos yiyip Madison Beer, Olivia Rodrigo ve Gracie Abrams dinleyerek karşılamayı planlıyoruz, çünkü sekiz yaşındaysanız, playlist'i başkalarının belirlemesine izin vermezsiniz.

Ben ev sahipliği yapacaktım, ama bunun yerine en iyi arkadaşım Marlowe'un küçük dairesinde takılıyoruz. Kızı Tabby genellikle benim evimde yatıya kalma davetini ilk kabul eden kişidir, ama bu Noel öyle olmadı.

Nedeni: geçen hafta Noel Baba, Marlowe'un oturma odasına insanlık tarihinin gördüğü en muhteşem kız çadırını getirdi ve Tabby bir gecelik bile olsa buradan ayrılmak istemiyor.

Tabby'nin Noel Baba'ya yazdığı mektupta istediğinden çok daha süslü ve göz alıcı olan çadır, Noel sabahı gizemli bir şekilde oturma odalarında ortaya çıktı. (Gerçekte, Tabby uyanırsa diye, Noel Baba kılığına girmesi için bir tamirciye çok yüksek bir ücret ödedim ve çadırı Noel arifesi geç saatlerde kurdum). Şimdi çadır, ait olduğu yerde, Tabby'nin yatak odasında duruyor, biz de öyle. Marlowe ve ben, Tabby'nin yanında, bir kutu Sprite, iki kadeh şampanya ve çok lezzetli peynirli ve soğanlı cipslerle çadırın içine sıkışmış durumdayız. Güzel zamanlar.

Marlowe, Tabby'nin Noel Baba'dan bir çadır istediğini ve onu nasıl süper büyülü hale getireceğini bilemediğini söylediğinde, operasyonu biraz ele geçirmiş olabilirim. Tabby, açıkçası, *"The Holiday"*deki kadar havalı bir çadır" istemişti ve ben de doğal olarak burun kıvırmıştım.

Yanlış anlamayın, bu sevimli bir çadır ve şaşırtıcı derecede iyi tasarlanmış bir sahne, ama olağanüstü bir şey yaratabilecekken neden küçük düşünesiniz ki? Marlowe çok doğrusal, Tanrı onu korusun. Çok kısıtlı. Ayrıca meteliksiz, birikimlerinin son kuruşuna kadar çadırdan çok daha önemli bir amaç için ayırmış.

İşte burada vaftiz anneler devreye giriyor.

Hemen Harrods'taki kişisel alışveriş danışmanlarıyla iletişime geçtim ve onlar da Tabs için özel yapım, dört taraflı ama kompakt bir çadır sipariş edip temin etmekten memnuniyet duyular. Marlowe tahmin edilebileceği gibi çılgına döndüğünde, ona tek bir cevap verdim.

"Bu çadırla ilgili değil, biliyorsun. Bunun için IKEA'ya gidebilirdin." Dairesi'ndeki her şey gibi. "Bu, hasta bir küçük kıza *çok* önemli bir mesajı iyice yerleştirmekle ilgili: bazen, boktan hayal kırıklıklarıyla dolu bir dünyada, bazen, sadece bazen, hayat sadece sana bir şeyler sunmakla kalmaz, aynı zamanda aklını da başından alır. Her zaman inanmaya değer. En azından, ona bunu öğretmene yardım etmek istiyorum."

Sonra bana sarıldı ve ikimiz de biraz ağladık.

Bazen fazla baskıcı olabileceğimi biliyorum ve Marlowe'un bir kısmının benim sorumsuz harcama alışkanlıklarımı onaylamadığını biliyorum, özellikle de Tabby söz konusu olduğunda, ama o zeki küçük beynine bolluk zihniyetini aşılacak için yapabileceğim her şeyi zaman ve para olarak iyi harcadığımı düşüneceğim.

Tabii ki, çadır da harika. Altın yıldızlarla işlenmiş çift katmanlı fildişi pamuktan yapılmış. Tavan kumaşı, ortada bir noktada toplanmış ve bu noktadan pille çalışan dönen bir disko topu sarkıyor (bizim için kesilmiş kağıt yıldızlar yok). Tabby'nin ilaçlarını saklamak için güzel oyulmuş, pembe lake bir dolap bile var. Sağlam, kalp şeklinde bir asma kilit ile birlikte geliyor ve Marlowe anahtarı boynunda taşıyor.

Ama tüm bu düzenlemenin en sevdiğim kısmı, çadırın içindeki çocuk boyu uyku tulumu/kamp yatağı. En açık pembe renkli suni kürkten yapılmış ve entegre hafızalı köpük şilteye sahip, böylece burada büyük bir şıklıkla kamp yapabiliyor.

"Oturma odasına git," diyor şimdi elini emir verircesine sallayarak. "Doktor ve hemşirecilik oynamak istiyorum ve sen tüm alanı kaplıyorsun."

"Haklısın," diyor Marlowe, alnına bir öpücük kondurarak. "Eşlik etmemizi istersen walkie talkie'den bizi çağır."

"Ateşini ölçmeyi unutma," diyorum, hareket edemeyen bebeklere başımı sallayarak.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde beceriksizce dışarı çıkıp Tabs'a bir öpücük gönderdikten sonra Marlowe'u takip ederek küçük mutfak-oturma odasına geçiyorum. Onun için şunu söylemeliyim ki, burayı elinden geldiğince iyi bir hale getirmiş. Burası güzel, ev gibi ve en önemlisi güvenli. Ya da New Cross'ta olabildiğince güvenli, ki burası tam bir bok çukuru.

Noel'i Köln'de ailemle geçirdikten sonra Baden-Baden'de birkaç gün kendime ayırdığım için, bugün çadırda ilk kez kalıyorum. Tabby'nin yeni evine bu kadar bayılması beni çok heyecanlandırıyor. Tüm küçük kızlar büyük hayaller kurmayı hak eder, özellikle de çoğu yetişkinin hayal bile edemeyeceği zorluklara katlanmış olanlar.

Umarım bu çadır Tabs için bir sığınak olur. Orada büyük hayaller kurabilir, ama ihtiyaç duyduğunda kendini küçük ve güvende hissedebilir. Yorulduğunda ama yine de oynamak istediğinde orada dinlenebilir. Esasen bu, onun mutluluğuna yapılan bir yatırım ve fazla paramı daha iyi harcayabileceğim bir yol düşünemiyorum.

Tanrı biliyor ki, tamamen kendine ait bir sığınak, kapısını kapatıp tüm çılgınlıklardan kurtulabileceğin, kendini yenileyebileceğin bir sığınak sahibi olmanın gücünü birçok insandan daha iyi anlıyorum.

Tabby'ye daha önce de söylediğim gibi, her prensesin bir kalesi, her büyük savaşçının da bir sığınağı olmalıdır.

"Tamam," diyor Marlowe, masum, uyuyan küçük kızına uygunsuz bir şey iletmemesi için telsizini kurcalayarak, "hadi, anlat bakalım." Onun (IKEA) kanepesinde kıvrılmış oturuyoruz, vücut ağırlığımız kadar nachos yedikten sonra kırmızı şaraba geçtik. Tabby yan odada derin uykuda, bu yüzden eski usul dedikodu yapabileceğimiz bir fırsat. Marlowe ve ben, Cheltenham Ladies' College'da altıncı sınıfta tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşız.

koro bursunu kazanmıştı.

Onu eğlenerek değerlendiriyorum. Hollandalı annesi sayesinde doğal bir sarışın olan ve Anne Shirley'nin kesinlikle *alabaster kaş olarak* nitelendireceği *kaşlara* sahip, son derece sevimli bir kız. Dürüst olmak gerekirse, yediği boktan yiyecekler göz önüne alındığında, bu tamamen haksızlık, ama hayatının geri kalanı dumanlı bir bok yığını olduğu için, ona güzel cildini ve muhteşem kızını bırakacağım.

"Neyin üzerinde?" diye masumca soruyorum. "Baden-Baden mi? Evet, kolon temizliği yaptırdım. Evet, hayat vericiydi. Hayır, Victoria Beckham ile arkadaş olmadım, hatta onu görmedim bile."

O içini çeker. "Yeni işim hakkında. Yeni adam hakkında."

Şimdi ben gülümsüyorum. "Marlowe Winters. Çayı kaldıramazsın ve bunu biliyorsun."

"

Sanki darbeye hazırlık yapar gibi yüzünü buruşturur. "Yapabilirim. Sen yapabilirsin." Söyle bana. Çıldırmayacağım. Onunla yattın mı? Yattın, değil mi? Evet, onunla "yattım".

"Mmm-hmm. Nasıldı?"

"Harikaydı, sorduğun için teşekkürler. Çok, çok umut verici, özellikle de adamın eskiden rahip olduğunu düşünürsek."

Utangaç bir şekilde kıkırdar. "Tanrım, bu çok garip. Sen sadece, bilmiyorum, akşam yemeğine gelip sonra yukarı çıkıp onunla sevişiyorsun? Bu garip değil mi?"

"Saçmalıyorsun. Tinder'a girsem onlardan akşam yemeği bile alamam."

"Doğru."

"Ve hayır, garip değildi, çünkü akşam yemeğinde beklentilerimizi konuştuk ve o gerçekten çok seksi, bu yüzden yukarı çıkmadan çok önce tahrik olmuştum." Bir süre durdum. Kötü niyetliyim, ama onu kızdırmak çok kolay. "Sonra beni soyup taburede çıplak poz verdirdi, amımı açıp bana oral seks yapabilsin diye. Sonra yatakta arkamdan sikti. Yani, iki orgazm. İlk sefer için çok saygıdeğer, bilirsin."

"Aman *Tanrım*." Şarap kadehini yere koyar, böylece yüzünü ellerine gömebilir ve çoraplı ayaklarıyla yere vurur. "Bu çok utanç verici! Ben olsam gerçekten *ölürdüm*."

Bir yastık alıp ona vuruyorum. "Utanc verici değil! Hatta sapıkça bile değil. Bence oldukça sıradan bir geceydi. Seksiydi, ikimiz de iyi vakit geçirdik. Sorun ne?"

Başını kaldırır, yüzü kıpkırmızıdır. İkinci el utanç duymaktadır ve bu hem sevimli hem de komiktir. "Hayal bile edemiyorum! Orada durup, tanımadığın bir adamın isteği üzerine soyunmak ve sonra onun tüm vücut parçalarını içine sokmasına izin vermek!"

"Seks genelde böyle olur, bebeğim," diye nazıkçe hatırlatırım ona. Marlowe için uzun zaman oldu. Okuldaki en iyi kız olan o, üniversitenin ilk yılında profesörü tarafından tamamen baştan çıkarıldı. Baştan çıkarıldı ve hamile kaldı. Bu, erkeklere olan inancını, kariyer beklentilerini yok ettiği kadar çabuk yok eder ve yeni doğan kızının nadir görülen bir doğuştan kalp kusuru olduğunu öğrendiğinde?

Bu, benimle kanepede geçirdiğiniz akşamlar veya ara sıra onu sürüklediğim etkinliklerden daha heyecanlı herhangi bir sosyal yaşamın ölüm fermanıdır.

Bu kadar pratik yapmamış olması onun suçu değil.

Sadece iki ya da üç erkekle yatmış olması onun suçu değil.

Ve evrenin ona arka arkaya darbeler indirmiş olması kesinlikle onun suçu değil. Eğer Marlowe bir İncil karakteri olsaydı, Job olurdu — daha küçük gözenekli bir Job.

"Biliyorum." Yine yüzünü buruşturdu. "Sadece kulağa çok... yüzleştirici geliyor."

Eğilip bardağını ona geri veriyorum. "O zaman fahişe olmadığın için şanslısın."

"Buna içelim," diyor ve içiyor. "Demek bu iş için heyecanlısın?"

"Aslında evet." Aslında, zavallı Steve'le işim bitene kadar günleri sayıyorum.

"Yeni bir sektör olduğu için mi? Yoksa yeni bir sık olduğu için mi?"

Neredeyse şarabımı tükürecektim. "Marlowe! Seni küçük sürtük." "Bu odadaki küçük sürtük ben değilim."

"Haklısın. Ve bilmek istersen, ikisi de. Mülk hakkında araştırma yaptım. Çok ilginç. İngiltere'nin en değerli arazi sahiplerinden biri. Ve halledilecek çok iş var. İşe başlamak için *sabırsızlanıyorum*."

"Peki ya adam?" diye sinsi sinsi sordu.

"Şey, bana bu birkaç haftayı beni işe koymak için nasıl bir yol izleyeceğini düşünerek geçireceğini söyledi ve raporları çekmekten bahsetmediğini sanıyorum, bu da benim için büyük bir mutlu yeni yıl demek."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Eskiden rahip olduğunu tahmin eder miydin?"

Onun sorusunu düşünürken mükemmel St Emilion şarabımdan bir yudum alıyorum. Marlowe ve ben, takıldığımızda şarabı benim getireceğim konusunda sessiz bir anlaşma yapıyoruz, böylece o kendini zorlamıyor ve ben de ucuz sirke içmek zorunda kalmıyorum.

"İlle de öyle değil. Hatta, beklediğimden daha az rahip gibiydi." *Özellikle otel odasında. Özellikle de bana taburenin kumaşını kirletmemi emrettiğinde.* "Ama onda düşünceli bir yan vardı. Çok sevimli bir adam, ama her şeyi fazla düşündüğünü sanıyorum."

"Rahipliği neden bıraktığını öğrendin mi? Garip, değil mi? Rahip olmaktan, iş yerinde senin gibi birine para verip onunla yatmaya geçmek?"

Kesinlikle öyle. "Sadece resmi açıklama var: babası emekli oluyordu ve o da bir görev duygusunu başka bir görev duygusuyla değiştirip yatırım aracının bayrağını devraldı. Görünüşe göre bunu aile içinde tutmakta kararlıydılar. Ve o, pragmatik bir önlem olarak beni işe aldığını, böylece iki ucu da yakmadan ihtiyaçlarını karşılayabileceğini iddia ediyor."

Nedense, onun çıplak ve kafası karışık bir şekilde bir seks kulübünün derinliklerinde uyanışını hayal etmek kalbimi biraz sızlatıyor. Zavallı herif. En azından ben etrafta olduğum sürece buna gerek kalmayacak. Onun tüm ihtiyaçlarını ve daha fazlasını karşılayacağım.

"Ama sen bunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünüyorsun," diye ısrar ediyor, gözleri müstehcen dedikoduların vaadiyle parlıyor.

Ona abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırıyorum. "Buna bahse girerim. Ama sana hiçbir şey söyleyemem. Gizlilik anlaşması, unuttun mu? Şimdi, seni tek başıma yakaladığım için sana bir şeyim var." Eğilip çantamdan büyük bir zarf çıkarıyorum. "Sadece açık fikirli ol, tamam mı? Tek istediğim bu."

Marlowe'un kıtlık zihniyeti tamamen anlaşılabilir, hatta haklı bile olabilir, ancak bu bir kısır döngüdür. Kendisi ve Tabby'nin karşı karşıya olduğu bir sonraki zorlukları aşmak istiyorsa, büyük düşünmeye başlaması gerekir.

Broşürü zarftan çıkarır ve ona bakar. "Hayır." "Bebeğim, bu imkansız değil. Lütfen."

Bana baktığında, mavi gözleri gözyaşlarıyla doludur. "Bu imkansız."

Bu, Kuzey Carolina'daki Duke Çocuk Hastanesi'nin pediatrik kardiyoloji hizmetleri için hazırlanmış parlak bir broşür. Bu hastane, Tabby'nin hastalığı gibi durumların tedavisinde dünyanın en iyi hastanelerinden biri ve şu anda onun en büyük umudu olduğu da giderek daha açık hale geliyor. Her halükarda, bizim Ulusal Sağlık Hizmeti'nin harika ama sınırlı olanaklarından çok daha fazla.

"Ödeyebilirim," diye ısrar ediyorum. "Bunu konuştuk."

"Tek bir ameliyatın maliyeti *yüz bin dolar*," diye tısladı. "Bu bir seçenek değil! Great Ormond Street'teki doktorlar, onu araştırma vakası olarak öne çıkarmak için ellerinden geleni yaptıklarını söylediler. Dürüst olmak gerekirse, umabileceğimiz tek şey bu."

Ama bu yeterli değil.

"Yeterli değil," diyorum sakın bir sesle, "çünkü ödeyebilirim. Tanrım, bebeğim, vaftiz kızımın hayatından daha iyi neye paramı harcayabilirim ki?"

Tetralogy of Fallot adı verilen doğuştan kalp kusuru ile dünyaya gelen Tabby, kısa hayatında şimdiden iki açık kalp ameliyatından kurtuldu: biri doğumda, diğeri ise üç yaşındayken. Ne yazık ki, son ameliyatında takılan kapakçık artık ona küçük gelmeye başladı ve Londra'nın önde gelen çocuk hastanesi Great Ormond Street'teki sağlık ekibi, kalp fonksiyonlarının beklediklerinden daha hızlı bozulduğundan endişe duymaya başladı.

Kısacası, bu lanet olası bir kabus, daha çok saatli bir bomba gibi, ve Marlowe lanet olası gururunu bir kenara bırakıp benim yardım etmeme izin verse, bunun önüne geçebiliriz.

"O parayı *vücudunla* kazanıyorsun," diyor dişlerini sıkarak, kirpiklerinde gözyaşları parıldarken. "Erkeklerin sana akıl almaz şeyler yapmasına izin veriyorsun ve dürüst olmak gerekirse? Bunu yaptığın için sana hayranım. Ama o paranın her kuruşunu hak ediyorsun ve ben ondan bir kuruş bile almayacağım.

"İkimiz de biliyoruz ki ABD'de sağlık harcamaları kara delik gibidir, tatlım, özellikle de Tabs'ın ihtiyacı olan türden bir ameliyat için. Bu tek bir ameliyatla bitmeyecek, bunu biliyorsun. Bu dipsiz bir kuyu olacak. Başka bir yol olmalı, sadece onu bulmamız gerekiyor."

Bu konuşmanın bitmediğini belirtmek için ona sert bir bakış attım, ama o broşürü zarfa geri koymak için başka yere baktı.

Başka bir yol olacaktır. Her zaman vardır.

Marlowe, iyi ve kurallara uyan bir kız gibi düşünmeyi bırakıp, Athena Davenport düzeyinde Makyavelist stratejiler geliştirerek bu zor durumu çözmek zorunda kalabilir.

İKİNCİ BÖLÜM

Offertorium (Sunum)

Bu sefer, üçüncü kattaki asansörden çıktığında onu resepsiyonda bekliyorum. Umarım sıcak bir gülümseme ve sıkı bir el sıkışma ile onu karşılıyorum ve bu anın sonunda geldiği için duyduğum sevincin yüzüme çok açık bir şekilde yansımaması için kısa bir dua ediyorum.

Ofisime doğru yürürken, Gladys'in eski masası, bir monitör, klavye ve en gösterişli çiçeklerin bulunduğu büyük bir vazo dışında boş. Çiçeklerin yeşilliği masanın kenarlarından gelişigüzel dökülüyor ve baş döndürücü, misk kokusu havayı dolduruyor. Son derece yetkin kişisel asistanım George, Athena'nın çiçek aranjmanının etkileyici olmasını sağlamak için görevini başarıyla yerine getirmiş.

"Rath Mor'a hoş geldiniz," diyorum ve çiçeklere zayıf bir hareketle işaret ediyorum. "Teşekkürler. Çok güzeller."

"İçeri gelin, oturun ve bana Noel'inizi nasıl geçirdiğinizi anlatın."

Krem rengi kanepeye oturur, dizlerini ve ayak bileklerini zarıfca birbirine bastırır, ben de karşısındaki kompakt koltuğa otururum, böylece yeni ödülümü iyice görebilirim. Çünkü *böyle* görünen, bu kadar zeki ve iş tanımı artık istediğim zaman onu kullanmama izin vermeyi de içeren biri, en göz kamaştırıcı ödül değilse, kim ya da neyin ödül olduğunu bilmiyorum.

Elbisesi, yarı kıvrılmış eğrelti otlarının zarıf desenleriyle süslenmiş, fildişi renginde ipek bir gömlek elbise. Göğüs kemiğinden eteğinin birkaç santim yukarısına kadar uzanan kumaş kaplı düğmelerine rağmen, kusursuzdur. Onu ofisime götürürken su gibi akan kumaş, şimdi dizlerinden neredeyse ayak bileklerine kadar mütevazı bir şekilde düşüyor. Boynunda ve kulaklarında inciler var ve kızıl saçları parlak ve mükemmel bir şekilde taranmış. Genel görünümü son derece mütevazı - en azından Athena gibi görünmeyen herkes için öyle olurdu

Çünkü bu kadın Antarktika'ya uygun giyinmiş olsa bile, ona bakan herkese seksapelini haykırırdı.

Daha doğrusu, "*Beni istiyorsun ama beni elde edemezsin, çünkü ben senin liginden çok uzaklarda, galaksilerce uzaktayım*" diye bağırırdı.

Tabii cebin yeterince derin değilse.

Yine de bunu seviyorum. Onunla ilgili her şeyin özel, üstün ve aşırı pahalı olmasını seviyorum. Karşımda oturan, kendinden emin ve baş döndürücü Athena'nın, şimdiye kadar iki kez çözme şansına sahip olduğum kadından farklı bir yaratık olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Onu okşadığınızda, yaladığınızda, siktiğinizde ve ona müstehcen sözler fısıldadığınızda, o anda bu kadar ahlaksız olduğu kadar, şu anda da o kadar kapalı.

Bir erkek, buz kraliçesi görünüşünün altında yatan o kadını görmek için korkunç şeyler yapabilir. Bu anlar, en lezzetli önsezi biçimleridir. Hatta ön sevişme bile. Bu yüzden, birkaç dakikalık küçük sohbetin ardından öne eğildiğinde, tüm adrenalin sistemim harekete geçer.

Masumane bir şekilde başlar. "Noel'de rahiplik hakkında biraz okuma yaptım."

Gözlerimi kısıyorum. "Öyle mi?"

"Mmm-hmm." Bacaklarını çaprazlar, ipek kumaş bacaklarının etrafında dalgalanır. "Senin bakış açını anlamanın faydalı olacağını düşündüm. Ama bir sorum var."

"Sor bakalım."

Küçük bir gülümseme. "Nereye varacağını tahmin edersiniz."

Eğlenerek başımı sallarım. "Senin ne düşündüğünü bilmeye cüret edemem, Athena." Asla yetişemem.

"Kutsal Komünyon'u dağıtırken," diye sordu, sesi alçak ve melodikti, "cemaatinizin üyeleri sizin için diz çöker miydi?"

Nedenini bilmesem de, kalbim bir an hızlandı. "Benim cemaatimde olmaz. Bu sadece sunak korkuluğu olan kiliselerde olur. Onlar sadece ayakta sıraya girerlerdi."

"Oh." Biraz hayal kırıklığına uğradı. "Peki, ağzına alırlar mıydı? Yani, kutsal ekmeği doğrudan dillerine koyar mıydın?"

"Genellikle sadece yaşlı veya daha geleneksel cemaatiler için. El ile alma uygulaması, Kutsal Makam tarafından elli yıldan fazla bir süredir izin verilmektedir. Neden soruyorsunuz?"

"Sen bunu yaparken nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordum. Bana Kutsal Komünyon'u verdiğini ve bunun nasıl

nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordum.

Gülümsüyorum. Rastgele de olsa, tatlı bir soru sormuşsun. "Kutsanmak için sıraya girseydin, sana sadece ellerini göğsünde çaprazlamayı isterdim ve başının üstünde haç işareti yapardım. Katolik olmayan birine Kutsal Ekmek'i veremezdim."

O başını sallar. "Anlıyorum. Öyleyse, şunu bir netleştirelim. Bir saniye beni eğlendirmek ister misin? Ayağa kalkar mısın?"

Ayağa kalkarken kaşlarım çatılır. Nereye varmak istediğini hiç anlamıyorum. Sesi masum, entelektüel bir merakla dolu gibi geliyor, ama içimden bir ses bana onun bir amacı olduğunu söylüyor.

O da ayağa kalkar ve önümde durur. "Yani bunu yapardım?" Ellerini göğsünde çapraz olarak X şeklinde birleştirir.

"Evet. Şimdi başını eğ."

O da öyle yapar ve ben başparmağımla ipeksi saçlarının üzerinde haç işareti yaparım. Yüzünü yukarı doğru kaldırdığında, ne kadar yakın olduğumuzu görürüm.

"Yani, eğer sunak korkuluğu olmasaydı," diye düşünür, kirpiklerinin arasından bana bakarak, "o zaman, senin kilisene gelip, seni vaftiz edilmiş bir Katolik olduğuma inandırmaya karar versem bile, bu şekilde olmazdı."

Ne olduğunu anlayamadan, önümde zarifçe diz çöküyor, eteğinin ipeği paraşüt gibi etrafında dalgalanıyor. O ellerini önüne kaldırıp dua ederken, ben ona korku ve hayranlığın karışık bir duygusuyla bakıyorum.

"Ve eğer çoğu insan bunu kendi ellerine alırsa," diye devam ediyor, "o zaman asla bu durumda olmazdın, genç bir kadın önünde diz çökmüş, ağzı açık ve dili dışarıda, İsa'nın bedenini almak için bekliyor olurdu, ama sen, sunak korkuluğu boyunca hac yolculuğunu yaparken, tek düşünebildiğin, yerine sikini oraya sokmanın ne kadar kolay olacağı ve onu gerçekten sınamanın ne kadar kolay olacağıydı."

Onun korkunç, saygısız ve düpedüz kutsal sayılan sözleri karşısında, daha gözlerini kapatıp ağzını açıp küçük pembe dilini, evet, insanların geleneksel olarak Host'u aldıkları şekilde sığacak kadar dışarı çıkarmadan önce bile, anında sertleşiyorum. onun ne kadar haklı olduğunu, fermuarımı açıp, onun yumuşak, bekleyen dudaklarını ve dilinin sağladığı o bekleyen, davetkar küçük çıkıntıyı geçmeden önce kendime birkaç kez pompalamanın ne kadar şaşırtıcı derecede kolay olacağını görebiliyorum.

Orada durup ona bakarken, bir tuvali açıp ön yüzüne resmedilmiş olasılıklar dünyasını bana gösterdiği beceriye hayranlıkla bakarken, o gözlerini açar ve ela gözlerini bana diker.

"Hayır, sanmıyorum. Aklından geçse bile, bunu asla yapmayacağını biliyorum. Kendi ihtiyaçlarını asla öncelikli tutmazsın, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, çünkü bir cevap bekliyor gibi görünüyor. "Tabii ki hayır, bu fikir akıl almaz."

Kafasını sallar ve ellerini ayırarak, takım elbise pantolonumun gergin kumaşını kavrayacak şekilde uyluklarımın üstüne koyar. "Elbette öyle. Ama sen artık rahip değilsin Gabriel. Sen bir laik adamsın ve ne halt istersen onu yapabilirsin. Ve sanırım bunu ara sıra hatırlatılmaya ihtiyacın var."

O duraksıyor ve ben ellerimi tüm o saçların altına kaydırıp çenesini okşuyorum. Parmaklarımla okşadığımda cildi çok yumuşak, konuşurken dudakları çok esnek.

"Peki, ben senin tövbekarlarından biriymişim gibi davranıp Kutsal Komünyon'u almaya gelmişim, ama sen benim Katolik olmadığımı biliyorsun. Ben sadece berbat bir günahkar, sıradan bir sürtüğüm, bu kutsal ayini saygısızca davranmamam gerektiğini biliyorsun ve bana bir ders vermeye karar veriyorsun. Çünkü benim yutmaya layık olduğum tek şey senin spermin."

Sertçe nefes alıyorum, sikim fermuarımın arkasında zonkluyor. "Tanrı aşkına, Athena."

"Eğer seni şimdiden küfür etmeye ittiysem," diye düşünür, parmakları fermuarımın üzerinde dolaşırken, "o zaman doğru bir şey yapıyorum demektir. Ne dersin? Oynamak ister misin?"

Başparmaklarım çenesini okşarken ona bakıyorum.

Bu şeytani kadın kim? Birkaç ustaca hazırlanmış cümle ile, benim doğru, asil ve kutsal olduğunu bildiğim her şeyi alıp, kelimenin tam anlamıyla sarhoş edici, ama zehrine karşı direnemediğim bir şeye dönüştüren bu kadın kim?

Benim için rahipliğin en büyük ayrıcalığı olan, Tanrı'nın verdiği ekmeği ete, şarabı kana, *Mesih'in* kanına dönüştürme yeteneğini nasıl alıp ateşe verebilir, onu yakarak damarlarımda en aşağılık bağımlılık gibi yanmasına ve sağduyunun, ahlakın son damlasını bile duman etmesine neden olabilir?

Pazartesi sabahı saat sekiz buçukta, beni bu cehennem gibi küçük teklifi uygunsuz bir coşkuyla kabul etmekten başka bir şey yapamaz hale getirmişken, onun kutsal olmayan cazibesine nasıl dayanacağım?

Jack Nicholson ve onun iyi niyetli sözlerini unutun. Bu kadın beni çok daha *kötü* bir adam olmak istememe neden oluyor. Konuştuğumda kendi sesimi zar zor tanıyorum.
"Yap şunu."

BÖLÜM 15

Athena

İyi bir adamı o kadar tahrik etmekten daha tatmin edici bir şey var mı, ki gözlerinin önünde vahşileşiyor?

Sanmıyorum.

Yüzündeki şok ve hatta dehşet ifadesinden, benim bu fikri kafasına sokmadan önce, daha önce hiç böyle bir düşünceye kapılmadığını, eski mesleğinin sorumluluğunu, cemaati hakkında saf olmayan düşüncelerle lekelemediğini tahmin ediyorum.

Ama gözlerindeki ateşten, çenesinin sıkılığından ve pantolonundaki şişkinlikten, benim küçük fantezimi iyice benimsediğini ve onu hayata geçirdiğini *biliyorum*.

Hoşuna gitse de gitmese de, şu anda tekrar cüppesini giymiş, altın bir tabakta kutsanmış ekmeklerle sunak korkuluğunun önünde duruyor, önünde ise kızıl saçlı bir büyücü, ağzıyla onu yeminini bozup zevkine kapılmaya zorluyor.

Yap şunu.

Amin, Peder Gabriel.

Seçmelerden beri bunu sabırsızlıkla bekliyordum ve eminim o da öyle. Sonuçta, bu zevki ilk sabahım için saklamamı söylememiş miydi? Ve ben itaatkar biriyim.

Onun kemerini ve düğmelerini açıp, fermuarını yavaşça, yavaşça indiriyorum. Başparmakları çenemi okşarken, parmakları boynumda ve saçlarımda esnediğinde pantolonunun kumaşı geriliyor. Onlar derime batıp başımı mengene gibi sıkıştırarak ağzımı sikene kadar mutlu olmayacağım.

Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirip gri boxer şortunun bel kısmını aşağı doğru çekince nefes alışığı düzensizleşir. Aman Tanrım, işte orada, ağzım şimdiden sulanıyor. Tam da hatırladığım gibi, kocaman

hatırladığım gibi: sert, erkeksi ve öfkeli, güzel, düz sikini o kadar şişmiş ki parlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum.

Ağzımı ona koymadan önce, onun da benimle birlikte bu küçük fantezinin içinde olduğundan emin olmak istiyorum. Elim avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıp penisini destekliyorum ve o bu temastan titiyor. Onun kokusunu alabiliyorum, temiz ve misk kokusu. Sabun, ten ve kutu kokusu, doyumsuz bir tahrik kokusu.

"Hayal et," diye fısıldıyorum. "Sana söylediğim gibi. Kutsal Komünyonumu bekleyeceğim. Bu, bana istediğini yapman için bir işaret, *Peder*."

Bununla birlikte, gözlerimi kapatıyorum, ağzımı açıyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum ve bekliyorum, davet somutlaşmış, onun güzel penisinin sadece birkaç santimetre uzağında. Dilimin alt kısmının, alt dudağımın yumuşak yastığına karşı hoş bir ipeksi dokunuşunu hissedebiliyorum. Umarım onun gördüğü de aynı derecede çekici olur, çünkü atı suya götürebilirim, ama onun penisini ağzıma sokmasını sağlayamam.

Ben, sikilebilir bir tövbekar kılığına girmiş bir baştan çıkarıcı olabilirim, ama o beni en kaba şekilde tecavüz etmeye karar vermedikçe bu işe yaramaz.

Bu cazip ziyafeti düşünürken nefes alışını zaten düzensizleşmiş durumda ve ben onun derin bir günahkar fanteziye kapılmaktan mı, yoksa işteki ilk on dakikasında yeni asistanının ağzını sikmekten mi daha çok endişelendiğini merak ediyorum.

Umarım ikisi de.

Beş dakika içinde, benimle ilgili olarak, en temel içgüdülerini yerine getirmenin ötesinde hiçbir şeyin, saf bir coşku dışında bir şey olmadığını anlayacaktır.

Sonra bir elini çekip, sanki en yakıcı sorusuna cevap vermek istercesine, en hafif dokunuşla, uzatılmış dilimin ucuna penisinin başını sürter. Henüz ön sıvı yok, ama o ince dokunuş bir tehdit gibi geliyor ve ben onun tüm o lanet şeyi içime o kadar derine sokmasını istiyorum ki, nefes alamayacağım kadar.

O, duyulabilir bir şekilde inliyor — iyi bir adam, hala kutsal bir adam, sıcak, ıslak bir ağzın vaadiyle karanlığa sürükleniyor. Yine de, bana öyle geliyor ki, onu uçurumun kenarından aşağı itmek için biraz daha iteklemek gerekiyor.

"Bana hak ettiğimi ver, Peder," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum. "Lütfen. Sadece hak ettiğimi istiyorum."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor. Ben Katolik değilim, ama bu özel yan yana koyma, Tanrı'nın adını tamamen başka bir düzeyde kutsallığını bozmak gibi geliyor. Hala boynumda olan eliyle saçımı sertçe kavırıyor ve sonra, o muhteşem organı o kadar sert, o kadar derin içime sokuyor ki, boğuk, istemsiz bir zevk inlemesi çıkarıyorum.

"Hak ettiğin şeyi mi istiyorsun, hmm? İşte hak ettiğin şey bu, seni küçük sıkık cadaloz, kutsal şeye saygısızlık ettiğin ve Tanrı'nın işini yapmam gereken bir zamanda ne kadar acınası bir et ve kemik adam olduğumu hatırlattığın için."

Diğer elini tekrar boynuma koyar, güçlü parmakları çenemi bir beşikten çok bir mengene gibi sıkıştırır ve uzun bir süre birbirimize bakakalırız, ben boğulmuş ve itaatkar, o muhteşem bir şekilde alev alev yanarken. Bir elimle testislerini bulurum ve diğer elimle sert, kılı kaslarına bastırırken burnumdan yavaşça nefes veririm.

Sonra hareket eder ve ağzımdan yavaşça çıkarken inlemesi ve arzusuna teslim olması, en güzel türden bir yenilgidir. Gözleri, dudaklarımın onun başını kapattığı yere düşer ve ben, onun muhteşem yüz hatlarında kazınmış, ham, hayvani bir arzuyu görmekten büyük zevk duyarım. Dilimle onun ucunu şehvetli bir şekilde yaladım ve o titredi. İçime geri girdiğinde, onda bir şeylerin değiştiği belli oldu. Hala bunu istediği için kendinden nefret ediyor olabilir ve onu bu kadar etkili bir şekilde kıskırttığım için bana kızgın olabilir, ama ödülünü kovalamaya karar vermiş gibi görünüyor.

"Çok fazla gelirse uyluğuma vur," diye dişlerini sıkarak söylüyor ve sonra yüzümü güzel bir şekilde sikiyor, kalçaları piston gibi hareket ediyor ve imkansız, uğursuz bir şekilde sertleşmiş sikini içeri ve dışarı sokuyor.

Bu benim cennetim: güçlü bir adamın ayaklarının önünde dizlerimin üstünde, elit eğitimim ve göz kamaştırıcı iş zekam unutulmuş, onun zihninde, yağcı ağzım ve günahkar dilim lehine. Onun testislerini bırakıyorum - ritim çok acı verici - ve iki elimle kıcını sıkıca kavırıyorum, acımasız her itişte kalçalarının kasılmasından zevk alıyorum.

"*Sen* gelene kadar, bir cemaat üyesine böyle tecavüz etmeyi hiç hayal etmemiştim," diyor bana, ve sesi gerçekten çok sinirli geliyor, "ve Tanrı biliyor ki, bunu asla unutamayacağım."

Onun penisi etrafında onayımı inleyerek ifade ediyorum.

O beni çalıştırıyor, ben de cesurca kabul ediyorum, maskaram akarken ve tükürüğüm kaçarken burnumdan zor nefes alıyorum, onu nemle ıslatıyorum. Kaygan, dağınık ve berbat bir durum, ama ben buna bayılıyorum. Saçımı her çevirdiğinde ve yüzümü her yağmaladığında klitorisim daha da zonkluyor. Kendimi bu hissin akışına bırakıyorum, gözlerimi kapatıp, o daha da sertleşip daha da agresif bir şekilde itiş yaparken bu saldırıdan kurtulmaya odaklanıyorum.

Ve sonra: "Geliyorum, *Tanrım*," diye inliyor, terbiyesi devreye giriyor, başımı tutan elini gevşetip çekilmeye çalışıyor, ama ben parmaklarımı daha sıkı bir şekilde kıcına geçirip sıkıca tutuyorum ve sonra sıcak fışkırmalarla boğazıma boşalıyor, vücudu kasılmalarla sarsılıyor ve nefes nefese kalıyor. O boşalana kadar bekledikten sonra, yutabileceğim kadar çekilip onu temizlemek için yalamaya başlıyorum.

Orada durmuş, zevkini iç çekerek ifade ediyor, parmaklarıyla saçlarımı okşarken benim ona hizmet etmemi izliyor. Ona baktığımda, yüzünde sessiz, doyurucu bir saygıdan başka bir şey yok. Bakışlarımız kilitlendiğinde hareketsiz kalıyor ve bu adamın İsa olduğu herhangi bir benzetmede, benim kesinlikle Mecdelli Meryem olduğumu, ona az önce yaptığım oral seksin, onun ayaklarını yıkamanın en pornografik versiyonu olduğunu fark ediyorum.

Hizmet etmek diye bir şey vardır, ama benim az önce yaptığım şey epik bir hizmetti.

Yine de, o bana ayağa kalkmama yardım ederken, ben sadece tatmin hissediyorum. Bakışları, dantel ve ipek kumaşın içinden belirginleşen, acı verecek kadar sertleşmiş meme uçlarıma düşüyor.

"Bu seni gerçekten tahrik etti mi?" diye mırıldanıyor, yüzümü inceleyerek.

"Tanrım, evet." Ağzımın köşesinde biriken tükürüğü olabildiğince nazikçe siliyorum.

"Göster bana. Kanepede. Arkanı dön."

Bunu, kanepede dizlerimin üzerine çöküp duvara dönmem gerektiği anlamına geldiğini anlıyorum ve öyle yapıyorum. Eteğimi belime kadar kaldırıp dizlerimi genişçe açıyorum, başımı çevirip onun, fildişi dantel tangam ve jartiyerimle neredeyse çıplak olan popomu izlemesini izliyorum.

O, boxer şortunu ve pantolonunu kaldırmak için ömelir, gözleri önündeki manzaraya sabitlenmiş halde, pantolonunu körü körüne ilikler.

"Eğil" diyor ve ben de öyle yapıyorum. Öne eğiliyorum ve dirseklerimin kıvrımına bol ipek elbisenin eteklerini toplayarak ön kollarımı arkaya dayıyorum.

Dokunuşu, geldiğinde, parmak ucuyla tangamın ortasından aşağı doğru çekilir. Bu his beni titretir, bu his çok zevkli ama yetersizdir.

"Tamamen ıslanmışsın," diyor tarafsız bir şekilde, arkamda yere diz çökerek, kendini benim amımla aynı seviyeye getiriyor. "Bu seni gerçekten tahrik etti, seni yaramaz kız."

Başparmaklarını tangamın kenarlarına geçirip aşağı doğru çekerek beni çıplak ve parlak bir şekilde onun önünde bırakır. Nefesi, hassaslaşmış tenimde alaycı bir sıcaklık yaratır.

"Son bir aydır bunu sabırsızlıkla bekliyordum, biliyor musun?" Parmaklarını yavaşça içime sokuyor ve açgözlü bedenim parmaklarını sıkıca sarıyor. "Son görüşmemizden bu yana kaç erkekle yattın, Athena, hmm?"

"Noel'den hemen önce sadece bir erkek ve eski patronum," diyorum. "İhbar sürem sırasında." Kanepede hareketsiz duruyorum, bana ne tür bir dokunuş yapacağına hazırlıklı olarak.

"Gerçekten mi? Başka kimse yok mu? Buna inanmamı mı bekliyorsun? Kulaklarından erkekler çıkıyor olmalı."

"Ben çok seçiciyim." Bu doğru. Özel hayatımda kiminle yatacağıma çok seçiciyim ve cinsel açıdan tatmin edici bir profesyonel ilişkim olduğunda, çok fazla yatmam. Fazladan orgazmlara ihtiyacım yok ve işverenimin bana uygun gördüğü her şeye aç ve tatminsiz kalmayı tercih ederim. Bu, dinamikleri daha heyecanlı hale getiriyor.

İronik olarak, profesyonel ortamda seçici değilim. Gabriel tüm ekibini toplasa ve beni hepsiyle yatmaya zorlasa, bu iğrenç sürecin tadını çıkarırdım. Bu bağlamda benim için önemli olan erkek ya da erkekler değil, sapkınlık faktörüdür.

"Demek birkaç kez orgazm oldun." "Aslında sadece kendi kendime yaptıklarım."

"Eski patronun seni orgazm etmedi mi?"

Steve'in güvenini bozmakla Gabriel'in güvenini kazanmak arasında kalarak tereddüt ediyorum. "Hayır."

"Neden?" Bir parmak daha ekler ve gerginlik muhteşemdir. "Çok sıradan."

Hafif bir kahkaha duyulur. "Çok sıradan. Anladım. Bunu unutmamam lazım. Bu senin için "çok sıradan" mı?

"Hayır, bu... gerçekten çok iyi hissettiriyor." "Ama daha fazlasına ihtiyacın var."

"Mmm-hmm."

"Şansına, son dört beş haftadır bu amcığı fazlasıyla düşündüm," diye itiraf ediyor ve parmaklarını içimde çevirip dudaklarını klitorisime değdiriyor.

Bu, yalamaktan çok müstehcen bir açık ağızlı öpücük gibidir ve beni neredeyse koltuktan zıplatır. İnemem ona bunun hakkında ne düşündüğümü tam olarak anlatmış olmalı, çünkü o benim tenime onayını mırıldanır ve beni daha sert yalamaya devam eder, parmaklarıyla beni yavaşça, derinden sıkarken dili cömertçe turlar atar.

Orada diz çökmüş, başım eğik, başımın tepesini ofisinin duvarına dayamış, tangamın gergin lastiği dizlerimin yanlarına batarken Gabriel klitorisime saygılarını sunuyor. Sanki tüm yüzü oraya gömülmüş gibi, burnu girişimin hemen altına bastırıyor, dudakları ve dili bana bu kadar yoğun bir zevk veren mucizevi sinir sisteminin her milimetresini çalıştırıyor. O bana dokunmadan önce de orgazma yakındım, ağzımı vahşi bir şekilde kullanması beni yüksek bir uyarılma durumuna getirmişti, ama şimdi ağzını bana koyduğu için, bu orgazmın güzel, parıldayan gökkuşağını sonuna kadar kovalamaktan başka her şeyi unuttum.

"Geleceğim," diye zorlukla nefes nefese söylüyorum. "Geleceğim... Tanrım, olabildiğince sert olmalısın."

Vahşi bir homurtuyla, parmaklamasının yoğunluğunu ve dilinin gerginliğini artırıyor, klitorisimi ölümcül bir hassasiyetle ve mükemmel bir basınçla yalıyor: tam da *fazla* olanın doğru tarafında. Bu yalamalar beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve her damarımdan kavurucu bir sıcaklık akarken ve tüm vücudum muhteşem bir hiçliğe dönüşürken, parmak eklemlerimi ağzıma sokuyorum.

O beni yalarken, ben sakinleşirken parmaklarını dışarı çıkarır ve benden uzaklaşmadan önce klitorisime bir öpücük kondurur. Hızlı bir hareketle yanımdaki kanepeye yığılır ve beni düzelterip yanına çekebilmek için belime bir kolunu dolandır.

Seks işçisi olarak en zehirli özelliğim, bakım sonrası sevgimdir. Buna kesinlikle ihtiyacım yok - ne kadar sürükleyici veya patlayıcı olursa olsun, herhangi bir tür ticari seksten sonra kendime bakabilmem ruh sağlığım için çok önemli - ama bundan gerçekten zevk alıyorum.

Sevilmekten hoşlandığım için mi, yoksa az önce yaşananların ticari doğasını gizlemek için insanlarla bağlantı kurma ihtiyacımdan mı kaynaklanıyor emin değilim, ama bir ya da iki kez iyi bir orgazm yaşadktan sonra tam bir kedi yavrusu gibi oluyorum. Sevilmek, kucaklanmak ve övölmekten hoşlanıyorum. Bazı erkekler tabii ki ilgilenmiyor, ama bazıları bundan zevk alıyor. Sanırım beni yumuşak, esnek ve uykulu görmekten bile memnuniyet duyuyorlar. Gabriel'in geçen sefer bana baktığı, bana o bornozu getirdiğı şekli göz önüne alırsak, açıkça bundan zevk almıyor olsa da, bunun önemini anlayanlar arasında olduğunu düşünüyorum.

Yine de, ipuçlarını okumakta yeterince tecrübeliyim ve bana bakışlarından ve kanepede uzanmış, doymuş halinden, giriş ve telefon cevaplama protokollerine geçmeden önce bir an istediğini anlıyorum.

Bana bakışları aç ve hayranlık dolu. Hâlâ dizlerimin etrafında rahatsız edici bir şekilde dolanmış olan tangamı çıkarıyor ve bacaklarımın üzerindeki ipek elbiseyi düzelterek mahremiyetimi geri kazandırıyor. Yüzlerimiz çok yakın ve ben bu fırsatı değerlendirerek ona, gözlerinin etrafındaki koyu kirpiklere ve seksle şişmiş dudaklarına bakıyorum.

"Siktir, sanırım bundan sonra günah çıkarmam gerek," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum, çünkü sesi kesinlikle utangaç geliyor.

"Nasıl yani?"

"Daha önce hiçbir kadına bunu yapmadım."

"Neyi? Ona oral seks yaptırmak mı?" Latince her şeyi olduğundan daha klas gösterir. *Fellatio, fello fiilinin* geçmiş zaman partikülünden gelir: Emmek. Oldukça doğru bir tanım.

"Hiç... ağzını öyle sikmemiştim. Oldukça agresifti. İyi misin?"

Dudaklarımı yalarım. "İyi değilmişim gibi mi görünüyorum?" "Hayır, ama..."

"Gabriel. Ağzımı taciz ettin ve sen de biliyorsun ki, bunu çok sevdim, çünkü benim ne kadar umutsuzca tahrik olduğumu kendin de fark ettin, değil mi?"

Tereddüt eder. Bir kolunu bana dolamıştır, diğer eliyle saçlarımın bir tutamını okşar. "Sanırım öyle. Ama neden dünyayı ayaklarının altında tutan güzel bir kadın benim onu taciz etmemi istesin, tam olarak emin değilim. Bu konuda hiç tecrübem yok."

Çünkü bu sapkın bir şey. Çünkü bu yıkıcı bir şey. Çünkü hayatımın diğer her alanında acımasız bir A tipi insanım, yakında göreceksin, ve bu

yorucu, ve bunu dengelemek için erkeklerin beni domine etmesini ve beni küçük bir oyuncağa dönüştürmesini istiyorum, ve bu harika bir his. Bu seni rahatlattı mı?"

Yüzü çok ciddi, çok yoğun. Bu adam tüm vücuduyla dinliyor.

"Sözüne güvenmek zorundayım." Eli şimdi saçlarımın daha derinliklerine giriyor. Saçlarımla oynanmasına bayılıyorum. "Ama gerekli gördüğünde ihtiyaçlarını savunacağından kesinlikle emin olmam gerek."

"Gabriel, benim itaatkarlığımı bir an bile özgüven eksikliği ile karıştırma. Oprah'tan daha fazla sınırlarım var. Sana söz veriyorum, bir durumdan memnun değilsem, bunu bilirsin. Ama şu anda çok mutluyum. Bu sabah şimdiye kadar *tam* da istediğim gibi geçti."

"Gerçekten mi? Çok şaşırdım."

Bu onu güldürdü. "Bunu bir buz kırıcı olarak düşün." "Ve daha fazlası."

"Artık ofisinde oynadığımızı göre, oyun başladı. Unutma, bana istediğin zaman istediğini yapabilirsin. *Bunu istiyorum*. Senin küçük fahişen olmak istiyorum. Bunun için anlaştık, hatırladın mı?"

Kaşlarını çatıyor. Sanırım *fahişe* gibi kelimeler orgazmın acısı içinde değilken onu rahatsız ediyor. Önemli değil. Onu rahatlatacağız. Bu arada, aç bir adam gibi ağzıma bakıyor.

"Oyun başladıysa, seni öpebilir miyim?"

Az önce yaptığımız onca şeyden sonra bunu sorması çok tatlı. "Öpebilirsin."

Dudakları ve dili yumuşak, elleri sahiplenici ve tadı benim gibi. *Bu* çok tahrik edici. Bu adam bir kulübe veya bara girdiğinde, hatta bu odadan çıktığında kaç kadını savuşturmak zorunda kalıyor acaba?

Eminim ki kadınlar ona akın ediyor ve o da *benim* amımı o seksi yüzünün her yerine sürüyor.

Bu, Pazartesi sabahı için bir zafer değilse, neyin zafer olduğunu bilmiyorum.

Gabriel bana harika bir kahve ikram ettikten ve saçımı ve makyajımı düzeltmek ve tangamı değiştirmek için banyosunu kullandıktan sonra, beni bir tura çıkardı.

Anladığım kadarıyla bu aile ofisinin iki temel işlevi var: Sullivan ailesinin şaşırtıcı servetinin temelini oluşturan, çoğunlukla kentsel olan önemli gayrimenkulleri yönetmek ve diğer özel yatırım şirketleri gibi ailenin tüm varlık sınıflarındaki diğer yatırımlarını yönetmek.

Bu nedenle, iş ikiye bölünmüş, personel de emlak yönetimi ve servet yönetimi işlevleri arasında paylaşılmış.

"Hayırseverlik kolu var mı?" diye soruyorum Gabriel'e, küçük bölgemizden çıkıp sanat eserleriyle süslenmiş koridordan ana kata inerken, o kadar sıradan ki herhangi bir banka veya danışmanlık firması olabilir. Yaklaştıkça başlar dönüyor. CEO'nun kata çıktığı zaman her zaman ortaya çıkan enerji -ya da belki de gerginlik- de aynı derecede sıradan.

"Bu çabalar hala bölümlerinin çatısı altında yürütülüyor. Bunları ayırıp resmi bir vakıf kurmak için acil bir ihtiyaç var, ancak her şeyi halletmeye çalışırken bu konu arka planda kaldı. Umarım bu konuya yeni bir soluk getirebiliriz. Aslında, önümüzdeki hafta bu konuyla ilgili bir toplantı yapacağız."

Mantıklı. Onun çok yoğun olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum. "Elbette."

İlk kabinlerden birinin önünde durur, orada benden birkaç yaş büyük sarışın bir adam oturmaktadır ve onun sandalyesinin sırtına içtenlikle vurur.

"Bu da George. Asistanım, kurtarıcım."

Sınırlar net bir şekilde çizilmezse, PA-EA ilişkisi bazen biraz gergin olabilir. Tabii ki, masamın Gabriel'in ofisinin yanında olması ve George'un masasının burada olması yardımcı olacaktır, ancak bu konumlandırmanın, patronla gizlice yatmak için burada olmamla daha çok ilgisi olduğuna eminim.

George ayağa kalkar ve el sıkışırız. "Tanrıya şükür geldin. Günleri sayıyordum."

"Ben işe girer girmez George'u işe aldım," diyor Gabriel. "Zavallı Gladys'i yerden sildi. Ama haklı. Hepimiz günleri sayıyorduk."

Bana gülümsüyor, gülümsemesi az önce birbirimizin ağızlarına cinsel organlarımızı soktuğumuz anının hatırasıyla dolu. George'un şok olmuş ifadesini fark ediyorum ve anında iki şeyi anlıyorum. Gabriel'e karşı kesin bir ilgisi var ve Gabriel, Tanrı onu korusun, bunun tamamen farkında değil. George, benim varlığımdan kaynaklanabilecek kıskançlığı kontrol edebildiği sürece, umarım benim müttefikim olabilir. Bu arada, yüzündeki ifadesini kontrol etmeyi başarmış ve şimdi beni takdirle süzüyor.

"Bu elbise muhteşem. Etro mu acaba?" Ona içten bir gülümseme atıyorum. "Bingo."

"Tanrım, çok etkileyici," diyor Gabriel, şaşkınlıkla elbisesine bakarak. "Hiç duymadım. Şey... İkinizin bir ara oturup kahve içip iş ilişkinizi konuşacağınızı varsayabilir miyim? Bence mantıklı olur."

"Kesinlikle," diyorum. Bu bir öncelik. George'u da kanatlarımın altına alıp, lezzetli, farkında olmayan patronu için kendini paralamamasını sağlamam gerekebilir. Davranışları, *hevesli bir köpek yavrusu* gibi ve içimden bir ses, hizmetin onun aşk dili olduğunu söylüyor.

Kahve konusunda anlaştık, devam ediyoruz. Bu kat emlak yönetimi katı ve erkeklerle kadınların oldukça eşit bir dengede olduğunu görmek beni cesaretlendiriyor. Gabriel'in çalışanların çoğunu babasının buradaki görevinden miras aldığını varsayıyorum. Bazı belirgin karakterler var.

Finans Direktörü Old Jim, Sullivan Senior'ın muhtemel bir dostu gibi görünüyor. Gerçek adı James Flanagan, Dublinli ve en az altmış yaşında. Tecrübeli bir viski içicisinin şişkin burnuna ve kızarık yüzüne sahip, ama eminim ki zekası da keskin. Yine de bana attığı şehvetli bakışlar olmasa da olur. İğrenç.

Gabriel'in Genel Sekreteri Eleanor Whitmore, Flanagan'ın tam tersi biridir — eski bir servet sahibi ve muhtemelen benim gibi Oxbridge'de eğitim görmüştür — ama bana daha kolay davranacağını sanmıyorum. Bana Sullivanlar için yirmi beş yıldır çalıştığını söylüyor ve bu, onun alanına girilmemesi gerektiği konusunda bir uyarı gibi geliyor.

Tanrım, insanların beni yönetebileceğini düşünmelerine bayılıyorum. Gerekirse bu kadını kahvaltıda yerim, görünüşü gibi tadı da olsa bile — eski botlar kadar sert olsa bile.

eski botlar gibi tadı olsa bile.

"Birlikte çalışmayı çok dört gözle bekliyorum, Eleanor," diyorum ona, yetiştirilme tarzımın her zerresini yansıtan çelik gibi bir duruşla.

"Ah!" Gabriel, genç bir kadın yaklaşıırken gerçek bir coşkuyla diyor. "Bu Terty—Victoria Spencer-Wells, mülkün Paydaş İlişkileri Başkanı. Terty, Athena ile tanış."

Terty'nin kafasının üzerinde "

Gelecekteki Bayan Gabriel Sullivan adayı. Birbirimizi süzdük.

İngiliz üst sınıflarına özgü o sıkıcı, sarışın, hafif içe dönük tarzda yeterince güzel. Okulda onun gibi milyonlarca kız vardı. Muhtemelen otuz yaşlarında, ama küçük kaşmir süveteri ve tüvit kalem eteğiyle Range Rover'lar, av tüfeği ve Labrador köpekleriyle dolu bir hayata hazırmış gibi giyinmiş. Bana göre, Chanel veya Balmain marka ve son derece ışıltılı olmadığı sürece tüvit kabul edilemez.

Terty'nin tüvitinin ise yukarıdakilerin hiçbirisi geçerli değil.

Onunla ilgili en ilginç şey, elimi sıkarken yüzündeki çıplak panik. Sanki ben, onun beklemediği bir tehditmişim ve ona karşı hemen bir etkisiz hale getirme planı yapması gerekiyormuş gibi.

"Rath Mor'a hoş geldin," diye mırıldanıyor, elimi biraz fazla sıkı sıkıyor. Alt metin: *Geri çekil, kaltak. Onu asla elde edemeyeceğimi bilsem de, o benimdir.*

"Çok teşekkür ederim," diyorum, en mutlu gülümsememle. *Onun kocaman sikini iki deliğime de soktum bile ve o da buna bayılıyor. Kenara çekil sevgilim, hâlâ biraz kendine saygın varken.*

Bir kat aşağıda, yatırım tarafında, işler daha ilginç hale geliyor. Hızlı bir bakışla, buradaki ekibin çoğunluğunun MBA sahibi olduğunu ve bu insanların çoğunun isteselerdi büyük bankalarda veya danışmanlık firmalarında çalışabileceklerini anlıyorum.

Bunu *nasıl* bildiğimi tam olarak açıklamak zor, ancak burada çalışanlar arasında hissedilir bir açlık olduğunu söyleyebilirim. İkinci veya üçüncü sınıf bir şirkette çalışmanın getirdiği kendini beğenmişlik ve ilgisizliğin karışımını tanımlayacak kadar, çoğunlukla çeşitli patronlarımla ziyaretlerim sırasında, yeterince uykulu, eski usul yatırım şirketlerinde bulundum. Bilirsiniz, uzun öğle yemekleri, dalga geçmeler ve erken çıkmalar.

Bu adamlarda bu havayı hiç hissetmiyorum. Eminim haftada 60 saat çalışıyorlar ve çoğu zaman acımasızlar. Kendime memnuniyetle

Çünkü bunlar benim gibi insanlar olabilir. Bu tür ortamlarda başarılı olurum ve bu da Bain'i özlememi sağlar.

Gabriel, jestlerle birlikte bana düzeni anlatıyor. Bu kat, varlık sınıflarına göre düzenlenmiştir: sabit gelirli menkul kıymetler, hisse senetleri, dövizler, emtialar, para piyasaları, alternatif yatırımlar. Burası daha açık bir plana sahiptir ve masalar uzun sıralar halinde dizilmiştir. Buradaki tüccarların brokerlarını arayarak alım satım yapabilmeleri için düğmelerle dolu tüccar panoları görüyorum. Bu adamlarla arkadaşlık kurmak yatırım portföyüm için faydalı olabilir.

Gabriel ellerini çırparak herkesin dikkatini bir anlığına kendine çeker.

"Günaydın," diyor. Sesi net ve yüksek, duruşu rahat. Sanırım yıllarca ayın yapmak insanı utangaçlıktan kurtarıyor. "Umarım hepiniz harika bir hafta sonu geçirmişsinizdir. Hepinize yeni yönetici asistanım Athena Davenport'u tanıtmak istiyorum. Onun aramıza katılması beni çok heyecanlandırıyor. Athena, üst kattaki ofisimin hemen dışında çalışacak, bu yüzden lütfen istediğiniz zaman uğrayıp ona hoş geldin diyin. Teşekkürler."

Çalışanlar, Gabriel ve beni büyük bir ilgiyle izliyorlar. Özellikle bazı kadınlardan yayılan düşmanlığı açıkça hissedebiliyorum ve gülümsememi saklamak zorunda kalıyorum. Buranın bir ormandan daha fazlası olduğunu ve primat olmaktan çok uzaklaştığımızı düşünüyorsak, bu tür durumlar bize aksini hatırlatmak için var.

Nasıl görüdüğümü biliyorum.

Bunun erkeklere ve kadınlara verdiği mesajın ne olduğunu biliyorum.

Tam da vermek istediğim mesaj bu.

Ve bu kadınlardan bazıları bununla başa çıkamıyorsa, Gabriel'in avlanılabilir olduğunu yanlış bir şekilde varsayıyorlarsa, bu benim sorunum değil.

Elbette, primatlar koltuklarından kalkmaya başlar ve bu tarafa doğru sürünürler, görünüşte selam vermek için ama aslında beni kontrol etmek için. İlk olarak erkekler gelir, güçlü bir şekilde el sıkışır ve çekici buldukları gülümsemelerle yaklaşırlar. Bazıları yakışıklıdır, bazıları değildir, bazıları ise gerçekten oldukça seksidir. Ama ben tüm binadaki en büyük ödülün yanında dururken, onların nasıl bir şansları olabileceğini düşünmeleri şaşırtıcıdır.

İlginçtir ki, Gabriel bu durumda daha az farkında değil gibi görünüyor. Bana yaklaşıyor, ben gülümsüyor, el sıkışıyor ve merhaba diyorlarken, eli gizlice belimin altına kayıyor. Özellikle uzun boylu, özellikle seksi

Hollandalı adam kendini Dirk olarak tanıtır ve sanki bir sonraki yemeğiymişim gibi bana gülümserken, Gabriel'in parmakları çok gizlice aşağıya doğru kayar ve popomun arasına hafifçe bastırır.

Mesaj: *Benim olduğumu unutma.*

Mmm. Öğreniyor. Onun lezzetli küçük sahiplenme gösterisini, Dirk'e kısa bir cevap vermeden önce ona göz kamaştırıcı bir gülümseme atarak ödüllendiriyorum. Bu olmayacak dostum. Hiçbir zaman olmayacak. Eminim bir Porsche'si ya da Ferrari'si vardır. Eminim kadınları en iyi restoranlar ve kaliteli şaraplarla etkiliyor. Ama zavallı adam, benim ortalama sevişmemden ne kadar uzak olduğunu bilmesinin imkanı yok. Ben C-suite'in dışına adımımı atmam.

"Torty senin çocuklarını istiyor," diyorum Gabriel'e asansöre doğru yürürken.

O kolayca gülüyor. "Saçmalama. Hayır, istemiyor."

"İstiyor. Şu ana kadar içinde olduğunu bilmediği bir tutkuyla benden nefret ediyor."

Durup kaşlarını çatarak bana döndü. "Eminim öyle değildir, ama biri sana sorun çıkarırsa, bunu bilmek isterim. İşyerimde böyle bir şeye asla müsaade etmem."

Ah, ne tatlı, ne tatlı adam. "Sana söz veriyorum, beni hafife alanlar bunu sadece bir kez yaparlar. Endişelenecek bir şey yok. Ama aşağıda dolaşan gelecekteki Bayan Sullivan'ların sayısı gerçekten çok sevimli. Çok fazla kalp kırmak istemiyorsan, George'a çok eşliliğin yasal olduğu ülkeleri araştırmasını söyleyebilirsin."

Yüzü yumuşar. "Kendini idare edebileceğini biliyorum. Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim." Elini uzatarak bekleyen asansöre girmemi işaret eder. "Onları sinekler gibi kovmak zorunda kaldım. Lanet olası Dirk Jansen."

Asansörün duvarına yaslanarak sırtımı kavisliyorum ve gözlerinin vücudumda açgözlü bir şekilde dolaşmasından zevk alıyorum. "Bakabilirler, ama bana dokunabilecek tek erkek sensin. Orada bana bunu hatırlattığında çok hoşuma gitmişti. İstedığın zaman, istediğin yerde bana dokunabileceğini bilmek nasıl bir duygu?"

O da yemi yuttu, kapılar kapanırken öne adım attı ve ellerini belime doladı. Yüzünü eğdi, boynumu aradı ve derin bir nefes aldı. Kendi kokumu özel olarak karıştırttım ve görünüşe göre o da beğenmiş.

Konuştuğunda sesi boğuk ve bence biraz utangaç. "Bu beni lanet bir kral gibi hissettiriyor."

İşte bu.

Onu sarhoş etmenin yolu bu.

Bu güzel erkek örneğinin, kim bilir kaç yıldır isteyerek yoksulluk ve bekârlık içinde, dünyevi şeylerden uzak durarak ruhsal doyuma ulaşmak için yaşadığını bilmek beni şaşırtıyor.

Çünkü o lanet *olası* bir kral.

Ve ben her gün buraya gelip, en iyi halimle ona, sahip olduğum tüm silahlarla, tek bir amaç için burada olduğumu göstereceğim.

Benim kralıma hizmet etmek için.

Athena'yı öğle yemeği için The Wolseley'e götürüyorum. Bu kararımı, öncelikle ona hoş geldin demek istemem ve kısmen de onu göstermek istemem belirledi. Bir zamanlar prestijli bir araba galerisi olan ve şimdi bir brasserie olan bu güzel mekan, her zaman en sevdiğim yemek mekanlarından biri olmuştur. Hala rahipken, babam ve Bren'in parasıyla buraya gelirdim. Kendi kendime koyduğum, yetersiz maaşımı aile paramla destekleme yasağım, bazen mükemmel kahvaltılara kadar uzanıyordu.

Buradaki atmosferi çok seviyorum. İç mekan biraz erkeksi, Art Deco özellikleri, muhteşem avizeler, tek renkli mermer zeminler ve yüksek tavanlar ile yemek sanatının kilisesi gibi. Atmosfer, menüsüyle de uyumlu olan o harika Avrupa Grand Café'lerini anımsatıyor.

Siparişlerimizi verdikten sonra – ben kedgere, Athena ise Fransız soğan çorbası – kalabalık bir restoranda en güzel kadının tüm dikkatini üzerimde hissetmenin verdiği sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Ne?" diye soruyorum, beni değerlendirme şekli beni eğlendiriyor.

Kafasını sallar. "Senin bir zamanlar rahip olman beni çok şaşırtıyor." "Neden?"

"Birincisi, beş haneli rakamlı bir takım elbise giyiyorsun. İkincisi, röportaj yaptığımda gösterdiğinden çok daha fazla Rath Mor'da kendini evinde hissediyor gibisin. Ve hayattaki güzel şeyleri seviyor gibisin."

Gülüyorum. "Belki de sadece uyum sağlama yeteneğim yüksektir."

"Belki." Daralmış gözleri, buna inanmadığını gösteriyor.

"Bakın. Rath Mor birkaç yıl önce kurulmuş olabilir, ama burası ben doğmadan önce de ailemin işiydi. Her zaman iki tarafta da bir ayağım vardı. Belki de bu durum beni rahatsız ediyordu."

"Vatikan dışında en zengin rahip sen olmalısın." "Pratikte değil. Ailemin parasından bir kuruş bile almadım."

"Alabilir miydin? Yoksulluk yemini ettin, değil mi?"

"Teknik olarak yemin değil, daha çok ciddi bir szd. Elbette biraz para alabilirdim, ama bu oldukça kötü niyetli olurdu, sence de öyle değil mi? Her halükarda, cemaatimle uyum sağlama yeteneğimi azaltırdı."

"Peki ya şimdi?" Köpüklü suyundan bir yudum aldı. "Sen..."

Kulağıma tamamen sahte gelen bir zrle yaklaşan bir adam tarafından kesiliyoruz. Uzun boylu, açık kahverengi saçlı. Bu mahalledeki birçok hedge fonundan birinde çalıştığına bahse girerim. Athena'ya sanki Meryem Ana'nın kendisi ona lütufta bulunmuş gibi bakıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor nazikçe. "Merak ettim de, siz ikiniz birlikte misiniz? Çünkü değilseniz, ben çok isterim..."

"Biz birlikteyiz," diyorum en *sert* sesimle, aynı anda Athena da "İlgilenmiyorum," diyor.

Sesi kibar ama reddedici. Ona hiç ilgi duymuyor. Adamın ona yaptığı bariz kur yapma girişiminden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, ama aynı zamanda hiç şaşırmiş da görünmüyor, bu da bana onun ne sıklıkla kur yapıldığını merak ettiriyor.

"Bu normal mi?" diye soruyorum, adam utangaç bir gülümsemeyle ve özür dileyerek uzaklaştıktan sonra. "İnsanlar, başka biriyle öğle yemeği yedikleri açıkça belli olduğunda, gerçekten böyle başkalarına asılırlar mı?"

Omuzlarını silkiyor. "şaşırırısın. Dışarısı tam bir orman. Birkaç yıldır bu ortamdan uzak kaldığın için kendini şanslı say."

Bu küçük olayın ormanla değil, Athena'nın kendisiyle daha çok ilgisi olduğunu düşünüyorum. Eğer farklı bir erkek olsaydım ve onu bir restoranda görseydim, ona bir bakış atıp, herhangi bir sosyal kuralı çiğnemek için ona değer verdiğimi düşünürdüm.

O gerçekten o kadar zarif. Dudaklarına taze kırmızı ruj sürmüş, bu da dudaklarını güzelce paketlenmiş bir hediye gibi gösteriyor ve ben bunun gerçekte ne kadar değerli bir hediye olduğunu çok iyi biliyorum.

"*Her neyse*, biz bu kadar kaba bir şekilde kesilmeden önce, karanlık tarafa döndüğünden beri herhangi bir maddi zarar verip vermediğini soracaktım."

Düşünüyorum. "Bir evi dekore ettim. En büyüğü oydu. Ve bir Saatler Kitabı satın aldım."

Bu onun dikkatini çekti. "Gerçekten mi? Ne tür bir kitap?"

"Floransa Rönesansından bir tane. Sotheby's'de gördüm ve dayanamadım. Gerçekten... çok güzel."

"Dini sanatı çok severim," diye itiraf ediyor. "Ailem Floransa'da altı ay kalmıştı. Yeterince uzun değildi ve ben üniversitedeydim, bu yüzden orada yeterince zaman geçiremedim. Ama senin büyük bir harcama yapmış olmanı çok sevdim."

"Ofiste. Tuvaletimin yanındaki kapıyı biliyor musun? Orada. Geri döndüğümüzde sana gösteririm."

Başını eğerek öne doğru eğildi. "Onu gerçekten dua etmek için mi kullanıyorsun, yoksa sadece güzel olduğu için mi?"

"İkisi de. Olağanüstü bir sanat eseri, ama onunla beni gerçekten zenginleştiren bir şekilde bağ kurduğumu fark ettim, anlıyor musun? Dua etmeme yardımcı olmak için asırlık bir kaynağa başvurma'nın bir anlamı var. Bilemiyorum, sanki..."

"Yükseltici," diye tamamladı ve ben gülümsedim.

"Aynen öyle. Dua etme deneyimini tamamen farklı bir düzeye yükseltiyor. Aslında, Katoliklikte her zaman kendimi rahat hissettiğim bir unsur da bu: Tanrı'nın ihtişamını kutlamada güzelliğin rolü."

Konuşurken yüzünde ilgi ve açıklık var.

"Yani inancın hala sağlam. Eski inançlarını tamamen terk etmedin, sadece mesleğini terk ettin."

"Evet, aynen öyle."

"Merak ettim. Çünkü beni işe aldın, tabii ki. Yani burada bir çelişki var. Bu doğru bir varsayım mı?"

"Doğru," diyorum ona. "Ve inanırsan, bu çelişki özellikle seni işe almamdan değil, genel olarak bu yoğun seküler yaşam tarzını sürdürmekten kaynaklanıyor. Bu nedenle, Saatler Kitabı bir çapa görevi görüyor. Beni önemli olan şeylere bağlamama yardımcı oluyor. Ruhsal sağlığıma özen göstermemi sağlıyor."

Yemeğimiz servis edilirken hiçbir şey söylemedi, ama olağanüstü beyninin çalıştığını neredeyse görebiliyordum.

"Ne oldu?" diye gülümseyerek soruyorum.

"Bir gözlemim var," diye itiraf ediyor, "ama bunu inanılmaz derecede aşağılayıcı olmadan nasıl soracağımı bilemiyorum."

"Peki, şimdi sormalısın. Meraklandım."

Tereddüt ediyor, ki bu ona hiç yakışmıyor, ve çorba kaşığına masaya bırakıyor. "Ailenin İrlandalı olduğunu biliyorum, bu yüzden Katoliklik senin için normal bir şeydi, ama sen açıkça son derece entelektüel bir adamsın ve ben

. Benim bakış açımdan, bu açıkça bir yapı, zihin kontrolü egzersizi. Yani, bu çok saçma bir şekilde aşırı mühendislik ürünü! Senin zekanla, ona hizmet etmek için her şeyden vazgeçtiğin kadar güçlü bir inancı bir türlü bağdaştıramıyorum."

O, sanki benim inanç sistemimin gizemi onun şiddetli, muhtemelen ateist beynini yenmiş gibi geriye yaslanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Sorunun cevabının tamamı, Athena, senin '*inanç*' kelimesini kullanışında yatıyor."

"Evet, ama bu çok zorlama. Neden inancını ve hizmetini daha layık olan bir şeye sunmuyorsun?"

Onu inceliyorum. Bu konuşmayı sayısız kez yaptım elbette, çoğunlukla kaybolmuş, şüpheyeye düşmüş, hatta aldatılmış hissedenden cemaatçilerle, ama zaman zaman da din adamı arkadaşlarımla, izinli gecelerimizde bira içip teolojik sohbetler yaparken.

"Bir şeyi inancımıza layık kılan nedir?" diye sordum ona sessizce.

"Öncelikle, inandırıcılık. Organize dinin bir nedenden dolayı karmaşık hale getirildiğine dair bir teorim var. İsterseniz, epik fantezi ölçeğinde bir dünya inşa edildiğini söyleyebiliriz. Tolkien, Eski Ahit'in yanında solda sıfır kalır. Bunun kritik bir rol oynadığını anlıyorum - sadece devletin bir aracı, kitleleri kontrol etmek için değil, insanlara amaç, anlam ve rahatlık vermek için.

Ama biz artık sefil, korkmuş köylüler değiliz. Bizler, kendi varlığımız üzerinde çok daha fazla etkiye sahip, yüksek eğitilmiş, sofistike varlıklarız. Öyleyse, Tanrı aşkına, neden hala tüm bunlara inanmayı seçelim ki?"

Onun argümanı beni rahatsız etmiyor. Hiç de bile. Ve savunmaya geçmeye de niyetim yok. Sonuç olarak, birbirimizin görüşlerini paylaşmadığımız için birbirimizi ne kadar aptal bulursak bulalım, ikimiz de kendi görüşlerimizi savunma hakkına sahibiz.

"Beyin kadar ruha da sahip olmanın getirdiği nimetlerden biri," diye başlıyorum, "göremediğimiz veya kanıtlayamadığımız şeylere inanma yeteneğidir. Yerçekimi gibi."

O inliyor. "Eğer bana yerçekimini inkar ettiğini söylersen, hemen kalkıp giderim."

"Tabii ki yerçekimini inkar etmiyorum! Ve eğer bu seni rahatlatacaksa, Tanrı'nın dünyayı yedi günde yarattığına da inanmıyorum. Ama bu evrenimizin, karmaşıklığına rağmen bu kadar mükemmel bir denge içinde işlediğine inanıyorum

, ancak iyi niyetli bir Tanrı'nın eseri olabileceğine inanıyorum ve inandığım her şey bundan kaynaklanıyor."

"İnsanlıkçı gibi konuşuyorsun," der ve kaşığını alıp kehribar rengi sıvıya batırır.

"Hümanistlerin inanmadığı pek çok şeye inanıyorum. Mesih'in bize sonsuz yaşam vermek için ölümden dirildiğine inanıyorum ve o sunakta her durduğumda, ekmek ve şarabı O'nun eti ve kanına dönüştürmek gibi tarif edilemez bir ayrıcalığa sahip olduğuma inanıyorum.

Ama belki de en önemlisi, Tanrı'nın lütfunun bize verebileceği en değerli armağan olduğuna inanıyorum. Kusurlu olmak ve yine de sevgiye layık olduğunu bilmek... Hiç hak etmediğini ve asla hak edemeyeceğini bilerek, bu kadar büyük bir sevgiyi almak? Benim için bu, muhtemelen inancımın en güzel ve mistik yanı."

Kaşığını havada tutarak bana bakıyor. Sanki onun heyecanını kaçırmışım gibi.

"Stoacılar bunun tembel bir argüman olduğunu söylerdi," diye karşılık veriyor sonunda, ama sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyor. "Zaten sevileceğin için en iyi halin olmaktan vazgeçmek mi? Ne kadar kolay bir kaçış."

"Ah, evet. Klasik bilgin konuşuyor."

"En azından iyi insanlar olmak için başlarına sallanan cennet ödülü ya da cehennem tehdidine ihtiyaçları yoktu. Kendi iyiliği için kendini geliştirmeye inanıyorlardı. Ve kendi kendine yetmeye."

"Aziz Augustine biraz Stoacıydı, şimdi sen söyleyince hatırladım," diye düşünürüm. "Yani, din değiştirmeden önce. 'Tanrım, beni iffetli yap, ama henüz değil.'"

O sevinçle gülüyor. "Aziz Augustine hakkında seks şakası mı yaptın? Düşündüm de, o dua senin için iyi olabilir. Ona tutunmak isteyebilirsin. Ama dürüst olmak gerekirse, ikisi birbirinden çok farklı."

"Aslında değil," diye ısrar ettim. "Düşündüğünden çok daha fazla benzerlik var. Evet, bizim mucizelerimiz ve ilahi lütuflarımız var, ama her iki felsefenin de karşılıklı saygı taşıdığını söyleyebilirsin. Stoacılar ve Katolikler, her gün vicdanlarını sorgulamaya teşvik edilirler. Temel erdemlerimiz kesinlikle Stoacılığa dayanır. Ve - benim kozum - her ikisi de acı çekmeye büyük önem verir."

Başını geriye atıp güldü ve neşeyle canlanan güzelliğini görmek gerçekten ayrıcalıklı bir manzaraydı.

"Tamam, tamam," diyor ve ekmek sepetine uzanıyor. "Yani Katoliklik, mucizelerle birlikte Stoacılık. Anladım."

"Ve lütuf. Ve kurtuluş. Bunları da unutma."

Yemeğimize devam ederken, Athena, Kilise'nin yüzyıllar boyunca Klasik Latince'yi bozduğu için beni sert bir şekilde eleştiriyor. Ben de, entelektüel açıdan sağlam bir savunma olduğunu düşündüğüm bir argümanla şiddetle karşılık veriyorum: Roma İmparatorluğu'nun çöküşünün ardından, Kilise Latince'si, yaratıcı bir özgürlükle de olsa, bu en ciddi ve asil dili günümüze kadar yaşatmaktan sorumlu olmuştur.

O bunu kabul etmiyor.

Ofise döndükten sonra, ruhumun da karnım kadar tok olduğunu fark ettim.

BÖLÜM 18

Athena

Ertesi gün öğleden sonra, George'un masasına uğradım ve tanışma kahvemizi içmek için uygun bir yer bulmak üzere dışarı çıktık. İlk planım biraz değişti, çünkü Gabriel, Rath Mor'da iş tanımımın tüm ayrıntılarını bilen tek kişinin George olması gerektiğine karar verdi. Dün öğle yemeğinde, "lojistik yardım" için, yani otel odası rezervasyonu için George'a ihtiyacımız olacağını savundu.

Gabriel aslında George'a söylemeyi önerdi, ama ben bu öneriyi hemen reddettim. Sadece birimiz onun asistanının ona olan büyük aşkından haberdar, bu yüzden sadece birimiz bu durumu nazikçe ele alacak duygusal zekaya sahip.

"Ah canım," diyor, pudra mavisini Chanel elbisesine takdirle bir göz atarak, "sen kesinlikle Gladys *değilsin*, şükürler olsun."

"Kesinlikle değilim." Gabriel'in bugün bir kez çıkardığı elbiseyi düzeltiyorum ve Torty adlı kadına tweed kumaşın nasıl olması gerektiğini göstermeli miyim diye boş boş düşünüyorum. George ise mükemmel kesimli çikolata kahverengi pantolon ve kalın krem rengi süveteriyle muhteşem bir şıklık sergiliyor.

Berkeley Caddesi'nde dolaşırken "The Ritz?" diye öneriyor. "Gitmemek kabalık olur," diye katılıyorum.

İkonik Rivoli Bar'da, bol dolgulu bir kanepeye oturduk. Ceviz ağacından panelli duvarları ve altın rengi Art Deco süslemeleri, ocak ayının ortasında bile çökmüş bir hava veriyordu.

"Angel Gabriel hakkında bilmen gereken şey," diye George gizemli bir şekilde başlıyor, "kendine bakmakta şaşırtıcı derecede kötü olduğu. Beceriksiz olduğunu kastetmiyorum, yıllardır tek başına yaşıyor, bu açık, ama kendini öncelikli görmüyor."

Gabriel'in beni işe alarak kendine oldukça iyi baktığını söylemekten şimdilik kaçınıyorum. Seks bir yana, buna inanabilirim.

"Devam et."

"Bir adamı rahiplikten çıkarabilirsin, ama rahipliği adamdan çıkarmak çok daha zordur, anlarsın ya. O hala bir verici. Ofisteki herkesle sanki onların günahlarını dinliyormuş gibi sohbet ediyor. Ve takviminde her Çarşamba öğle vakti tekrarlanan toplantı var ya? O, sevimli kıcı Ladbroke Grove'daki bir aşevine götürüyor."

"Aşevinde gönüllü mü çalışıyor?" diye soruyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu çok mantıklı, ama çok... tabandan bir şey. Pratik. Bu tür şeylere sadece para yatıracağını sanıyordum.

"Aşevine *bağış yapıyor* ve evet, orada gönüllü olarak çalışıyor. Aşevi, onun rahip arkadaşı Peder John tarafından işletiliyor. Aşevini açık tutmakta zorlanıyordu, Gabriel devreye girip sınırsız bağış yapacağına söz verdi."

"Anladım. Başka ne bilmeliyim?"

"Öğle yemeğini, önüne koyup yemek yerken tehditkar bir şekilde yanında durmazsam unutuyor ve o zaman bile, gün boyunca enerji için yiyor. Bir milyarder için kesinlikle çok az bakım gerektiriyor. Çok hayal kırıcı."

"Onu ne kadar süslemek zorunda kaldın?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak. Gabriel kendi haline bırakılsaydı hala rahip gibi yaşar mıydı diye merak etmeye başlıyorum — tabii ki yedi haneli rakamlı dini eserler bir yana.

Sırtışı şeytani. "Oldukça fazla. Başkalarının parasını harcamakta *çok* iyiyim. Bundan önce kraliyet ailesi için çalışıyordum, biliyorsun. Cimri herifler. Yani takım elbiseler benim eserim. Ben işe başladığımda o, ucuz takım elbiseler giyiyordu." İkimiz de titriyoruz. "Onu Tom Ford'a yönlendirmeye çalıştım, çünkü muhteşem, uzun boylu bir vücudu var, ama sonunda Savile Row'a gitti. Yine de, çok şık görünüyor. Ve evi tam bir felaket. Ne lanet bir saçmalık." Ellerini pes etmiş gibi kaldırıyor.

"Nasıl yani?"

"Ailesinin mülklerinden birini aldı, Manchester Square'de güzel bir yer. Wallace Koleksiyonu'nun yanında, biliyor musun? Her neyse, dış cephesi harikaydı ama içi 80'lerin ucuz romanlarından çıkmış gibiydi. Aramızda kalsın, Maeve'nin zevki, yani annesinin, biraz nouveau, Allah razı olsun. Ben de iç tasarım projesini üstlendim. Yapısal olarak çok fazla değişiklik yapmadık ama çok zorlu bir işti. Şimdi neredeyse bitti ve kendim söyleyeyim, muhteşem oldu. Altın saatler falan yok artık."

Kıkırdayarak güldüm. George benim tarzım bir insan: çok zeki ve çok yargılayıcı.

Ayrıca: ev hakkında iyi bir bilgi. Manchester Square ofisten çok uzak değil. Ara sıra sevişmek için iyi olabilir.

Garson geldiğinde, George'un koluna elimi koydum. "Bence düzgün bir içki içelim. Sana söyleyeceklerim var ve kahvenin yeterli olacağını sanmıyorum."

Sipariş verdik: ben şampanya, o da eski usul bir içki. İçeceklerimiz geldiğinde, o arkalarına yaslanıp kokteylini yudumlarken beni süzdü.

"Hadi söyle bakalım, küçük güzellik. Tanrım, ben erkekleri seviyor olabilirim ama sen gerçekten muhteşemsin. Gerçekten. Son yirmi dört saat içinde birkaç kişinin burnunu kırdın, inan bana."

Memnuniyetle gülümsüyorum. "O konu hakkında." "Ne konusu?" Daha dik oturuyor.

Birkin çantamdan bir kalem ve bir deste kağıt çıkarırım. "Yeni gizlilik anlaşması. Önce imzala, sonra anlatırım."

Kağıtları kendine doğru kaydırırken iç çeker. "Bir başka lanet NDA. Umarım buna değer."

"Oh, kesinlikle degecek."

Gösterişli bir hareketle imzalar ve bardağını alır. "Ee? Anlat." "Gabriel beni sadece asistanı olarak işe almadı," diye başlıyorum, eski moda kokteylinden bir yudum alırken yüzündeki tepkiyi izliyorum.

reaksiyonunu izlerken. "Beni onu sikmem için işe aldı."

Serbest elini ağzına kapatıp öne doğru eğilir ve şiddetli bir şekilde öksürür. Diğer elindeki içeceği elinden alırım. "İyi misin?"

"Hayır." Bu kelimeyi boğuk bir sesle söyler ve öksürmeye devam eder. "Hayır."

Boğulmasını kontrol altına alana kadar beklerim. "Bak. Ondan hoşlandığını biliyorum. Üzgünüm."

Başını kaldırır. "Ciddi misin? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun!"

Sempatiyle yüzümü buruştururum.

"Gabriel'in bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Lütfen," diye alay ettim. "O hiçbir şeyden haberi yok."

Yüzünde önce rahatlama, ardından incinme ifadesi belirir. "*Seni onu sikmen için tuttu.* Bu, benim düşündüğüm anlamına mı geliyor?"

"Bu, benim "tam hizmet" EA olduğum anlamına geliyor. Çalışma saatleri içinde son derece güçlü erkeklerin profesyonel ve cinsel ihtiyaçlarını karşılıyorum. Bu çok verimli bir iş."

Bana hayretle bakıyor. "Vay anasını. Bu gerçekten var mı?" "Kesinlikle var. Çok gizli, çok pahalı bir şey."

"Dur bir dakika. Şunu bir netleştirelim. Yani sen bana, bizim değerli Rahip Çocuğumuzun kendine bir... Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. Bu Fleabag'den bile daha iyi!"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Bunu beklediğimden çok daha iyi karşılıyorsun."

Görünürde çöküyor. "Oh, lütfen. Bir şansım olduğunu düşündüğümünden değil. Kadınları sevdiğini biliyorum. Onları seviyor, Alchemy'de ona özel oda ayırttığım sayıdan da anlaşılıyor."

"Orada bir temizlikçiyi travmatize ettiğini duydum," diyorum gülümseyerek. "O zaman beni işe almaya karar verdi."

"Kesinlikle zor bir dönemdi. Ama ne yaptı biliyor musun? Temizlikçinin bilgilerini öğrenmem için Alchemy'yi peşine taktı ve ona kocaman bir buket çiçek ve bin sterlinlik Tesco hediye çeki gönderdi. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle yaptı. "Saçma sapan bir tatlılık. Tanrım, o iyi bir adam."

"Bu senaryoda o yüzde yüz İsa," diye onayladı George. "Peki bu durumda sen nesen, biliyor musun?"

"Dur tahmin edeyim. Mecdeler Meryem mi?"

O başını sallar. "Doğru."

"Ben düşmüş kadını, onu yoldan çıkarmaya çalışan fahişe."

"Onu *gören* fahişe," diye düzeltir beni. "Ve *ona aşık* olan."

"Eh, bu olmayacak. Ben sadece onun zihnini berrak ve aletini ıslak tutmak için buradayım."

O dramatik bir şekilde kanepeye geri yatar. "Tanrım. Kelime oyunu kasıtlı. Sen şanslı, şanslı sürtüksün. Buna dayanamıyorum."

"Bu seninle benim için bir sorun olacak mı?"

"Hayır." Başını sallar ve dudaklarını sıkıştırır, sonra devam eder. "Ne yazık ki, ona olan aşkım karşılıksız olduğu kadar özverili de. Sadece onun mutlu ve iyi bakıldığını görmek istiyorum. Ve eğer bu biri olacaksa, o kişinin sen olmasına seviniyorum, çünkü sen gerçekten daha seksi olamazdın ve ayrıca tam bir sert kadınsın, ki bunu gerçekten seviyorum. Ayrıca, eminim sen de benim kadar iyi oral seks yapıyorsundur."

"Kesinlikle öyleyim," diye onaylıyorum.

"Onunla zaten yattın mı?" Bana dönüp baktı. "Yattın. Tabii ki yattın. Lanet olsun, onu çıplak görme ayrıcalığına zaten sahip oldun."

Evet, gördüm ve çok güzel bir manzara. Genelde bu inanılmaz erkeklerin *beni* ve başka kimseyi istemediğini bilmek bana büyük zevk verir, ama George için bundan nefret ediyorum. O Gabrieli çok seven sevimli bir adam ve bu durum çok berbat. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

O benim özrümü eliyle savuşturur. "Hamile kalarak bunu telafi edebilirsin, çünkü siz ikiniz çok güzel bebekler yaparsınız, ayrıca lütfen onunla evlen ve iş yerinde ona hayran olan tüm o korkunç Sloane Rangers'ların yüzüne kocaman elmas yüzüğünü göster. Bunu görmek için iyi para veririm."

"Doğum kontrolünden vazgeçmeye ya da o adamla evlenmeye niyetim olmadığını teyit edebilirim, ama sana söz veriyorum, tek amacım onu mutlu etmek."

"Evet." Beni baştan aşağı süzer. "Tanrım, bunu kesinlikle başaracaksın. Etro ve Chanel oyununu takdir etmese de, adamın kusursuz bir zevki olduğunu söylemeliyim. Seni işe almasına bayıldım. Ne tür kadınlardan hoşlandığını görmek için can atıyordum, ama dürüst olmak gerekirse? Seni suçlayamam."

Ona gülümserim. "George, bu çok dokunaklı. Teşekkür ederim."

"Peki, nerede yapıyorsunuz? Otelleri sen mi ayarlıyorsun? Çünkü bunu senin için ben halledebilirim, tabii ki."

"Ajansım seçmelerim için bir otel süiti ayarladı," diyorum ona, "ama dün ve bugün onun ofisinde yaptık."

Parmak uçlarını burnunun köprüsüne bastırır ve uzun ve sert bir nefes verir. "Bu cümlede o kadar çok şey var ki, tamamen bunaldım. Seni seçmesi neden bu kadar heyecan verici? Tamam, bu doğrudan spank bank'a gidiyor — tabii ki, onun *beni* seçmesiyle."

"Tabii ki." Omuz silkiyorum. "Bence bu senin için iyi olacak." "Ajansın var mı?"

"Evet. Seraph. Her şeyin kurallara uygun olduğundan emin oluyorlar. Bunu tek başıma yapmazdım. Onlar harika."

"Seraph," diye düşünür. "Bu bir melek, değil mi? Senin için çok sevindim. Etrafta bu meleklerden çok var mı?"

"Seraphim, kendimize böyle diyoruz. Ve evet. Bir dahaki sefere çekici genç asistanıyla bir CEO gördüğünde, ilişkilerinin doğası hakkında spekülasyon yapabilirsin."

"Yapacağım. Kesinlikle yapacağım. Ve biz köşede oturmuş, hiçbir şeyden habersizken, sen onun ofisinde onunla sevişiyordun. Kıskançlıktan öleceğim, izin verin. Ama geçen hafta neden dış kapıya uzaktan kumandalı kilit taktırmamı istediği şimdi çok daha mantıklı geliyor."

Gülüyorum. "Bu sabah onu kullandı."

"Eminim kullanmıştır, pis herif. Pekala, senin için daha iyisini yapabiliriz, canım. Sanırım zaman zaman leziz Bay Sullivan'la gerçek bir yatakta sevişmek istersin? Bunu senin için ayarlayabilirim. Tercihin nedir? Claridges mi? Burası da güzel. Ona bırakırsan, muhtemelen ucuz bir korku filmi rezervasyonu yapar."

"Claridges olsun. Daha yakın ve daha az karmaşık."

"Anlaştık. İhtiyatlı olmak senin yararına olacak. Ama şunu bilmelisin ki, ofiste siz ikinizin ne zaman sevişeceği konusunda şimdiden bahisler dönüyor. Herkes sizi izliyor, bilgin olsun."

"Merak etme," diye söz veriyorum, "ben hallederim. O kadar ihtiyatlıyım ki, kralın kendisiyle sevişsem bile kimse fark etmez."

O, memnuniyetle kıkırdar. "Buckingham Sarayı'nda daha garip şeyler de oldu, inan bana. Ben de ihtiyatlı olacağıma söz veriyorum. Üç kraliyet düğünü planlamaya yardım edip de sessizlik yemini etmezsin. Ama bu *şimdiye kadarki* en lezzetli sır. En iyi kısmı ne biliyor musun? O lanet olası yerdeki herkes o adama yüzük takmak için birbirini itip kakıyor, ama sen sadece onun sikini istiyorsun."

"Kesinlikle," diyorum ona. "Şimdi, bana durumu anlatmaya ne dersin? Herkesin beni mecazi olarak iğnelediği gerçeği bir yana, bilmem gereken başka ne var, söyle bana."

"Onların mecazi olduğunu sanmıyorum, canım. Muhtemelen masa çekmecelerinde iğne yastığı olarak kullanılan birkaç oyuncak bebek vardır. Ama bir bakayım." Düşünceli bir şekilde içkisini yudumlar. "Genel olarak Gabriel çok sevilir. Hatta hayranlık duyulur. Babasının hükümdarlığı döneminde burada değildim, ama sanırım sonlara doğru oldukça tembelleşti. Yani, o kadar zengin olsan sen de öyle olmaz mıydın? Görünüşe göre, mülkünden çok at yarışlarına ilgi duyuyordu."

Ama henüz büyük değişiklikler görmediğimiz için, çalışanlar arasında belirgin bir hayal kırıklığı var. Sanırım hepsi Melek Gabriel'in durumu hemen düzelterceğini umuyorlardı, ama Titanik'i bir gecede döndüremezsin, değil mi?

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum ve bunu zihnimde not ediyorum. Tanrı aşkına, Gabe on yıldır rahip. MBA'den yeni mezun olmuş biri gibi davranmıyorlar.

Biraz ona müsamaha göstermeleri lazım. "Değiştirmek istedikleri en önemli konular nelerdir sence?"

"oğu benim kafamı aşıyor, ama görünüşe göre ya diğer ailelerin varlıklarını yönetmeye başlamaları ya da biraz şişkin olan yatırım yönetimi ekibini kltmeleri gerektiği görüşü var. Ama en önemli sorun vakfın olmaması gibi görünüyor. Sullivanlar hayır işlerine hiç önem vermiyorlar değil, gerçekten önem veriyorlar, ama bu tutarlı bir strateji değil, anlıyor musun?"

"Gabe dn vakfın kendisi için acil bir konu olduğunu söyledi." Bu harika. Teknoloji sektöründeki ilk patronum için bir vakfın kurulmasında önemli bir rol oynamıştım. Bu kesinlikle değer katabileceğim bir alan.

"yle, ama Eleanor Whitmore'u harekete geçirmek kolay olmayacak. Sözde tüm işi o yönetiyor, ama bizim "hayırseverlik projeleri"ne yaklaşımı, anlarsın ya, *şampanya sosyalizmi* gibi. Hâlâ 1985'te olduğunu ve oğlunun hazırlık okulunda hayırseverlik komitesini yönettiğini sanıyor. Ama incileri seni aldatmasın. O dişli biridir ve kendisine meydan okunmasından hoşlanmaz."

"Anlaşıldı." Zihnimde bir not daha alıyorum. Bir vakıf kurmaktan daha heyecan verici bir şey olamaz. Her MBA'nın hayali budur. Aile incileriyle süslenmiş yaşlı bir kadının yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. "Torty de bu işin içinde mi? O, paydaş ilişkilerinden sorumlu, değil mi?"

Titriyormuş gibi yapıyor. "Evet, akıllı ve Eleanor'dan kesinlikle daha hırslı. Ama korkunç bir isim düşkünü. Sürekli *Cadogan* şudur, *Grosvenor* budur diyor. Mülkün sadece muhteşem eski binaları korumakla ilgili olduğunu düşünmekten hoşlanıyor, oysa gerçekte liman bölgesi hala bir plk. O toplulukların çoğu hala ciddi şekilde yoksun. Bence lanet olası ortamı okumayı öğrenmesi gerekiyor. Oh, ve sevimli Gabriel'e salya akıtmak yerine takıntılı olacağı başka birini bulması gerekiyor. Aylardır onun etrafında şık bir köpekbalığı gibi dolanıyor."

İ ekiyorum. Gabriel'e güveniyorum ve sahip olduğu bu büyük Londra parçasında gerçekleştirmek istediği vizyonu elde etmesine yardım etmek istiyorum. Ama doğru ekip olmadan, onun *işi*, *bizim* işimiz çok daha zor olacak.

"Başka ne var?" diye ısrar ediyorum. "Old Jim ne olacak?"

"Yaşlı Jim iğrenç bir yaşlı sapık ve nasıl olur da henüz karaciğer nakli listesine girmediğini bilmiyorum. O işlevsel bir alkolik. Ben bilançodan kr ve zarar tablosunu ayırt edemem ama görünüşe göre işinde çok başarılı

ayıkken. Ama açgözlü yaşlı bir pislik. Hayırseverlik çabalarımızı artırmamızı çok destekleyeceğini sanmıyorum.

"Vergi verimliliği olanaklarıyla onu etkileyince hayranım olacak," diyorum kendinden emin bir şekilde. Kendime bir yudum soğuk şampanya alıyorum. Lezzetli. "George, sen bir yıldızsın. Casusum olur musun?"

"Tabii," diye kolayca kabul etti. "Sen patronun masasında becerilirken, ben senin gözün ve kulağın olacağım. Sadece... ona iyi bak, tamam mı? O bu dünyada hala yeni. Bu çok zor. O iyi bir adam ve kalbi açık bir kilise kapısı gibi. Farkında olsun ya da olmasın, onu o kalabalıktan ve kendisinden korumak için senin ve benim gibi kötü kalpli sürtükler gerekiyor."

Aldığım bu risk sadece akılsızca değil.

Muhtemelen işten atılmamı gerektirecek bir suç.

Benim üstlendiğim gayri resmi, sözsüz görev, bu iyi, dindar adamın en temel arzularını dökebileceği bir kap olarak değil, bir siren olarak burada olmam. Bir yozlaştırıcı. Onun, bir tür ruhani arafta asılı kaldığı yer ile geri kalanımızın özgürce yaşadığı, şehvetli, bedensel zevklerin hüküm sürdüğü krallık arasındaki uçurumu aşmasına yardım edecek biri.

Onun inançlarından vazgeçmesini istediğimden değil. Onun inancı, ahlak kuralları, onu şimdiye kadar hizmet ettiğim diğer tüm güçlü adamlardan belirgin bir şekilde ayıran şey olduğu benim için zaten açık. Onun seçtiği yola bağlı kalmasını istiyorum. Bu şehvetli oyun alanının bereketinden zevk almasını istiyorum; yolunu kaybetmiş bir aziz gibi değil, özgür bir adam, neşeli bir günahkar gibi davranmasını istiyorum.

Ama Gabriel'in elini tutup, hala en az ikna edici köprü gibi hissedilen, ip, tahta ve düğümlerden bir araya getirilmiş köprüye ilk temkinli adımlarını atmasına yardım etmekle, onun inancına saygısızlık etmek ve bedenimi onun en değerli gördüğü şeyleri kutsallığını bozmak için kullanmak arasında bir fark var.

Dün akşam ayrılırken bana bugün erken saatte bir kahvaltı toplantısı olduğunu, ama Terce'ye, yani görünüşe göre saat 9'da Kutsal Ruh'a yapılan duaya yetişmeyi umduğunu hatırlattı.

Tanrı biliyor ki, bu sabah ona ihtiyacı olacak.

Beklerken, *horae* ya da Saatler Kitabı'na bakıyorum. Daha önce birkaç tane görmüştüm, en önemlisi Floransa'daki Biblioteca Nazionale'da. Vücudumda tek bir dini kemik bile olmayabilir, ama tüm iskelet sistemim sanatsaldır ve bu eski el yazması, bana tanıdık diyebileceğim bir coşku uyandırır. Hayranlık, inanamama duygusu, gerçekten harika bir sanat eseriyle baş başa kalmanın verdiği heyecan da oradadır.

. Hala canlı olan minyatürler beni dua etmeye sevk etmiyor olabilir, ama ruhumu şarkı söyletiyor.

Başımı hafifçe sallıyorum, böylece saçlarım sırtımda ipeksi bir şekilde dalgalanıyor. Bu sabah, dün olduğundan daha da özenli davrandım, saçımı taradıktan sonra, doğal kumral rengimi ortaya çıkaran ve zengin bir parlaklık kazandıran kokulu bir yağ sürdüm. Bu bakım rutini güvensizlikten kaynaklanmıyor - Gabriel'in benden ne kadar etkilendiğinden hiç şüphem yok - ama onu memnun etme arzusundan kaynaklanıyor. Onu büyülemek. Ona, benim en göz kamaştırıcı ödül olduğumu ve beni hak eden adamın *o olduğunu* hatırlatmak.

Bu *dua sandalyesinin* derisinden daha sert yüzeylere diz çökmüşlüğü var, bir iki yüzyıl boyunca günahkarların dizleri tarafından pürüzsüz hale getirilmiş. Yine de, bu en rahat pozisyon değil ve ben biraz üşüyorum. Sıcaklığı kontrol edilen bu oda çıplak olmak için ideal bir yer değil.

Olumlu tarafı, meme uçlarım mükemmel şekilde sıkı küçük tepeler ve beklerken önümdeki vitrinde görünen milyonlarca poundluk manzara çok daha kötü olabilirdi. Dün Katolikliği aşırı mühendislikle suçlamış olabilirim, ama bu karmaşık el yazması, Kilise'nin teşvik ettiği inanç sisteminin dokusuna dokumaya uygun gördüğü çan ve ısıklarla beni memnun ediyor. Sayfa zaten *Hora Tertia*'ya, yani üçüncü saate çevrilmiş durumda. Gabriel dün bana nitril eldivenleri giyme ve sabah dualarına hazırlık olarak bu kırılğan el yazmasının sayfalarını çevirme zevkini yaşattı.

Buradaki mütevazı duvar saati sekiz elli beşi gösterdiğinde, Gabriel'in ofis kapısının açılmasının kendine özgü sesi geliyor ve kalp atışlarım hemen hızlanıyor. Elbise ve iç çamaşırlarımın kanepesinin üzerine serili olduğunu fark etmemesi imkansız - bu en samimi davet şekli. Omuzlarımı geriye çekip dua pozisyonumu alıyorum, avuç içlerim ve parmak uçlarım önümde iffetle birbirine değiyor.

Ofisinde hareket ettiğinin boğuk seslerini duyuyorum ve sonra kapıyı açıyor. Sert bir nefes alışışı ve ardından bu adamın dudaklarından en sevdiğim küfür geliyor: küfür.

"Tanrım, Athena."

Ona bakmak için dönüyorum, bu görüntünün yansıtacağı zamansız çelişkinin oldukça farkındayım: paha biçilmez bir dini eser önünde diz çökmüş ve bir kez olsun dua ediyor gibi görünen bir fahişe. Ayrıca, burada onun en pahalı malı olmadığını da fark ediyorum. En *nadir bulunamı* da değilim.

Ceketini çıkarmış, ama boynunda hala deve kaşmir bir fular asılı. Gözleri parıldıyor, burnu soğuktan kızarmış ve gevşek asılı fular ile adem elmasının altındaki düzgün kravatının birleşimi, onun eski rahiplik kimliğini, giysilerinin adı her neyse, hatırlatıyor.

Ama çıplak bedenimi izleme şekli rahiplikle alakalı değil.

Hiç rahiplikle alakası yok.

"Eğer çok fazla geliyorsa, söyle, gidip giyineyim. Seni rahatsız etmek istemem." Sesim kendinden emin. Aceleci değil. Burada kendimi geri çekilmiş hissetmek gibi bir niyetim yok. Sonuçta bu benim tarafımdan hesaplanmış bir hamle.

Cevap vermiyor, sadece bana doğru bir adım atıyor, körü körüne kapı koluna uzanıyor ve kapıyı arkasında kapatıyor. Bu açıdan bakınca kocaman görünüyor. Devasa. Varlığı üzerimde bir gölge gibi duruyor ve dün sabah da, o geniş otel odasında da hissetmediğim bir şekilde, onunla baş başa kaldığımı hissediyorum. Orası bir oyun alanıydı, burası ise bir rahibin hücresi, kompaktlığıyla yüzleşiyor.

Burada kaçacak yer yok.

"Görünüşe göre sabah rutinlerimiz konusunda çok farklı fikirlerimiz var," diyor ciddi bir ifadeyle, uzak duvarda uzanan küçük kanepeye doğru yürürken. Gözlerim onu takip ediyor, atkısını çıkarıp ceketini çıkarıyor. İlk küfüründen sonra, sesi artık pek bir şey ifade etmiyor — en azından eylemlerinden daha az.

"Belki bunları birleştirebiliriz diye düşündüm."

Küçük bir kahkaha. "Ben Kutsal Ruh'a metanet için dua ederken, benim güzel, güzel fahişemin içine gömülmem gerektiğini düşündün."

Bana dönüyor ve kol düğmelerini açıyor. *Çok umut verici.*

Ben kararlıyım. "Dua etmeyi yüceltmek için yeni bir yol olabileceğini düşündüm."

"Yükseltmek. Kutsallığı bozmamak mı?"

"Bazen ikisi birbirine çok benzeyebilir."

"Bunu bilmiyor muyum sanki." Bana doğru birkaç adım attı ve bir kol düğmesini masanın üzerine attı. "Su sürahimi doldurdun."

"Evet." Dün bana *horae*'yi gösterdiğinde, dua etmeden önce ellerini nasıl yıkadığını anlattı, bu eski Lavabo ritüeline dayanan bir uygulamaydı.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle ve diğer kol düğmesini, masanın üzerine koyduğum üç prezervatif paketinin hemen yanına, masanın ahşap yüzeyine çarparak düşürüyor. "Bu kadar zarif bir şeye dokunmadan önce ellerini yıkamak her zaman önemlidir, değil mi?"

O yanımda durup manşetlerini kıvrırken, ben sessizce ona bakıyorum. Kar beyazı rengi, vücudunun yapısını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor: zeytin rengi teni ve yumuşak, koyu saçları; hoş bir görünüm veren bilek kemikleri ve ön kollarındaki gergin kasları. Onu bir aydan fazla süredir çıplak görmedim, bu yüzden muhtemelen onun bu küçük performansı, bir Viktorya dönemi hanımefendisinin, taliplisinin bileğini öpebilmesi için eldiveninin düğmelerini açması kadar erotik ve çok daha uğursuz geliyor.

Belki de kutsal mekanında benimle sevişmeyi kabul ettiğini sözlü olarak itiraf etmeye hazır değildir. Belki de bana bunu sadece gösterir. Ayrıca, yanılmıyorsam, düz karnının ve parlak kemer tokasının altında belirgin bir şişkinlik var.

Suyu sabit bir yay çizerek metal kaseye dökerken, sürahiyi bırakıp ellerini yıkamaya başlarken onu izliyorum. Yavaşça. Metodik bir şekilde. Beni görmezden gelmiyor, daha çok sessizce varlığını kabul ediyor gibi görünüyor. Güzel elleriyle bu soğuk, temiz suyun yan yana gelmesi hoş bir şekilde sade bir görüntü oluşturuyor. Sabun yok. Köpük yok. Bu bir lüks değil, bir hizmet eylemi.

Her şeyi, efendisinin ihtiyaçlarına aşırı duyarlı, hayranlık dolu bir köpek yavrusu gibi izliyorum. Ütülenmiş keten bezi alıp ellerini verimli hareketlerle kuruladıktan sonra, saate bakıp tekrar gözlerime bakıyor.

"Dua zamanı geldi galiba."

Diğer kadınların bu karşılaşma sırasında giderek rahatsız olmaya başladığını tahmin ediyorum. Ben ise son derece memnunum. Gabriel beni kovmadı, bu da benim varlığımdan memnun olduğu anlamına geliyor, şaşırmış olsa da. Çıplaklığımdan. Onu etkilediğime dair görsel kanıtım var. Son birkaç dakika, ön sevişme gibi hissettirdi, tabii ön sevişme bir satranç oyunu olsaydı.

Hamlemi yaptım.

O da düşünme süresini kullandı.

Şimdi hamlesini yapma sırası onda.

"Bacaklarını ayır," dedim ona arkasına geçerek. "Öne doğru eğil."

Dün ofisimde dizlerinin üzerinde dururken bile tehlikeli olduğunu düşünüyorsam, burada ise resmen ölümcül. Onu baştan aşağı süzdüm: parlak dalgalar, kremi ten ve Fibonacci dizisi kadar güzelliği arayan tarafımıza kazınmış keman şeklindeki vücut silueti. Poposu soluk, dik ve öfkeli, zonklayan sikim için ev gibi davetkar.

O, sanki iyi bir kızmış gibi, sarhoş edici küçük bir günahkar değilmiş gibi davranıyor ve ben yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu şeyin diz çökme yeri oldukça geniş, ama iki yetişkinin arka arkaya diz çökmesi zor bir iş ve ben diz çöktüğümde, yünlü pantolonumla onun çıplak bacaklarının üzerine oturuyorum, bu da onun önünü tahtaya, sırtının her santimini *bana* bastırıyor.

Onu içime çekmek için bir an duruyorum. Genellikle buradayken, zihnim önümdeki güzel yazılmış sözlere ve aradığım zarafete odaklanır, ama bugün duyularım bu güzel kadının bereketiyle dolup taşıyor. İçgüdüsel olarak, başını sola eğiyor, böylece ben de yanağımı onun yanağına dayayabiliyorum ve omzunun üzerinden dua kitabına bakabiliyorum. Onun baş döndürücü çiçek kokusu beni sararken, lüks bir nefes alıyorum. Bunu en çılgın seks türüyle eşleştiriyorum bile.

Parmak uçlarım, en hafif dokunuşlarla vücudunun yanlarını okşuyor, uyluklarındaki ve kalçalarındaki tüyleri okşuyor ve kollarımı kaldırmadan önce belinin çukurunda oyalanıyor. Omzunun üzerinden attığım düşüncesiz bir bakış, göğüslerinin birbirine yapıştığını ve iki sert, pembe meme ucunun tamamen görünür olduğunu gösteriyor.

Dirseklerimi başlık rayına koyarak kollarımı onun kollarının etrafına doladım ve sonra ellerimi onun ellerinin etrafında dua eder gibi birleştirdim. Parmak uçları buz gibi soğuktu.

Çıplak iç kolumun hassas derisiyle onun dış kollarını daha sıkı bir şekilde kavradım. O, vücudumun kucağında titreyerek, göğsüme olabildiğince yaslandı.

Bu şekilde minik ve kırılgan hissediyor ve titremesi, onun sadece rolünü çok ikna edici bir şekilde oynayan vahşi savaşçı kraliçe değil, ne kadar ustaca gizlenmiş olursa olsun kendi şeytanları ve güvensizlikleri olan genç bir kadın olduğunu hatırlatıyor. Bu adımı atması, burada beni böyle beklemesi, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde beni etkiliyor. Bu farkındalık, tüm Saatlerin açılışını okurken normalde yapabileceğimden daha nazik bir şekilde konuşmamı sağlıyor.

"Deus, in adiutorium meum intende. Domine, ad adiuvandum me festina." Tanrım, bana yardım et.

Tanrım, bana yardım etmek için acele et.

Ne kadar ironik ki, bu sözleri dua ederken bedenim, çıplaklığı için çok yüksek bir bedel ödediğim, titreyerek yatan genç ve tamamen çıplak bir kadının bedenine sarılmış durumda. Dün öğle yemeğinde Aziz Augustine hakkında yaptığımız şakacı sohbeti hatırlıyorum.

Tanrım, beni iffetli yap, ama henüz değil.

Athena ve benim özel ve önceden kutsal sayılan alanımızda işlediğimiz ahlaksız günahlara karşı ilahi bir müdahale istemeyeceğimi bilecek kadar kendimin farkındayım.

Terce İlahisini yüksek sesle dua ediyorum, Mezmurlara geçmeden önce Athena'nın kulağına fısıldamak için duraklıyorum. Başımı biraz çevirerek, dudaklarım onun narin kulak kepçesine değiyor.

"Terce'nin esasen Kutsal Ruh'a, kişinin dünyevi tutkularının ölçülü ve kontrol altında tutulmasını istemek için yapılan bir dua olduğunu biliyor muydun?"

Gülümsemesini göremiyorum, ama sesindeki memnuniyeti kesinlikle duyabiliyorum. "Bilmiyordum. Ne kadar uygun."

"Uygun mu? Daha çok korkunç bir ironi gibi."

"Belki de senin Tanrın beni seni baştan çıkarmak için göndermiştir. Hiç bunu düşündün mü?"

"Eğer öyleyse, başım belada demektir." Dudaklarımı bir anlığına elmacık kemiğinin altındaki çukurda gezdirdikten sonra kitaba döndüm. Onu ipucu olarak kullanmama gerek yoktu, ama gerek olsaydı, süslü kaligrafisi okunması kolay olmaktan çok uzaktı.

Terce'de, ezbere bildiğim Mezmurlar Kitabı'ndan, bana rahatlık ve güç veren bazı ayetleri okurum. Ancak bugün bunları okurken, her kelimeyi bir uyarı olarak hissediyorum, sanki kendimi kırbaçlıyormuşum gibi acı verici:

*"Gözlerimi değersiz şeylerden çevir. Korktuğum
suçlamaları uzaklaştır.
Kalbim suçsuz olsun."*

Dolu dolu takvimimde bu zamana yer ayırdığımda, bu kapının kolunu çevirdiğimde niyetim samimiydi. Tamamen sekülerizme doğru kayan bir hayatta, Tanrı ile bağlantı kurmak için kendime ayırdığım bir andı bu. O'nun lütfunu istemek için. Aslında O'nunla bağlantı kurmak için. Ve şimdi, kollarım bu çıplak baştan çıkarıcıyla dolu olduğu kadar duyularım da onunla dolu olduğundan, dualarım kendi kulaklarıma samimiyetsiz geliyor.

Hepsini istiyorum. Tanrı, Oğlu ve Kutsal Ruh ile iletişim kurmak istiyorum ve kendimi Athena'nın vücudunun derinliklerine gömmek istiyorum, olağanüstü günahkar hissettiren ama yine de Tanrı'nın suretinde yaratılmış bir vücuda.

O kadar güzel bir beden ki, hiç nefes almadan mutlu bir şekilde yaşayabilirim.

Görünüşe göre, ruhsal ve bedensel coşku istiyorum.

İkisini de denersem ne olur? Tanrı bana gazabını, intikamını yağdırmaz. Bu eski el yazması alevler içinde yanmaz. Tanrı insana bir nedenden dolayı özgür irade verdi.

"Ellerini öyle tut," diye mırıldanıyorum, ellerimi bileklerinden, ön kollarından aşağı kaydırıyorum. Daha aşağıya iniyorum, parmak uçlarımı karnının fısıltı kadar yumuşak derisine yayıyorum ve altındaki kasların dokunuşumla kasılmasını fazlasıyla zevkle izliyorum. Diğer elimle göğsünün alt kısmı boyunca uzanan ipeksi kıvrımı okşuyorum ve bana öyle geliyor ki, o daha fazlasını bekliyor.

Meme ucunu çimdikliyorum. O inliyor ve bu beni onu yuvarlayarak, göğsünü yoğurmaya iten bir savaş çılgılığı gibi.

"Demek sabah dualarımı 'yükseltiyoruz', öyle mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle ve o da mırıldanarak cevap veriyor. "Bakalım." Karnındaki elimi aşağıya doğru kaydırıyorum, pelvik kemiğini kaplayan düzgün saç şeridinin üzerinden parmaklarım onun ıslaklığını bulana kadar. "Tanrım, bunu sabırsızlıkla bekliyordun, değil mi? O kadar açgözlü bir kızsın ki, önce benim Tanrı ile on beş dakikamı geçirmeme izin veremedin, hmm?"

"Senin dua ettiğini görmek istedim," parmaklarım klitorisinden girişine doğru ilerlerken nefes nefese söylüyor.

"Bu, tatlım, saçmalık. Bunu giyinik halde, şuradaki mükemmel koltukta da yapabilirdin. Hayır, bence sen benim dua ettiğimi *hissetmek* istedin, değil mi?"

Şu anda o kadar sertim ki, bu çok saçma, ve o lezzetli küçük kıcını benim sikime sürterken ve parmaklarımın üzerine oturmaya çalışırken, *evet* cevabı boğuk çıkıyor.

Ben de isteğini yerine getirirken ilahilerimi okumaya devam ediyorum, bir elimi onun vücudunun derinliklerine sokarken, diğer elimle göğüslerine dokunuyor, imkansız derecede sert küçük meme uçlarını çekip koparıyorum.

"Bana kurallarını öğret, Tanrım, ki onları izleyebileyim."

Kollarımda kıvrılıyor, bacaklarını açmaya çalışıyor ama benim bacaklarımla sıkışmış oldukları için hiçbir yere varamıyor.

"Siktir git Athena, konsantre olmamı çok zorlaştırıyorsun," diye homurdanıyorum ve çenesini ısıırıyorum. Bu doğru. Ruhum resmen devre dışı kaldı ve maymun beynimin odaklanabildiği tek şey, parmaklarımın etrafındaki amının ne kadar sıkı ve kaygan olduğu.

Onları kesinlikle sikimle değiştirmeliyim. Parmaklarımı çekip, dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum, sonra onu kaldırıp bana dönmesini sağlıyorum. Gözleri parıldayan ve yanakları kızaran bir şekilde bana bakıyor ve onun ne kadar olağanüstü mükemmel olduğu bir kez daha kafama dank ediyor. Bu küçük yaramazın benden sadece yüksek bir maaştan daha fazlasını istediğine dair hiç şüphem varsa, o şüpheler artık yok oldu ve bu da onu ne kadar daha ileri götürebileceğimi merak etmeme neden oluyor.

O ne kadar ileri gitmemi istiyor?

"Eğer benim sikimi istiyorsan, çabuk bana prezervatif taksan iyi olur," diyorum ona, parmaklarım onun üst kollarını kavrarken.

"Senin sikini istiyorum," diye cevap veriyor, sonra dudağını ısıırıyor ve karakteristik inceliğinden eser yokmuşçasına kemerimi ve fermuarımı açmaya çalışıyor. Ereksiyonumu ortaya çıkardığında, folyo paketi yırtıyor. İkimiz de prezervatifi takmasını izliyoruz ve onu ağzına almak için aşağı itmemek için kalan tüm disiplini kullanıyorum.

"Diz çökme sehпасına çık," emrediyorum. "Eğil, ellerini vitrinin iki yanına dayayın. Bunu hızlı ve sert istiyorum."

Son cümleyi duyunca yüzü biraz çöküyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en güzel şey gibi. "Tanrım, evet, ben de."

Bir adım geri çekildim, pantolonum ve boxerım ayak bileklerimdeydi, böylece Athena'nın çıplak ayaklarıyla diz çökme yerine çıkıp

ayrık bir şekilde diz çöküyor, sonra zarif bir şekilde öne eğiliyor, karnı kapı pervazının düz kenarına dayanıyor ve avuç içleri hemen ötesindeki masaya değiyor.

"İşte böyle." Her bir mükemmel beyaz yanağa bir avuç içi koyuyorum, onları ayırarak, iyi hazırlanmış, pembe, parlak ve davetkar amını ve onun üzerindeki daha koyu, daha yasak deliği seyredebilirim.

Bu kadın söz konusu olduğunda yasak olan bir şey varsa.

Bu mükemmel tuzağa girdiğimden beri ilk kez sikimi kavradım ve ucuyla kıvrımlarının içinden bir çizgi çizdim.

Nefesi titriyor. "Oh, Tanrım." "Şimdi dua mı ediyorsun?"

Onun girişine kendimi yerleştirip kalçalarını tutuyorum ve Tanrım, kendimi onun içine sokmanın verdiği his o kadar yüce bir cennet ki, cennetin daha görkemli versiyonlarını bile terk edebilirim. Bugünün ilahisinin sonraki satırlarını homurdanarak söylüyorum, bu kutsal sözleri kirletmek fiziksel zevkimi daha da keskinleştiriyor. Daha keskin.

*"Sıkıntıya düşmeden önce yoldan sapmışım,
ama şimdi senin sözünü tutuyorum."*

Ne ironik. Kahretsin, onun içinde dibe vurdum. Bir saniye durup bu zevkin tadını çıkarmak için durakladım, Athena'nın inlemesi ikimizin de aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Çekildim ve ona gerçekten sahip oldum, bir elimle kalçasını tutarken diğer elimle kolunun altından girip mükemmel bir göğüs buldum.

Ben, en temel ihtiyaçları ve bu güzel, kıvranan kadının onlara hitap etme yeteneği dışında her şeyi kaybetmiş bir adamım. Damarlarımda dolaşan beyaz sıcak ecstasy, en ölümcül bağımlılık yapan opioid gibi, beni dibe çekecek ve ciğerlerimi muhteşem toksinleriyle dolduracak kadar güçlü bir uyuşturucu gibi geliyor.

Böyle bir araya geliyoruz, ben sahip olduğum her hayvani dürtüyle ona girerken, o da benim dualarımı çılgınlıklarıyla yutarken, Kral Davut'un kendisi tarafından yazılmış ve Tanrı'nın yüceliği için olan en temel, en aşırı mezmurları homurdanarak söylüyorum.

Bu Ocak sabahı Terce Ayinini kirlettiğimden eminim, ama bu, çoğu günahkarın asla tatmayacağı türden bir coşku gibi hissettiriyor.

"Durmamı istiyorsan, gerçekten doğru yoldasın," diye mırıldanıyor Gabriel klitorisime.

Claridges'teki gizli yatak odamızın pürüzsüz beyaz çarşaflarına karşı nefes nefeseyim, kendimi kıvrınmayı bırakmaya zorluyorum. Burası kesinlikle saatlik oda kiralayan türden bir yer değil, ama kalıcı olarak ayakta durma yeri rezervasyonu yapan yerel işadamlarını ağırlamaya kesinlikle açık olduğu ortaya çıkıyor.

Söz konusu işadamlarının öğle arasında asistanlarını çıplak bırakıp yalvartmaları için daha da uygun.

Sinirden dişlerimi sıkarken, ellerim ipek kravatlarda boşuna kasılırken, verimli George'a zihnimde bir şükran duası gönderiyorum. "Eski rahiplerin de sadist olabileceğini bilmiyordum."

Uyluklarımın derisine hafif bir kahkaha. "Oh, kesinlikle olabilirler. Ve *kesinlikle* mazoşist olmanın ustalarıdır, bu yüzden henüz içine girmedim, tatlım." İki parmağıyla aımının dudaklarını o kadar tamamen ayırıyor ki, tenime değen sıcak nefesi bile beni doruğa ulaştırmaya yetiyor. "Şimdi bana en sevdiğin anılarından birini anlat, ben de boşalmana izin vereyim, böylece tüm bu ıstırap sona ersin."

Geçen hafta onu dua odasında pusuya düşürdüğümünden beri, bir şeyler değişti. Sanki benimle birlikte kendi isteğiyle karanlık tarafa geçmeye razı olmuş gibi. Sanki benim temsil ettiğim, önceki hayatında cemaatine bir tehdit oluşturan karanlık bir yeraltı dünyasına doğru çekilen o kaçınılmaz çekime boyun eğmiş gibi.

Bu, cinsel ilişkilerimizde daha fazla inisiyatif almaya başladığı anlamına geliyor. Bunun nedeni, sonunda *benim* ona izin verdiğimi anlaması mı, yoksa sonunda *kendine* izin vermesi mi, emin değilim.

Ben de şikayet etmiyorum.

Şu an hariç, çünkü bu orgazm çöldeki bir vaha hayali kadar çekici ve ulaşılmaz.

Beni çıplak ve bağlanmış halde, Claridges'teki meşe dört direkli yatakta kartal pozisyonunda yatırdı. Yeni düzenlememiz, iş yerinde yakalanma riskimizi azaltıyor ve çok daha maceracı olmamızı sağlıyor (her ne kadar tahta bir *dua sehpası* üzerinde seks yapmanın ikimiz için de oldukça cesurca olduğunu iddia etsem de). O da çıplak, bronzlaşmış teni, sert kasları ve koyu saçlarıyla güzelce işlenmiş bir düzenleme, utanmadan, acımasızca vücudumla oynarken üzerime çömelmiş durumda.

Onun beni boşaltmasına ihtiyacım var, *sonra da* tüm o lezzetli ağırlığını üzerime koyup, beynimi sikerek beni ezmesine ihtiyacım var. Ancak onun başka fikirleri var. O benim tutuklumun tecrübeli CIA ajanı, sadece onun en sevdiği istihbarat toplama tekniği orgazm reddi.

"Gizlilik anlaşması imzaladım," diyorum zayıf bir sesle.

"Umurumda değil. İsimlere ihtiyacım yok, sadece genel bilgiler." Tek parmağını çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde vücudumun içine kaydırıyor ve bu lanet olasıca yeterli olmaktan çok uzak, ben sadece ulumak istiyorum. "Hâlâ senin derinliklerini araştırıyorum Athena ve daha başlamadım bile gibi hissediyorum."

Parmağının bu kadar işkence verici bir şekilde keşfettiği derinliklerden bahsetmiyor. *Benim* derinliklerimden, cinsel dürtülerimden ve ahlaksızlığa karşı toleransımdan bahsediyor. Ve anlıyorum, çünkü benimle karşı karşıya kaldığında kendini savunmasız hissettiğini biliyorum. *Kendini* yetersiz hissettiğini biliyorum, sanki şimdiye kadar yaptığımız seks kesinlikle sığ sulara kalmış gibi.

Ona itiraf etmiyorum, ama içimdeki bir parça çelişki içinde. O görüşme yemeğinde ona karşı oldukça açık davrandım, ama onun hayal bile edemeyeceği ortamlarda çalıştığımı biliyorum. Benim kirli olduğumu biliyor, ama Seraph ile birlikte olduğum son birkaç yılda yaptığım şeyleri, birlikte olduğum erkeklerin türlerini gerçekten bilmiyor. Ve içimde, bu eski rahibin beni bu yüzden yargılamasını istemeyen küçük, karanlık bir parça var.

Sanki aklımı okuyabiliyor. "Eğer sen de istersen, seninle bir yerlere gitmek istiyorum. Bununla biraz eğlenmek istiyorum. Ben sadece... Hâlâ seni anlamaya çalışıyorum."

Sonunda, tam da bu tatlılık, bu kırılganlık, tam da isabet ediyor. Güzel bir erkeğin, bir kadının arzularının yemyeşil krallığını anlamaya zaman ayırması bir rüya ve Gabriel, rüyalarımın baş döndürücü zirvelerini, arzularımın yemyeşil vadilerini ve hatta belki de en sapkın fantezilerimin saklı olduğu mağaraları

en sapkın fantezilerimin yattığı mağaraları bile haritalandırmayı teklif ediyor - dışarıdan nemli, yosunlu ve ürkütücü görünen, ama cesur bir kaşif onlara ışık tuttuğunda içi güzel olan mağaraları.

Hatta parlak.

Çünkü arzularım aydınlatıldığında, karanlık mağaralar olmaktan çıkıp yumuşak bir şekilde parıltıya giren gül kuvars oluşumlarına, süt rengi selenit sütunlarına, kan rengi granatlara, dönen zümrüt malakitlere ve hatta ametist jeotlara dönüşüyorlar, mor yansımaları vitray camdan süzülen ışık kadar zengin pigmentlere sahip.

Cesur kaşifime, alt dudacağının dolgunluğuna ve gözlerindeki sessiz yoğunluğa, bacaklarımın arasındaki omuzlarının erkeksi ağırlığına bakıyorum ve sonra başımı, düşünceli bir şekilde arkama koyduğu yastığa geri bırakıyorum.

"Çok fazla var."

"Kafanda sürekli tekrarlanan bir tane söyle."

İç çekiyorum. "Bir keresinde doğum günümde, o zamanki patronum benim için özel bir şey yapmak istemişti." O benim ilk patronumdu, beni *çok* çalıştıran sapık bir herifti.

"Devam et."

"Beni çıplak soydu, gözlerimi bağladı, boynuma büyük kırmızı bir fiyonk taktı ve beni yüksek bir tabureye bağladı - biraz o otel odasında kullandığın gibi - ve öğle vakti bazı arkadaşlarını ve iş ortaklarını ofisine davet etti." Durup, bunun ne kadar yüzleştirici, berbat ve tarif edilemez derecede tahrik edici olduğunu hatırladım. "Um, yanımda seks oyuncaklarıyla dolu bir masa ve otel lobilerinde konferansın nerede olduğunu gösteren sandviç panoları gibi bir pano vardı. Üzerinde büyük harflerle *'BUGÜN BENİM DOĞUM GÜNÜM. BENİ BOŞALTIN'* yazıyordu."

Sessizlik. Gabriel yatakta hareket etti, parmağı içimde hareket ediyordu. "Tanrım, canım. Peki yaptılar mı?"

Biraz güldüm. "Kesinlikle yaptılar."

O günün hatırası üzerime çöküyor, patronumun bana yapmalarına izin verdiği şeylere, benim onlara yapmalarına izin verdiğim şeylere inanamama ve şaşkınlık dalgası. Bu, çaresizce tahrik olmamı imkansız bir şekilde daha da artırıyor. Sanki cildimin her santimetresi yanıyormuş gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor. Gabriel'in beni boşaltmasını istiyorum, ama ona yardım edecek on arkadaş bulabilirse bu harika olur.

"Ve sen buna razı mıydın? Korkmadın mı? Sana iyi davrandılar mı?" Sesinde endişe var, ama duyduğum sertlik, bunun onu istediğinden çok daha fazla tahrik ettiğini gösteriyor.

"Başlangıçta çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum. "Çok zorlayıcı olacağından endişeleniyordum. Ve tabii ki öyle oldu. Ama aynı zamanda çok tahrik olmuştum. Beklentinin yarattığı bu kasırgaya kapılmışım ve bu inanılmaz bir duyguydu. Patronuma gerçekten güveniyordum ve tüm durumu o yönetiyordu, hepsi de benim güvenlik kelimemi biliyordu, yani... evet. Bu benim küçük kirli sırlarımdan biri. Şimdiye kadarki en iyi doğum günümdü."

Gerçekten öyleydi. Çalışma gününün ortasında bu güçlü erkeklerin oynaması için çıplak ve açık bir şekilde yatmak, onların odaklandığı tek kişi olmak, her türlü silikon oyuncakla alay edip sikkelerine izin verilen, defalarca boşalmamı sağlayan bir dizi deliğe sahip bir vücut olmak...

Orası ametist, labradorit ve kuvarsla dolu bir mağaraydı, okyanus yatağı kadar boş, mutluluk verici bir huzurla dolu bir alt uzaydı.

Görünüşe göre, bu iğrenç küçük hikayemden etkilenen tek kişi ben değilim, çünkü parmağını çıkarıp vücudumda yukarı doğru sürünerek ağırlığını üzerime veriyor. Lateks kaplı sikini aramızda sallıyor ve pelvik kemiğime bastırması gerçekten hiç yardımcı olmuyor, ama en çok dikkatimi dağıtan şey yüzü.

O siyah kirpikli gözler. O dolgun alt dudak.

Bu odadaki fahişe ben olabilirim, ama *o* günah gibi görünüyor.

"Demek hoşuna gitti," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümde dans ediyor.

"Mmm-hmm."

"Hiç grup seks yaptın mı?"

"Evet."

Sanki içinden bir güç kaynağıyla besleniyormuş gibi gözlerini bir anlığına kapatır, sonra tekrar ağzıma diker. "Dur tahmin edeyim. Onu da sevdin."

"Her saniyesini sevdim," diye fısıldarım.

"Belli ki, oyunumu geliştirmem gerek." Bir koluyla kendini destekleyip aramıza uzanarak penisini girişime yerleştirir. Bana doğru uzanan o keskinliğin hissi beni titreyerek nefes almaya zorlar. "Beni uyarmışlardı, biliyor musun? Önceki işverenlerin. Referanslarında, penisi ne kadar sevdiğin yazıyor."

Sanki benim vücudumun dışında bir saniye daha yaşayamayacakmış gibi, incelik göstermeden çaresizce içime giriyor. İnlemesi çok düşük, çok *erkeksi* ve ben bu yatakta çaresizce uzanmışken beni doldurması hissi beni uçurumun eşiğine getiriyor. Benim hakkımda kirli zihinsel dosyasını derlemesini seviyorum. Her yeni içgörünün onu daha cesur, daha cesur hale getirmesini, beni nasıl kirletebileceğine dair daha fazla fikir vermesini seviyorum.

Bana istediği gibi davranabileceğini hissetmesini istiyorum. Çünkü evet, sık seviyorum. Bunu inkar edemem.

İçimde en derin noktaya ulaşıyor ve bir an birbirimize bakıyoruz. Kısıtlamalar bir yana, bu oldukça sıradan bir seks, özellikle de ona az önce anlattığım hikayeye bakılırsa, ama ağzını ağzıma indirip beni öpüşüyle ilgili hiçbir şey sıradan gelmiyor. Sanırım bunun nedeni, ikimizin de beynimize kazıdığım görüntüden umutsuzca tahrik olmamız, ama dilini ağzımda ve sikini amımda hissetmek tam da doğru miktarda bir yoğunluk gibi geliyor.

Göz bağları, yüzü görünmeyen adamlar ve silikon oyuncakları unutun: bilinmeyen bir nedenden dolayı, Gabriel Sullivan bu lüks, ışık dolu otel odasında, bu anda her noktayı vuruyor.

Ağzımı bırakıp ön kollarını dayayarak içimde hareket etmeye başlıyor, her kalın vuruşu beni daha da tahrik ediyor, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda. Ama bacaklarım bu şekilde uzanmışken, klitorisime çok ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için pelvisimi yeterince eğemiyorum ve istem dışı bir hayal kırıklığı çılgılığı atıyorum. Hemen duruyor, penisi içimde atıyor.

"Ne oldu?"

"Önemli değil, ben..." Sözlerim yarım kalır. Bazen, o anın heyecanı içinde, bu adamların benimle sevişmek için ne kadar para ödediğini unutmak kolaydır. *Ayda* altı haneli *bir rakam* karşılığında, bunu sineye çekip ara sıra orgazm olmaktan vazgeçebilirim.

"Söyle bana." Ağırlığını bir koluna vererek elini göğsümün üzerinde gezdirir ve ben titrerim.

"Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Bakışlarından bunu yemediğini anlıyorum, ama yavaşça çekilip tekrar içeri giriyor ve ben kalçalarımı sallamaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. O kadar tahrik olmuşum ki, parıldayan, yakalanması zor orgazmımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Hemen tekrar durur ve vücutlarımız arasına bakar.

"Böyle boşalamazsın."

"Sırt üstü gelebilirim," diye itiraf ediyorum, "ama bacaklarım böyle uzanmış haldeyken gelemem."

"Siktir, çok, çok üzgünüm." Tamamen dehşete kapılmış görünüyor ve ben onu sakinleştirmek için acele ediyorum.

"Gabriel, ben senin çalışanım. Bana bunun için para ödüyorsun. Bu seninle ilgili, benimle değil."

O yorum hakkında ne düşündüğünü anlatan bir yüz ifadesiyle, aramızdan uzanarak prezervatifi çıkarır ve içimden çıkarır, yataktan aşağı kayarak ipeksi bağları hızlıca çeker. Her iki bacağı da serbest kaldığında, tekrar üzerime çıkmak için dönüyor. Bacaklarımı rahatça büküyorum, ayak tabanlarım çarşafın pamuklu sateni üzerinde kayıyor ve o bir ayak bileğimi yakalıyor, kelepçeliyor ve sonra elini baldırına kaydırıyor. Uyluk.

Ağzını açar, konuşmadan önce tereddüt eder. "Sen, şüphesiz, şimdiye kadar içinde olma ayrıcalığına sahip olduğum en güzel kadınsın. Aslında, muhtemelen gördüğüm en güzel kadınsın. Sana çıplak bakıyorum ve biliyorum, sadece *biliyorum* ki, sen Tanrı'nın suretinde yaratılmışsın. Kafadaki her bir saç teli şaşırtıcı. Yani gerçekten, senin zevk alıp almadığını umursamadan seni sikebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ona sessizce bakıyorum, gözlerimin neden yanmaya başladığını anlamıyorum. Yüzü niyetle dolu. Beni dinlemem için yalvarıyor ve ben de dinliyorum, Tanrı biliyor ki özgüvenim oldukça yüksek, o halde neden onun dudaklarından çıkan bu sözler beni bu kadar derinden etkiliyor, hiç bilmiyorum. Belki de, inançlarını bu işe karıştırarak, bunu olduğundan çok daha öteye, harika, ama geçici bir seks deneyiminin ötesine taşıyor. Beni, içinde mükemmel olan *genetik olarak* şanslı bir kadından, ilahi bir yaratığa dönüştürüyor.

"Parayı unut, Athena. Seni mutlu etmek, senin orgazm olmanı görmek bu yaptığımız şeyin o kadar özünde ki, senin zevkinin nerede bittiği ve benimkinin nerede başladığı konusunda hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok."

Bacağımla bırakıp kendini aşağı indirerek tekrar üstüme uzanıyor. O tekrar içeri girerken, bacaklarımı daha da kıvrıp kalçalarımı eğiyorum, böylece açgözlü klitorisim onun pelvisine sürtünebiliyor. Kısıtlamaların beni ne kadar güçsüz hissettirdiğini seviyorum, ama aynı zamanda ellerimin serbest olup onun saçlarını okşamak için can atıyorum. Yüzünü aşağı çekip benimkiyle buluşturmak için. Kalçalarına girip onu içime daha da derin itmek için.

En azından beni ağzından mahrum bırakmıyor. Koyu renkli başını tekrar eğiyor ve ben ona açılıyorum, beni yavaş ve derin bir şekilde sikerken dilinin benimkine dolanmasının tadını çıkarıyorum. İkimiz de çılgınca boşalmak istesek de, o acele etmiyor ve ben de kendimi acele etmemeye zorluyorum, bu yoğunluğun her damlasını içime çekmek için.

Nedense, beni sikme şekli bana pis geliyor. Kalçalarının yavaş hareketleri, pelvik kemiğinin titreyen klitorisime sertçe sürtünmesi, saçlı göğüs kaslarının meme uçlarıma değmesi, dilinin şehvetli hareketleri. Zevk vücudumda gittikçe artarken, kendimi ona bırakıyorum, ayaklarımın topukları onun kalçalarına batarken, öpücükleri benim çılgınlıklarımı yutuyor, benimkiler de onun homurtularını.

Başka birinin ağzına inlemek neden bu kadar tarif edilemez derecede seksi? Belki de tüm seslerini açgözlülükle kendileri için aldıklarını bilmekten kaynaklanıyordur. Sonuçta, çıkardığım bu sesler sadece onun için.

O, kesik kesik fısıldayacak kadar uzaklaşıyor: "Senin sik sevmeni çok *seviyorum*. Tanrım, sana yapmak istediğim şeyler. Her seferinde bir sınır olduğunu düşündüğümde, sen ve senin pis küçük fantezilerin bana sınır olmadığını hatırlatıyor."

Vücudum artık bir kasırğa, dayanamayacağım kadar güçlü bir duygu girdabı. İçimde bir fırtına kopuyor, beni süpürüp götürüyor, beni kurutana kadar ona kapılmaktan başka bir şey yapamıyorum. Genelde boşaldığımda gözlerimi kapatırım - görme duyumu kapatmak diğer duyularımı keskinleştirir elbette - ama onun kapüşonlu gözlerinden ve şehvetle sıkılmış çenesinden gözlerimi ayıramıyorum. O, bu anda benim kadar çaresiz olan, benim kadar bu duruma dayanamayan, benim kadar suç ortağım.

Simya, büyücülük, bedenlerimizin birbirine dokunması, bu iyi adamı mecazi olarak dizlerinin üzerine çöktürdü ve umarım bu ona bir dua gibi gelir, çünkü bu ter ve ten mucizesi, ruhsal uyanışa en yakın şey gibi geliyor bana.

Yapamıyorum. Dayanamıyorum. Ben...

"Gabe," diye nefes nefese söylüyorum, "Gabe." Bu uyarı çok geç geliyor, çünkü parçalanıyorum, yok oluyorum, içimde atomik bir patlama gibi hissettiren bir güç, vücudumda dalga dalga yayılan şok dalgalarıyla, ve ben sadece duman ve ışıktan ibaretim; vücudumun dışındayım ama vücudumdan *başka* hiçbir şeyin farkında değilim.

Yani, üstümde ve içimde olan, benim orgazmımdan beslenerek kendi yıkıcı doruğuna ulaşan adamdan başka hiçbir şey.

Senin zevkinin nerede bittiği ve benimkinin nerede başladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Göz kapaklarımdaki o acı, bacaklarımı ona olabildiğince doladığımda geri geliyor, o içime derinlemesine girip orgazm olurken, ben de onu kucaklıyorum. O kendini orada tutarken, ben başımı yana çeviriyorum ve o yüzünü boynuma gömüyor, tenimi öpücüklerle dolduruyor.

Elini bileğime dolamış, ben de bulanık görüşümle ona, bileğindeki güzel koyu renkli kıllara, uzun, ince parmaklarına, kısa, kare şeklindeki tırnaklarına bakıyorum. Yutkunuyorum, içimde kabaran hafif paniği bastırmaya çalışıyorum. *Bu iyi, diyorum kendime. Senin için çok para ödeyen ve senin iyiliğine derinden bağlı görünen tam bir tanrı ile harika bir seks yaptın. Kimyanız çok iyi. Bu iyi bir şey. Burada bir sorun yok, o yüzden olmayan sorunları uydurma.*

O bileklerimdeki bağları çekip, fiyonkları kolayca açarken ben sessiz kalıyorum ve yanıma uzanıp beni kendine doğru çekiyor. İsteksizce yanıma yuvarlanıp yüzümü göğsüne gömüyorum, mükemmel bir sevişmenin ardından yaşadığım bu şaşırtıcı duygusal tepkiyi kontrol altına almaya çalışıyorum. Bacağını üzerime atıp kolunu bana doluyor, avucunu omuzlarımın arasına bastırarak vücutlarımızı birbirine yapııştırıyor.

Nefesimiz düzelene kadar bekledi, sonra fısıldadı, "Bana Gabe dediğinde gerçekten çok hoşuma gitti."

"Otur. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Masamın kenarını okşayarak, sandalyemi kenara çekiyo r u m . Athena masanın etrafından dolaşırken gülüyor.

"Yine mi?"

Gülümsememi durduramadan başımı salladım. Karşımda duran genç kadın, zarif siyah bir kazak, kalçalarını çekici bir şekilde saran dar siyah deri etek ve "becer beni" botları giymiş, kusursuz bir görünüm sergiliyor. O her zaman zarafetin simgesi olmuştur — muhtemelen tüm şirkette en iyi giyinen kadındır — bu yüzden kimse, bu sabah onun bu masanın altında benim sikimi emdiği sırada, parlak at kuyruğunu yumruğumun etrafına sardığımı inanmaz.

Yani, benden başka kimse inanmaz ve ben bunu asla unutmayacağım.

"Başka bir şey daha var," diyorum ona, o zarif bir şekilde kenara oturup ayak bileklerini çaprazlarken. Ona köşesinde Alchemy arması kabartmalı büyük krem rengi bir zarf uzatıyorum. "Şuna bir bak."

Bu, Alchemy üyelerinin sadece küçük bir kısmına gönderilen bir davetiye, sisle kaplı eski bir kalenin kasvetli bir fotoğrafı ve altın varakla kabartmalı iki kelime var üzerinde:

PRIMA NOCTA.

Zarfı ters çevirip kalın kartı çıkarırken, tepkisini dikkatle izliyorum. Hâlâ oldukça soğukkanlı — tabii onu orgazmın eşiğine getirmediğim zamanlarda — ama onun tepkilerini anlamaya başlıyorum ve bu davetiyeye ne tepki vereceğini merakla bekliyorum.

Birkaç hafta önce eski patronundan aldığı doğum günü hediyesi hakkında o son derece müstehcen hikayeyi anlattığından beri, duygusal bir kargaşa içindeyim. Athena ile seks yapmak hayal edebileceğim her şeyden daha tatmin edici ve o da bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ama

Onu işe aldığımında, eski bir rahip olarak tehlikeli bir iştahı olduğunu biliyordum ve görünüşe göre, onun ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği kadar onu tek başıma tatmin edemeyeceğimden korkuyorum.

Onun beni terk edeceğinden korkuyorum.

Burada, beklediğim beceri ve düşük seviyeli saldırganlıkla işine kendini adanmış doğru ve birkaç kez, burada eski işinden çok daha mutlu olduğunu söyledi. Her gün ona yaşattığım sürekli orgazmların gerçek olmadığı düşüncesi akıl almaz geliyor, ama onun işinde olağanüstü iyi olduğunu unutmamam gerekiyor. Eğer tatmin olmasaydı, bunu mutlaka bilemezdim.

En güvenli seçenek, ona ayak uydurmak. Onun çok özel ihtiyaçlarını önceden tahmin etmek ve bunları karşılamak.

Bu basit bir strateji olabilir, ama çok korkutucu.

Bu yüzden, durumu yanlış değerlendirmediyimi umarak, onu şimdi biraz temkinli bir şekilde izliyorum.

Davetiyeyi gözlerini kısarak inceliyor. Davetiye kuryeyle daha önce gelmişti, ama Alchemy'nin kurucularından ve etkinlik sorumlusu Cal, birkaç gün önce kulüptekeyken bana bundan bahsetmişti. (Sade bir akşamdı. Sadece erkeklerle içki içtik. Bu günlerde The Playroom'a hiç ihtiyacım yok.)

"Prima Nocta," diye mırıldanıyor. "Bu onların düzenlediği bir etkinlik mi?"

"Evet. Bunun için Essex'te bir Norman kalesi kiraladılar. Bu, İngiltere'deki ilk büyük temalı pop-up etkinliği olacak gibi görünüyor, *Game of Thrones*'a çok benzeyecek gibi." Ayrıca, ülkenin çoğu yerinde bir aile evinin fiyatına denk gelen bir fiyat etiketi de var, ama bunu ona söylemeyeceğim. "Konsepti biliyor musun?"

O da başını kaldırıyor ve bana attığı göz kamaştırıcı gülümseme, bu konudaki görüşleri hakkında hiç şüphe bırakmıyor.

"*Jus primae noctis* doğru terimdir," diyor ve ben başımı sallıyorum. "İlk gecenin hakkı. Anladım."

Hâlâ gülümsüyor. "Fransızlar buna *le droit du seigneur* diyor. Lordun hakkı. Bunu her zaman çok seksi bulmuştumdur."

"Bana anlat" diyorum. Google'da yaptığım küçük araştırma beni ciddi şekilde rahatsız etti, ama bu benimle ilgili değil.

"Aslında bunun gerçekten var olduğuna dair hiçbir tarihsel kanıt yok, ama antik çağlardan orta çağa kadar farklı kültürlerde bu kadar çok karşımıza çıkması şaşırtıcı. İrlandalılar, Fransızlar, Çinliler, eski Yunanlılar, Gılgamış, hatta Kutsal Roma İmparatorluğu bile bundan bahsediyor."

Fransızlar, Çinliler, Eski Yunanlılar, Gılgamış ve hatta Kutsal Roma İmparatorluğu bile bundan bahsediyor.

Athena'nın ansiklopedik bilgisinden etkilenmeli miyim, yoksa bu tuhaf konuyu bu kadar iyi bilmesi beni rahatsız mı etmeli, emin değilim. "Devam et. Sana dokunabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki."

Ona dokunmak istediğimde, önce ona sorarım. Her seferinde, istediğimi yapabileceğimi hatırlatır.

Sormayı asla bırakmayacağım.

Elimi eteğinin kenarının altına kaydırıp, ince naylon çoraplarının üzerinden dizini okşuyorum. "Seni neyin tahrik ettiğini söyle, ben de sana onların planlarını anlatayım."

Yüzü Noel'de bir çocuk gibi parlıyor. "Aslında, temel olarak oldukça korkunç bir şeydi — krallara veya feodal lordlara, düğün gecelerinde köle kızlarının gelinleriyle yatma hakkı veriyordu, ya da en azından hoşlarına gidenlerle."

"Ve bu senin için yeterli." Bu bir soru değil.

Cevap vermeden önce dolgun, pembe alt dudaklarını ısırır. "En azından fantezi versiyonu öyle. Benim seks hakkında hiçbir fikri olmayan masum bir bakire olduğum ve işe yaramaz bir köle ile evlenmem gerektiği, sonra onun beni efendisinin kalesine götürdüğü, ama efendinin beni sürükleyip istediği gibi tecavüz ettiği, feodal hakkı olduğu için beni alıp durduğu ve bunun gerçekte nasıl olabileceğini bana gösterdiği fikri mi? Tanrım, bu bir rüya." Orada, masamın üzerinde, gerçekten kızarıyor ve bunun onun için ne kadar güçlü bir fantezi olduğunu görebiliyorum.

Belki, sadece belki, bu ona verebileceğim bir şey.

Eski patronlarının, onu toplu tecavüze uğratan, seks oyuncakları taşıyan patronlarının veremeyeceği bir şey.

Elimi iç uyluklarına kaydırıyorum. Söylemeliyim ki, o korkunç Wikipedia sayfasından çok daha çekici bir tablo çiziyor. Birkaç zahmetsiz fırça darbesiyle, şimdiye kadar istediğimi bilmediğim bir resim çizdi: Benim kalemde, cüppem ve kürkümle, ve Athena, çarpıcı güzelliğiyle, saflığını yansıtan beyaz bir elbiseyle, ona delicesine aşık başka bir adamın kolunda, *benim* alabileceğim, yağmalayabileceğim ve o kadar iyice parçalayabileceğim ki, zavallı, dişsiz kocası onu asla tatmin edemeyecek.

"Bir geceliğine gerçek olabilir." Parmak uçlarım çorabının dantel kısmını buldu ve o öne doğru kayarak bacaklarını olabildiğince açtı, ki

çok da fazla açılmıyor.

Göz kapakları kapanır, kirpikleri titrer. Konuştuğunda sesi nefes nefese çıkar. "Söyle bana."

Ona söylemek üzereyim. Aslında, bu konuşmanın onu ne kadar heyecanlandırıldığını kontrol etmek üzereyim, ama önümdeki bir hareket dikkatimi çekiyor.

Lanet olsun.

Bu benim lanet olası kardeşim.

Acelenle elimi Athena'nın bacaklarının arasından çekip davetiyeyi alıyorum. Neyse ki, o açık kapıya sırtını dönmüş durumda ve duruşu, belki biraz tanıdık gelse de, patronunun masasına oturup sohbet etmekten başka bir şey yapmadığını gösteriyor. Davetiyeyi masamdaki bir klasörün altına sıkıştırıyorum. Bu kesinlikle kardeşim için uygun bir şey değil.

Brendan, ceketini koluna asmış, Athena'nın odasından geçip benim ofisime girer. Fazla neşeli ve sakın görünür ve gözlerinin Athena'nın ensesinde ilgiyle parladığını görürüm. Athena'nın bizi kim rahatsız ettiğini görmek için döndüğü anı da fark ederim ve Brendan'ın yüzü yarım saniye içinde meraklıdan vahşi bir ifadeye dönüşür.

Yine, *lanet olsun*.

"Merhaba," diyorum kısa bir şekilde, ama o bana bakmıyor. Tabii ki bakmıyor.

"Sen Athena olmalısın," diyor, paltosunu hiç nazik davranmadan kanepeye atıyor ve ona doğru gittiğini gizlemeye bile tenezzül etmiyor. Gözlerim, sessiz bir teslimiyet anında onun gözleriyle buluşuyor — parmaklarım hala onun teninin sıcaklığını taşıyor ve ıslanmaya çok yakın — sonra o masadan kalkıp ayağa kalkıyor ve onu selamlamak için ayağa kalkıyor.

"Nasılsınız?" diye sorarak elini uzatıyor. Onun meşhur cazibesinin kurbanı olup olmadığını anlamak için onu dikkatle izliyorum. Annemiz, annelerin umutsuz önyargısıyla her iki oğlunun da eşit derecede yakışıklı olduğunu ısrarla savunsa da, kardeşim son on yılda hem yatakta hem de yatak dışında becerilerini geliştirme konusunda çok daha fazla pratik yaptığı inkar edilemez. "Şu anda çok daha iyiyim, bunu söyleyebilirim," diyor, kolay gülümsemesini ona yöneltiyor.

Hiçbir şey. Yüzünde sadece kibar bir sertlik görüyorum. Benim küçük buz kraliçem ona hiç taviz vermiyor. Belki de iş yerinde olduğu içindir, ya da belki de Athena gibi görüldüğünde, erkeklerin ona asılması

en sıradan olaydır. Umurumda değil. Tek bildiğim, az önce bacaklarını açarak parmaklarımın aramasına izin verirken *fısıldayan* halini ona kesinlikle göstermediği.

Bu tür bir sahiplenme aşırı derecede çocukça; bunu biliyorum. Umurumda bile değil.

"Peki," diye devam ediyor Brendan, "bu adam sana iyi davranıyor mu?" Ellerini ceplerine sokarken onu incelemeye devam ediyor.

Onun ne gördüğünü biliyorum. Çok iyi biliyorum.

Seksi kadınları kovalamak kardeşimin en sevdiği eğlencelerden biri, ama Athena'nın güzelliği sadece "seksi" değil. Şaşırtıcı. Resimlere ve şiirlere ilham veren ve bir erkeği sonsuza dek mahvedebilecek türden bir güzellik.

"Bana gerçekten çok iyi davranıyor, teşekkürler," diyor ona. Sesi nazıkçe kibar, ama bana attığı hızlı bakış, ondan duymam gereken tüm müstehcen imayı içeriyor. Gülümsemeyi bastırıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bren, kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. "Hey, bir ara bir şeyler içmeye ne dersin?" Ona, benim de bildiğim gibi, öldürücü gülümsemesini gösterir.

Onun cevabı kırbaç gibi. "İstemem. Gabe, sen hazır olduğunda ben de çıkmaya hazırım."

Kardeşime bu kadar kızgın olmasaydım, ciddi bir ifade takınmak için kendimi zor tutardım. Buraya gelip çalışanıma teklifte bulunması, bizim ilişkimizin ayrıntılarını bilmiyor olsa bile, tam da ona göre bir davranış. Ama kız, o sert öğretmenvari tavrıyla ona haddini bildirdi.

Sanırım aşık oldum.

"Bren, asistanımı taciz etmeyi bırak. Hadi gidelim, olur mu?" Aniden sandalyemden kalktım. "Athena, ihtiyacın olan zamanı al."

Bu akşam Royal Academy'de yeni bir serginin açılışı var: *Eden's Echo*, bir bahçecilik sanat sergisi. Bren ve ben, RA'nın uzun süredir destekçisi olan Sullivan ailesini temsil ediyoruz ve görünüşe göre Athena da orada çalışan bir arkadaşıyla birlikte geliyor.

"Ben hazırım," diyor. "Sadece çantamı alayım."

Odayı soğukkanlılıkla geçip, benim ofisimi onunkinden ayıran cam duvarın ortasındaki kapıyı dikkatlice kapatıyor. İkimiz de onun gidişini izliyoruz.

Brendan teatral bir şekilde nefes verir ve yanmış gibi elini sallar. "Tanrım, lanet olsun. Seni sinsi, sinsi piç. Ona bir yüzük taksan iyi olur, ya da en azından onu becersen. O *delinin teki*."

Onu onaylamadığımı göstermek için başımı sallayarak onun yanından geçip Athena'yı takip ettim. Bu müstehcen yorumlara cevap vermenin hiçbir yararı yoktu.

Özellikle de bu kadar isabetli oldukları düşünülürse.

Yağmur yağıyor, bu da Gabe'in şemsiyesini ikimizin üzerine (ama esas olarak benim üzerime) tutarken koluna girmem için sosyal olarak kabul edilebilir bir bahane sağlıyor. Yüksek topuklu botlarım için ne mutlu ki, Berkeley Caddesi'nden Piccadilly'ye doğru kısa bir yürüyüş var, burada Royal Academy görkemli evi Burlington House ile hakimiyet kuruyor.

Daha az mutlu edici olan ise, yürüyüşün Gabe'in kardeşinin en iyi ihtimalle sıkıcı, en kötü ihtimalle ise kibirli bir pislik olduğu sonucuna varmam için yeterince uzun olması.

Sonuç olarak, Gabe'in koluna girip Mayfair'de yürümek neden bu kadar tatmin edici olduğunu analiz etmekle ilgilenmesem de, kesinlikle doğru Sullivan kardeş için çalışmaya başladım. Konuşma çoğunlukla havadan sudan, ancak Brendan'ın CEO'su olduğu Sullivan Construction'da işlerin nasıl gittiği hakkında erkekler arasında biraz sohbet var.

Brendan, vardığımızda Royal Academy'nin vestiyerine paltolarımızı ve şemsiyelerimizi bırakmayı teklif ederek sonunda biraz değer katıyor ve böylece daha önce kesintiye uğrattığı sohbeti devam ettirmek için bize biraz mahremiyet sağlıyor. Bir sütuna yaslanıp ona bakıyorum.

"Prima Nocta davetini kabul etmeyi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, onu bir saniye bile kandıramayacağımı bildiğim, özenle seçilmiş rahat bir ses tonuyla.

Tereddüt eder, gözleri gözlerime dikilir. "Sadece sen de ilgileniyorsan. Başka kimseyle yapmak istemem. Ama cumartesi günü."

İşte meselenin özü bu. Bu en işlemsel ve dikkatlice sınırları belirlenmiş ilişkide bile, birimizin ya da ikimizin bu sınırları aşmak için cazip hissettiği anlar mutlaka olacaktır ve bu da onlardan biri.

Benim rolümün her iki tarafı da kesinlikle iş yeri ile ilgilidir. Diğer çalışanlar gibi ben de mesai saatlerinde çalışıyorum. Benim görevim, o isteyken ona yardım etmek, stresini azaltmak, ihtiyaçlarını gidermek. Bu kadar basit. Onunla çıkmak, etkinliklere eşlik etmek, kol süsü olmak ya da uygun

hafta sonu seks partneri olmak için orada değilim. Bütün bunlar, anlaşmamızın kapsamı dışında kalıyor.

Ancak, aramızdaki bu patlayıcı, korkutucu kimyanın da anlaşmamızın kapsamı dışında kalması gerektiğini savunabilirsiniz. İşverenimi memnun etmek bir şey, onu tolere etmek ve dinamiklerimizden zevk almak da başka bir şey.

Seks sonrası beni kucaklarken gözyaşlarına boğulmak ve teninin kokusunu içime çekmek ise tamamen başka şeyler.

Tüm bunlar, onun bu konudaki tereddütünü anladığımı gösteriyor. Bunu çok iyi anlıyorum.

Ve yine de... Gabe ile *prima nocta*.

Gabe'in bana karşı hakkını kullanması için başka bir adamın bakire gelini rolünü oynamak.

Zengin kürkler giymiş halde, benim üzerimde *droit de seigneur*

Onunla bu deneyimi yaşamak, ofisinde ya da o otel odasında yaptıklarımızdan çok uzak, reddedilemeyecek kadar cazip bir teklif.

Sonuçta, kralıma iyi hizmet edeceğime kendime söz vermiştim. Bu yemini bundan daha iyi ifade edebilecek ne olabilir ki?

Dudaklarımı yaramaz bir gülümsemeye kıvrıyorum ve onun yüzündeki ifadenin nasıl açıldığını fark ediyorum. "Bunu yapmalıyız."

Marlowe ile buluşmadan önce, Brendan'ın bana yaptığı gibi ona da asılacağını tahmin ediyorum.

Bu adamın, kardeşi gibi iğrenç derecede çekici olduğu inkar edilemez. Gabe gibi, o da neredeyse siyah saçları ve mavi gözleriyle klasik İrlandalı özelliklerine sahip. Gabe gibi, sakalı koyu renkli ve bakımlı. O, daha zayıf ve atletik olan kardeşinden daha iri. Brendan'ın o kadar geniş omuzlara sahip olmak için ciddi ağırlıklar kaldırdığını sanıyorum. Takım elbisesini çok yakışıyor ve eminim kadınları kendinden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyordur.

Buna rağmen, onda beni soğuk bırakan bir şey var. Onun gibi çok fazla erkek tanıdım. Kendi Kool-Aid'lerine sarhoş olan

ve kendi özleriyle bağlantılarını kaybetmiş çok fazla erkekle yattım.

Zenginlik ve gücün sahte tanrıları hem parlak kalkanlar hem de güvenilmez aynalar olabilir, bu da Gabe'in her gün sergilediği dürüstlüğüne ve alçakgönüllülüğüne daha da hayran olmamı sağlıyor.

Görünüşe göre inancı onu sakin sularda demirlemiş.

Gabe ve Brendan ile sergileri geziyorum. Marlowe'u birkaç kez uzaktan gördüm, ama o görevine sadık, RA'nın patronlarıyla sohbet ediyor. Tek başıma gelmediğim için isteksizce de olsa memnunum.

Resimler gerçekten harika. Monet'nin Giverny'deki bahçesi elbette bu *Eden's Echo* sergisinin başlangıç noktasıydı, ama RA, Bonnard ve Le Sidaner, Nolde ve Sorolla'dan eserler ödünç alarak hatırı sayılır gücünü gösterdi.

Bu resimlerin bazılarını Avrupa'nın kültür başkentlerindeki kalıcı sergi alanlarında görme şansına sahip olsam da, yılın en kasvetli aylarından birinde, bu resimlerin bir araya gelerek çiçekler ve renklerle dolu neşeli bir patlama yaratmasını görmek bana derin bir memnuniyet veriyor.

Sergiye incelerken kendimi küratör moduna girerken buluyorum. Gabe ve Brendan'a, daha önce hiç görmediğim, Sorolla'nın Louis Comfort Tiffany'yi resmettiği güzel bir yağlı boya tablosunu anlatırken, Marlowe bize yetiştii. Uzun sarı saçları, ustaca dağınık bir topuz halinde toplanmış ve birkaç tel saç dışarı çıkmış. Üzerinde, ona Noel için aldığım, kış çiçekleri desenli bir maksi elbise var. Her zamanki gibi, doğal ve ruhani bir güzelliğe sahip.

Onu kucaklayabilmek için şampanya kadehimi bir kenara bırakıyorum. Yüzünde hoş bir pembe kızarıklık var, bu da bana onun keyifli olduğunu gösteriyor. Tabby'nin annesi olmak, hayatındaki en önemli rol, ama bu rol hem keyifli hem de yorucu ve bedeli ağır. Bu akşam onu iş kıyafetiyle burada görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor.

"Harika," diyorum ona. "Gerçekten harika." Ama o benim arkamda birine bakıyor, mavi gözlerinde yaramazlık dans ediyor ve Gabe ile tanıştırmak için can attığını biliyorum. İç çekip pes ediyorum.

"Marlowe, patronum Gabriel ve kardeşi Brendan'ı tanıştırayım."

Gabe elini uzatır ve içten ve sıcak bir gülümsemeyle öne çıkar. Bu gülümseme, yıllarca cemaati selamlayarak

en marjinal, en yoksul insanları bile hoş karşılayan bir gülümseme.

"Gabriel. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Marlowe."

"Seninle tanışmak için can atıyordum," diye itiraf eder ve bana yan gözle sırtarak, ben de gözlerimi deviririm.

"Bu kadar yeter. Ve bu da Brendan."

Onu işaret ederek, ucuz bir laf hazırladığını düşünerek kendimi hazırlarım. Ama o, en iyi arkadaşına şok olmuş gibi bakıyor, ağzı açık kalmış. Ona kaşlarımı çatarım, ama Gabe benden önce davranır ve koluna hafifçe dokunur.

"Bren. Dostum."

Brendan irkilir, şampanyanın bir kısmı kadehin kenarından taşarak eline dökülür. Yavaşça küfür eder ve sonunda, çekinerek, sağ elini Marlowe'a uzatır.

Marlowe'un eli onun elini kavradığında, Brendan'ın gözleri bir anlığına kapanır.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brendan," diye her zamanki samimi tavrıyla söyler. O öksürür. "Şey... Evet. Merhaba."

Bu, tanıştığı on saniye içinde kardeşinin çalışanına teklifte bulunan adam.

Bu, son yarım saati Royal Academy'de sanki orası kendisine aitmiş gibi havalı havalı dolaşp, nefes alan her kadına yırtıcı bir gülümsemeyle bakan adam.

Bu halinin kim olduğunu ise hiç bilmiyorum.

İş yerinde sevişmek Gabe için sadece zaman açısından verimli değil – evet, artık ona Gabe diyorum. Benim için de çok iyi sonuç veriyor. Çalışma saatleri içinde bir ya da iki kez mükemmel orgazm yaşıyorum ve bu da akşamları sağa kaydırmak ya da sevişmek için barlara gitmek yerine yeni EA rolümü kavramaya çalışabileceğim anlamına geliyor.

Tanrı biliyor, bu vakıf işini derinlemesine incelemek için alabileceğim tüm zamana ihtiyacım var. Son birkaç günümü, Gabe'in Eleanor ve Terty ile yapacağı toplantı öncesinde ayrıntılı bir brifing paketi hazırlamakla geçirdim. Önerilen gündem, Rath Mor çatısı altında resmi bir vakıf yapısı kurmak için ilk adımları atmak, ama Gabe'e insanca mümkün olan en fazla ayrıntıyı ve analizi sunmazsam yazıklar olsun bana. Ailesi, erkek kardeşi ve kız kardeşi de toplantıya katılacak, bu da ona en iyi performansını sergilemesi için dört neden daha veriyor.

Eğer haklıysam, Eski Muhafızlar önerileriyle hayal kırıklığı yaratacaklardır, bu da patronumu mümkün olduğunca ikna edici karşı argümanlarla donatmaya kararlı olmamı sağlıyor. İçgüdülerim, Gabe'in topluluk yönetimi ve pastoral bakım geçmişinin, ona Eleanor ve arkadaşlarının sunduğundan çok farklı bir gelecek vakfı vizyonu vereceğini söylüyor.

Ve tahmin edin ne olacak? Onun vizyonunu gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yapacağım, hatta bazen her kuruşunu bağışlamaması için müdahale etmem gerekse bile. Bunu yapmak için hem mantıklı ve pratik hem de yenilikçi ve sürdürülebilir bir yol var ve iyi bir değişim yaratabilecek bir konumda olacağım için şimdiden heyecanlanıyorum. Yönetim danışmanı olarak çalıştığım süre boyunca öğrendiğim her şeyi bu işe aktaracağım, orası kesin.

Toplantıdan önceki günlerde, ihtiyacım olan her türlü bilgiyi bulmak için kendimi yorarak, bu süreçte mülk yönetim ekibinin çoğu ile etkileşimde bulunarak

Gabe'in bana verdiği görev, mevcut durum analizini, yani işlerin şu anda ne durumda olduğunu gösteren bir tablo hazırlamakla sınırlı.

Gabe'in bana verdiği görev, mevcut durum analizini, yani işlerin şu anda ne durumda olduğunu özetlemekle sınırlı, ama ona, istemediğini veya ihtiyaç duymadığını bilmediği tüm ekstra materyalleri sunmazsam yazıklar olsun bana. Bunun nedeni, mevcut durum analizinin iç karartıcı olması.

Sullivan ailesinin bağışlarının şu anda gittiği yerleri zorlukla haritalandırdım ve tablo çok dağınık. Gabe'in babasının yönetimindeki tüm mevcut hayırseverlik girişimlerinin yanı sıra geçmişteki bağış platformlarının da bir denetimini derledim. Hayırseverlik bağışlarıyla ilgili mevcut karar alma sürecini (kısaca: rastgele) kavradım ve bu süreçte gördüğüm verimsizliklerin bir listesini önerdim.

Dürüst olmak gerekirse, verimsiz olmayan tek alan vergilendirme. Rath Mor'un hayırseverlik çabaları, göz boyama ve vergi dengeleme amaçlı gibi görünüyor, başka bir şey değil. Ailenin çok para bağışlamadığını söylenemez. Gerçekten çok bağışlıyorlar. Sadece bağışları spontan ve reaktif görünüyor, stratejik olmaktan çok uzak.

Bu ailenin sahip olduğu arazinin inanılmaz değeri sayesinde, Birleşik Krallık'ın en büyük arazi sahiplerinden biri. Sadece paradan vazgeçmekle kalmayıp, tüm toplulukları dönüştürmek ve dünya çapında sorumlu arazi sahipliği için yenilikçi bir plan oluşturmak için inanılmaz bir fırsata sahip.

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, bunu şirket içinde yapmayı düşünmeleri bile delilik. Söz konusu olan para miktarı göz önüne alındığında, bunu kesinlikle Bain, McKinsey veya başka bir büyük yönetim danışmanlığı şirketine yaptırmaları gerekir. Bu fırsat karşısında bu şirketlerin hepsi çıldırırdı. Bunu Gabe'e açıkça söylemeliyim ve söyleyeceğim de. Ama henüz değil.

Önce bu işi iyice anlamak istiyorum.

İlk izlenimlerim doğruysa, bu konuda etki yaratmak için gereken çıtanın çok düşük olduğunu söyleyebilirim.

Sonunda, Gabe'e verdiğim talimatlar ilk görevimin çok ötesine geçti. Mevcut durum analizimi (kasvetli) tamamladım ve daha fazlasını yaptım. Diğer İngiliz aile vakıflarıyla karşılaştırmalı bir değerlendirme de aynı derecede iç karartıcıydı, bu yüzden Sullivan ailesinin servetinin büyük bir kısmının bağlı olduğu Londra Docklands bölgesinin durumunu derinlemesine inceledim.

Londra'nın güneydoğusundaki bu arazi inanılmaz derecede değerli, ancak George'un da belirttiği gibi, yüzyıllardır aristokrasinin tercih ettiği Kensington ve Chelsea gibi bölgelere göre çok daha az gelişmiş. Buna karşılık, Docklands, Birleşik Krallık'ın en çeşitli ve en yoksul bölgelerinden bazılarına ev sahipliği yapıyor.

Docklands hakkında bir ton demografik veri topluyorum ve bu veriler okuması zor. En kötü şöhretli semtlerinden biri olan Tower Hamlets, İngiltere'nin en yüksek hapis oranı ve en yüksek sosyal konut oranına sahip. Yeşil alanları ise son derece yetersiz. Bu, her alanda bir yenilenme projesinin hayali.

Her şey kötü haber değil. Bu toplulukların bazılarında tabandan gelen çabalar gerçekten ilham verici. Açlık, aktivizm ve gerçek, haykırırlar halinde bir değişim ihtiyacı var. Ve bu şirkette Gabe'den daha fazla yoksulların mücadelesinin farkında olan kimse olmadığını düşünsem de, onun deneyiminin onu cemaat düzeyinden daha büyük ölçekte bir değişimi etkilemek için yetersiz bıraktığını da düşünüyorum.

Para, burada pek çok paydaşla, bir Katolik rahibin ancak hayal edebileceği ve dua edebileceği bir şekilde konuşacaktır. Gabe bu projeyi şefkat ve pozitiflikle üstleniyorsa, ben de elimizdeki tüm silahlarla onun gündemini kesinlikle silah olarak kullanacağım.

Bu yüzden, neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net bir şekilde anladıktan sonra, ilham verici örneklerle ilgili bir bölüm eklemeyi teklif ediyorum. Eleanor ve Torty gibi kişilerin Gabe'e tek başına bir tablo çizmesine izin vermem.

Benim dolambaçlı görsel üstünlük biçimim, çevresel, sosyal etki ve topluluk bağlamlarında başarılı projelerin örneklerini içeriyor. Eleanor'un çoktan daha göz alıcı kültürel koruma projelerine yöneldiğini tahmin ediyorum.

New York'taki High Line ve Industry City'den, endüstriyel arazilerde gerçekleştirilebilecek yenileme çalışmalarının harika bir örneği olan Barselona'daki 22@'ye kadar çeşitli projelere atıfta bulunuyorum. Bana göre bunlar

Sullivans'ın, Cadogan ve Grosvenor Estates gibi şirketlerin Londra'nın en lüks bölgelerinde yaptıklarından ziyade, tam da bu tür öncüllere odaklanması gerektiğini düşünüyorum.

Son olarak, Bain'de eğitim almış iyi bir yönetim danışmanı olarak, yaratıcı sürecin bu aşamasında bu adamların isteyebileceği veya ihtiyaç duyabileceği sayılardan daha fazlasını hesaplıyorum. Bunları mümkün olduğunca yüksek seviyede tutuyorum, ancak toplantıya katılan herkesin, hayırseverlik ve akıllı iş yapmanın birbirini dışlaması gerekmediğini anlamasını istiyorum.

Tabii ki vergi avantajlarıyla başlıyorum. Ancak, kendine saygısı olan her MBA'nın aşına olduğu birçok sürdürülebilir finansman modeli var ve önerdiğim projelerin çoğu, devlet hibelerinin başlıca alıcıları olacaktır. Bu aşamada sahip olduğum bilgilere dayanarak, üst düzey bir risk analizi ile bitiriyorum.

Bunu bir düşün, Eleanor. Gerçekten çok iyi.

"Bu gerçekten çok iyi," diyor Gabe hayretle. "Bunun benim istediğimden yaklaşık bir milyon kat daha ayrıntılı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Birkaç fincan çay yaptık, ofisinin kapısını kilitledik ve birlikte kanepesine kıvrıldık. Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplı bir ayağımı altına kıvırdım, diğerini uzattım. Gabe onu alıp kucığına koydu, böylece yoğurabilir. Bu, rolümün iki parçası arasında garip bir şekilde samimi bir ara bölge, ama topuklu ayakkabılarla geçirdiğim bir günün ardından hissettiğim duygu tamamen muhteşem.

Zevkten inleme isteğine direniyorum ve onun gözlerinin içine bakıyorum. Sözlerimi sakınmayacağım. "Bak. O toplantıya girdiğinde tüm bilgilere sahip olmanı istiyorum ve kim bilir, bu yerde bilgiye ulaşmak kolay değil.

Böyle büyük ölçekli iş kararlarında dezavantajlı olduğunu düşünebilirsin, ama o odadaki hiç kimsenin sahip olmadığı bir bakış açısına sahipsin, o da insanlık ve şefkat. Gördüğüm kadarıyla, bu ciddi ve büyük bir etki yaratmak için nesilde bir kez karşımıza çıkan bir fırsat ve seni bu konuda donatmayacak olursam yazıklar olsun bana.

Kendin ve Eleanor gibi huysuz yaşlı moruklar kenara çekilip *asilzade yükümlülüklerini* ve lanet olası hayır balolarının değişimi etkilemenin yolu olmadığını kabul ederse hayatları değişebilecek tüm insanlar için mücadele et.

O gülüyor. "Vay canına. Sen benim evcil piranhamsın, değil mi? Gizli silahım."

"Buna inansan iyi olur," diye karşılık veriyorum. "Dişlerimi görene kadar bekle."

George'un Eleanor hakkındaki uyarısı aklıma gelir. *İncileri seni aldatmasın. Dişleri var ve meydan okunmaktan hoşlanmaz.*

O zaman ikimiz de aynıyız dostum.

Gülüyor ve sonra diyor ki, "Bunu bugün aileme göndereceğim. Çok etkilenecekler."

"Güzel. Çok güzel. Onlar odaya girmeden önce senin vizyonunu onlara kabul ettir."

"Vizyonum mu?" Briefing belgesi olması gereken, ama aslında sağlam bir sunum olan sayfaları havaya kaldırıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Vizyonumuz."

"Bu daha doğru geliyor. Ama babamın bunu seveceğini düşünüyorum. Dublin limanında büyüdü. Anlayacaktır."

"Peki annen? *Tanrım*, bu çok iyi," diye inledim, başparmağı ayak bileğimi sertçe daireler çizerek okşarken.

Briefing belgesini masaya koydu ve diğer eliyle ayak bileğimi okşadı. "Sanırım temelinde aynı fikirde olacaktır. Yani, olmaması zor. Ama Eleanor'u çok seviyor."

"Nasıl? *Neden*?"

Cevap vermeden önce dudaklarını büzüyor. Bunu sık sık yapar. Asla aceleci değildir, ölçüp biçmeden konuşan biri değildir.

"Onaylanmak için, sanırım. Eleanor gibi insanların bizimle olması, ailemin itibarını artırıyor. Çok zengin ve başarılı olsalar da, kendilerini hala birer davetsiz misafir olarak gören bir yanları var. Londra sosyetesinin nasıl olduğunu bilirsin, eski ve yeni paranın kaynaştığı bir yer. Eleanor, onlara saygınlık kazandıran eski paranın parlaklığını sağlıyor."

"Bu çok saçma. Anlattıklarına bakılırsa, ailen ondan milyon kat daha etkileyici."

"Belki de öyledir." Parmaklarıyla ayağımı okşadı, tutuşu hoş bir şekilde sıkıydı. "Ama bazen hala ait oldukları yeri bulmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor."

ait olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor. Bunca zaman geçmesine rağmen."

Masamın ön kenarına oturmuş, Athena'nın epik brifing belgesini tekrar okuyordum ki, vakıf toplantısının yapıldığı sabah işe geldi. Onun büyük çantasını masasına saygıyla koyup ofisime doğru yavaşça yürürken gözlerimle onu takip ettim.

"Vay canına."

"Teşekkürler. Günaydın."

"Her şeyi ortaya koymuşsun, görüyorum. O elbiseyi tanıyorum."

Bu, burada mülakata geldiğinde giydiği lacivert elbise, onu bir anda hem patron hem de seksi bir kadın gibi gösteren elbise. Ebeveynlerin hoşuna gidecek kadar resmi, ama bu açgözlü adamın gözünde her bir çekici kıvrımı ortaya çıkarıyor.

Yaklaşırken ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. "Daha sonra çıkarmak isteyebileceğini düşündüm."

Brifing kitabını masama bırakıp kolumu beline doladım ve onu bacaklarımın arasına çekerek yaklaştırdım. O tek kelimeyle büyüleyici.

Hafta içi her gün, o benim istediğim gibi davranabileceğim birisi ve bu benim için büyük bir zevk. Bununla birlikte, ne kadar çok oynasaksak, o kadar derin bir ihtiyaç uçurumuna düşüyorum. Her sevişmemiz, her yakınlığımız, Athena'nın ağındaki ipeksi bir iplik gibi, ruhani görünümlü ama şaşırtıcı derecede güçlü ve bu küçük sinek, direnmekten olduğu kadar güçsüz de.

Neredeyse burun buruna geldik. "Aslında, *şimdi* onu çıkarmak istiyorum. Kendimi... tedirgin hissediyorum, sanırım. Ailemle bu tür oturma toplantılarından nadiren zevk alırım. Gerginliğimi atmak istiyorum."

Parmaklarımla açık fermuarını aşağı doğru kaydırıp kalçalarını avuçlayana kadar ilerliyorum ve o da başını eğip dudaklarını kulağıma dayıyor. Sesi alçak ve baştan çıkarıcı.

"Hayatta olmaz."

Geri çekildim. Buraya başladığından beri benim tekliflerimi hiç reddetmemiştir ve tabii ki buna hakkı vardı, ama ben bunu beklemiyordum. Onun vücut dilinden bunu anlamamıştım.

"Hayır mı?"

"Gabe, bu toplantıdan önce o gerginliği atmana izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Elinde ne kadar gerginlik varsa, ona iki elinle sıkı sıkı tutunmalısın." Elini ensemin arkasına kaydırır. "Bir düşün. Orgazm olduktan sonra mutlu bir bebek ayısı gibisin. Sen boşaldıktan sonra bütün SWAT ekibi burayı darmadağın etse bile sen hiç farkına varmazsın. Seni öyle bir halde oraya sokmamın imkânı yok."

Ona inanamadan bakıyorum. "Bu doğru değil!"

O tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Ah, canım. Bu çok doğru. Ve çok sevimli."

"İlk akşam yemeğimizde bana, hizmetlerinden birinin büyük toplantılardan önce patronlarını okşamak olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum," diye inatla karşılık veriyorum. Bu konuyu bırakmayacağım. Tabii bana bunu istemediğini söylemezse, o zaman tabii ki hemen vazgeçerim.

Başını geriye atıp gülüyor. "Çok haklısın! Öyle yaptım. Ama bazı erkekler bundan hoşlanıyor. Asistanlarını becerdiklerini bilerek toplantıya havalı bir şekilde girmek için ekstra Büyük Penis Enerjisi kazanıyorlar. Bu *onlara* bir avantaj *sağlıyor*. Sen öyle değilsin." Göğsüme yumruk atıyor. "Oraya gidip boşaldıktan sonra herkesin seni ezmesine izin verirsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum, bu çocukça bir davranış, ama onun haklı olduğunu kesinlikle kabul etmeyeceğim. (Düşündüm de, bu daha da çocukça bir davranış.)

"Bunun yerine," dudaklarını şehvetle yalar, "toplantıyı başarıyla tamamlarsan daha sonra alabileceğin ödülü düşünerek oraya girmelisin. *Başarılı tamamlamak* derken, kendi gündemini takip etmeni ve başkalarının gündemine boyun eğmemeyi kastediyorum. Sana daha önce de söyledim, ben *mükemmel* bir ödülüm."

Athena'nın baştan çıkarıcı sözleri kulaklarımda çınlarken ve damarlarımda hala çözülmemiş çok fazla "gerginlik" dolaşırken, onu koridorun sonundaki

ana konferans odasına götürdüm. Oda boştu, ama bir ucunu kaplayan ekran zaten açıktı. Ekranda, standart şablonumuzdaki Eleanor'un powerpoint sunumunun açılış slaytı vardı: *Rath Mor Vakfı: Hayırseverliğin Geleceği*.

Athena alaycı bir şekilde, "Gelecekmiş, hadi oradan. Eğer o clipart kullanmışsa, tepkilerimden sorumlu olmayacağımı bilmelisin," dedi.

"Tanrım, sen çok sert bir kadınsın. O ellili yaşlarının sonlarında olmalı. Steve Jobs gibi biri değil. Ona bir şans ver."

O gülüyor. "Asla. Planın neydi, tekrar söyle."

"Onların kalplerine ve iş zekalarına hitap etmek," diye tekrar ediyorum. "Vizyonuma sadık kalmak. Kendimi zorlamalarına izin vermemek."

"Harika. Unutma, o avantajı kullan."

"Kim bilir, senin beni engellediğin için yeterince var," diye mırıldanıyorum.

Birkaç dakika sonra ailem Eleanor ve Torty ile birlikte geldiğinde, Athena ve ben yan yana oturuyoruz, profesyonel bir tavır sergiliyoruz. Bu bizim için iyi bir alıştırma. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, bazen daha geniş bir ekip önünde meslektaşlar gibi davranmayı hatırlamak zor oluyor. Ayağa kalkıyoruz. Selamlaşıyoruz, tanışıyoruz.

"Yeni sezon Oscar!" Athena, annemle tokalaşırken coşkuyla söylüyor. "Tanrım, bu harika."

"Teşekkürler canım," diyor annem, gerçekten duygulanmış görünüyor. "Gözün çok iyi." Daha önce üzerinde görmediğim pembe bir elbise ve ona uyan bir ceket giymiş, çok güzel görünüyor. Babam bu toplantıdan sonra onu öğle yemeğine çıkaracak, sanırım bütün günü birlikte geçirecekler.

"Oradaki Victoria Beckham mı?" diye soruyor, Athena'ya başını sallayarak. "Tabii ki, sana çok yakışmış, değil mi? Bu elbiseye uygun bir vücudun var."

Annem, Athena'nın Rath Mor'daki gerçek rolünü bilseydi, o anda yere yığılırdı herhalde, ama ilk bakışta ondan etkilendiği inkar edilemez. Athena'dan etkilenmemek zor. Güzelliği, zekası ve zarafetinin birleşimi ölümcül bir etki yaratıyor, ailem de bunu yakında ilk elden deneyimleyecek.

Athena ve babam samimi bir şekilde selamlaşırlar, ardından Athena annemi büfeye götürerek ona kahve hazırlar ve çift öpücük isteyen kardeşime kısa bir cevap verir. Kardeşim hiç aldırmadan bana göz kırpar ve EA'mın ne kadar çekici olduğunu hala çok beğendiğini ima eder. Torty, Athena'ya kahve fincanını uzatırken ona sıkı bir gülümseme ve kısa bir baş selamı gönderir ve

Athena'nın Terty'nin onu sevmediğini ve benim bebeklerimi eşit derecede istediğini söylediğini hatırlarım.

Bu düşünce beni çok rahatsız ediyor. İşten sonra birden fazla kez "mentorluk içkileri" önerdi ve ben her seferinde kibarca ama kararlı bir şekilde onu reddettim. O iyi bir kadın; ona en iyisini diliyorum. Terty gibi iyi niyetli, umutlu ama nihayetinde çekici olmayan kadınların ilgisi, Alchemy'ye katılmamın ana nedenlerinden biri.

Bunun verdiği heyecanın tatmin edici olduğunu düşünseydim, hiçbir fikrim yoktu.

Athena Davenport'tan daha tatmin edici hiçbir şey ve hiç kimse yok. Burada bile, annem ve kardeşim Mairead ile dostça sohbet ederken bile, o kesinlikle göz kamaştırıcı. O odadayken başka birine veya başka bir şeye odaklanmak imkansız. Terty gibilerin tam da bu yüzden ondan tehdit hissettiklerini fark ettiğimde içim biraz sızladı.

Bunu hissetmemek imkansız olmalı.

Eleanor, kendine özgü ciddiyetiyle ve yavaş konuşma tarzıyla, "Bugünkü hedefimiz, Gabriel'in yetkin liderliğinde hayırseverlik girişimlerimizi bir sonraki nesle aktarırken, Rath Mor Vakfı'nın nasıl olmasını istediğimizi resmileştirmek için ilk adımları atmak," diyor.

Bana onay için bakar ve ben de annemin gözüne bakmadan önce başımı sallarım. Annem gülümsüyor. O ve babam bu konuda çok heyecanlılar, hepimiz öyleyiz. Bu, Sullivan ailesinin bir çabası olacak, bizim, onların biriktirdiği bu olağanüstü serveti ciddi bir etki yaratacak işlere yönlendirmek için bir fırsat.

"Aşağıdaki konuları ele almamızı önerebilir miyim?" Eleanor devam ediyor. Bunu *sh* yerine *s* sesiyle telaffuz ediyor, bu da bilinmeyen nedenlerden dolayı her zaman tüylerimi diken diken ediyor. İlk slayta geçtiğinde, Athena masanın altında bana tekme atıyor, çünkü "konular" muhteşem bir clip art ile çevrili. Hafifçe eğlendiğimi ve bunu hiç kimseye söylemeye niyetim olmadığını belirtmek için başımı sallıyorum.

Ama Eleanor'un gündemini incelerken hiç de eğlenmiyorum.

Koruma.

İş desteği.

Toplumla İletişim. Kültürel

Ortaklıklar.

"Harika olan şey, Londra'da bu konuda çok ünlü örnekler olması," diye devam ediyor. Boynuna bağladığı ipek eşarbın altından, konuşurken bolca göğüsleri endişe verici bir şekilde inip kalkıyor. "Cadogan ve Grosvenor mülkleri, adınızı vermek isteyebileceğiniz türden hayırseverlik faaliyetleri için mükemmel örnekler. Burada en köklü modellere bakmak akıllıca olur diye düşünüyorum." Annemin gülümsediğini ve başını salladığını fark ediyorum. Eminim ki fırsatı olsa Eleanor'u uçurumun kenarından aşağı atlardı. "Victoria'dan, bu modellerin ana ilkelerini Rath Mor mülkünün arazisine uygulayabileceği şekilde birleştirmesini rica ettim. Sıfırdan başlamak bence çok zor ve riskli olur."

Torty başını sallıyor ve bir klasörü açarak içinden bir deste kağıt çıkarıyor. "Bu sadece bir başlangıç noktası, ama bu mülklerin fonlarını nasıl dağıttıklarını ve en önemli önceliklerini ne olarak gördüklerini anlamamıza yardımcı olacak." Utangaç bir şekilde saçlarını sallıyor. "Aslında geçen hafta Serena Cadogan ile kahve içmeye gittim ve o da bize kilit paydaşlarından aldığı bazı ipuçlarını paylaşarak *çok* yardımcı oldu. Bunları dağıtayım mı?"

Sandalyeden kalkmak için ayağa kalkar. Athena ile kısa ama anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurum. Athena, sözsüz bir onaylamama ifadesiyle dudaklarını büzüştürür ve ben elimi uzatırım. "Torty. Bekle."

O donup kalır ve tamamen geriye yaslanır. Tereddüt ederim, sonra kendi sandalyemi geriye itip ayağa kalkarım, ellerimi ceplerime sokarım. "Dinleyin. İkinci de geçersiz kılmak istemiyorum — bu toplantıyı başlatmanızı istediğimizin farkındayım, Eleanor. Ama burada insanların zamanını boşa harcamak istemiyorum. Ve bence devam etmek istediğimiz ruhla başlamalıyız.

Sonuçta Sullivanlar inşaatçılar, dükler değil. Bu iş bize yeni ve istediğimiz her şeyi inşa edebiliriz. Nasıl davranmamız gerektiğini belirleyen yüzyıllara dayanan beklentilerimiz yok. Bu yüzden *kesinlikle* kuralları çiğnemeliyiz" — Athena'nın brifing paketini alıp etkileyici bir şekilde sallarım — "ve kendi kurallarımızı yazmalıyız."

Eleanor, brifing paketine kaşlarını çatarak sözümü keser. "Orada ne var, Gabriel?"

"Athena'dan benim ve ailem için bazı düşüncelerini bir araya getirmesini istedim," diye sorunsuzca cevap veriyorum. "Bu zamandan en iyi şekilde yararlanmak için tam olarak bilgilendirilmek istedim."

Gözleri kısılır ve elime aldığım güzel, spiral ciltli paketin "bazı düşünceler"den çok daha fazlasını temsil ettiğini düşündüğünü sezerim.

"Torty'nin ekibinden biri bunu sizin için seve seve yapardı," diye ısrar eder. "Athena'nın yeni katıldığı için bizim hayır işlerimizi Athena'dan çok daha iyi biliyorlar."

Athena'ya gülümser, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmaz ve bu beni rahatsız eder. Burada iyi bir şey yapmaya çalışıyoruz. Bölgesel saçmalıklara tahammülüm yok — kolayca incinen egoları yönetmek zorunda kalmadan da yeterince sorunumuz var.

"Bu çok nazik bir davranış, ama önemli toplantılardan önce beni bilgilendirmek tam olarak benim EA'mın yapması gereken bir şey. Ve bazen eski bir soruna yeni bir bakış açısı kazanmak iyi olabilir, değil mi? Ayrıca, Athena bu durumda benim gizli silahım. Birkaç yıl yönetim danışmanı olarak çalışmış ve MBA derecesi var, bu da onu bu tür araştırmalar için mükemmel bir aday yapıyor."

Annemin, Athena'nın etkileyici geçmişine hoş bir sürprizle kaşlarını kaldırdığını görüyorum. O, insanlarda da atlarda olduğu gibi güçlü bir soyağacını kesinlikle tercih ediyor.

Devam etmeden önce, kardeşim öne eğilip belgenin kopyasına dokundu. "Tamamen katılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu belgeyi inceleyene kadar bu toplantıdan çok korkuyordum. Çok ilham vericiydi. Aferin Athena. Eleanor, istersen powerpoint sunumuna devam edebiliriz

ama benim fikrimi sorarsan, bunu mantıklı bir tartışma için başlangıç noktası olarak kullanmalıyız."

Mairead, ailemin ahırlarında damızlık çiftliğini işletiyor. Bu, olağanüstü başarılı bir iş. Kız kardeşim sadece iş konusunda keskin bir sezgiye sahip olmakla kalmıyor, günlerini atların ereksiyonlarına odaklanarak geçiren biri için tahmin edilebileceği gibi, at pisliği ve zaman kaybettirenlere karşı da daha keskin bir sezgiye sahip.

Eleanor için ne yazık ki, Mairead, yolları kesiştiğinde onu her iki konuda da suçlu görme eğilimindedir.

Eleanor, Mairead'e ve ardından Athena'ya sert bir bakış atarken, Athena solumda sessizce "Teşekkür ederim" diyor.

"Burada oldukça geri planda kaldığımı söylemeliyim. Bir dahaki sefere bir toplantıya başkanlık etmemi istediğinde ve sonra kendi gündemini oluşturmayı uygun gördüğünde, Gabriel, bana önceden bir kopyasını gönderme nezaketini gösterir misin?"

"Elbette, Eleanor." Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için kollarımı açarım. "Ve bu kesinlikle alternatif bir gündem değildi. Athena'dan sadece beni bilgilendirmek için bazı bilgileri bir araya getirmesini istedim. O beklentilerimin ötesine geçti ve ben de çok etkilendim, bu yüzden aileye bazı kopyaları kuryeyle göndererek onlara biraz arka plan bilgisi verdim."

"Sunumuna devam etsene Eleanor," dedi annem, gözleri benimle Eleanor arasında gidip gelirken sanki bir tenis maçı izliyormuş gibi.

"Lütfen devam et. Belki de şu anda hayırseverlik çalışmalarımızın ne durumda olduğunu özetleyebilirsin, Eleanor? Sonra da geçmişi silip, oradan devam etmeye başlayabiliriz."

Umarım alt metnim açıktır. Ekranda gösterilecekler, Eleanor ve Terty'nin Grosvenor ve Cadogan'daki soylu arkadaşlarının yaptıklarını tekrarlamaktan ibaretse, powerpoint sunumlarını çok çabuk sonlandıracağız.

On beş dakika sonra, korkularım doğrulanır. Athena'nın ortaya koyduğu mevcut rakamları daha olumlu bir şekilde özetleyen Eleanor'un sunumunun ardından, Terty şimdi bize, kendi deyimiyle, en sevdiği referansların sözde en iyi uygulamalarından ödünç aldığı bir vakıf yapısı önerisini anlatıyor.

ya p ısını anlatıyor.

Torty'nin "paydaşlarımızı" yerel yönetim, yerel işletmeler ve tanınmış kişiler gibi bizimle iyi geçinmemiz gereken taraflar olarak gördüğü giderek daha açık hale geliyor. Oluşturduğu diyagramlar, toplumumuzun daha fazla haklarından mahrum bırakılmış üyelerine hitap etmiyor ve ironik olan, yavaş ama ölümcül bir şekilde ortaya çıkıyor: sosyal itibar kazanmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimde, babam bu firmayı, açıkçası gerçeklerden kopuk ve duyarsız olan korkak snoblarla doldurmuş.

Masada oturan aile üyelerim en iyi ihtimalle ilgisiz, en kötü ihtimalle sıkılmış görünüyorlar. Yanımdaki Athena'nın onaylamadığını neredeyse hissedebiliyorum. Bu saçmalığa bir son vermeliyim. Elimi tekrar kaldırıyorum.

"Teşekkürler Torty, ama burada durdurmak zorundayım." Tekrar ayağa kalkıyorum. "Bak, Belgravia'da işe yarayan şeyin Docklands'da işe yaramayacağı ve bu konuda bir avantajımız olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Baba, sen ve dedem çok fakir bir ortamda büyüdünüz. Ve İngiltere'ye geldiğinizde izin istemediniz. İzlediniz, dinlediniz ve inşa ettiniz. Biz de bunu yapmalıyız.

Dürüst olacağım, burayı devraldığımdan beri biraz çırpınıp duruyorum, rahipken bile bulmakta zorlandığım o amaç duygusunu bulabilecek miyim diye merak ediyorum. Ve biliyor musun? Bu, o duyguyu ilk kez hissettiğim an. Neredeyse hayal edilemez bir ölçekte servetimizi ve sokak zekamızı kullanma fırsatımız var, o yüzden Tanrı aşkına, bununla biraz eğlenelim.

Bu sadaka vermekle ilgili değil. İnsanlara onurlarını, güçlerini ve bağlantılarını geri vermekle ilgili. Tek bir istikrarlı topluluk alanının sağlayabileceği iyiliği gördüm. Sürdürülebilir bir değişim oluşturmak zaman alır, *uzun* zaman, ama hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz. Athena üç temel önerdi, bir bakayım... Ah, evet. İşte burada. Kültürel mirasın korunması, Torty, bu konuda çok güçlü olduğunu düşünüyorum, ama bu alanda çok farklı görünmesi gerekiyor. Kentsel topluluk gelişimi - bu, konutlardan küçük işletmelere destek vermeye kadar her şeyi kapsıyor. Ve son olarak, ama çok önemli olan, çevresel sürdürülebilirlik, daha fazla yeşil alanın korunması ve hatta kentsel tarım. Al." Brifing dosyasını Torty'ye doğru itiyorum. "Sen ve Eleanor bir göz atmalısınız. Ben Athena ile paylaşacağım."

Yeniden oturdum ve geçici olarak fikirlerimizi paylaşmaya başladık. Kardeşimin ilk tepkisi, geliştirme için ayrılmış ancak yeşil alanlar için ayrılacak her türlü arazi için mücadele etmektir. Ancak

Sullivan'ın sürdürülebilir bina uygulamalarını sergileme ve uygun fiyatlı konut girişimlerini daha da genişletme potansiyeli onu çabucak yatıştırır.

Mairead, çocukları dışarıya çıkarmak, bedenlerini hareket ettirmek ve ideal olarak doğa ve hayvanlarla bağlantı kurmalarının önemini vurgulayarak çevresel açıdan argümanlar sunar. O, kentsel tarım projeleri fikrine tamamen odaklanırken, Eleanor odadaki enerji seviyesindeki değişikliği fark etmiş gibi görünüyor ve bol bol not alıyor.

"Biliyor musunuz, bunu sevdim," diyor babam, gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturarak. "Daha doğru geliyor, sanırım. Old Jim'in burada olmamasına sevindim, çünkü bana bunun bir elden çıkarma ve miras planlaması egzersizi olduğunu hatırlatmaya çalışırdı, ama aslında öyle değil. En azından benim ve Maeve için değil. Bu, insanlara biraz insan onuru vermek ve ellerimizi kirletmekle ilgili." Masaya vurur. "Bence bizim eksikliğimiz bu ve kim bilir, Sullivanlar ellerini kirletmekten hiç korkmamışlardır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bence sorun, bu bölgelerdeki insanların bizim hayal bile edemeyeceğimiz sorunları olması," diyor annem, babamın elini kendi eliyle kapayarak. "Bilirsin, uyuşturucu. Çeteler. Bıçaklar. Bu konular bizi çok aşıyor, bu yüzden en güvenli yol her zaman soruna para harcamak ve uzak durmak olmuştur."

Aynı derecede rahatsız edici ve düşünceli bir sessizlik var, çünkü o haklı ve neden daha önce bu konuyu daha derinlemesine araştırmadığımız konusunda onun açıklaması diğerlerinden daha iyi.

"Athena bu konuda bazı düşünceleri vardı," diyorum soluma bakarak. "Sizin katkınız var mı?"

Konuştuğunda sesi sessizce kendinden emin. "Bu konudan çok uzak olan ve bunu esas olarak bir yönetim danışmanı gözüyle gören biri olarak, Maeve, bu işe karışıp biraz beyaz kurtarıcılık yapıp insanların sorunlarını sihirli bir şekilde çözebileceğimizi düşünmenin çok yanlış olacağına katılıyorum.

"Ama aynı zamanda, çetelerin temel nedenlerine ve çekiciliğine bakarsanız, ki Gabe'in pastoral çalışmaları nedeniyle bu konuda benden daha fazla bilgi sahibi olduğuna eminim, altyapınıza dahil edebileceğiniz ve yardımcı olabilecek unsurlar var. Bunlar, yerel okullara daha fazla çalışma yapabilmeleri için bağış yapmak kadar basit olabilir, ama aynı zamanda yirmi dört saat güvenli alanlar, gece geç saatlerde spor programları, ıslah olmuş çete üyelerinden mentorluk gibi birçok şey olabilir... Yapabileceğiniz çok şey var. Bence anahtar, bunların topluluk içindeki insanlar tarafından yönetilmesini sağlamaktır."

"Bu çabaların çoğunun hibe ile karşılanabileceğini söylediniz, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, kesinlikle, yatırımınızı daha verimli hale getirip daha fazla sonuç alabilirsiniz. Karşılaşacağınız sorunların çoğunun çok modern sorunlar olduğunu biliyorum," diyor, aileme hitap ederek, "ama isterseniz, derin cepleriniz ve parmaklarınızın ucunda tüm bir uzmanlık dünyası var.

"Söz veriyorum, sorunlar kadar radikal ve aşırı çözümler de olacaktır ve birçok uzman, sizinle birlikte etki yatırımı alanında çalışmak için can atacaktır, çünkü burada önerdiğiniz şey budur. Verdiğim örneklerden bazıları tüm topluluklarda devrim yaratmıştır ve sizin de burada büyük hedefler peşinde koşmamanız için hiçbir neden yoktur."

Keşke elini sıkıp, her ağzını açtığında ona ne kadar hayran olduğunu söyleyebilseydim, ama yapamıyorum. Bunun yerine, onun mesajını ikiye katlıyorum.

"Athena haklı. Bu çok büyük ve iddialı bir vizyon ve bir köyün gücüyle başarılabilecek bir şey değil. Açıkçası, ben oldukça ürkek hissediyorum. Kilise kermesleri beni bu ölçekte bir işe hazırlamış mı, emin değilim." Kardeşim burun kıvırdı. "Ama kimse bir gecede değişim yaratmamızı önermiyor. Sullivanlar devasa yapılar inşa etmekte mükemmeldir. Bizim işimiz budur. En iyi insanları, en iyi malzemeleri ve en devrimci süreçleri kullanıyoruz - ve bu, bina yalıtımından atların testislerine kadar her şeyi kapsıyor. İşimizin temelindeki değerleri alıp, bu alanlardaki uzmanların yardımıyla bunları bu işe uygularsak, kim bilir neler başarabiliriz."

"Aferin," der babam, masaya vurarak. "Kim bilir, haklısın. Taklitçilik yaparak bu noktaya gelmedik. Bunu yapacaksak, doğru şekilde ve kendi yöntemimizle yapacağız. Şimdi, benim güzel bir kadınla yemek yemem ve şarap içmem gerekiyor, bu yüzden Maeve ve ben ayrılıp detayları tartışacağız." Sandalyesini geriye itip anneme başını sallar. "Hazır mısın, hayatım?"

"Sen iyi bir çocuksun," diyor annem ayağa kalkarken. Yüzünde, rahipliği bıraktığımdan beri ilk kez onaylayan bir ifade görüyorum.

Susamış bir grup Seraphim ile platin Amex kartını bir araya getirirsen ne elde edersin?

Çok yüksek bir kokteyl faturası.

En azından öyle görünüyor.

Bu akşam Seraph'ların içkilerini ödemek benim sıram. Bu en yüksek melek sınıfının yeni işe başlayan en son üyesi olarak, cömert işe giriş bonusumu Knightsbridge'deki Montague Hotel'in yeni ve günahkarca çökmüş Bar Noir'ın barında iyi bir şekilde kullanıyorum.

"Clase Azul başkasının parasıyla akarken, Seraphim'ler akın ediyor," diye gözlemliyorum. "Bu gece cennet kapılarından daha kalabalık."

Aslında, bar hesabı umurumda bile değil. Cuma gecesi ve dünyanın en sevdiğim kadınlarından bazılarıyla birlikteyim. Arkadaşım Sophia bu etkinlik için Monako'dan bile uçarak geldi. Aylık içki toplantılarımızı *temel bir kişisel bakım olarak* görüyor.

"Aziz Peter bu gece yalnız olmalı," diye düşünür. "Acaba kendi eline başvuruyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Sen korkunçsun. Bu arada, işten nasıl erken çıktın?"

"Thad öğle yemeğinde beni iyice becerdi, sonra da helikopterle Nice'e götürdü, böylece onun PJ'ini yakalayabildim. Beni bilirsin, verimliliğe çok önem veririm. *Yamas.*"

"*Yamas,*" diyorum, cevap olarak Clase Azul shot'ımı kaldırarak. Dikkatlice kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizi içiyoruz. Bu kadar mükemmel bir tekila hiçbir eklemeye ihtiyaç duymaz.

Soph Yunanistan doğumlu ama eğitimini çoğunlukla İngiltere ve ABD'de aldı. Tanınmış bir denizcilik ailesinin kızı olan Soph, başka bir Yunan denizcilik magnatı olan Thaddeus Karavitis için çalışıyor ve zamanının çoğunu Atina, Karadağ ve Monako arasında onunla geçiriyor. Karavitis

altmışlı yaşlarının başında olabilir, ama Seraph'ın müşterileri arasında tartışmasız en sapık herif. Tanrı bilir, Soph'u çok çalıştırıyor ve Tanrı bilir, Soph da bunu çok seviyor. Bir karısı ve dört çocuğu olabilir, ama anladığım kadarıyla Soph, EA'dan çok ücretli bir metresi gibi.

Bu yaşam tarzı ona uygun görünüyor. O, kocaman siyah gözleri, dolgun dudakları ve inanılmaz göğüsleri olan, sarhoş edici bir güzellik.

"Güzel." diyorum ona. Eğilip boynunu kokluyorum. "Hâlâ seks kokuyorsun, seni kirli sürük."

Başını geriye atıp keyifle kıkırdar ve küçük grubumuzun geri kalanından eğlenceli bakışlar alır. Hepsi onun nasıl biri olduğunu biliyor.

"Biliyorsun. Helikoptere binmeden önce sadece parfüm sıkacak vaktim oldu. O adam doymak bilmez. Küçük mavi hapları Skittles gibi yutuyor."

"Eminim ellerini senden çekemiyordur. Ve ocak ayı için aşırı bronzlaşmışsın," diyorum, onu baştan aşağı süzerken. Asla sürük gibi görüldüğü söylenemez, ama gardırobunda benimkinden kesinlikle daha gösterişli kıyafetler var. Jet sosyete hayatı göz önüne alındığında, Max Mara gibi ağırbaşlı markalardan çok, Dolce, Cavalli, Versace gibi eğlenceli markaları tercih etmesi mantıklı.

"Thad ve ben Noel'den sonra bir hafta boyunca BVI'larda yelken yaptık," diye itiraf ediyor. "Çoğu zaman yatta üstsüz ya da çıplaktım. Bronzlaşmış halimi seviyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, onun açık dekoltesine bir göz atarak. Altın rengi göğüsleri, muhteşem kırmızı ipek elbisesinin düşük V yakasına köpek yavruları gibi yerleşmiş. Kadınlardan pek hoşlanmam ama Soph ve ben bir kez oynastık. Anton Wolff ile kısa süreli ilişkim sırasında, Karavitis onu Karadağ'da demirlemiş olan yatına davet etti. İki milyarder kafalarını bir araya getirip, onlar da işe girmeden önce benim ve Soph'un birbirimizi vibratörlerle tatmin etmemizi izlemeye karar verdiler diyelim.

Karavitis'in Viagra'nın mükemmel bir reklam yüzü olduğunu doğrulayabilirim.

Ayrıca Sophia'nın göğüslerinin görüldüğü kadar harika olduğunu da teyit edebilirim.

Teolojide, Seraphim Tanrı'nın tahtına en yakın melekler sınıfıdır. Bu nedenle Seraph adı birden fazla açıdan uygundur. Sadece keskin zekâmız ve ruhani zarafetimizle bunu hak etmekle kalmıyoruz, aynı zamanda konumumuz da bize Avrupa ve ABD'deki sayısız iktidar merkezine aynı yakınlığı sağlıyor.

İkarus bize çok yükseğe uçanların yanabileceğini gösterdi, bu yüzden Soph'un bu toplantıları *temel bir öz bakım* olarak tanımlaması çok yerinde. Kim bilir, bu endüstri devlerini, *hayır* denilmeye alışkın olmayan ve her şeyi bekleyen bu hak sahibi erkek çocuklarını yönetmek korkutucu ve yorucu olabilir.

Gizlilik anlaşmalarımız kasıtlı olarak sadece Seraph organizasyonu dışındaki kişileri kapsıyor. Camille, grup içindeki çalışmalarımızın ayrıntılarını gizli bir şekilde paylaşabilmemiz için bunları yapılandırdı. Kendi şirketlerimizdeki pozisyonlarımız zorunlu olarak izole ve tek bir kişiye aşırı odaklanmış durumda. Seraph kardeşliği güvenli bir yer, bir destek ağı ve aidiyet duygusu sağlıyor. Rekabet yok, sadece dostluk var.

Kariyer seçimlerimizden dolayı bizi utandıran, ancak banka hesaplarımızı kıskançlıkla izleyen bir toplumda, benzer düşünen kadınlardan oluşan bu grup, birbirimizi destekliyor, birbirimizin dertlerine ortak oluyor, baştan çıkarma hilelerini ve korku hikayelerini paylaşıyoruz. Seraphim kadar birbirini öven başka kimse yok. Hatta yatırım portföylerimizle ilgili ipuçlarını paylaşmak için özel bir çevrimiçi sohbet grubumuz bile var, çünkü Seraphim büyük kazançlar elde ediyor.

Hepimiz siyah ve altın rengi bir köşede, elimizde birer shot bardağı ve şampanya kadehi, masamızın ortasında bir şişe Clase Azul ile otururken, Camille kendine özgü duruşuyla kadehini kaldırır.

"Seraphim'e: Daha da yükseklere çıkın... ve müşterilerimizi de cennete götürün."

"Seraphim'e," diye hep birlikte, flütlerimizi havaya kaldırarak söylüyoruz.

"Gücün kapılarını koruyan meleklerle," diye ekler Sophia.

"Gök cisimlerine ve dünyevi zevklere," diye karşılık veriyorum ve o burun kıvrıyor.

"Dikey entegrasyona ve yatay müzakerelere," diye espri yapıyor arkadaşımız

Bree, Stanford MBA mezunu ve açıkçası saçma sapan bir vücuda sahip muhteşem bir siyahi kadın.

Geri kalanımız gülüyor ve Camille'in ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "Parlak bir şekilde yanmaya ve sırları saklamaya."

"Amin," diyorum kararlı bir şekilde ve Bree başını çeviriyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Oh, bakın! Yakışıklı rahip onu çoktan dönüştürmüş! Ne kadar tatlı. Hristiyanlık sana çok yakışıyor, tatlım. Siz de birlikte dua ediyor musunuz?"

Gözlerimi devirerek, beynime kazınan bir anıyı gizlemeye çalışıyorum.

Gabe'in giyinik vücudu çıplak vücuduma sarılmış, arkamdan beni pompalarken, aynı anda çelişkili ve müstehcen bir şekilde Mezmurlar Kitabı'nı okuyordu.

"Ben dua etmenin tek bir yolunu biliyorum," diye karşılık verdim, "ve her zaman göksel bir anla biter. İlgili herkes için."

"Ama iyi gidiyor mu?" diye sorar Camille, yüzü şimdi ciddidir. "Söylemeliyim ki, kapımızdan giren tüm erkekler arasında, o en dürüst olanlardan biri gibi görünüyordu."

Kızlar beni şahin gibi izliyorlar. Burada dikkatli olmam gerekiyor.

"Gerçekten iyi gidiyor," diyorum Camille'e hızlıca. "Senin de dediğin gibi, o çok sevimli bir adam ve şirketi de büyüleyici. İlgimi çekecek çok şey var."

"Eminim öyledir, seni azgın küçük sürtük," diyor Soph yanımda mırıldanarak ve ben dönüp ona sert bir bakış atıyorum.

"Ben onların hayırseverlik çabalarını gözden geçirmeyi ve düzgün bir vakıf kurmayı kastetmiştim, sersem."

"Onu araştırıyorum," diyor başka bir Seraph olan Maya, başını telefonuna eğerek. "Adı neydi?"

"Gabriel Sullivan," Camille yardımcı olmaksızın ekliyor. Bana yine o gizemli gülümsemesini atıyor. "O gerçekten *çok* çekici. Ve biliyorsun, içeri girip özellikle Athena'yı istedi."

"Ne diyebilirim ki?" Parlak bordo tırnaklarımı hayranlıkla inceliyormuş gibi yapıyorum. "Şöhretim benden önce geliyor."

"Eğer gerçekten yozlaşmak istiyorsa, doğru Seraph'ı seçmiş," diye düşünür Maya, sonra dik oturur. "Vay canına! O çok *yakışıklı*!"

Telefonu bana çevirir ve lanet olsun. Bu, Gabe'in köpek tasmaıyla çekilmiş fotoğrafıdır — ilk Google aramamda çok dikkatimi çeken fotoğraf. Dik duran, gülümsemeyen ve vitray pencerelerinden yayılan gökkuşağı ışığıyla yıkanan fotoğraf. Onu birkaç kez becerdikten sonra, o şaşırtıcı gözlerinin

ve her seferinde içime ilk girdiğinde çıkardığı inanamama ve hayranlık dolu sesleri bildiğim için... bu tamamen farklı bir düzeyde etkileyici.

"Tanrım," diyor Sophia, daha iyi görebilmek için içeriye bakarak. "Seni şanslı kaltak."

"Lütfen bana senin için rahip gibi giyindiğini söyle," diye yalvarır başka bir Seraph, Claudia. "Tüm kadınlar adına."

Gülmeye çalışıyorum. "Hayır, giyinmedi. Sanırım bu onun için hala önemli bir konu, hala sıradan bir insan olmaya geçiş sürecinde."

"Bir Seraph tutmak bu geçişi hızlandırmanın etkili bir yolu olurdu, bence," diyor Claudia.

"Kink'ini ortaya çıkar ve rahip olmayı denemelisin," diyor arkadaşım Talia. "Claudia haklı. Yapabileceğin şeyleri bir düşün! Aman Tanrım, çok seksi olabilir."

"Onu kırmak istemiyorum," diye itiraz ediyorum, onun kutsal küçük dua odasını hiç düşünmeden kirlettiğim gerçeğini görmezden gelerek - *ve o da buna izin verdi*. İhtiyatlı davranmaya çalışıyorum. Gabe ile olan iş ilişkimi, bu kurnaz ve titiz kadınlarla burada tartışmak garip geliyor, ama nedenini bilmiyorum. Anton hakkında çılgın hikayeler anlatmak ya da Steve'in ne kadar sıkıcı olduğundan şikayet etmekte hiç sorun yaşamamıştım. Bunun nedeninin, Gabe'in bu günah dünyasına yeni girmiş olması olduğunu söylüyorum kendime. O, yaşam tarzında ciddi değişiklikler geçiren iyi bir adam.

O adil bir oyun değil.

Diğerleri gibi değil.

Bree başını eğip beni süzer, ifadesi eğlenceden endişeye geçer.

"Bize anlatmak istediğin başka yeni seks hikayelerin var mı?" diye soruyor, hoşlanmadığım bir nezaketle. Çoğumuz patronlarımızla münhasır olmayan sözleşmeler yapıyoruz, bu da onlar ve bizim, korunma önlemleri aldığımız ve iki haftada bir test yaptırdığımız sürece istediğimizle yatabileceğimiz anlamına geliyor. İstersek erkek arkadaşımız bile olabilir. Steve Goodall için çalışırken, bağlanmadan seks yapmanın avantajlarından kesinlikle keyif almıştım, ama Gabe ile çalışmaya başladığımdan beri bu aklıma bile gelmedi.

"Hayır," diyorum zayıf bir sesle. "O beni... meşgul ediyor."

Beni orgazmlarla o kadar çok boğuyor ki, D'yi aramama gerek kalmıyor.

Anton'la da aynıydı, diye hatırlıyorum. Patronunla cinsel olarak tatmin edici bir dinamik içindeysen, başka birini aramana gerek kalmaz.

Kızların endişeli bakışlar değiştirdiklerinin farkındayım.

"Bu seferki farklı olsa da sorun değil, tatlım," diyor Bree. "Biliyorsun, değil mi?"

"O... o öyle değil!" diye kekeliyorum. "Orada sadece birkaç haftadır çalışıyorum, tamam mı? İlk birkaç hafta her zaman yoğunudur." Yoğun olan şeyler vardır, bir de Gabe'in beni yerken bana bakıp, vakıfla ilgili başarılı toplantımızın ardından "ödülünü" aldığını iddia ettiği anı vardır, ama burada kimse bunu bilmek zorunda değil.

Dizime hafifçe vurur. "Tabii ki öyledir. Sen kendin ol, tamam mı? Şimdi sana Robert'la La Perla'ya yaptığım son geziden bahsedeyim. Mekanı kapattılar ve bizi arkadan gizlice içeri soktular."

Bree, ülkenin kaderini elinde tutan ve güzel asistanını pahalı iç çamaşırlarıyla giydirmeyi o kadar seven, en az haftada bir kez iç çamaşırı mağazalarına giden çok üst düzey bir milletvekili için çalışıyor. En azından öyle görünüyor. O konuşurken, Gabe'den uzaklaştırdığı zarif konuşma tarzına minnettar olarak kendimi rahatlamaya izin veriyorum.

Onunla geçirdiğim zamanın tadını biraz fazla çıkarıyor olabilirim, ama bunu kendime itiraf edemiyorum. Beyinleri, görünüşleri ve hırsları sayesinde utanmadan, sistematik olarak zirveye tırmanan bu sert kadınlar grubu arasında, onunla benim hakkında konuşulması kesinlikle mümkün değil.

Komik şakalar devam ediyor, sadece barda kripto kripto kardeşler gibi görünen bir grup, Dom Perignon şişesi ve havai fişeklerle birlikte bir garsonu masamıza gönderdiğinde kesintiye uğruyor. Bütün gece güvenli bir mesafeden bize sarkıntılık ediyorlar. Mantar patladığında onlardan büyük bir alkış geliyor, biz de birkaç nezaket selamı ile karşılık veriyoruz, ama daha fazlasını değil.

Sonuçta onları cesaretlendirmek istemiyoruz.

Birincisi, biz buraya sadece kızlar arasında vakit geçirmek için geldik.

İkincisi, bizi asla karşılayamazlar.

Kendimi bir okul çocuğu gibi hissediyorum.

Masamda oturuyorum, kulaklıklarımı takmış, kalemimi hazırlamış ve defterimde bembeyaz yeni bir sayfa açmış durumdayım.

Öğrenmeye hazırım.

Katılmak üzere olduğum toplantı, Alchemy ekibinin üyelerine yaklaşan Prima Nocta etkinliği için protokol hakkında bilgi vermek üzere düzenlediği bir Zoom toplantısı. Athena'nın tek kelimesini bile duymasına izin verme niyetim yok. Cumartesi gecesi gelene kadar gizemi olabildiğince korumak istiyorum.

Benim masam pencerelerden uzak, onun masasıyla benim masam arasındaki cam bölmeye doğru bakarken, onun masası dış kapıya doğru 45 derecelik bir açıyla duruyor. Toplantının başlamasını beklerken, sırtından aşağı dökülen parlak dalgalara, başını her çevirdiğinde gördüğüm profiline bakıyorum. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki, bana baştan çıkarıcı bir gülümseme atmak için dönüyor.

"Bana ihtiyacın olursa seslen," diyor açık kapıdan. Ben de gülümsüyorum.

"Seslenirim."

Bu, sıradan bir Salı günü ve bir CEO ile asistanı arasındaki sıradan bir konuşma olabilir... ama ikimiz de bunun öyle olmadığını biliyoruz. Alchemy kurucularının konuşmasını dinlerken Athena'nın boğazına sikimi sokmak niyetinde olmasam da, bunu *yapabileceğimi* düşünmek beni hayrete düşürüyor.

Ayrıca, görüşme biter bitmez bunu yapmaktan da çekinmem.

Zoom, toplantının başlamak üzere olduğunu bildiriyor, ben de dikkatimi tekrar monitörüne çeviriyorum. Açılan pencerede, kulübün kurucularından ve CEO'su Gen Wolff görünüyor. O aynı zamanda arkadaşım Anton'un karısı ve doğaüstü bir güç. Bugün her zamanki gibi şık ve göz alıcı görünüyor, soluk sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış.

"Katıldığınız için teşekkürler," diyor net bir sesle. "Hepiniz meşgul insanlar olduğunuz için hemen başlayalım. Bu görüşme, yaklaşan Prima Nocta temalı etkinlikte feodal beylerin rolünü oynamayı seçenler için özel olarak düzenlendi. Aslında, buradaki herkes erkek olarak tanımlanıyor, bu yüzden bu görüşmede genel erkek zamirleri kullanarak sizlere hitap edebilirim.

Bu, o gece sözde gelinlerinizle tezat oluşturuyor, onlara bakireler diye hitap edeceğiz. Prima Nocta'nın dinamikleri geleneksel olarak erkek-kadın odaklı olsa da, önümüzdeki hafta sonu bu geleneğe birkaç farklı yaklaşımımız olacak. Bazılarınız birden fazla bakire getirilmesini tercih etti, bazılarınız ise hayatındaki kadınların isteği üzerine bu etkinliğe kaydoldu ve onlar da gece için birden fazla lord talep etti. Elbette, bazılarınız erkek veya cinsiyetsiz bir bakireyi seçecek ve çoğunuz, deflorasyon sürecini izlemek veya yardımcı olmak için Alchemy ev sahipleri olan "korumalar" sağlamamızı talep ettiniz. Tüm bu altüst edici gelişmeleri en içtenlikle alkışlıyorum.

Kameraya göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. Üyelerinin bu duruma ayak uydurmasından gerçekten heyecanlanmış görünüyor. Bir anlık panik yaşıyorum. Tanırım. Birden fazla lord. Belki de Alchemy'den birkaç adam daha çağırmasını ve güzel asistanıma, görünüşe göre çok hoşuna giden grup sekslerden birini yaşatmasını istemeliyim.

Ama kendimi sakinleştiriyorum. Athena'yı bu özel etkinlikte bu kadar heyecanlandıran şeyin tarihsel sapkınlık faktörü olduğu izlenimini ediniyorum. Bir geceliğine zekasını, başarısını ve iradesini bir kenara bırakıp kendini tamamen hakimiyete teslim etme fikri onu cezbediyor. Ben rolümü doğru oynarsam, bunu onun unutamayacağı bir seks deneyimi haline getirebilirim.

Gen konuşmaya devam ediyor. "Ortak kurucum Cal, bu görüşmenin çoğunu yönetecek. Bu etkinliğin büyük bir kısmını o organize etti. Birazdan size lojistik konuları anlatacak, tarihsel bağlam hakkında daha fazla bilgi verecek ve rollerinizle ilgili tavsiyelerde bulunacak. Ama önce ben devreye girip, sizinle birkaç görüşümü paylaşmak istedim."

Bir süre duraksıyor. "Birkaç üyemiz bu tür rol oyunlarının etik yönüyle ilgili sorular sordu ve bu terime aşina olmayan ve doğrudan Wikipedia'ya başvurularınızın, bunun *Kadınlara Yönelik Şiddet* bölümünde yer aldığını gördüklerini çok iyi biliyorum. Bu, varsa da olabilecek en sorunlu kırmızı bayraktır, bu yüzden son derece net olmak istiyorum.

Yeni temalı geceler düzenlerken, genellikle üyelerimizin isteklerine yanıt olarak yapıyoruz, çünkü üyelerimizin *inanılmaz derecede* zengin bir hayal gücü var ve en uç fantezilerinizi gerçekleştirmek istediğinizde bize geldiğiniz için kendimizi şanslı hissediyoruz. Şunu söyleyeyim. Prima Nocta veya bunun bir versiyonu, bu kulübün kapılarını açtığımızdan beri birçok kez talep edildi ve bu taleplerin *büyük* çoğunluğu kadın kimliğine sahip üyelerimizden geldi.

"Politik olarak uygunsuzluk konusunda zengin bir geçmişimiz var," diye devam ediyor. "Merhaba, Köle Gecesi mi?" O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. Alchemy'deki Köle Gecesi'ne cesaret edemedim, ama orada ne tür ahlaksız şeyler olduğunu sadece hayal edebiliyorum. "Bunun nedeni, en karanlık fantezilerimizin çoğunun politik olarak yanlış veya düpedüz sınırları aşan *olmasıdır*, ancak bunları güvenli bir ortamda, diğer rıza gösteren yetişkinlerle ve net sınırlar içinde gerçekleştirdiğimizde, olağanüstü güçlü olabilirler."

Elbette haklı ve ben de tabu sayılabilecek her konuda kendi iyi çocuk, aşırı Katolik frenlerimi uyguladığım için kesinlikle suçluyum. Aslında rahipliği bırakmadan önce, uzun zamandır biliyorum ki, utanç, suçluluk ve hatta korkuyla dolu olan aynı sapkınlıklar, beni tahrik eden sınırları aşan cazibeleridir.

En büyük, en korkutucu adımı çoktan attım. Ahlaksız zihni ve güzel vücudu, bu karanlık zevk dünyasına en dönüştürücü geçit görevi görebilecek bir kadını işe aldım... tabii onu oraya götürmeme izin verirse. Bir sonraki adımım, Gen'in ima ettiği iç çatışmayla başa çıkmanın bir yolunu bulmak, bazı eylemlerin yasak doğasını kabul ederken, Athena'nın coşkulu (ve umarım gürültülü) rızasıyla, bunlara katılmanın aslında hiçbir zararı olmadığını kabul etmek.

"Alchemy üyelerimiz arasında çok parlak, güçlü ve etkileyici kadınlar olduğunu garanti ederim," diye devam ediyor Gen, "ve bu kadınların, yatak odası dışında güçlerini çok ustaca korurken, cinsel bağlamda tam bir teslimiyetin getirebileceği zevki çok iyi anladıklarını size söz veriyorum. Bu önemli bir ayırım ve bu oyunu oynarken üzerinde düşünmenizi tavsiye ederim."

Gözlerimi güzel asistanıma çeviriyorum. Onun zekasına, ateşine ve iştahına da aynı derecede hayranım. Bir not alıyorum.

Hayatta güçlü / yatak odasında itaatkar

Elbette bu mantıklı. Athena, A tipi kişiliklerin en A tipi olanıdır. Elbette, hakimiyet altında olmaktan zevk alması mantıklıdır. Hala kafamda tam olarak çözemediğim şey, onun için bunu yapabilecek erkek olma ihtiyacımın hasta mı yoksa sağlıklı mı olduğu.

Belki hastalıktır, belki de bunun önemi yoktur. Belki de önemli olan tek şey, Athena'nın kendi arzularını savunduğunda onu dinlemek ve harekete geçmek için ona yeterince saygı duymaktır, bizim düzenlememizden ne tür bir sapkın heyecan duyduğumun önemi yoktur.

Gen tekrar konuşuyor. "Sana iki tavsiyem var. İlk olarak, partnerlerin veya misafirlerin doldurduğu anketlerde sana verilen bilgilere dikkat et. Bunları görüşmeden sonra sana göndereceğiz. Anketler, büyüü veya sürpriz hissini çok fazla bozmadan, birlikte geçireceğiniz akşamın nasıl olmasını istediklerini sana mümkün olduğunca fazla bilgi vermek amacıyla hazırlanmıştır.

İkincisi, bu etkinliğin ruhuna kendinizi bırakın. Bu, bizim ilk sürükleyici dış mekan deneyimimiz ve ölçeği oldukça iddialı. Asıl önemli olan, günlük kişiliğinizi bir kenara bırakıp *eğlenmek*. Haberler: Her gün, ortaçağdaki kötü bir hükümdar rolünü oynama fantezisini gerçekleştiremezsiniz. O yüzden, keyifle yapın! Siz ve rol arkadaşlarınız ne kadar kendinizi bırakıp bu işe kendinizi verirsiniz, o kadar unutulmaz bir deneyim olacak. En azından öyle umuyoruz. Bu grup, kişisel rol oyunlarınızda açıkça baskın taraf olacak olsa da, her iki taraf için de bir kırılma noktası var. Günümüzde çok azımız rol yapıyoruz. Hepimiz çok ciddi, meşgul ve önemliyiz, şövalye, prenses, kötü kral ya da aklımıza gelen başka bir şey gibi davranamayız.

başka bir şey gibi davranmak için çok ciddi, meşgul ve önemliyiz.

Yani, siz ve partneriniz veya partnerleriniz bu kadar yoğun bir sahnede rol yaparken karşılıklı güvene ihtiyaç vardır. Bunun doğası gereği, bu bir kırılma noktası eylemidir. Ancak birlikte bu adımı atarsanız, umarız ki bu size büyük bir zevk verir. Bu yüzden lütfen bunu, Oscar ödülü buna bağlıymış gibi rolünüzü oynamanız için bir hatırlatma olarak kabul edin ve Tanrı aşkına, eğlenin. Bununla birlikte, size, yırtıcı bir feodal beyin nasıl davranabileceğine dair gerçekten mükemmel ve endişe verici derecede iyi düşünülmüş önerileri olan Cal'a sözü bırakıyorum.

Temalı etkinliklerden tam anlamıyla seks partilerine kadar, sınırları zorlayan partilere bolca katıldım.

Çalıştığım erkeklerin türünü düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Ama hiç, gerçekten hiç, bunun kadar sürükleyici bir şeye katılmamıştım. Prima Nocta etkinliğinin boyutu olağanüstü. Kendimi *Game of Thrones*'da figüran gibi hissediyorum.

Anketimi doldurdum ve Alchemy'nin iki kurucusu, Anton'un eşi Genevieve ve onun meslektaşı Callum'un ev sahipliğinde bu geceki "bakireler" için düzenlenen Zoom görüşmesine katıldım.

Ajansımın sahibi olan ve benimle yatmak için çok para ödeyen adamın karısının, beni bekleyen zevkleri anlatması ilginçti. Anton'un ofisinde, kötü şöhretli bir akşam, Genevieve'in kendisine dokunmasına izin vermediği için iki meslektaşımızın onu sikmesine izin verdi ve kendisi de ofisinin zemininde Genevieve'in iki erkek tarafından sikilmesini izlerken benimle tatmin oldu. En iyi kısımları gözlerim bağlı olduğu için kaçırmış olabilirim, ama o gece gerçekten çok heyecanlıydı.

Anton Wolff'u *böyle* uzak tutacak kadar kendini kontrol edebilen her kadın, bence ciddi bir övgüyü hak ediyor. Anton'un büyük cazibesine sonunda boyun eğdikten sonra, Anton'un uygunsuz bir aceleyle evlenme teklif etmesi şaşırtıcı değil. Onu bugün izlerken, onun benim tarzım bir kadın olduğunu hatırlıyorum. Başka bir hayatta, arkadaş olurdum, bundan eminim. Seraphim çevrem dışında bu kadar havalı birini nadiren görürüm ve Alchemy gibi bir grubun solisti olduğu kadar, Anton Wolff gibi bir erkeği kendine aşık ettiği için de ona hayranım.

Her neyse, o ve müstehcen derecede çekici meslektaşı Callum, Zoom'da biz "bakirelere" bu gece bizi nelerin beklediğini, sadece bilmemiz gerekenler kadarını anlatarak kusursuz bir iş çıkardılar. Bize, herhangi bir endişeyi veya

belirsizliklerimizi gidermek için yeterli bilgiyi vermek, ancak bu gece bizi bekleyen sürprizleri bozmamak için yeterli bilgiyi saklamak niyetinde olduklarını açıkladılar.

Şunu söylemeliyim ki, benim hiçbir endişem veya belirsizliğim yoktu ve genellikle sürprizlerden nefret etsem de, seksi sürprizler benim için kesinlikle sorun değil. Ne kadar çok olursa o kadar iyi.

Gelsinler bakalım.

Yine de, bu atmosferik ortamı etrafıma bakarken beklediğimden daha fazla endişe duyuyorum. Bu *çok fazla*. Dün işimizi bitirip, önümdeki olaylar yüzünden bir okul kızı gibi heyecanla oradan ayrıldığımdan beri Gabe'i görmedim. Buraya ayrı ayrı geldik ve Batı Londra'dan buraya gelen doksan dakikalık araba yolculuğu, gözlerimi kapatıp bu geceki kaderimi düşünmek için bana bolca zaman verdi.

Deneyim, kale kapılarına ulaşır ulaşmaz, *Overlords* ve *Virgins* olarak işaretlenmiş rotaları bulduğumuzda başladı. Tanrı bilir şoför bunu nasıl yorumladı, ama beni muhafızların bulunduğu bir açıklığa bıraktı ve ben, sıcak Mercedes'in ve yirmi birinci yüzyıl yaşamının, hem konforunun hem de güvenliğinin kaybindan titriyorum.

Rahat kıyafetler giymemiz söylendiği için spor kıyafetler ve monttan çok yorgana benzeyen kocaman Moncler ceketimle geldim. Zincir zırh ve deri zırh giymiş muhafızlar bana düşmanca bakarken kendimi kucakladım. Birkaç tanesi, hareketsiz duran İrlanda kurt köpeklerinin deri tasmalarını tutuyordu. Köpekler, yakınlarda yanan mangal olmasına rağmen titriyorlardı. Zavallı hayvanlar.

"Kim olduğunu söyle," diye bağıyor muhafızlardan biri. Aceleyle, bu hafta ofise teslim edilen, üzerine adımın güzelce yazıldığı parşömeni uzatıyorum.

"Athena Davenport."

Başını çadırların yönüne doğru salladı. "Hamama."

Çadırlar, bulunduğumuz yerden yaklaşık yüz metre uzaklıkta. Sazlarla döşeli ve demir braketlere monte edilmiş yanan meşalelerle aydınlatılmış bir patikadan aşağı doğru ilerliyorum. Aslında, ana yolun geniş kısmı bu şekilde aydınlatılmış ve etkisi kesinlikle dramatik. Uzakta, kale anachronistically kırmızı ışıklarla aydınlatılmış, ancak bu etkinin büyüleyici bir şekilde muhteşem olması nedeniyle, diğer eğlence severlerin bunu umursayacağını sanmıyorum.

Bütün bu atmosferin etkisinden kurtulamıyorum. Hava açık ve soğuk, uzaktaki davulların hüzünlü ritmi havada yankılanıyor. Gökyüzü

, batı tarafında ise masmavi, ancak kampüsün dört bir yanına dağılmış sayısız mangalın dumanlı bir sis oluşturduğu görülüyor. Kokular bile yabancı geliyor: baharatlarla pişirilmiş et ve at pisliğinin toprak kokusu. Kendimi gerçekten de tam anlamıyla halk köylerinden birindeymiş gibi hissediyorum.

Hamam olarak işaretlenmiş çadırların dışında, bej-kahverengi şapkalar ve hizmetçi kıyafetleri giymiş bir grup kadın mangalın etrafında toplanmış. Hepsi de aynı şekilde tıknaz ve yanakları kırmızı. Bu etkinliğin detaylarına gösterilen özen karşısında bir kez daha hayranlık duyuyorum. Yaklaştıkça, en yakın çadırın yanına dayalı büyük bir tahta levha görüyorum. Üzerinde benimki de dahil olmak üzere bir isim listesi var ve onu işaret ediyorum.

"Merhaba, ben Bayan Athena Davenport," diyorum, tahtadaki isminin formatını taklit ederek. Zoom'da, önce yıkanıp, mütevazı bir gelin gibi kıyafetler verileceği konusunda bilgilendirilmiştik, ama köyümdeki "kocam"la sahte bir düğün törenine katlanmak zorunda kalmayacağımdan başka bir şey bilmiyorum. Kendime güven eksikliği benim için asla sorun olmamıştır, ama şu anda biraz tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim. Emin olduğum tek şey, her ayrıntının beni tam da bu şekilde hissettirmek, o savunmasızlık ve beklenti duygusunu körüklemek için tasarlanmış olduğu ve bunun gerçekten çok zekice olduğu.

Hizmetçilerden biri başını çadırın girişine doğru salladı, ama bu hareket gardiyanın hareketinden çok daha neşeli bir hareketti.

"İçeri gir, canım. Seni yıkayalım."

Çadırın içi olması gerekenden çok daha sıcak ve beklediğimden çok daha görkemli. Alchemy ekibinin, bakım gerektiren üyelerinin ihtiyaçlarını yeterli tarihsel doğrulukla birleştirmenin bir yolunu bulduğunu sanıyorum. Kanvas duvarlar ve ahşap zeminler İran halıları ile kaplı ve bağımsız bir bakır küvetin önünde, umarım sahte olan bir ayı başı halısı var.

Küvetin içi, görmekten çok heyecanlandığım, buharın yoğun bir şekilde yükseldiği kadar sıcak suyla dolu ve yüzeyinde gül yaprakları ve diğer otların kokusu var.

"Ne bekliyorsun, tatlım?" diye soruyor kadın, elini sallayarak. "Gir içeri! Bu suyu ısıtmak için ne kadar odun yakmamız gerektiği biliyor musun?"

Bir saniye hareketsiz kalıyorum, onun önünde soyunmamı istediğini fark edince alışılmadık bir şekilde donup kalıyorum. Mahremiyetin modern bir kavram olduğunu ve benim utangaç bir bakire olmadığımı biliyorum, ama yine de.

Bu, organizatörlerin, açığa çıkma ve savunmasızlık hissini artırmak için yaptıkları bir başka sinsi hamle gibi geliyor. Prima Nocta ile ilgili herhangi bir efsanede, ne kadar kurgusal olursa olsun, benim durumumdaki herhangi bir kadın her an o korkunç güçsüzlüğü hissedirdi.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yakındaki tahta bir sandalyeye koyuyor. "Damatın gelmeden acele etsen iyi olur. Lord, başka bir erkeğin mallarına göz atmasından hiç hoşlanmaz, kendi kocan bile olsa."

Bu beni harekete geçirir. Rastgele erkeklere çıplaklığımı armağan etme alışkanlığım yoktur. Spor ayakkabılarımı çıkarır, sonra giysilerimi tek tek çıkarırım. Ben sütyenimi çıkarıp külotumu indirirken o utanmadan beni izler.

"Ne kadar güzel kalçaların var," diyor neşeyle. "Hayatın boyunca birçok sağlıklı çocuk sahibi olursun umarım. Lordun bu gece seni doyasıya tatmin edecek, eminim."

Sözlerinin anlamı kafama dank ediyor. Tabii ya. Tarihçiler, Prima Nocta'nın ardındaki fikrin, feodal lordlara tohumlarını yayma şansı vermek olduğunu düşünüyor. Yeni kocaları onlara ulaşmadan gelinleri hamile bırakabilirlerse, diğer veya daha zayıf kabilelerin ilerlemesini engelleyebilirlerdi.

Bu düşünce hem ürpertici hem de inanılmaz derecede tahrik edici. Bir saat içinde, "Lord Sullivan" yeni malını tadacak ve vücudumun her santimetrekaresi üzerinde feodal haklarını kullanacak. Tanrım, onun tüm feodal ihtişamını görmek için sabırsızlanıyorum.

Saçlarımı kenara çekerek, sıcak, kokulu suya dalarken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Ben, cinselliğinin gücüne o kadar güvenen, bu gücü kullanarak tüm kariyerini inşa eden, günümüzün güçlü kadınlarından biri değilim. Ben korkmuş genç bir kadını, erkeklerin kadınlara mirasçı yaratmak ve bedensel arzularını tatmin etmek için yaptıkları şeylerden habersiz bir bakireyim. Bu akşamdan son damlasına kadar zevk almak için, kendimi tamamen bu duruma bırakmam gerekiyor.

"O nasıl biri? Lord?" diye soruyorum. Bu, bilgi paketimizde önerilen sorulardan biriydi. Görünüşe göre, bekaretimizden ayrılacağımız yolda tanışacağımız aktörler, bizim ve gecenin "Lordları" hakkında bilgilendirilmişler.

Arkamdan yaklaşip saçımı kaldırarak bir bezle bağladı ve ıslanmaması için küvetin kenarına astı. Bu

Bu jestine minnettarım. Allık ve maskara dışında neredeyse hiç makyaj yapmamış olabilirim, ama bu öğleden sonra saçımı özenle kurutup maşayla şekillendirdim. Bu gece buradaki en bakımlı bakire ben olacağım, modern Brezilya stilinde epilasyonumla birlikte.

"Onun çok yakışıklı bir adam olduğunu duymuşsundur," diyor bana, saçlarımı okşarken, ben de kendimi suya daha da batırıyorum, sadece başım ve omuzlarım su üstünde kalacak şekilde. Gül yaprakları ve lavanta sapsarı etrafımda yüzüyor.

Soluk renkli bir maddeyle dolu küçük bir kaseyi eline aldı. "Cildi temizlemek ve pürüzsüzleştirmek için badem ezmesi. Hadi, biraz al. Dedikleri gibi çok yakışıklı, kuzgun tüyünden daha siyah saçları ve yaz gökyüzü kadar mavi gözleri var."

Hamuru kollarımın üzerine sürmeye başlıyorum. Hafif bir peeling ve harika bir badem yağı kokusu var.

Hizmetçi sesini alçaltıp kulağıma fısıldıyor. "Ama aynı zamanda onun soğuk bir adam olduğunu, güce aç olduğunu ve altın kadar kadınlara da açgözlü olduğunu söylüyorlar. Yine de, *droit de seigneur hakkını* nadiren kullanıyor. Kalede yaşayanlar, onun sadece en güzel kızları istediğini ve onları elde ettiğinde iştahının çok büyük olduğunu söylüyorlar.

Tanrı biliyor ki, sen gördüğüm en nadir güzelliklerden birisin. Bu gece senin için dua edeceğim canım, çünkü şafak sökmeden seni doyurmayabilir. Lordun seni hoş bulması için bacaklarının arasını iyice yıka."

Hizmetçi kızın bana giydirdiği basit beyaz keten ve kroşe dantelli giysi, gelinlikten çok gecelik gibiydi. Altında çıplaktım ve her hareketimde kumaş meme uçlarımı sıyrıyordu. Pelerin suni kürkten ve kapüşonluydu ama bu soğuk geceye karşı yetersizdi. Bana verdikleri tuhaf küçük terliklerin ince derisi, garaj yolundaki çakılların soğukluğunu ve keskinliğini hissettiriyordu.

Göğüslerim donuyor ama kendimi canlı hissediyorum. Damarlarımdan, neredeyse tahrik kadar yoğun bir canlılık akıyor. O banyo mükemmel bir geçit oldu, beni yüzyıllar öncesine, Moncler ve Mercedes dünyamdan, açgözlü bedeni, ateşli kanı ve çarpan kalbi olan bir kadın olmanın ne demek olduğunu öğrenmenin eşiğinde, masum bir kız olarak (mucizevi bir şekilde bozulmamış kızlık zarıyla birlikte) bu enkarnasyonuma geri götürdü.

Yolun yukarısına doğru ilerleyen at arabasını bekleyen Athena'nın, onu alt etmeye niyetli adam üzerinde fiziksel özelliklerinin yaratacağı etki dışında, hiçbir etkisi ve çok az gücü var.

Cildim temiz, badem yağıyla yumuşatılmış. Hizmetçinin baştan çıkarıcı sözleri, bana öne eğilmemi söylediğinde sırtıma döktüğü su kadar güçlü bir etki yarattı. Bu geceki muhtemel kaderimi hayıflayarak, içimdeki yaşam gücünü ateşledi, her enkarnasyonda benim özüm olan o gücü.

Bu gece bakire olabilirim, ama ben de bir kadını ve kendimi içinde bulduğum bu çaresiz durum, karnımın derinliklerinde, arzuyu andıran bir şekilde kıpır kıpır ediyor.

Mağaramın dışına geri döndüm, karanlık ve ürkütücü.

Gölgeleri beni yutacak mı, yoksa kristal duvarları beni aydınlatacak mı? Araba duruyor.

Yolcuyu izlerken pelerini kendime sarıyorum. Kollarınızı kullanmak istiyorsanız, bunlar gerçekten en kullanışsız giysiler.

kollarınızı kullanmak istiyorsanız, bunlar gerçekten en kullanışsız giysilerdir.

Benim yaşlarımda bir adam - muhtemelen yeni kocam - araba durduğunda ayağa kalkar ve arabadan iner. Kumral saçları, sağlıklı yüzü ve muhtemelen patatesleri çapalayan ve saman balyalarını taşıyan nazik bir köy delikanlısının düzgün vücudu ile yakışıklıdır. Yirmi birinci yüzyıl Athena onu kahvaltıda yerdı, ama ben kendimi ona sevgiyle bakmaya zorluyorum.

"Aşkım," diyor, elini uzatarak. Yüzünde bana karşı tepkisini açıkça görebiliyorum ve bunun, iyi görünse de oyunculuk yeteneğinin bir sonucu olduğunu sanmıyorum.

Elini tutuyorum ve o da beni arabaya bindiriyor. Araba mütevazı ve açık, tahta koltukların üzerine saman serpilmiş; ama oturduğumda sert tahta kemiklerime batarken, saman rahatsızlığımı hiç de hafifletmiyor. Yanıma atlayıp dizginleri eline alıyor. At arabası koşmaya başlıyor ve ben içgüdüsel olarak koltuğa tutunuyorum, çünkü bu şeyin süspansiyonu yok.

Kale, bu geniş ve düz yolun sadece iki veya üç yüz metre ilerisinde yer alıyor. Yolun her iki tarafı yüzlerce uzun meşaleyle aydınlatılmış, alevleri ve dumanları rüzgarda dalgalanıyor ve kokuları ciğerlerimi dolduruyor. Kalenin aydınlatma şekli sayesinde, girişini süsleyen renkli armalarlı bayrakları görebiliyorum. Tüm bu manzara, muhteşem bir şekilde aşırı dramatik ve ciddiyetle dolu.

Kale gittikçe yaklaşıyor. Yakından bakınca daha da heybetli görünüyor. Daha da ürkütücü.

"Seni bağışlayacağını ummuştum," diyor damadım, bana bakarak. Elleri dizginlerde hafif. "Ama görünüşe göre o, kan peşinde koşan şehvetli bir köpek. Seni korumak için elimden bir şey gelmez, ama söz veriyorum, benden çok daha güçlü bir adam senin namusunu çalmasına rağmen seni yine de seveceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, zırhlı bir muhafız başka bir kurt köpeği ile birlikte arabamızın önünde durup ellerini kaldırırken.

"Durun! Daha fazla ilerlemeyin!"

Kocam arabayı durdurur ve iki muhafız daha hemen benim tarafıma yaklaşır, yüzleri zincir zırhlarının altında gölgede kalır. Arkalarında, yavaşça birlikte davul çalan bir grup davulcu durur. Enstrümanları boyunlarına asılıdır. Sesler kale duvarlarından yankılanırken, davullarının hayvan derisinden yapılmış yüzeyine vuran çubuklarının etkisi, atmosferik olduğu kadar uğursuzdur da.

"Kim olduğunuzu söyleyin!" diye bağırdı muhafızlardan biri.

"Bayan Athena Davenport," diyorum, sesim net.

Bunun üzerine, muhafız başını salladı. "Lord Sullivan sizi bekliyor. Haydi, acele edin."
Damadımın şok olmuş yüzüne son bir kez bakarak, arabadan dikkatlice iniyorum.

"Yolun açık olsun," diye mırıldanır ve ben de başımı sallarım, ancak pelerininin büyük kapüşonunun altından benim onayımı göremeyeceğini tahmin ediyorum.

Arkamda, dört muhafız beni çevrelerken, arabasının tekerlekleri taşların üzerinde gıcırıyor. Zırhları içinde devasa görünüyorlar, her biri gümüş bir kalkan ve mızrak taşıyor. Onların arasında, ben küçücük ve savunmasızım, dört gümüş kurtun ortasında Kırmızı Başlıklı Kız gibiyim.

Beni bir titreme kaplıyor, ama bu gecenin acı soğğundan değil. Bu, içgüdüsel olarak güvende olduğunu bildiğin halde *kendini* güvensiz, çok tehlikede *hissettiğinde* duyduğun o özel heyecandan kaynaklanan bir titreme.

Bu heyecan, sadece güzelce düzenlenmiş bir sahnenin sunabileceği bir heyecan. Çünkü bir sahne, yetişkinler için en mistik masaldan başka ne olabilir ki, hem acı verici derecede yaratıcı hem de hayal edilemeyecek kadar tatlı duyuşal detaylarla hayata geçirilmiş?

"Bu taraftan," diye bağırır muhafızlardan biri ve hep birlikte beni kale girişine doğru yürürler.

Devasa kapı çerçevesi, muhafızları bile gölgede bırakıyor. Taş döşeli koridor, duvar halıları ile süslü ve demir apliklerdeki yüzlerce mumla aydınlatılmış, mumların balmumu sarkmış ve çok hoş bir şekilde damlıyor. Hava, balmumu ve baş döndürücü, seksi bir koku ile ağırlaşmış, eğer orta çağın ortasında olmasaydım, bu kokunun Diptyque'in *Baies* mumları olduğuna yemin ederdim.

Her iki tarafta ağır oyma meşe kapılar sıkıca kapalı ve önümüzde geniş bir meşe merdiven var, üzerinde renkli renkli dalgalanan daha fazla armalar var. Muhafızlar beni merdivene götürüyor ve ben pelerinimi ve eteğimi toplayıp dikkatlice yukarı çıkıyorum. Basamaklar sığ ama burası loş ve başlığım görüşümü kısıtlıyor. Aslında beni büyük bir zevk bekliyor olmasına rağmen, idama götürölüyormuşum gibi tuhaf bir hisse kaplıyorum.

Yükseldikçe, bir kadının inlemelerinin en hafif sesleri mum dumanının fısıltısı gibi havada yayılıyor ve karnımın derinliklerinde hissettiğim o ısrarcı çekim daha da yoğunlaşıyor. *Birkaç dakika sonra o ben olacağım.* Bu şehvetli bir ses, kapalı kapılar ardında bilinmeyen lezzetlerin vaadi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, muhafızlar koridorda ilerliyorlar ve sarayın önündeki bir kapıda duruyorlar.

ön duvardaki dar pencerelerden, araba yolunu aydınlatan bulanık meşale ışığını görebiliyorum. Kapıdaki oymalara bakıyorum, kalbim sanki bir katı zorlukla çıkmak yerine on beş kat çıkmışım gibi çarpıyor.

Muhafızlardan biri yumruğuyla kapıya üç kez vurur ve tahta levhadan boğuk bir cevap gelir.

"Girin."

Bu Gabe'in sesi, ama aynı zamanda değil. Bu ses daha otoriter. Daha sabırsız.

İki gardiyan önüme geçer ve kapıyı açarak içeri girer. Diğer ikisi arkamda durur. Biri sırtıma dokunur ve donakaldığımı fark ederim. Hafifçe sendelerim. Nedense kulaklarımda kalp atışlarım çınlamaktadır.

Bu Gabe.

Bu bir rol oyunu.

Yine de bu anda kendimi kurbanlık kuzu gibi hissetmekten alıkoyamıyorum.

Kapı arkamda sonuncu bir gürültüyle kapanırken, odaya yavaşça ilerliyorum. Oda çok büyük, tavanı yüksek. Duvarlarda zengin duvar halıları asılı, mücevher rengi tonları çoktan solmuş. Deri terliklerimin altında bir tabaka sazlık var. İlk izlenimim, titreyen mum ışığı ve uzun gölgeler, geçici bir ciddiyet.

Sonra onu

görüyorum.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Tıpkı sesinde olduğu gibi, bu Gabe ve yine de Gabe değil, çünkü odanın ortasında önümde duran, büyük bir meşe ağacı kadar güçlü ve sağlam adam, benim Gabriel'imın asla sahip olmadığı bir tür hakka sahip. Soğuk, kral gibi ve heybetli... ve çok, çok yakışıklı.

Bir an için, sadece ikimiz varız, bu fantastik kılıklarla birbirimizi süzüyoruz ve bu çok tuhaf, çok tuhaf bir şey.

Sanki ikimiz de zamanda geriye, birbirimizi yeniden bulduğumuz Karanlık Çağ'a fırlamışız gibi.

Sanki yollarımız her yüzyılda kesişmek üzereymiş gibi, bu ne kadar imkansız olsa da.

Ta ki onun sesi, kalın sessizliği, bir tırpanın yabani çiçeklerle dolu bir çayırdaki keser gibi soğuk ve sert bir şekilde kesene kadar.

"Onu yaklaştır. Bir bakayım."

Bu lordun yatak odası, ilk izlenimlerimin de işaret ettiği gibi oldukça zengin bir şekilde döşenmiş. Arkasında, meşe ağacından oyulmuş, heybetli bir dört direkli yatak duruyor. Ağır perdeleri koyu kırmızı renkte ve muhafızların bunları kapatıp, sadece ikimizin kalacağı, onun beni tamamen tüketebileceği rahim gibi bir alanda kalacağımızı düşününce, vücudumdan bir heyecan dalgası geçiyor.

Önümdeki muhafızlar, onun önüne gelene kadar ilerliyorlar. Durup yana çekiliyorlar, böylece lordlarına, yatağının başına getirdikleri bu bakireyi net bir şekilde görebilsinler. Tekrar birbirimize bakıyoruz ve ben onu inceliyorum.

Saçları gördüğümünden daha dağınık, sakalı daha az düzgün kesilmiş. Bordo renkli kadifeden yapılmış, geniş bir deri kemerle tamamlanmış güzel bir ceket giyiyor. Pantolonu yün gibi görünüyor; uzun çizmeleri siyah deriden. Parmaklarında birkaç kalın yüzük görüyorum.

Eminim yeni oyuncağını keşfederken bu yüzükler klitorisime sürtünecek.

"Bakayım dedim. Başlığını çıkar." Sesi sert, tavırları sıkılmış ve sinirli arasında gidip geliyor.

"Evet, efendim." Başlığımı tutup yavaşça başımdan çıkardım. Sözlerimden mi, yoksa yüzümü tam olarak görmesinden mi emin değilim, ama o zorlukla yutkundu, gözleri üzerimde dolaştıktan sonra arkamdaki muhafızlardan birine doğru çevirdi.

"Pelerini çıkarın."

İkisi de öne çıkıp, boş ellerinizle pelerinin boynuz ve deri fermuarını açmaya çalışırken etrafımı sarıyorlar. Yakınlıkları beni zevkle titretir. Anketimde kabul ettiğim şeylerin farkındayım, ama Gabe'in bu gece benim için ne planladığını hiç bilmiyorum.

Yine de, pelerini üzerimden çıkarıp beni muslin kumaştan yapılmış bir elbiseye benzeyen bir şeyin içinde bıraktıklarında, bu durumun tüm anlamı beni vurur.

Beş erkekle bir odada yalnızım, önümdeki efendi silahlı muhafızlarından bile daha korkutucu.

Uyarılma ve donma noktasına yaklaşan bir şey yüzünden, tüm nezaketin ötesinde sertleşen meme uçlarımın ince kumaştan dışarı çıktığının fazlasıyla farkındayım. Artan ıslaklığımın, birbirine bastırılan uyluklarımın titremesinin farkındayım. Lordun, damadından kopardığı gelinin çok fazla yerini görebildiğinin farkındayım, hepsi de onun masumiyetini yok etmek ve onu tohumlarıyla doldurmak için. Gelinin ne kadar çekici olduğunu, yağmalanmaya ne kadar hazır olduğunu çok net görebiliyor.

Bir adım öne çıkıyor ve beni küstahça süzdürüyor. Sanki bu iş için doğmuş, tüm hayatı boyunca her şeyi ve herkesi kendi malı olarak görerek büyümüş gibi. Bakışları yüzümü, göğüslerimi tarıyor. Aşağıya doğru kayıyor, kumaşın kalçalarımı nasıl sıyırdığını inceliyor ve hizmetçinin haklı olup olmadığını, benim onun tohumuna layık olup olmadığını değerlendirdiğini merak ediyorum.

"Ayakkabılarını çıkar," diye emrediyor ve ben de onları çıkarıyorum. *Ayakkabı* denilebilecek kadar bile değil, ama çıplak ayakla kendimi daha da açıkta hissediyorum. Ayaklarıma bakıyor, sonra gözlerini vücudumdan ayırıp önümdeki muhafızlardan birine sertçe bakıyor.

"Elbiselerini çıkarın. Görmek istiyorum."

Kendime engel olamadan donup kalıyorum. Pencerelerden davulcuların düşük ve ısrarcı ritmini hâlâ duyabiliyorum. Gergin sinir sistemime bu ses, tehlike ritmi gibi geliyor. Fedakarlık ritmi gibi. Kanın döküldüğü ve hayatların paramparça olduğu ritim gibi geliyor.

İşte bu. Bu yüzden buradayım ve bu milenyumun Athena'sı sevinirken, bin yıllık atası küçülüyor. Buna çok ihtiyacım var. Onların elbisemi parçalamasına ihtiyacım var, böylece o beni yiyip bitirebilir, beni acımasızca tüketebilir ve ben bir daha asla eskisi gibi olamam.

Yanımda, iki gardiyan elbisenin yakasındaki yırtmaçtan tutup sertçe çekerler ve kumaş, uğursuz bir çığlık atarak yırtılır. İstem dışı bir şekilde nefesimi tutarım. Perdeler, bedenimin sergilendiği gösteri için açılır ve elbisenin kalan kısmını omuzlarımdan kaydırıp arkama yere düşürürlerken beni tamamen çıplak bir şekilde sergilerler.

Aşırı bilinçliyim, duyularım alev alev yanıyor. Sıcak hava tenimi öperken, onun bakışları da onu yakıyor. O beni süzerken, ben tamamen hareketsiz duruyorum, kollarım yanımda. Elini uzatıp sakalını kaşıyor ve bana kendini tutmakta zorlanıyor gibi geliyor.

Bu bakireyi dizlerinin üzerine çöktürdüğünü düşünüyor olabilir, ama bu gece birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürmezsem ne olayım.

Konuştuğunda sesi bir havlama gibidir. "Bizi yalnız bırak."

Bu, Tanrı'nın lütfuna sığınmak için mükemmel bir an, çünkü önümde çıplak duran, emirlerimi bekleyen bu güzel kadının görüntüsü, o kadar yasak, o kadar sarhoş edici düşünceler uyandırıyor ki, beni alt üst edebilir.

Muhafızlar gürültüyle dışarı çıkıyorlar. Arkalarından kapının kapanma sesi ile yalnız kalıyoruz ve bana hava yoğunlaşmış gibi geliyor.

Bu kadını başka bir hayatta tanışmıştım. Birçok kılığa giriyor. Fahişe gibi davranan bir melek—ya da belki tam tersi ama bu gece, o bir bakire.

Hangi kılığa girerse girsin, o benim gördüğüm en güzel insan. Tanrı onu kendi suretinde yarattığında, ona geniş aralıklı ela gözler ve kremi bir cilt verdi. Ona bir bakireye yakışmayacak bir ağız, ipek gibi saçlar ve dolgun, yuvarlak, bereketli göğüsler ve en güzel pembe meme uçları verdi.

Bu özelliklerin bir araya gelmesi, bir erkeği tek başına cehenneme göndermek için yeterli olabilir, ama beni bitirebilecek olan, onun bu özel enkarnasyonda karşımda durmasının önemi.

Bu gece, haklarını ikinci bir deri gibi giyen bir adamım. Unvanım, karım ve topraklarımla yetinmeyip, doğuştan gelen hakkımı kullanarak krallığımdaki herhangi bir kadını istediğim gibi alabilir, onu sikip hamile bırakabilir ve asil soyumu devam ettirebilirim.

Çünkü Essex'teki her erkek, at ve ev gibi, hepsi bana ait. Bana.

Onunla ilk olarak ne yapacağımı bilemiyorum.

Ona.

Şu anda o benim için yabancı bir ülke gibi, ama birlikte geçireceğimiz gecenin sonunda, onun tatlı bakire topraklarının tepelerini ve vadilerini tanıyacağım. Onun çılgınlığının müziğine, kadife gibi

Onu o kadar iyice bozacağım ki, onu sonsuza kadar mahvedeceğim. Bana, onu işe yaramaz, isimsiz kocasına geri göndermemem için yalvaracak.

O bir kadın olacak, o ise hala cahil bir çocuk olacak.

Bir adım ileri, bizi bir ayak uzaklaştırır. Zengin kestane rengi saçlarının omuzlarına yumuşakça düşüşü, başımı eğip onu koklamak istememe neden oluyor, aynı zamanda onu yumruğumun etrafına güzel bir dizgin olarak kullanmak istememe neden oluyor.

"Adın ne?" "Athena, efendim."

"Tanrısız bir isim. Tanrısız mısın, Athena?" "Hayır, efendim."

"Hiç bir erkeğin sana tanrısız şeyler yapmasına izin verdin mi? Yeni kocanın sana dokunmasına izin verdin mi?"

Kız şiddetle başını salladı. "Hayır, efendim. Kimse bana dokunmadı."

."

"Güzel." Bu çok, çok güzel. Görüldüğü kadar tertemiz, vücudu bakire bir tuval, cildi parmak izlerim ve dişlerim için taze karla kaplı bir battaniye gibi.

"Bu gece benimsin. Benim malımsın. Anladın mı?"

"E-evet." Gözleri şaşırtıcı, göz bebekleri kocaman. Titriyor, vücudu darbeye hazırlanıyor. Zengin cüppem ve uzun çizmemle onun önünde duruyorum ve onun şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel manzara olduğunu düşünerek keyifleniyorum.

Artık daha fazla bekleyemem.

"Bu, sana bunu yapabileceğim ve senin de bana izin vereceğin anlamına geliyor." Elimi uzatıp meme uçlarını hafifçe, kısa bir süreliğine çimdikliyorum. Bu bir tehdit, bir vaat ve bir alaydır ve sanki bir kilidin anahtarını çevirmişim gibi göz kapaklarının kapanıp dudaklarının açılmasını hayranlıkla izliyorum. Hafif, titrek bir inilti çıkarır ve ben bunu gerçekten çok sevdiğime karar veririm.

"Bu gece hissedeceğin tüm zevk benim için. Anladın mı?"

Kafasını sallar, gözlerini açar ve bana bakar. Göz bebekleri neredeyse tamamen büyümüştür.

Meme uçlarını tekrar çimdikliyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. İnanılmaz derecede sertler, soğuktan mı yoksa beklentiden mi, emin değilim. "Benim."

"Ah, senin."

Bir an durup göğüslerini yoğururum, ağırlığını hissedirim, meme uçlarıyla oynarım. Yanaklarında bir heyecan dalgası yükselirken, biraz sallanır, hızlı nefes alır.

"Ağzını aç."

Hemen açıyor, bana beyaz dişleri ve pembe, parlak dilini gösteren güzel bir manzara sunuyor. Benim sikimde çok iyi iş görecektir bir dil. Bir göğsünü bırakıp, yüzünü bana doğru çevirebilmek için bir avuç ipeksi saçını tutuyorum. Sonra onu öpebilmek için ağzımı onun ağzına eğiıyorum.

Öpücük sert ve saldırgandır. Bu, sevgimin bir göstergesi olmaktan çok, bu gece onun deliklerini ne kadar derinlemesine keşfetmeyi planladığının bir habercisi. Onu saçlarından tutarken dilimle ağzını sikiyorum. O bana izin verirken kolları yanlarında çırpınıyor, ama ağzıma attığı düşük iniltiyi kaçırmıyorum.

Onu bırakıp elimle göğüslerinin arasına doğru kaydırıyorum, parmak eklemlerim karnındaki inanılmaz yumuşak derinin üzerinde kayarken, genişlemiş göz bebekleri ve zorlu nefes alıp verişini izlemekten zevk alıyorum. "Benim."

O da kabul ederek başını salladı.

"Bacaklarını aç."

O da öyle yapıyor. Ne kadar uslu bir kız, memnun etmek için can atıyor.

Duraklıyorum. Bu en heyecan verici an. Ona dokunmadan önce, en büyüleyici beklenti içinde asılı kalıyorum.

Görünüşe göre, o da öyle.

Elimi aşağıya doğru hareket ettirip parmaklarımı kaygan ıslaklığının içinden geçiriyorum. Benim küçük sözde bakirem tamamen sırlıslam. Bacaklarının arasındaki bu boşluk şaşırtıcı: sıcak ve ıslak; bir erkek için en misafirperver arazi.

"Bu benim," diye hatırlatırım ona. "*Benim* zevkim için." Orayı hafifçe okşuyorum, teninin kayganlığının tadını çıkarırken, dokunuşumdan duyduğu saf zevkle yüzünün buruşmasını da izliyorum. Hâlâ gözlerimiz birbirine kilitli ve güzel, çıplak bir kadını rahatça okşamak ve onun tahrik olmasını izlemekten daha büyük bir zevk olamayacağını düşünüyorum. Ağzı çalışıyor, çenesi geriliyor, bacakları titriyor.

"Bana tutun," diye emrediyorum ve o da dengede kalmak için ceketimin geniş kollarını kavırıyor. "Ben yeni güzel oyuncağımı keşfederken başka yere bakma."

Yine başını sallıyor, sanki inlemelerini bastırmak istercesine dudağını ısırtıyor. Ama iki parmağımı derinlemesine içine soktuğumda, şoktan mı zevkten mi bilmiyorum, çılgılık atıyor. Eti erimiş ve yıkıcı derecede sıkı ve zavallı, ağrıyan sikim o boşluğun derinliklerine girip bir daha hiç çıkmamak istiyor.

Bir iki dakika boyunca onu bu şekilde sikiyorum, parmaklarım acımasızca, onun dolgun dudaklarının mükemmel bir *O şekli* oluşturmamasını izliyorum, zaten çok şişmiş olan o parlak küçük düğmeye dokunmamaya dikkat ediyorum.

Yine de, benim küçük bakirem çok fazla eğleniyor. Bu *benimle* ilgili ve benim efendilik haklarımla ilgili.

Parmaklarımı çekiyorum ve o, yoksunluk içinde gözlerini kırıştırıyor. "Dizlerinin üzerine çök," diyorum, parmaklarımı ağzıma çekmeden önce. Tadı en erotik rüya gibi.

Öyle olacağını biliyordum.

Güzelce dizlerinin üzerine çöküyor.

"Lorduna hizmet etme, bana ne kadar sadık bir hizmetçi olduğunu gösterme zamanı. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı, bana bakarak. "Güzel.

Bekle."

Kemerimin ağır gümüş tokası çözüyorum ve onu atıyorum, sonra ceketimi açıp onu da çıkarıyorum. O dizlerinin üzerinde sabırla bekliyor, bana tövbe eden biri gibi bakıyor, sanki itiraf edecek hiçbir şeyi yokmuş gibi, ve ben bu güç dengesizliğini içime çekiyorum: ben güzel deri çizmemle, o ise dizlerinin üzerinde çıplak, yalvarırcasına, o yumuşak pembe ağzıyla tüm dünyevi dertlerimi alıp götürmeye hazır.

Sadece bu manzarayı görmek bile, pantolonumun kopçalarını açıp, keten iç çamaşırlarımla birlikte aşağıya itmeme neden oluyor, böylece işkence gören kalın ve sıcak penisim dışarı fırlıyor. Tek kelime etmeden, elimi sertçe ensesine kapatıp, penisimi ağzının derinliklerine sokuyorum.

Siktir, bu ıslak, yemyeşil bir cennet. Bir an için direnir, gözleri fal taşı gibi açılır ve kolları çırpınır, sonra avuç içleri uyluklarımla üzerine iner. O beni kabul ederken parmaklarımla saçlarında dolaşmasına izin veririm.

"Hepsini al," diyorum ve o benim uzunluğumun etrafında inliyor. Bu harika bir ses, boğuk, acı dolu ve çaresiz, ve beni çekip onu içime alabilmem için dışarı çıkarmaya zorluyor.

Bu uzun sürmeyecek, ama en azından onun bekaretini mümkün olan en tam şekilde almadan önce, en son eğlencemle daha uzun süre oynayabilmem için yeterince rahatlayacağım.

Merhamet göstermiyorum, o kutsal ağzına girip çıkarken, o da beni almak için elinden geleni yapıyor. Gözyaşları güzel kirpiklerini ıslatıyor ve yanaklarından akıyor. Odanın bir tarafındaki büyük ateş,

saçlarını parlatıyor, o inliyor, nefes nefese kalıyor ve emiyor, ben ise orgazmım o kadar şiddetli bir şekilde ısınır ve yoğunlaşır ki, farkına varmadan kendimi fırtınanın kopmasına hazırlıyorum.

Fırtına koparken boğazımdan ilkel bir haykırış çıkıyor. Saçlarını daha da sıkı tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Bir an için, ruhum kaçarken tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve kendimi bırakırken saf bir coşkuyla havada süzülüyorum. Onun sıcak, istekli ağzına tekrar tekrar giriyorum, bu orgazm vücudumu bir yangın gibi yakıp kül ediyor, her şeyi tüketiyor ve hiçbir şeyi esirgemiyor.

Bu gece onun muhteşem vücudunu ilk kez yağmaladım, ama son olmayacak.

Onu ayağa kaldırdığımda, gözleri donuk, ağzı şişmiş, yanakları ıslak, saçları karışık ve bacakları titriyor.

Bu haliyle daha az mükemmel, ama bir şekilde daha da güzel.

Ona bakıyorum ve başparmağımla ıslak alt dudağını okşuyorum, ağzının bana verdiği olağanüstü zevke hayranlıkla.

"Bu çok, çok iyiydi," diye mırıldandım ve yüzü yumuşadı, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

"Teşekkür ederim, efendim," diye başparmağıma fısıldadı.

"Şimdi seni doğru düzgün tadını çıkarabilirim." Diğer elimle saçlarını düzeltirim. "Yatağa çık ve iyi, cesur bir kız gibi bacaklarını aç."

Yüzü biraz buruşur, sanki cesarete ihtiyacı olacağına dair önerim bir tehdit değil de çok çekici bir vaatmiş gibi, ama başını sallar ve döner, kocaman yatağıma tırmanır ve kendini yatırır. Tamamen uzanmadan önce saçlarını yayar, kollarını yanlara açar, bacaklarını ayırır, dizlerini biraz yukarı çeker.

Tam bir teslimiyet tablosu.

Günümüzün benliği, Athena'nın benden ne kadar daha deneyimli olduğunu çok iyi biliyor. Cinselliğinde ne kadar daha radikal, daha rahat olduğunu. Şüphesiz ki onun deneyiminden ve uzmanlığından (minnettar bir şekilde) faydalandım, ama bu gece bana daha önce istemediğim, ama şimdi arzuladığım bir şey veriyor:

Bana onu "alma" ayrıcalığını, onun bekaretini bozma ayrıcalığını ve bu süreçte, vücudunun yapabileceği olağanüstü şeyleri ona gösteren ilk erkek olma ayrıcalığını sunuyor.

Elbette bunların hiçbirisi gerçek değil. Tıpkı benim ofisimde de bunların hepsinin gerçek olduğuna inanmayacağım gibi. O mükemmel bir profesyonel, inanılmaz bir oyuncu.

Yine de, dışarıda silahlı ve zırhlı muhafızların bulunduğu bu eski kalenin mum ışıklı odasında her şey gerçek gibi *geliyor*. O da benim kadar bu gecenin gerçek olmasını istiyor, hatta benden çok daha fazla. Ve onu ağzım ve penisimle orgazma ulaştırdığımda, onun tartışılmaz zevkine aracılık etme onuru benim için yeterince gerçek olacak.

Aceleyle geri kalan giysilerimi çıkarır ve yatağa atlarım, böylece onun üzerine eğilebilirim, bu zengin damask örtünün üzerinde uzanmış halini seyrederek zevk alırım. Ellerimi dizlerine koyarak bacaklarını daha da ayırırım ve o gül rengi, yağlı ve yasak olan et parçasını seyrederim.

Yakında başka bir erkeğe ait olacak olan ama bu gece benim zevkime ait olan et.

İstedığım gibi yapacağım.

Parmak uçlarımı dizlerinden içe doğru kaydırıyorum ve o titriyor. İç uyluklarının derisi, taze koparılmış bir gül yaprağının yüzeyi kadar inanılmaz derecede yumuşak ve lekesiz.

"Kocan sana bunu yapmaz," diyorum yüksek sesle, işaret parmaklarımla onu dikkatlice açık tutarken. Bu hareket bana olgun bir inciri ayırıp, yüzümü onun lezzetli etine gömmek için zengin yapısını hayranlıkla incelememi hatırlatıyor. "Seni çıplak gördüğü anda muhtemelen bir çocuk gibi pantolonuna boşalacaktır. Ya da içine girecek kadar dayanırsa, hızlı, çaresiz ve incelikten yoksun olacaktır."

Başparmağımla, açıkta kalan düğmeden girişine kadar ıslaklığını takip ediyorum ve inlemesi tatmin edici bir şekilde acı dolu. "Ve bu çok yazık, çünkü vücudun, doğru incelikle usta bir müzisyen tarafından çalındığında, gerçekten enfes bir müzik yaratabilecek güzel bir enstrüman." Bir anlığına, başparmağımı vücudunun içine kaydırma lüksünü kendime tanıyorum. Sadece beni bekleyen zevkleri hatırlamak için.

Bana doğru itiyor, vücudu beni açgözlülükle içine çekiyor ve ben tıslıyorum.

"Sen masum bir bakiresin Athena, açgözlü bir fahişe değil. Öyle davran. Kocana karşı görevlerinin ne olduğunu biliyor musun?"

Başparmağımı tam olarak olduğu yerde tutuyorum, bakışlarımı onun tatlı amından yüzüne çeviriyorum. Ağır ağır nefes alıyor.

"Ona itaat etmek, efendim, ve onun... özgürlüklerini kullanmasına izin vermek."

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Elbette. Ama bu gece, görevin bana her santimini ve vücudundaki her deliği, parmaklarımı kullanarak," —başparmağımı dışarı çıkarıp tekrar içeri sokuyorum— "ya da sikimi ya da ağzımı kullanarak, seçtiğim her türlü pis şekilde teslim etmek."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış, cildi kusursuz, bu sevimli, sevimli yaratık, kıvrılmış meme uçları ve sıkı amıyla benim zevkim için yatak odamda düzenlenmiş, ve ben artık onu tatmak için daha fazla bekleyemem.

"*Bir santim bile kıpırdamayın. Anladınız*

mı?" "Evet, efendim," diyor.

Karnımın üzerine yatıp, yüzümü onun muhteşem ıslaklığına gömerek, bir meme ucunu sıkıca avuçlarımın arasına alıyorum ve daha önce ağzını öptüğüm kadar ateşli bir şekilde klitorisini öpüyorum, dilimle yalayıp, ona ilgi göstererek.

Neredeyse yataktan fırladı.

"Bu zevk, Athena," derim onun tenine. "Bu saf, tanrısız, bedensel bir zevk ve evliliğinde bunu bir daha asla yaşayamayacağın kesin, o yüzden uzan ve sadece efendinin sana verebileceği zevke teslim ol. Anladıysan *evet de, efendim.*"

"Tanrım, evet efendim." Nefes nefese bu kelimeleri söylüyor.

"İşte böyle." Meme ucunu bırakıp elimi vücudunda aşağı doğru kaydırıyorum, onu tutabilmek için karnına yayıyorum. Başparmağımın yerine iki parmağımı sokuyorum ve ustaca, acımasız vuruşlarla onu yalarken sertçe sikmeye başlıyorum. Krallığımdaki her köylü, sonsuz tarlalarındaki çiftlik hayvanları gibi çiftleşebilir, ama bu, bu bakireye unutulmaz ve eşsiz bir deneyim yaşatacak olan şey.

Karşımdaki genç kadın bunu bir süre anlayamayabilir, ama onun zevkini benimleyerek, ona sahip olarak, onu reddedip korkutmamdan çok daha kapsamlı ve silinmez bir şekilde ona hakim oldum.

Onun tam teslimiyeti benim en tatlı zaferimdir.

Parmakları vahşi, dili ise cehennem ateşinin şeytani bir aleti, alevleri benim en derinlerimi yalıyor. Beni, bir kapon, yaban domuzu veya keklik gibi yiyor, açgözlülükle. Utanmadan, beni utanç ve ateşle dolduran şehvetli, erkeksi sesler çıkararak, ben hangi yönün kuzey olduğunu bilemez hale gelene kadar.

Beni düzenlediği şekilde bile - kelebek gibi sabitlenmiş ve açılmış - her şeyi tüketiyor. Her şey onun için - bunu çok açık bir şekilde belirtti ama beni bu kadar tam anlamıyla kontrol altına alarak dünyamı alt üst etti. Eğer sözleri doğruysa ve bu zevki bir daha asla yaşayamayacaksam, eğer beni bu kadar haşmetli ve haklı bir şekilde alt etmesini bir daha asla göremeyeceksem, o zaman bu gece ölebilirim.

Sıcaklık artıyor. Başım dönüyor. Yanlarımda, ellerim bu ince kumaşa boşuna tutunmaya çalışıyor. Vücudum kafa karışıklığı ve zevk dolu bir kasırga, çıkardığım sesler de onları tetikleyen hisler kadar gizemli.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beynim bunu anlamıyor, ama bedenim anlıyor ve onun tehlikeli dili ve ustaca parmaklarına karşı direniyor, ta ki o acımasızca gülüp dizlerinin üzerine çökene kadar.

O, önümde karanlık, haşmetli bir figür, kasları ince, saçları siyah ve cildi bir çiftçinin tarlada olduğu gibi terden kaygan, ve ağzıma aldığım o kocaman şeyi tutuyor, ve o şey daha önce olduğu kadar öfkeli ve güçlü. O, üzerine bir şey sarmalarken ve iri cüssesini üzerime doğru uzatırken, ben büyülenmiş bir endişeyle izliyorum.

Vücudu, yüzyıllar süren asil soyların sonucu ve büyük, erkeksi bir güzelliğe ve korkutucu bir güce sahip. Annem bana sadece ilk seferinde acıyacağını söylemişti.

Bir erkeğin beni bir kelebek gibi sabitleyip, en özel, en kutsal yerime ağzını kullanarak beni çığlık attıracağını söylememiştir.

Bana sıcaklığı anlatmadı. İhtiyacı.

Bir dirseğiyle üzerimde destek oluyor ve bacağımla omzuna kaldırıyor, kasları baldırımın altında geriliyor. Ağzının olduğu yerde şişlik ve ağrı hissediyorum; gizemli bir ihtiyaçla yarı deli gibi hissediyorum. Şimdi girişime doğru itiyor, içeri giriyor ve beni delerken kullandığı keskin aletin gücü o kadar yoğun, o kadar şok edici ve o kadar istilacı ki, evet, bu zevkten ölebilirim.

Vücudumun her yeri çığlık atıyor. Beni gerip gerip, kocaman ve sonsuz bir şekilde, vücudumun derinliklerine bir homurtuyla itene kadar, beni ikiye böleceğinden emin olana kadar, ben çılgınca coşkuyla deliriyorum.

"Bir erkekle olmak budur, Athena," diyor bana, gözlerimin içine bakarak. Bu kanopili yatağın loş ışığında, gözleri şeytani siyah göz bebekleri ve berrak bir gecenin alacakaranlığını anımsatan en güzel mor-mavi halkalarla çevrili. "Bir erkeğe her şekilde kendini vermek budur ve ben, senin bedeninin her parçasını bu zevke teslim ettiğini izleyen ilk ve muhtemelen son erkek olacağım. Yeryüzünde cennetin mucizesini yaşayacaksın ve ben senin tek tanığın olacağım."

Büyük, açgözlü hareketlerle hareket etmeye başlar. Her seferinde içimden çıkarken ölmek istiyorum ve her seferinde içime derin, çok derin girerken içimdeki sessiz çığlık yeniden başlıyor. Bacağımla omzunun üzerindeyken, vücudu ağzının acımasızca alay ettiği aynı yeri ovuşturuyor ve her ovuşturmada sıcaklık daha da artıyor.

Bunu yenebileceğimi sanmıyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, ağzı benimkine çok yakın, nefesi yüzümde sıcak. Ancak bunu söylediğinde, seslerimin kedi yavrusu gibi miyavlamalardan tam bir çığlığa dönüştüğünü ve onları durdurmak için hiçbir gücüm olmadığını anlıyorum. Onun altında böyle sıkışıp kalmış, vücuduna saplanmış halde, içimde oluşan bu garip, hayvani ihtiyacın tek çıkış yolu bu sesler.

"Buna karşı koyamazsın," diye dişlerini sıkarak söylüyor ve onun da zihin okuyucu olduğunu anlıyorum. "Bundan kaçamazsın. Teslim ol. Bana ver. O benim, anlıyor musun? Bu gece her bir parçan benim, o yüzden *bana ver*."

İtmeleri daha çılgınca hale geliyor ve bedenimin onun bedenine sürtünmesi de daha çılgınca hale geliyor ve kendi inlemeleri daha derin, daha acı dolu hale geliyor. Beni sabitlemek için uyluklarımı kavrarken, itiyor, itiyor ve itiyor

ve içimdeki garip, erimiş ısı o kadar imkansız bir şekilde artar ki, sanki vücudumun içinde bir top patlayacakmış gibi hissedirim.

Tek düşünebildiğim *bu, o* ve *evet* ve *daha fazlası*. Bu korkunç bir simya, bedenim ise onun kabı.

Top ateşlenir. Ben demir ve metalden bir topum, havada uçarak hayal bile edemeyeceğim kadar uzak diyarlara süzülüyorum. Tüm bedenim bir fırın, tamamen alevler içinde, ısı kaynağı bu lord ve bedeniyle gerçekleştirebileceği mistik eylemler.

Görünüşe göre benim alevlerim onun alevlerini ateşliyor, çünkü o sertleşiyor ve küfrediyor, sonra bana tekrar tekrar giriyor, benim çılgılıklarımın aynı yerden geldiğini anlamasaydım beni korkutacak çılgılıklarla.

O haklıydı.

Ondan kaçamazdım.

Her şeyi ona teslim ederek, kendimi özgür bırakıp uçmaya başladım.

"Karakterden çıkma izni."

Onun göğsüne doğru mırıldanıyorum ve o kıkırdıyor, eli pazımı yukarı aşağı okşuyor. "Merhaba."

"Merhaba." Yüzümü ona bakacak kadar uzaklaştırıyorum. "İyi misin?"

"İyi ne demek? Seninle birlikte, her gün bana feodal haklarını uygulayabileceğin pis bir D&D topluluğuna kaçmayı mı düşünüyorum? Kesinlikle."

"Ah, basit hayat. Senin gibi çekici bir kadının benim için yemek pişirmesi ve temizlik yapması. Bilemiyorum, çok daha kötüsü de olabilirdi."

Bicepsime vurur. "Testis sağlığına değer veriyorsan, beni çekici olarak nitelendirme."

"Orgazmdan sonra çok enerjiksın." Sırtındaki yumuşak cildi okşuyorum. "Sana bir tane daha vermem gerekebilir."

"Bu sefer bakire mi yoksa fahişe mi istersin?" diye sorar. Sesi şakacıdır, ama sesinde başka bir şey vardır - savunmasız bir şey - bu beni duraksatır ve kelimelerimi dikkatlice seçmemi sağlar.

"Bakireyi bozmak çok eğlenceliydi... ama şimdi her gün işyerime gelen, cinselliğinin her zerresine sahip olan güçlü, inanılmaz kadınla birlikte olmak istiyorum. Çünkü benim için en seksi şey *bu*."

Yutkunur, kocaman gözleri beni içime çeker. "O zaman fahişe." "Kendine öyle deme.

Ben sadece seni istiyorum." Bir an durup saçımın bir tutamını Kulağının arkasına ipeksi saçlarını atıyor. "Gerçek sen."

Bir an birbirimize bakışırız ve o da benim ona hayran olduğum kadar bana hayran kalmış gibidir. Sonra beni kucaklayabilmek için kendini dikleştirir. Üçüncü kez sertleşiyorum — bu durumdan oldukça etkileniyorum, ancak anatomik zaferim için kendime pek bir pay çıkaramıyorum.

Hepsi onun sayesinde.

Bu kadının yanında sertleşmemek zor.

Yatağın diğer ucuna uzanıp, modası geçmiş ama kesinlikle zorunlu olan prezervatiflerden birini alır ve açar. O bunu yaparken, ben onun vücudunun manzarasını hayranlıkla izlerim; kıvrılan ve bükülen vücudu, yüksek, dolgun ve muhteşem göğüsleri, bir erkeği ağlatacak kadar kremli teni. Kızıl saçları için mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

O gerçekten çağlar boyunca güzelliğini koruyacak bir kadın.

Ancak bunların hiçbirisi, beni eline alıp gururla, pişmanlık duymadan üzerine oturmasını izlemekle kıyaslanamaz. Penisimin onun vücudunda kaybolmasını izlemek asla eskimeyecek. Hissetmek ise daha da iyi. Ve hareket etmeye başladığında, bu sihir gibi. Yastıklara yaslanıp, vücudumu kullanmasını, ondan ihtiyacı olanı almasını izlemekten zevk alıyorum.

Athena. Başka bir ismi olabileceğini düşünmek imkansız. O bir tanrıça: şehvetli, görkemli ve vahşi, damarlarında akan yaşam gücü beni hayranlık ile dolduruyor.

Bir elimle kendimi yukarı iterek otururum, böylece diğer elimle onu kucaklayabilirim.

Böyle daha iyi.

"Bacaklarını belime dolaştır" diyorum ona. O da öyle yapıyor ve ben gülümsememi tutamıyorum.

Ofisteyken, o iş başındadır.

Bu akşam bir oyun oynuyoruz. Çok sürükleyici, seksi bir oyun, ama yine de bir oyun.

Ama şu anda kendimiz ve onun güzel göğüsleri göğsüme yapışmış durumda ve ben onun dudaklarını dudaklarımla kapattığımda gözlerinde bir yumuşaklık, bir dürüstlük var ki kalbimi acıtıyor. Athena gibi, her gün maruz kaldığı fiziksel zorluklara dayanmak için bin yıllık bir kalenin duvarları kadar güçlü duvarlara ihtiyaç duyan bir kadın için, bir erkeği duygusal dünyasına sokmak en cesur davranış ve en büyük armağan olduğunu düşünüyorum.

Onu böyle öpüyorum, dudaklarımız kayarken, dillerimiz dans ederken ve kalplerimiz birbirimizin göğsüne çarparak atarken, elim saçlarında ve teninde dolaşıyor. O da beni öperken yüzümü ellerinin arasına alıyor, parmak uçlarıyla çenemi, sakalımı, saçımı okşuyor.

Elleri meşgul ve bacakları bana dolanmış halde, tamamen benim sikime oturmuş, tüm vücut ağırlığı o kadar sert bastırıyor ki, sanki rahmini dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Titriyorum, ama sabırlıyım.

Sikim hareket etmek, sevişmek için kaşınmıyor, ama ruhum huzur içinde, dudaklarımızın seslerine, nefesinin sıcaklığına ve parmak uçlarımdaki altındaki imkansız yumuşaklığına odaklanmış durumda.

Ağzıma titriyor. "*Tanrım.*"

"Ne oldu, hmmm?"

"Sadece böyle, neredeyse hiç hareket etmeden boşalabileceğimi düşünüyordum. Saçma. Ama seninle o kadar doluyum ki, baskı... mmm, inanılmaz. Ve beni öpüşün... Tamamen seninle çevrili hissediyorum."

Sadece ben olmadığımı tarif etmek imkansız. Bu duygu, yalnızlığın tam tersi. Bu, sadece bedenlerimizle değil, ruhlarımızla da kurulan güzel bir insan ilişkisi.

"Bu tarafa gelebilir misin, bir bak," diye fısıldıyorum. "Eminim yapabilirsin."

Kalçalarını etrafımda döndürüyor ve bu müzik gibi. Lanet olası bir *ilahi* gibi.

"Siktir, Gabe."

"Biliyorum, tatlım. Ben de hissediyorum. Acele etme. Yolunu bulmaya çalış

"

Ellerini üzerimde gezdiriyor, saçlarımı okşuyor, sırtımı okşuyor, en baştan çıkarıcı şekilde sallanmaya, kalçalarını döndürmeye devam ediyor. Onun içinde çok derindeyim ve önceki turdaki o çaresiz, hayvani itişlerin yokluğunda, onun bedenini benimkine sürttüğünde alevlenen her küçük sihirli kıvılcımı gözlemleyip, tadını çıkarabilir ve gerçekten *hissedebilirim*.

Her şey bir anda geri çekiliyor ve güçleniyor. Önceki iki orgazmım beni o kör açıklıktan kurtardı ve bu yükselişin her saniyesinin tadını çıkarmak için irade gücü verdi. İlahimiz sessizce, yumuşakça başladı, ama sonunda patladığımızda en muhteşem *Gloria* olacağından hiç şüphem yok.

Kollarımdaki bu kadına, vücudunun benimkine nasıl uyduğuna, kalçalarının her hareketiyle sinir sistemimde yayılan küçük, harika artçı sarsıntılara odaklanmaya devam ediyorum. Nefesleri, ağzıma dua gibi sunulan boğuk küçük inlemelere dönüşüyor, hareketleri daha çaresiz hale geliyor ve omurgamın dibindeki sıcaklık artıyor.

Bunun samimiyetini, sessizliğini, bizden başka her şeyin ortadan kalktığını, çıplak, birbirine dolanmış bedenlerimizin ruhlarımızın birleşmesinin beşiği olmasını seviyorum. Athena ile tam rol yapma modunda sevişmek, iştisam ve görkemle dolu, altın rengi, neşeli bir kutlama olan Paskalya Pazarı Ayini ise, bu samimi birleşme beni, gürültünün yokluğunun saf ve gerçek olan her şey için alan yarattığı çıplak Kutsal Cuma mihrabına geri götürüyor.

İnanç için alan yaratıyor. Güven için. Kendimizden daha büyük bir şeye inanmak için.

Athena etrafımda parçalanıyor, sessiz hıçkırıklarını ağızıma döküyor, iç duvarlarının titremesi o kadar yumuşak ve sarhoş edici ki, onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Elimden geldiğince kendimi hazırlıyorum ve onun bedeni beni yutarken, zihnim kutsal ve coşkulu bir şekilde, saf duyumdan başka her şeyden arınmış haldeyken, ona doğru itiyorum.

En sessiz anların her şeyi temizleyip yeni başlangıçlar için yer açması ne kadar da komik.

En zorlu ve en rastlantısal başlangıçlardan sonra, Gabe ve ben gerçek, resmi bir vakıf kurma fikrini geliştirmeye başladık. Bu fikir, Sullivanların iyi niyetli hayırsever çabalarının bir sonucu olarak, ticari, ilham verici, sürdürülebilir ve, cesaretle söyleyebilirim ki, uygulanabilir bir şekilde yavaş ama istikrarlı bir şekilde şekillendi.

MBA dersimizin bir parçası olarak "yalın girişim" kurmak zorunda kaldığımdan beri bu kadar eğlenmemiştim. Bir grup arkadaşımınla, kadın girişimcileri kadın melek yatırımcılarla buluşturan bir fintech platformu taslağı hazırladık. Entelektüel olarak o kadar ilgimi çekti ki, neredeyse onu kurma şansım olmasını diledim. Beni cezbeden altruizm değildi — oral seks yapmadığım sürece, vücudumda altruistik bir kemik bile yok — ama keşfedilmemiş pazar potansiyeli. Pek çok parlak kadın girişimci, geleneksel finansman modelleri tarafından göz ardı ediliyor.

Bu sadece iyi bir iş anlayışıydı.

Her neyse, bu vakıf bana bunu hatırlatıyor. O akşam Musée Rodin'de Camille'in tuzağına düştüğümünden beri, bu kariyerin sunabileceği erişim, görünürlük ve fırsatlara takıntılı bir şekilde odaklandım. Bu, en üst düzey yöneticilerden doğrudan öğrenmek anlamına gelebilir, ama anlamaya başladığım şey, bunun aynı zamanda tabandan gelen deneyimler anlamına da gelebileceği. Dinlenecek, dikkate alınacak ve hatta eyleme geçirilecek önerilerde bulunma fırsatı. Oyunda bir oyuncu olma şansı.

Her zaman *yapmak* istediğimi, tavsiye etmek istemediğimi söylemişimdir. Bir şirketin kaderini şekillendirmede, DNA'sını oluşturmada etkili olmak istiyorum. Ve boş bir kağıt alıp, yüz milyonlarca poundu *gerçek, somut bir şekilde*, sahada hayatları değiştirmek için kullanmak *gibi* bu cüretkar plan, bana hayatımın en büyük ticari heyecanını yaşattı.

Sanki titriyormuşum gibi hissediyorum. Sürekli ilham halindeyim. Gabe'e bu planı şekillendirmekte yardımcı olmak için ne kadar yoğunlaşırsam

, beynimdeki nöronlar o kadar çok ateşleniyor. Ve ne kadar çok ateşlenirlerse, tüm vücudum o kadar çok bir kanal görevi görüyor. Sanki beni elektrik şebekesine takıp, ilettiğim bu çılgın elektrik yükü sayesinde tüm bu rüyayı gerçeğe dönüştürebilmiş gibi.

Beni bu konuda alay ediyor — aslında acımasızca — ama o da, mesleğinden ayrıldığından beri hiç yaşamadığını iddia ettiği bir heyecanla doludur. Eleanor ve Terty'yi projeden esasen çıkardı ve onlara, kendine özgü çekicilik ve samimiyet karışımıyla, hala beyin fırtınası aşamasında olduğumuzu söyledi. İhtiyaç duyduğumuzda onlardan gerçekleri ve rakamları talep etmekten çekinmiyorum, ancak o ve ben, çemberi küçük tutmanın bu aşamada çok önemli olan oyunculuk ve özgür düşünme unsurlarını beslememizi sağladığını fark ettik. Temelde, biz küçük ve çok heyecanlı bir kuluçka makinesiyiz.

Gabe'in ailesiyle yaptığımız ilk toplantının ardından geçen haftalarda, Gabe ve ben, mümkün olduğunca dışarı çıkıp, ailesinin arazisinin bulunduğu bölgelerdeki sokakları dolaşmayı kendimize görev edindik. Bu sürekli bir şey değil, daha çok, dedesinin inşaat şirketinin devasa kompleksler inşa ettiği ve o zamanlar riskli olan, ama şimdi inanılmaz derecede öngörülü görünen bir şekilde kısmi ödeme olarak pazarlık ettiği devasa arazilere odaklanıyoruz.

Thames Nehri, doğudaki aynı adlı haliçten Londra'ya doğru kıvrılarak akar. Kuzey kıyısında Essex'i, güneyinde ise Kent'i geçer. Bu şekilde, şehrin finans bölgesinin tuhaf ve ruhsuz uzantısı olan Canary Wharf'ın bulunduğu ilginç bir U şekli oluşturur. Gabe'in dedesi 90'larda Canary Wharf'ın geliştirilmesinde yer almamış olsa da, Thames'in kuzey tarafında, çevresindeki arazilerin çoğuna zaten sahipti.

Docklands bölgesinin büyük bir kısmı gentrifikasyona uğramış, depolar ve fabrikalar gibi Sanayi Devrimi'nin devasa yapıları lüks apartman bloklarına dönüştürülmüş olsa da, bölgenin çok büyük bir kısmı hala yeterince yatırım görmemiş ve aşırı yoksul.

Gabe'in güvenlik ekibi bizi bu bölgelere arabayla götürüyor, ancak o, sokaklarda yürümek kadar anlayış geliştiren başka bir şey olmadığını ısrarla vurguluyor. Polisimizin mahalleleri yaya olarak devriye gezmesinin ve rahiplerin ve rahibelerin aynı mahallelerde bulunmasının da aynı nedenden kaynaklandığını iddia ediyor. MBA dereceniz bolca olabilir — sanırım bu bana bir göndermeydi — ancak

burada hayatlarını kurmuş insanlarla konuşmak için zaman ayırmazsanız, asla bir avantaj elde edemezsiniz.

Ve neye ihtiyaç olduğunu asla anlayamazsınız.

Buna (özel) cevabım, bu eski rahibin bizim bu görevlerimizde domuz gibi mutlu olduğu. Yaşlı merkezlerine gidiyoruz ve o gülümseyerek, el sıkışarak ve gerçekten *dinleyerek* dolaşıyor. Yemin ederim, başkan adayları bu adamın yıkıcı, egosuz cazibesi için cinayet bile işlerler. Devlet tarafından finanse edilen kreşleri ve yuvaları ziyaret ediyoruz ve o her çocukla oynamak istiyor.

Bu ziyaretler, yumurtalık bölgemde garip bir kramp hissine neden oluyor ve ben bunu çok yakından incelememeye çalışıyorum. Herhangi bir kadın gözlemci de aynı tepkiyi verirdi.

Kız kardeşi Mairead bu gezilerin birkaçında bize eşlik ediyor, odak noktası tamamen yeşil alanlar ve spor. Onu çok sevdiğimi fark ettim. Canlandırıcı bir şekilde doğrudan konuşuyor — bu özelliğini çok takdir ediyorum — ve daha fazla çocuğu dışarıya çıkarmaya açıkça çok önem veriyor, ancak argümanları her zaman tamamen pratik alanda kalıyor. Onu tuhaf veya uygulanamaz önerilerden geri çekmek zorunda kalmıyorum.

Brendan diğer gezilerimizde bize eşlik ediyor. Tabii ki, Sullivan Construction ziyaret ettiğimiz binaların çoğunu inşa etmiş. Onu iş modunda tercih ettiğimi fark ettim. Hala kendine çok güvenen bir adam, Gabe'in sahip olmadığı bir şekilde rahatça yer kaplıyor, ama burada kendine güveni engin deneyiminden ve benim sokak zekası olarak nitelendireceğim şeyden geliyor. Zeki, harika bir muhakeme yeteneği var ve bu yetenekleri çoğunlukla sağlam içgüdülerinden kaynaklanıyor gibi görünüyor.

Bu saha gezilerini gerçekleştirdikçe, misyonumuz karanlık bir odada kimyasalların içinden ortaya çıkan bir fotoğraf gibi daha net hale geliyor. Gabe eski usul kalem ve kağıt seven bir adamdır — bunun daha net düşünmesine yardımcı olduğunu iddia eder — bu yüzden ofisindeki bir duvarı, fotoğraflar, haritalar, eskizler, ilham kaynakları, yüzler, tek kelimelik ipuçları ve soru işaretlerinden oluşan, televizyondaki polisiye dizilerinden çıkmış gibi görünen aşırı mühendislik ürünü bir montajla doldurduk.

Bir işin içindeki iş. Doğru soruları soran, akıllıca düşünen, çevik kalan, kendi finansmanını sağlayan ve binlerce hayatı değiştiren, eğitimi, toplumu ve kariyer beklentilerini dönüştüren bir kar amacı gütmeyen kuruluş.

Bu, işletme okulunun en zorlu kısmı, işte bu.

Saha gezileri, Gabe ile geçirdiğim sonsuz saatler süren spekülasyonlar ve hayal kurmalar, her bir seansımızın öncesinde ve sonrasında geçirdiğim daha da sonsuz saatler süren idari işler ve araştırmalar, ve hala sıkı bir şekilde kontrol altında tutmam gereken günün geri kalanı... Ah, bir de tüm o epik, epik lanet

—çok fazla şey var. Bu akşam, Rath Mor'da çalışmaya başladığımda üye olduğum Berkeley Square'deki çok şık spor salonunda power yoga dersine kendimi zorla götürdüm. Egzersizi düşük seviyeli bir bakım olarak görüyorum. Bu iş için iyi görünmem ve dayanıklılığım olması gerekiyor, ama bunun ötesinde pek umursamıyorum. Asla bir egzersiz kraliçesi olmayacağım.

Yoga, kötü seçenekler arasında en iyisi sanırım. En azından matın üzerinden indiğimde, üzerine çıktığım Athena'dan biraz daha az agresif bir versiyonum oluyor. Ayrıca, zihnimi boşaltırken vücudumdaki tüm büyük kas gruplarını aynı anda çalıştırabiliyorum, bu da verimlilik sever yanıma için harika bir şey.

Ofise döndüğümde saat dokuz civarıydı. Zihinsel sağlığım ve sınırlarımı korumak için dizüstü bilgisayarımı işte bırakmayı planlamıştım. Ama kaçınılmaz olarak, topluluk alanlarını yeniden şekillendirmek için tartıştığımız bazı fikirler üzerinde düşünürken buldum kendimi ve bunları yatakta daha fazla düşünmek istedim.

Resepsiyondan koridora çıktığımda, Gabe'in ofisinin kapısından ışık sızdığını görünce şaşıyorum. Adam yerinde, karşısında oturan yaşlı bir kadınla konuşuyor. Kadın, Gabe'in benimle sevişmeyi sevdiği kanepede oturuyor, sırtı bana dönük. Yine de, kadının bol bol ağladığını görebiliyorum ve duyabiliyorum.

Bu Mary, geç saatlere kadar kaldığımda birkaç kez tanıştığım tatlı bir İrlandalı kadın. Anladığım kadarıyla, birkaç kişiyle birlikte akşam temizlik vardiyasında çalışıyor.

Gabe'in gözlerine bakıp endişeli bir ifadeyle yüzümü buruşturuyorum. Dudaklarını sıkıştırıp bana "*merhaba*" ve "*ben hallederim*" anlamına *gelen* küçük bir baş sallama yapıyor. Ben de ona aynı şekilde karşılık verip onlardan uzaklaşarak masamın arkasına geçiyorum. Gabe geç saatlere kadar çalışıyorsa, eve gitmeden önce dizüstü bilgisayarımdan e-postalarımı kontrol etmek istiyorum, böylece benden bir şey istemediğinden emin olabilirim.

Konuştığında sesi alçak ve güven verici bir mırıltıdır. Bu kesinlikle onun rahip sesidir ve eminim ki yıllar boyunca sayısız cemaatçıyı yatıştırmış ve iyileştirmiştir. "Bu senin üzülmene gereken bir şey değil, Mary. Şok olmuş olmalısın, biliyorum, ama..."

"Ama bu *utanç* verici!" Ağlaması patlamış gibi, aksanı yoğun bir Batı İrlanda aksanı. "*Utanç verici*, Peder!"

Bu beni neredeyse güldürüyor. Tanrım. Gabe rahiplikten uzaklaşabilir, ama zavallı adamın itiraf odasından asla gerçekten uzaklaşamayacağı açık. Geçmişteki deneyimleri ve tatlı mizacı nedeniyle, dertlerini dökmek isteyen herkese sonsuza kadar nazik bir kulak olmakla mahkumdur. Ve şu anda, temizlikçisi tarafından köşeye sıkıştırılmış bir milyarder değil, manevi ihtiyacı olan birine yer açan bir Tanrı adamıdır.

Boğazını temizliyor ama onu düzeltmiyor, bu da onun nezaketinden kaynaklanıyor. Bu çok ilginç geliyor, bu yüzden kulaklarımı dikip dizüstü bilgisayarına giriş yapıyorum.

Utanç mı?

Ben bir fahişeyim.

Başkalarının utancını üstlenmenin tehlikelerini çok iyi biliyorum.

"Mary. Eğer böyle söyleyebilsem, bu utanç meselesi değil, sevgi meselesi. Lütfen, yalvarırım, başkalarının yargıladığını hissettiğin için sen ve oğlunun paylaştığı harika sevgi armağanını tehlikeye atma. Çünkü sana söz veriyorum, Tanrı seni bunun için yargılamayacak."

"Ama İncil eşcinselliğin günah olduğunu söylüyor!" diye itiraz ediyor, sesi tiz çıkıyor.

Ahh. Demek öyle. Oğlu eşcinsel olduğunu açıklamış ve Katolik annesi çılgına dönmüş.

"Kutsal Kitap eşcinsellik hakkında pek çok şey söylüyor, ama bunların çoğunu günümüzde dikkate almıyoruz." Gabe'in sesi sabırlı, ama alaycı bir ton seziyorum.

"Yani günah değil mi? Peter günahkar değil mi?"

Tanrım. Her gün bu tür konuşmaları tekrar tekrar yapmak zorunda kalıyorsa, onun ayrılmasına şaşmamalı.

Gabe cesurca devam ediyor. "Bazen, çok farklı bir yer ve zamanda bize dayatılan dogmalardan bir adım geri çekilmeli ve kendi kalbimizin içine bakmalıyız. Çünkü ben, rahipliği bırakarak korkunç bir günah işlemiş bir adam olarak bile, kendi kalbimizin içine gerçekten baktığımızda, bildiğimize inanıyorum."

Ve bu bilmek çok önemli ve çok güçlüdür. Sevginin neye benzediğini biliriz ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliriz. Ve kalbinizin sevmenizi söylediği insanları sevmenin, güzel, mükemmel bir şekilde doğru ve aynı zamanda derin bir maneviyat olmaktan başka bir şey olabileceğini bir an bile düşünmüyorum."

Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor, ama dinlemekten başka bir şey yapma iddiasından vazgeçtim. Aslında, Gabe'in güzel sözleri üzerime yağarken başımı eğiyorum.

Bu ülkedeki en güçlü, dinamik ve uygun erkeklerden bazılarıyla yattım.
şehir.

Ben şehvetli, materyalist ve acımasızım.

Ve ve tek kişi ki dokunan benim dikkatli bilinçli, kapsamlı bir şekilde sınırları belirlenmiş kalbime dokunan *bu* adamdır.

Temelde İsa'ya aşık oluyorum. Siktir.

Mary hala ağlıyor. Gabe'in sabrını nereden aldığını bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ona bir tokat atıp aklını başına getirip, eve gidip zavallı Peter'a sarılmasını söylemek istiyorum.

Bu adam bir aziz.

"Bana Peter'dan bahset," diyor sohbet eder gibi. "Bana küçük bir çocukken nasıl biriydi, neye meraklıydı?"

Sandalyesi gıcırıyor ve ben onun arkasına yaslanıp, uzun bacaklarını uzatıp, sanki ona ayıracak sonsuz zamanı varmış gibi, düz karnının üzerinde parmaklarını birbirine geçirdiğini hayal ediyorum. Sanki aşırı çalışıp yorgun değilmiş gibi.

"Aman Tanrım, onun için her şey kamyonlar ve arabalardı. Kamyonetler. Kamyonlar. Oyuncak olanlar, gerçek olanlar ve onlar hakkında hikaye kitapları. Tekerlekli her şey. Saatlerce oynardı, Tanrı onu korusun."

"Ben de aynen öyleydim. Küçük çocukların oyunlarını izlemek ne kadar güzel, değil mi? O kadar masumlar ki. O kadar *odaklanmışlar* ki. Bu tutkuların insanı nasıl büyüleyebildiğini görmek gerçekten hayranlık uyandırıcı. Söylesene Mary, ona arabaları bırakıp başka bir şeye odaklanmasını hiç denedin mi? Hiç *"Hayır Peter, arabalar sana göre değil. Neden futbola daha fazla zaman ayırmıyorsun? Bir şans verirsen, eminim daha çok seveceksin"* dedin mi hiç?

O derin bir nefes alır. "Tanrım, hayır. Futbol konusunda berbat biriydi, Tanrı onu korusun! Hayatını kurtarmak için topu bile vuramazdı. Bilgisayar oyunlarını keşfedene kadar hayatı arabalar ve kamyonlarla doluydu."

Gabe'in manevi bir yumruk atmasına hazırlandım. Mary henüz anlamamış olsa da, bunun nereye varacağını görebiliyordum.

"Elbette öyleydi. Çünkü onları seviyordu. Kamyonlarla oynarken tüm kalbiyle ve ruhuyla hareket ediyordu. *Kendi iç sesini dinliyor ve ona göre davranıyordu.*" Sesi alçaldı ve ben duymak için kulak kabartmak zorunda kaldım. "Ve şu anda da tam olarak bunu yapıyor. Ben ebeveyn değilim, ama benim bakış açımdan, sizin *tek* göreviniz çocuklarınızın gerçeklerden yola çıkarak hissetme, hareket etme ve konuşma yeteneklerini kucaklamak ve onların gerçek özünü *sevmektir*. Hepsi bu."

Mary bana sulu bir gülümsemeyle veda edip ayrıldığında, sandalyemi geri çekip Gabe'in ofisine koşuyorum. Sandalyeye oturmuş, beni izliyor, yüzü solgun ve gergin.

Hiç vakit kaybetmedim. Bu adam her şeyini başkalarına veriyor, onlar için kendini tüketiyor ve ben de onun için kendimi tüketeceğim. Sandalyeye tırmandım ve üzerine oturdum, başını ellerimle kavrayarak, şu anda hissettiğim tüm duygularla onu öpebilmek için.

Ağzım ağzını bulduğunda boğazından memnun ve şaşkın bir ses çıkar ve kollarını bana doluyor.

"Sen çok iyi bir adamsın," diye fısıldadım dudaklarına. "Sen *çok* iyi bir adamsın."

Parmak uçlarıyla, elbisenin üzerinden omurgamdaki çıkıntıları tek tek izliyor.

Onlara tespih taneleri diyor. *Bana* da

tespihi diyor.

Bana, dualarının bir kanalı olarak ona gönderildiğimi söylüyor.

Konuşurken sesi yumuşak.

"Doğum günün için ne planladığımı bilseydin, böyle bir şey söylemezdin."

Doğum gününde giyinip süslenirsin.

En azından benim kuralım bu.

Eğer yakışıklı patronun sana özel bir şey planladığını ima eden ilginç ipuçları veriyorsa, giyinirken özellikle dikkatli olursun. Bu akşam beni yemeğe çıkarmayı planladığını biliyorum, zaten benden izin istedi, ama İtalyan yünlü kolunun altında başka bir şey sakladığından şüpheleniyorum.

Bu nedenle bugün, pudra mavisi georgette kumaşı ortancalarımın koyu tonlarıyla mükemmel bir uyum sağlayan kabarık ipek Gucci elbise giydim. Gabe, George'a masamdaki çiçek aranjmanlarını haftada bir değiştirmesini söylemiş olabilir, bu George'u memnun eden ve bana sonsuz bir zevk veren bir lüks, ama doğum günüm için mavi ve beyaz ortancalar, beyaz kar meyveleri ve yeşil-gri okaliptüslerle abartılı bir çiçek aranjmanı yaptırdı.

Gabe'in düzenli ziyaretleri ve George'un düşünceli hediyesi bir yana —daireme çok yakışacak, Birkin'e adanmış muhteşem bir kahve masası kitabı—günüm her zamanki gibi geçti. En güzel kıyafetlerimi giyip vakıf için çalışıyorum, saatlerin geçmesini ve sürprizimin ortaya çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Christopher Marlowe'un Ovid'den alıntı yaptığı ünlü *Doctor Faustus* sözü şöyle: *lente, lente, currite noctis equi* — yavaşça, yavaşça, koşun, gecenin atları. Ben tam tersini hissediyorum. Çabuk, çabuk, koşun, günün atları, ve Tanrı aşkına, saatin kadranındaki zamanın elini çekin. Gabe, ne kadar güzel görüldüğümü söylemesine rağmen, bugün bana dokunmadı bile.

Öğleden sonra geçiyor, sonra da akşamüstü. George'a sürprizimin ne olduğunu bilip bilmediğini sordum. Sonuç olarak biliyor, ama bana söylemeye hiç niyeti yok. Kendini beğenmiş, gizemli piç.

Öğleden sonra geç saatler ve Gabe ile günahkar özgürlüğe kavuşmamın önündeki tek engel, onun ajandasına yazdığı, vakıf hakkında bilgi almak isteyen bazı kişilerle yapacağı toplantı.

Görünüşe göre, hepsi çeşitli sosyal ve çevresel girişimlerde bizimle işbirliği yapmak için anlaşma imzalayabilecek iş liderleri. Ona toplantı için herhangi bir brifing notu hazırlamamı isteyip istemediğini sordum, ama her şeyi hallettiğini söyledi.

Saat beşe az kala, takım elbisesinin ceketini düzeltirken masamın önünden geçiyor. "Ziyaretçilerimizi karşılamaya gidiyorum. On dakika sonra sen de gel, olur mu?"

Dediğini yaptım ve masamdan ayrılmadan önce gelen kutusunu bir kez daha kontrol ettim. Şansımız yaver giderse, bu toplantıyı bitirdikten hemen sonra ikimiz de çıkabiliriz.

Gabe'in ofisinin bir kat yukarısında, çeşitli büyüklüklerde toplantı odalarının bulunduğu konuk ağırlama süiti var. Bizim katımız kadar güzel dekore edilmiş, krem rengi lüks halılar ve mükemmel aydınlatılmış yağlı boya tablolarla donatılmış. Randevulu toplantı odasına girdiğimde, Gabe ve dört kişi daha görüyorum, hepsi takım elbise giymiş, ayakta durup sohbet ediyorlar. Büyük projektör ekranı açıldı ve Rath Mor ekran koruyucusu gösteriliyordu. Perdeler kapatılmıştı, bu da bu parlak bahar akşamında samimi bir atmosfer yaratıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, "Ah," diyor, "herkes burada. Güzel." Bana doğru yürüyor ve elini belimin altına koyuyor, bu, yabancıların önünde genellikle izin verdiği davranıştan daha samimi, ama hoşuma gidiyor. "Beyler, bu benim harika yönetici asistanım Athena."

Konuşmayı kesip tek tek elimi sıkmaya geliyorlar. Bunu yaparken, hepsinin aşırı derecede çekici olduğunu fark etmeden edemiyorum. Tüm hayırseverlerin bu kadar çekici olduğunu bilseydim, çoktan hayırseverlik kaslarımı çalıştırmış olurdum. İsimlerini not ediyorum. James. Seb. Benedict. Gus.

Şimdiye kadar, çok aristokratlar.

"Başlayalım mı?" diye soruyor Gabe, toplantı masasını işaret ederek. Sesinde bir parça gerginlik olduğunu hissediyorum, ki bu garip.

Gabe hariç hepimiz yerlerimize otururuz. O öne eğilir ve masaüstü monitöründeki bir düğmeye basar. Devasa ekrana yeni bir slayt belirir: bir isim ve bir resim.

Adı mı? *PROJE MINERVA*.

Resim, şüphesiz tanrıça Minerva ya da Athena'ya ait, zırhı, kalkanı ve mızrağıyla tanınabilir.

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Gabe oturduğum yere gelir ve ellerini omuzlarıma koyar, parmaklarıyla ipek kumaşın üzerinden omuzlarımı ovuşturur. "Bu beyler vakfı tartışmak için burada değiller, tatlım. Senin doğum gününü kutlamana yardım etmek için buradalar."

Otonom sinir sistemim üzerindeki etkisi anında hissedilir. Vücudum kasılır, kalp atışlarım hızlanır ve avuç içlerim terler. Birdenbire hava, bir dakika önce olmadığı kadar gerginleşir ve geçen hafta ofisinde doğum günüm için planlarından bahsettiğinde, kastettiğinin bu olduğunu kesin olarak anlarım.

Benim için ne hazırladığını henüz çözemedim. Vücudum en sarhoş edici şekilde sallanırken, genellikle çevik olan beynim yetişmek için çaballıyor.

"Ne?" diye fısıldıyorum, olanları anlamaya çalışarak.

"Sana ne alacağımı bilemedim. Düşündüm de, *ihtiyacı olan her şeyi alabilen güzel ve başarılı bir kadına ne alınır ki? Dünyada en çok neyi sever?*"

O söylemeden önce, cevabın zihnimde canlandığını görebiliyorum. Masadaki erkeklerin, bu bomba gibi habere verdiğim tepkiyi izlerkenki anlamlı gülümsemeleri kadar net.

"Senin sık sevdiğini biliyorum." Bu kelime boğazında takılıyor, sanki kendini zorlayarak söylemek zorunda kalmış gibi. "Bana sen söyledin. Önceki işverenlerin de söyledi. Ve ben bu işaretleri şimdiye kadar görmezden geldim, çünkü kendimi buna ikna edemedim... Neyse, Alchemy ekibiyle beyin fırtınası yaptık ve *seni*, doğum gününü, ihtiyaçlarını ve inanılmaz, inanılmaz vücudunu kutlamak için çok özel bir işyeri sahnesi tasarladık."

"Aman *Tanrım*," diye fısıldadım.

Her şey yoluna giriyor. O seçmelerin yapıldığı akşam yemeğinde bu konuyu ne kadar çok dillendirdiğimi hatırlıyorum. Daha önce bana grup seks yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı açıkça sormuştu ve ben de ona oldukça kesin bir *şekilde evet* demiştim. Önceki işverenlerimin yorumlarını da okumuştum. Benim iştahımın boyutları konusunda hiçbir yanılgısı yoktu.

Ama mesele şu ki, Gabe'in gerçek hayatta iş ortamında asla bu isteklerimi yerine getirmeyeceğini biliyorum. Benim pozisyonumdan ne kadar emin olursa olsun, bunu bana ve diğer taraflara karşı tamamen saygısızlık olarak görür. O, daha önce çalıştığım bazı erkekler gibi değil. Beni asla

beni bir ganimet olarak kullanmaz, beni bir güç oyunu veya manipölasyonun merkezine koymaz ve kuklası olmamı istemez.

Bütün bunları biliyorum ve benim için sorun değil, çünkü Gabe ile aramızdaki ilişki açıkçası olağanüstü. Anton veya ilk patronum Thierry gibi, tüm hileleri bilen ve sınırları zorlamaktan çekinmeyen bir adam için çalışabilirsin, ya da ofisinde itirafları dinleyen ve her sevişmeyi bana tapınma fırsatı olarak gören Gabe gibi bir adam için çalışabilirsin. Bununla barıştım ve seks her seferinde bu dünyadan değil sanki.

Bu yüzden, onun bunu düşündüğünü, tüm bu zaman boyunca benim fantezilerimi akılda tuttuğunu ve kendi rahatlık alanından isteyerek bu kadar uzaklaştığını, benim asistanımı sıkma fantezime sadık kalarak, hayal edebileceği en güvenli ve en sıkı şekilde bana büyük bir doğum günü hediyesi olarak sunduğunu bilmek, aklımı başımdan alıyor.

Aklımı başımdan alıyor.

Hatta tüm etkinliği benim güvenlik kelimem etrafında şekillendirmiş.

Minerva.

Hâlâ başka bir şey söylemedim. Çok şok oldum. Gabe, benim nispeten alışılmadık sessizliğimden yararlanarak ellerini Gucci'min önünden aşağı kaydırды ve göğüslerimi yukarıdan avuçladı. Meme uçlarım anında tepki verdi, onun cinsel sahiplenme gösterisi ve dokunuşu karşısında ihtiyaç duyan küçük tomurcuklar gibi sertleşti. Nazik, derin manevi patronum benim için bir doğum günü grup seks partisi düzenlemiş ve söz konusu "grup"un önünde beni okşayarak onlara benim gerçekte kime ait olduğumu gösteriyor.

Masadaki tüm erkeklerin gözleri şu anda göğüslerimin üzerindeki ellerine bakıyor ve lanet olsun, bu sanki bir doz eroin gibi. Gabe en sevdiğim şeyi yapıyor: beni göz kamaştırıcı bir kupa, nihai seks oyuncağı gibi sergiliyor ve bu, bunu ne kadar özlediğimi, bu duyguya ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemi sağlıyor. Ona onay verirsem, birkaç dakika içinde onların istedikleri gibi kullanabilecekleri bir oyuncak olacağım, ama aslında, tüm güç benim elimde.

Başımı onun karnına yaslayıp, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Daha fazla," diye fısıldıyorum ve o da isteğimi yerine getiriyor. İşlerin hızlanmasına hiç acelem yok. Bir adamın elleri üzerimdeyken, diğer tüm adamlar Yunan ve Roma soylularının aslanları, ayıları ve köleleri birbirlerini parçalamalarını izledikleri gibi hevesle izlerken, bir an burada oturmamı izin verin.

Bana bakıyor ve baş aşağı olsam bile yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum. Şaşkınlık, saygı ve arzu. Benim hakkımda tüm bunları biliyordu, ama

bunun gerçekten olduğuna inanamıyor, benim burada üç bin poundluk bir elbiseyle oturup, sırtımı kamburlaştırarak, bu hayran seyircilerin önünde onunla oynamasına izin verdiğime inanamıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana sert bir sesle.

Başımı dikleştiriyorum. "Evet. Her şeye." Masadaki adamların gözlerine tek tek bakıyorum. Birkaç dakika sonra parmaklarını, dillerini ve siklerini içime sokacaklar ve bu o kadar mkemmek ki, dayanamıyorum. İçlerinden biri, James, dirseklerini masaya dayamış, ne eğilmiş, gözleri göğüslerime sabitlenmiş. Neredeyse salya akıtıyor.

Arkamda, Gabe göğüslerimi bırakıp ellerini omuzlarıma geri koyuyor. "Henüz planın ne olduğunu bile bilmiyorsun," diyor, eğlenmiş gibi.

"Umurumda değil. Evet diyeceğim. Ama söyle bana."

"Benedict sunuculuk yapacak. Kararları o verecek. Bu işlerde benden çok daha iyi. Benedict? Ona anlatmak ister misin?"

Benedict zarıfçe ayağa kalkar ve ellerini takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokar, sanki bir sosyete düğününde sağdıç konuşması yapacakmış gibi anahtarlarını şingırdatır. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu sarı saçlı ve her seferinde beni etkileyen rahat bir havası var.

Gabe bu adamları Alchemy aracılığıyla bulduysa, hepsinin pis piçler olduğu kesin.

Gabe ellerini çeker ve benden uzaklaşır. Kapıyı kilitlediğini gösteren yumuşak bir tık sesi duyarım ve bir saniye sonra, büfenin altındaki küçük içki dolabının kapısı açılır.

Bu sırada Benedict, konuşmadan önce alt dudağını diliyle yalar ve gözlerini kısarak bana bakar. "Şampanya olmadan güzel bir doğum günü partisi olmaz, değil mi? Ya da bu konuda eski usul İngiliz parti oyunları." Oda içinde volta atmaya başlar. Diğer adamlardan biri, James, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturur ve sırtarak gülümser.

Bu odada *parti oyunlarının* tam olarak ne olduğunu hala bilmeyen tek kişi benim. Ama sanırım birazdan aydınlanacağım.

"Bir bakalım," diye devam ediyor. "Kör Adamın Buffı, bugünkü amaçlarımız için muhtemelen biraz daha az özlü ama kesinlikle daha seksi olan Kör Kadın Buffı olarak yeniden adlandırmalıyız. Her zaman bir klasik. Ve tabii ki, Paketi Geçir ve Müzikal Sandalyeler - aslında bu ikisini birleştirmek için oldukça akıllıca bir yolumuz var. Ve paketin kim olacağını tahmin et? Tabii ki sen, canım."

Bana göz kırpmıyor ve ben, Gabe'in ustaca bir şişe şampanyayı açıp getirdiğı yarım düzine kadehi doldurmaya başladığını hayranlıkla izliyorum. Benedict bu müstehcen sahneyi büyük bir soğukkanlılıkla hazırlarken, Gabe'in yapacak bir işi olduğu için mutlu olduğu aklıma geliyor. Gabe'in şu anda açıkça görülen gerginliğinin ötesinde, tüm bunlara karşı tutumunun ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Hiçbir yolu yok.

Benedict'in benim sapıkça bir paket olacağımı söylemesine kaşlarımı kaldırıyorum ve o sırıtıyor.

"Şimdiye kadar her şey açık mı? Mükemmel. Öyleyse, senin sağlığına kadeh kaldırdıktan sonra, sana gözlerini bağlayıp, seni çıplak soyup, kendine saygısı olan bir paket gibi bağlayıp... sana sahip olmayı öneriyorum."

Onun ahlaksız sözleri kanımı kaynatıyor ve amımı zonklatıyor.

"Nasıl sahip olacaksınız?" diye soruyorum. Sesimin ne kadar net ve kendinden emin çıktığına gurur duyuyorum. Bu adamların benim kolay lokma olmadığımı, teslim olduğumda *bunun* çok ama çok *istediğim* için olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Önce seni tanımak istiyoruz. Biraz oynamak istiyoruz. Seni ne kadar güzel boşaltabileceğimizi görmek istiyoruz. Sonra buradaki tüm bu güzel sandalyeleri şuraya daire şeklinde dizip oturacağız ve siklerimizi çıkaracağız, kısacası. Güzel müzikler çalacağız ve lezzetli küçük paketimizi dolaştırıp hepimiz sırayla tadına bakacağız. Müzik her durduğunda, bir sonraki sikine geçeceksin. Ve herkes ödülünü alana kadar böyle devam edecek." Komplo kurar gibi öne eğilir. "Bu, senin ve benim için orgazm demek."

"Evet, anladım, teşekkürler," diyorum, vücudumu saran yakıcı sıcaklığı gizlemek için buz gibi bir girişimde bulunarak. Bu elbiseyle terleme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Masadaki erkekler bana gülümsüyorlar, patronumun yüzlerce çalışanı aşağıda hiçbir şeyden habersiz çalışırken, ben de bu müstahcen oyunun suç ortaklarıyım. Terty Spencer-Wells bu küçük doğum günü partisine girerse, muhtemelen incilerini o kadar sıkı tutacak ki kendini boğacak diye yarı histerik bir düşünce geliyor aklıma.

"Ne düşünüyorsun tatlım?" diye soruyor başka bir adam.

Gabe bana şampanya kadehini uzatırken ona bakıyorum. O, çenesini sıkarak ona öfkeyle bakıyor. "Onun adı Athena," diye hatırlatıyor onlara. "Ve onun güvenli kelimesi Minerva. Ve size hatırlatayım, bu partinin her saniyesi onun için. O, mecazi ve gerçek anlamda ilk sırada. Anladınız mı?"

Bana bakar ve kadehini kaldırırken gözlerinde bir dünya dolusu duygu görürüm. "Athena'ya."

"Ve onunla seyahat eden herkese," diye bir ukala neşeyle karşılık verir. Odadaki gergin ciddiyet anında bozulur. Gabe istemeden burnunu çeker, diğer adamlar kahkahalar atarken ben de kıkırdarım. Yani, adam haksız sayılmaz.

Özellikle bu akşam değil.

Gabe gözlerimi bağlayacak olan kişi. Dudaklarıma nazikçe bir öpücük konduruyor, sonra arkama geçip göz bağının uçlarını at kuyruğumun dibine sabitliyor. Bu sabah saçlarımı yukarıya toplamıştım, at kuyruğu yapıp büyük, düzgün dalgalar halinde kıvrımıştım. Şimdi bakınca, bu oldukça pratik bir hareketmiş gibi görünüyor.

Bu sahnede gözlerimin bağlanacak olmasını birçok açıdan seviyorum. Bu, güç dengesizliğini artıracak, beni daha çaresiz hissettirecek ve gerilimi artıracak. Diğer duyularımın devreye girmesini sağlayacak, her şeyi daha da keskin hissetmemi sağlayacak. Ve kesinlikle, içimde kalan tüm çekingenliklerin uçup gitmesini sağlayacak.

"Güvenlik kelimesini söylediğinde her şey durur." Elbisemin arkasındaki fermuarı indirmeden önce boynumu öper.

Artık dünyam karanlık olduğundan, cildimin çıplak kalmasının verdiği his daha da yoğunlaşıyor. Gabe, manşetlerimdeki küçük düğmeleri nazikçe açıyor ve sonra elbiseyi omuzlarımdan kaydırarak yere düşüyor ve ipek bir yığın halinde yere seriliyor. Masaya konulan şampanya kadehlerinin belirgin tınısı duyuluyor. Odadaki diğer erkeklerin yaklaştığını hissedebiliyorum, avlarının ortaya çıktığının ilk işaretiyle yaklaşan avcılar gibi. Umarım gözlerim bağlı, soluk mavi La Perla iç çamaşırlarımla, hala şeffaf çoraplarım ve topuklu ayakkabılarımla durduğum halimi beğeniyorlardır.

Eğer öyleyse, bu uzun sürmeyecek. Gabe sütyenimin kopçalarını açıyor, ama önümdeki başka biri onu kollarımdan çıkarıyor, sonra tangamın yanlarından kopçaları açılıp aşağı itiliyor, jartiyerim çözülüyor, çoraplarım aşağıya doğru yuvarlanıyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmam isteniyor ve bileklerim arkamda bir kumaş parçasıyla bağlanıyor, omuzlarım geriye, göğüslerim öne doğru itiliyor.

Arkamda, nesiller boyu aristokratik ayrıcalıkların aşıldığı, otoriter ve net bir ses duyulur. Gözlerim bağlıyken, kendimi 19. yüzyılın bir fahişesi gibi hissediyorum, Whites, Boodles veya hizmetleri için para ödenen kadınların girmesine izin verilen diğer özel kulüplerdeki bazı soylular için avlanacak bir av.

"Hanımefendi soyunduruldu, beyler. Oyun başlasın. Onu masanın üzerine çıkarın."

Konferans masasının cilalı ahşabı, popomda soğuk ve pürüzsüz. Beni masanın kenarına oturtular, bu yüzden oturmaktan çok tünemiş durumdayım, bacaklarım açık ve ayaklarım yere basıyor, parmak eklemlerim masanın yüzeyine değiyor.

Bu pozisyon Gabe'e benim seçmelerimi hatırlatacak mı, yoksa duygularının girdabıyla boğuşmakla meşgul olduğu için bağlantıyı kuramayacak mı, merak ediyorum.

Bir duraklama oluyor, bu sırada sadece nefeslerimizi ve birinin açtığı müziğin ritmini duyuyorum - şehvetli bir ritim üzerine bir arya. Endişe ve beklenti arasında asılı kalıyorum. Sonra, muhtemelen sessiz bir işaret, çünkü bana dokunmaya başlıyorlar.

Eller her yerde. Ayak
bileklerimi kelepçeliyorlar.
Baldırlarımdan yukarı
kayıyorlar. Uyluklarımın içini
okşuyorlar. Ön kollarımı
okşuyorlar. Pazılarımı.
Karnımı okşuyorlar.

Sonra içlerinden biri başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup başımı eğiyor.

Biri boynumu yalıyor.

Avuç içleri göğüslerime bastırılıyor, meme uçlarımı okşuyor ve sonra sıkıştırıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, vücudumu kavisli hale getiriyorum, ellerimi masanın üzerinde geriye doğru kaydırarak destek alıyorum ve başımı geriye doğru eğiyorum.

Üç parmak emir verircesine ağızma sokulur ve ben itaatkar bir şekilde emerim.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor biri, sonra aynı parmaklar dışarı çıkıp girişimi buluyor ve sertçe içeri giriyor. Hoş geldin istilasına inleyerek karşılık veriyorum, gerilmenin tadını çıkarırken, hangisinin vücut parçalarının içimde olduğunu bilmediğimi de biliyorum.

içimde hangisinin vücut parçaları olduğunu bilmediğimin farkındalığıyla zevk alıyorum. Hepsi bana yaklaşıyor, kolonya kokusu, vücut ısı ve şampanya kokusu beni sarıyor.

Bu adamın bana yaptığı parmaklamayı almak için bacaklarımı daha da açıyorum. Biri bir göğsümü yoğuruyor, meme ucumu çimdikliyor, bir başkası eğilip diğer göğsümü sertçe emiyor.

Göğüslerim iki farklı erkek tarafından okşanıyor, amım ise üçüncü bir erkek tarafından okşanıyor ve bu muhteşem. Bu sadece *muhteşem*. Onların çabalarının ne kadar iyi sonuç verdiğini göstermek için yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Şu parmakları nasıl aldığını bak," diyor Benedict yavaşça. "Bence bu ona klitoris okşamayı hak etti, sence de öyle değil mi? Ve biraz da kış okşamayı."

"Bekle," diyor biri boğuk bir sesle ve etrafımda bir hareket oluyor. İçimdeki parmakların hareketinden, aynı adam olduğunu anlıyorum. Bir sonraki anda, dili klitorisimde, sert ve açgözlü, ve ben bu duyusal yoğunluğa kendimi bırakırken yüksek sesle inliyorum.

Birisi arkamdaki masaya tırmanıyor, at kuyruğumu kenara çekip boynumu öpüyor ve omuzlarımı masaj yapıyor. Bu Gabe! Cildimde bıraktığı dudak ve sakal izlerini tanıyorum. Zevkle mırıldanıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye kulağıma fısıldıyor. "Çok iyi." Çenemi tutan kişiden çekip alıyor ve aç bir öpücükle dilini yavaşça ve derinlemesine içime sokuyor. Ona en iyi inlememi, tam ağzının içine veriyorum. Arkadaşlarının bana saldırmasını izlerken, omzumun üzerinden manzarası oldukça etkileyici olmalı.

Bu durumu çok seviyorum. Tam vücut masajına yeni bir isim verilmeli, çünkü benim tam vücut masajı dediğim şey bu: erkekler üzerimde sürünüyor, cildimi öpüyor, klitorisimi yalıyor ve parmaklarıyla beni sikiyorlar. Vücutları etrafımda bir kalkan oluşturmuş olabilir, ama avcılar içerdeler.

"Budge," diyor Benedict. "Onun kışını alıyorum."

Bacaklarım daha da açılıyor, bir dizim yukarı çekiliyor ve bağlı ellerimle kendimi daha sıkı tutuyorum. Pozisyon için biraz itiş kakış oluyor, sonra tükürme sesi geliyor ve bir parmak beni arkadan yokluyor. Siktir, uzun zaman oldu. Geçmişte çok anal seks yaptım, ama bir süredir yapmadım ve Steve ile Gabe parmaklarıyla bile oraya dokunmadılar.

Benedict'in parmağı kalın ve tükürükle kayganlaştırılmış, ama sıkı oturuyor ve klitorisim

ve meme uçlarımla aynı anda ilgilenilirken, uzun zamandır yaşadığım en iyi, en inanılmaz, en güçlü saldırı.

"Siktir, çok darsın, seni pis kız," diyor.

Gözlerimin bağlı olmasına çok memnunum, çünkü bu bana vücudumun içinde endişe verici bir hızla oluşan hislere odaklanmak için gerekli netliği sağlıyor.

Gabe'in dilinin ağzımda yaptığı kirli hareketler.

Kızgınım.

Dilimin, ihtiyaç duyduğum klitorisimde yarattığı kutsal sürtünme.

Emilen, çekilen ve çimdiklenen meme uçlarımda yapılan ince işçilik.

Ve bu, geri kalanını hesaba katmadan önce bile - uzuvlarımdaki okşamalar ve öpücükler; etrafımda toplanan beş erkeğin sıcaklığı; takdir, onay ve inanamama dolu mırıldanmaları; müziğin şehvetli ritmi ve bunun üzerine, artık operadan çok orgazmik gelen bir kadın vokali.

Duyusal bir cenneteyim ve bu çok *fazla*, ve bunun hiç bitmemesini istiyorum. Orada oturuyorum, bacaklarımı olabildiğince açıyorum, bu adamlar beni okşuyor ve en iğrenç şekilde tahrik edici şekillerde dokunuyorlar.

Ama bu durmalı, çünkü bu düzeyde bir uyarılma çok nadir ve çok güzel, alevi o kadar parlak ki, sönmeyen önce ihtişamla alevlenmeli.

Biliyorum, ama şu anda gözlerimi kamaştırıyor ve ben ateşlenmiş bir kibritin karşısındaki barut gibiyim. Çılgınlığım o kadar yüksek oluyor ki Gabe'in ağzı onları yutamıyor, erkeklerin cesaretlendirici ve teşvik edici sözleri kulağımda daha kaba, daha müstehcen hale geliyor ve ben kendimi sadece tam bir yanma ile sonuçlanabilecek bu kimyasal reaksiyona teslim ediyorum.

Nefesim daha da hızlanıp vücudum titremeye başladığında, Gabe ağzımı bırakıyor. "Geliyor," diyor onlara ve yemin ederim ki vücudumun her erojen bölgesine yaptıkları bakımları hızlandırıyorlar.

Katakлизмik boyutlarda bir orgazm patlaması yaşıyorum, o kadar parlak bir şekilde parçalanıyorum ki, *küçük ölümüm* gerçekten ölmek gibi geliyor, sanki ruhum stratosfere fırlatılmış gibi.

Geri dönüşüm, okşamalar ve övgülerle desteklenir. Ben güzelim; ben inanılmazım; ben pis bir fahişeyim; Gabe şanslı bir piç.

"Tanrı aşkına," diyor Benedict, parmağını vücudumun en yasak köşesinden çekerek. "Sanırım sen de bizim sert olduğumuz kadar ıslaksın.

Hedef ulaşıldı. Sandalyeleri çekin, çabuk çocuklar."

"O lanet olasıca sırlıklam," diyor yanımdaki adam - James, sanırım? O da parmaklarını içimden çekiyor ve anında boşluk hissediyorum. Klitoral orgazm olduğumda, hemen doldurulmam gerekir.

Neyse ki benim için, bunu yapmaya hazır dört sert penis var. Benedict de katılırsa beş.

"Tamam beyler. Sandalyeler. Prezervatifler. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Çabuk."

Diğerleri benden uzaklaşırken, Gabe beni arkadan tutuyor, kollarını bana doluyor. Dizleri popomun iki yanında, beni sabitliyor.

"İyi misin? Bu inanılmazdı."

"Harikayım." Sanki maraton koşmuşum gibi sesim çıkıyor. Önümüzde sandalyeler hareket ediyor, fermuarlar ve prezervatif paketleri yırtılıyor. Konuklarımızın giyinik halde, sikleri sertleşmiş ve dışarıda, *beni* beklerken daire şeklinde oturduğunu hayal ediyorum. Şimdiye kadar yaşamış en açgözlü doğum günü kızı gibi hissediyorum ve bunu çok seviyorum.

Beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Lanet olsun," diye inliyor ve ben içimden gülümsüyorum. Sanırım siklerle dolu toplantı odasını gözleriyle yutuyor. "Sanki okula geri dönmüş gibiyim."

Acaba seminerde de bu tür şeyler yaparlardı... Gerçi orada kadınlar pek yoktu herhalde.

"Tamam," diyor Benedict, tam önümden. "Pass the Parcel ve Musical Chairs oyunlarını karıştırdığımız zaman geldi. Hazır mısın prenses?"

Gabe beni odanın ortasına götürüyor ve sonra bir öpücükle beni terk ediyor.

"Gözleri bağlı çıplak kadın," Benedict arkamdan fısıldayarak omuzlarımı tuttu. "Tanrım, yeniden yaratılan şey orijinalinden daha iyi olduğunda bayılıyorum." Beni nazikçe döndürdükten sonra birkaç adım ileri götürdü. "Müzik."

Anında orgazm sesleri kesilir ve Billie Eilish'in *Bad Guy* şarkısının kendine özgü ritmi başlar. Gülümserim, çünkü bu şarkı hem sevdiğim erkekleri hem de benim gibi kadınları mükemmel bir şekilde tanımlıyor.

Gabe'in annesi, oğlunun ne tür bir kadınla yattığını bilseydi kesinlikle üzülürdü.

Her halükarda, bu muhteşem, tahrik olmuş erkeklerin oluşturduğu çemberin önünde çıplak ve kör bir şekilde dururken ritim beni derinden etkiliyor. Kullanılmak üzereyim, en büyüleyici ödül gibi aralarında dolaştırılacağım, ama bu sahnenin her bir parçasının *benim* için olduğunu anlamazlarsa, şaka onların aleyhine olacak.

Bir adamın önüne düşüyorum, ellerim omuzlarını arıyor, uyluklarım dizlerine değiyor. Ceketini çıkarmış ve omuzları, parlak pamuklu gömleğinin altında geniş görünüyor.

"Müzik durana kadar seni siker," diyor Benedict müzik sesinin üstüne, ve bunun üzerine adam beni belimden iki eliyle tutup kendine doğru çekiyor. Ben de gidiyorum, bacaklarımı açarak ona binip, dengemi sağlamak için kollarımı boynuna doluyorum ve o lateks kaplı sikinin ucunu ıslaklığımın içinden geçirirken başımı boynuna eğiyorum. Adam iri yarı. Gus olabilir mi? Bilmiyorum ve umursamıyorum, çünkü vücuduma kimin penisini aldığımı bilmemek bu işin en tahrik edici kısmı.

Bu ve Gabe ile diğerlerinin şu anda izlediklerinden, siklerini çıkarmış ve hazır olduklarından, benimle sırasını beklediklerinden emin olmam.

Hâlâ bir eli belimde, parmakları sertçe kazıyor, beni aşağı doğru yönlendiriyor. Kalın penisine oturuyorum, o anki muhteşem dolgunluğuna, karşılıklı zevk için bu yabancının üzerine oturmanın ne kadar kirli hissettirdiğine nefes nefese kalıyorum. Ne kadar utanmazca.

"Lanet olsun." Sesi bir homurtu. "Tanrım, çok seksisin."

Arkamda, Benedict at kuyruğumu yakaladı ve yumruğuna doladı. "Onu sür."

Bunu yapıyorum, saçımdaki gerginliğe, baldırlarımdaki yanmaya ve hareket ederken bu adamın iç duvarlarımı sertçe sürtünmesine odaklanıyorum. Sürtünme mükemmel, güçlü vücudunun içime girme hissi fantastik. Kesinlikle böyle boşalabilirim. Sadece ihtiyacım olan şey...

Şarkı aniden kesilir ve Benedict at kuyruğumu çeker. "Yukarı."

Siktir.

"*Dalga geçiyorsun* herhalde," diye nefes nefese söylüyor seks arkadaşım, ben ondan kalkarken.

Yanımda oturan adam, yeni bir şarkı başlar başlamaz beni sandalyeye eğdiriyor, böylece Benedict sandalyeyi sabit tutarak ikimizin öne düşmesini önlerken o da beni arkadan alabiliyor. Böyle becerilmek çok pis bir his, ellerim sandalyenin sırtına beyaz parmaklarla tutunurken, diğerleri izlerken göğüslerim serbestçe sallanıyor.

Bu adam bir önceki kadar kalın olmayabilir, ama sanki bu ayrıcalık için para ödemiş gibi beni sikiyor ve bu birleşmeden her damla değeri almaya niyetli. Ya da belki de müzik kesilmeden önce boşalmak ve arkadaşının kaderini paylaşmamak istiyor. Her halükarda, sert vuruşları tam isabet ediyor ve ben, titreyip nefes nefese kalana ve ona, müziği kontrol eden kişiye, lütfen bana bunu yaşatın diye yalvarana kadar, beni bu heyecan verici durumun eşiğinde tutuyorlar.

Onlar da öyle yapıyorlar ve orgazm, oksijen odasındaki bir yangın gibi içimi yakıp kül ediyor, yoluna çıkan her şeyi tüketiyor. Gözlerim bağlıyken alnımı yumruklarımın üzerine bastırıyorum ve doruğa ulaşırken arkamdaki adam beni sertçe sikiyor, sonra imkansız bir şekilde gerginleşiyor ve kendi orgazmını prezervatife boşaltıyor. İşini bitirdiğinde içimden çıkıyor ve beni eğilmiş ve nefes nefese bırakıyor. Ondan önce kısa kesilen arkadaşının yanımda gürültüyle mastürbasyon yaptığının farkındayım.

Şarkı duruyor.

"Hepimiz bu küçük gösteriyi çok beğendik," diyor Benedict, beni ayağa kaldırırken biraz daha az kontrol sahibi gibi görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Mola vermek ister misin? Bir şey içmek ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. İyiyim." İkinci orgazmım beni sakinlik, sıcaklık ve mutlulukla kapladı. Şimdi bırakmaya niyetim yok.

Gabe'in kucağına oturana kadar mola vermem de mümkün değil.

Üçüncü adam beni döndürüyor, böylece dışarıya bakıyorum, bacaklarım açık ve ayaklarım onun ayaklarının dışına basıyor. Bana daha sıkı sarılabilmem için bağlarımı çözüyor ve bileklerimi ovuyor. Onun penisine oturduğumda, şişmiş etimi en iyi şekilde yakıyor. O benim göğüslerimle oynarken, sanki onlardan müzik çıkarabilirmiş gibi meme uçlarımı çimdiklerken, kendimi kaldırıp indirme işini bana yaptırıyor.

Kırmızı pamuklu ve sert kaslar sırtımı okşuyor, nefesi boynumda sıcak, ve açık fermuarının kumaşı her içime girdiğinde klitorisimi sıyrıyor. Tanrım, bu çok iyi. Bu gerçekten çok iyi. Beni odadaki herkesin zevk alması için açık tutmasını seviyorum, ve göğüslerimi okşama şekli bana ekstra bir uyarılma veriyor.

Seks konusunda her zaman açgözlü olmuşumdur ve vücudum *daha fazla, daha fazla, daha fazla diye* bağıyor. Ne zaman duracağını bilmiyor.

Böyle bir şeyden uzaklaşamaz.

Yağ gibi bir sıvının sıçradığını duyuyorum ve sonra: "Beni boşalt," diyor Benedict, yine önümde bir yerde belirip elimi tutuyor. Elimi kocaman, sert, çıplak ve yağlanmış, ısı yayılan sikine sarıyor.

Zavallı Benedict. Çok seksi, başarılı bir MC ve çok sabırlı. O da boşalmayı hak ediyor. İşaret parmağımı, ucundaki ön sıvı ve yağın içinden geçirip, diğer adamın penisi üzerinde zıplama ritmimi koruyarak, pürüzsüz, kendinden emin hareketlerle onun penisini okşuyorum. Benedict inliyor ve iki parmağını ağzımın içine sokuyor. Dilimi olabildiğince kullanarak sertçe emiyorum. Eminim şu anda onun sikini emmemi istiyor, ama bu pozisyonda o kadar eğilemem.

Bunun yerine, enerjimi ellerimle onu iyi hissettirmeye odaklarım, meme uçlarım ve amcığımdaki duyuşsal saldırıyı emerek. Anton'un ofisinde, gözlerimi bağlayıp, hayatının aşkı olacak Gen'in iki arkadaşı tarafından sırayla sikilmesini izlediği o anı aniden ve beklenmedik bir şekilde hatırlarım.

O zamanlar ben bir seyirciydim, kenarda duran, istediği kadını elde edemediği için onu emmek için orada bulunan uygun bir aksesuardım. Yanlış anlamayın, bu çok tahrik ediciydi, ama şimdi ana cazibe, ana oyuncak benim, çalıştırılıyorum, sikiliyorum, dolduruluyorum ve okşanıyorum, ve bu o kadar mükemmel ki ölebilirim. Vücudumun daha ne kadar uyarılmaya dayanabileceğini bilmiyorum, ama *zihnim* bu dinamikten asla bıkmayacak.

İmkansız bir şekilde, sıcaklık tekrar artmaya başlıyor ve Benedict'in parmaklarının etrafında inliyorum, dilim parmaklarına karşı esniyor.

"Siktir," diye inliyor. "*Siktir.*" Elimde daha da şişiyor ve sonra serbest eliyle elimi kapıyor, sikini biraz daha aşağıya yönlendirip boşalıyor. Spermi sıcak damlalar halinde göğüslerimin arasına çarpıyor ve *Tanrım*, bir adam derime boşalırken başka bir adam beni sikiyor, bu his her şey demek. *Her şey* demek.

Daha sert hareket ediyorum, bacaklarımın ve baldırlarımın çığlıklarını görmezden gelerek, sikini kullandığım bu yüz­süz adamın üzerine oturuyorum. Benedict'in parmaklarını daha sert emiyorum. Beni sikiyor olan adam inci kolyemi kullanıyor, onu göğüslerimin üzerine sürüyor, dokunuşuyla meme uçlarımı kayganlaştırıyor. Sonra onları tamamen bırakıyor, böylece belimi sertçe kavrayıp beni istediği gibi yukarı aşağı hareket ettirebiliyor.

"Boşalma Athena," diye uyarıyor Benedict, altımdaki adam gittikçe hızlanıp, sanki o anda boşalmazsa ölecekmiş gibi itip kakarken parmaklarını ağızımdan çıkarıyor. "Boşalmaya başlarsan seni ondan çekip alırım. Anladın mı?"

Onu yarı dinleyerek başımı sallıyorum, içimdeki gerginlik giderek artıyor. Nerede olduğumu, neyin ne olduğunu zar zor anlıyorum. Adam prezervatifine titreyerek boşaldıktan ve omzumu o kadar sert ısırıdıktan sonra, neredeyse o anda boşalacaktım ki, Benedict ona prezervatifi tutmasını söyleyerek bağılıyor ve beni oradan çekip götürüyor. Bir şey alıyor — belki şarap kova­sından keten peçeteyi — ve göğsümü ve karnımı elinden geldiğince siliyor. Hareketleri pratik ama aynı zamanda nazik.

"Tamam, güzelim," diyor, beni omuzlarımdan tutup döndürüyor. "Sonuncusu. Harika gidiyorsun, sen bir rock yıldızısın."

Bu Gabe. O olmalı.

Gecenin son erkeğini arıyorum, bir elim omzuna, diğeri çenesine gidiyor ve sakalını hisseder hissetmez anlıyorum. *O*. Üstüne çıkıyorum ve o da ellerini kalçalarımaya koyarak beni aşağı çekiyor, böylece sert uyluklarının üzerinde dengede duruyorum, kılıflı penisi aramızda sıkışmış durumda.

"Sensin." Sakalını okşarken fısıldıyorum. Gülümsediğini duyabiliyorum. "Benim, tatlım."

Sonra kollarını bana doluyor, parmakları her zamanki gibi omurgamdaki tespih tanelerini buluyor ve bunu tarif edebileceğim tek yol, daha önce hiç hissetmediğim bir aydınlanma, bir eve dönüş gibi. Onu öpmekten başka bir şey yapamıyorum ve o masada beni öptüğünden beri başka hiçbir erkeğin beni öpmediğine birdenbire seviniyorum.

Orgazmdan yarı komada olabilirim, ama parmaklarımın altında hissettiğim sakalı, dudaklarımın üzerinde hissettiğim dudakları ve alt karnımda öfkeyle seğiren penisi, diğer erkeklerin hiçbirinde hissetmediğim kadar mükemmel, tamamen doğru.

Yabancıları becermek heyecan verici olabilir, ama tüm vücudu sanki senin için yaratılmış gibi hissettiren birine eve dönmek kehanet gibidir. Dillerimiz dans ederken, kendimi kaldırıp aramıza uzanarak testislerini okşuyorum, sonra onu girişime yerleştirip aşağı kayabiliyorum. Testislerinin gergin baskısı ve deli gibi sertliğinden, boşalmaya yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Tabii ki öyledir.

Zavallı Gabe, *benim için* tüm bu sahneyi tasarladı, benim bedenimi zevkine hizmet etmesi için yüksek ücret ödediği asistanı, ve burada oturup, erkeklerin birbiri ardına tüm eğlenceyi yaşamasını izlemek zorunda kaldı.

Bu, ona kendimi affettireceğim kısım. Ona ne kadar minnettar ve hayran olduğumu göstereceğim kısım.

Dudaklarımız birbirine yapışmış halde birlikte sallanıyoruz. Kendimi oldukça dayanıklı biri olarak görürüm, ama egzersiz ve orgazmların ardından bacaklarım yoruluyor ve sanırım o da bunu fark ediyor. Beni belimden tutarak, daha fazla güç kazanmak için sandalyesinde öne doğru kayıyor. Her iki elini de popomun altına kaydırarak üstüne çıkmama yardım ediyor ve ben de öyle yapıyorum.

O beni sikerken yarı rüya gibi bir haldeyim, Prima Nocta rol oyunumuzdan sonra olduğum gibi, ama onun giderek daha heyecanlı, daha çaresiz bir şekilde boşalmak istediğinin farkındayım. O yukarı doğru itiyor ve ben bacak kaslarımı çalıştırmak için kalan tüm gücümü kullanıyorum. Bu sadece benim tarafımdan yapılan fedakar bir hareket değil: o ihtiyaç hala içimde, derinlerde var ve her seferinde içime girdiğinde rahim ağzıma çarpıyor ve bu da beni mutlu ediyor.

Ağzımı bırakıyor. "Yorgun. Bana yardım et dostum."

Arkadaşı Benedict olmalı, iki büyük eliyle belimi sıkıca tutuyor ve beni yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyor. Onun

cesur yardımı yanan kaslarımı rahatlatmakla kalmıyor, bu şekilde itilip kakılmak, sanki pasif bir oyuncak bebekmişim gibi Gabe'in penisi üzerinde yukarı aşağı zıplamak, vücudumda bir kez daha heyecan uyandırıyor. Bu odadaki bu dinamğin her bir varyantı beni tahrik ediyor gibi görünüyor.

Yorgun kollarımı boynuna doluyorum ve vücudum bu zevk selini işlerken, üçüncü, yıkıcı orgazm için kendimi hazırlayarak sıkı sıkı tutunuyorum. Orgazm geldiğinde, vahşi bir güçle geliyor, her uzvumu balçık, beynimi pamuk yünü gibi yapıyor. Gabe'in ateşli darbelerle ve boğuk övgü sözleriyle içime boşaldığını, Benedict'in uzaklaştığını ve gözlerimden aniden, yoğun bir şekilde akan ve yüzümü dayadığım gömleğin kolalı yakasına sızan gözyaşlarını belli belirsiz fark ediyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor, bir kolunu sıkıca bana dolayarak, diğer koluyla başımın tepesini okşuyor. "Hey. Sorun yok, tatlım. Ben buradayım. İnanılmaz derecede iyiydin. Beni hayran bıraktın."

"Gerçekten de öyle," Benedict olmayan biri diyor. "Sen, Athena, inanılmaz bir kadınsın. Ve sen şanslı bir adamsın, Sullivan."

Başka kimseyi tanımak istemiyorum. Yüzümü Gabe'in boynuna daha da yaklaştırıp kollarımı ona doluyorum, odanın geri kalanını görmezden geliyorum. Buradaki işim bitti — bu adamlar sinir sistemimi en iyi şekilde alt üst ettiler ve onlara çok minnettarım, ama onlara verecek başka bir şeyim kalmadı.

"Ceketimi uzatır mısın?" Gabe alçak sesle mırıldanıyor. Bir an sonra, içlerinden biri ceketini omuzlarıma örter, böylece mahremiyetimi geri kazanır ve sakinleşebileceğim bir tür fiziksel koza sağlar. Gözlerimin bağlı olmasına seviniyorum. Karanlıkta olmaktan, Gabe'in hala vücudumun içinde atışından memnunum.

"Biz kendimiz çıkarız," diyor Benedict, o da alçak sesle, sanki o ve diğerleri neşenin zamanının geçtiğini ve şimdi sessizliğin gerekli olduğunu hissediyorlarmış gibi.

"Teşekkürler çocuklar," diye Gabe'in boynuna fısıldıyorum, beni tutuşunun şefkatli tavrına hayranlıkla. Kozağımdan çıkmaya hiç de hazır değilim.

Giysilerin düzeltilmesinin hışırtısı ve birkaç şampanya kadehinin boşaltılıp yerine konmasının sesi duyuluyor, sonra biri kapının kilidini açıyor.

"Hayır," dedi içlerinden biri arkamdan geçerken. "*Teşekkürler.*"

Athena'ya söz verdiğim doğum günü "akşam yemeği", aslında Hyde Park Corner'daki Lanesborough Hotel'in muhteşem spa alanında, akşam için kiraladığım, aşırı büyük ve aşırı özenle hazırlanmış bir atıştırma tabağı.

Onun resmi, halka açık bir yemeğe katlanacak durumda olmayacağını çok iyi bilsem de, kendisinin alt uzayda ya da bunalmış bir durumda eve tek başına gitmesini istemediğimi de biliyordum. Bu sakın mekan, umarım mahremiyet ve hoşgörü arasında bir denge kuruyordur.

Onu giydirip ofisime geri götürdüm (kimsenin onun bulaşmış makyajını, dağınık saçlarını veya sarhoş gibi görünen gülümsemesini görmemesi için yangın merdiveninden indim) ve eşyalarımızı alıp onu bir taksiye bindirdim.

Bir spaya özel erişim hakkının birçok faydası var ve bunlar arasında, eğer o da isterse ve çok ağrısı yoksa, daha sonra güzel havuzda çıplak yüzme imkanı da kesinlikle var, ama aynı zamanda ona kadınlar soyunma odasına kadar eşlik etme, tekrar soyunmasına yardım etme ve onu yumuşak beyaz bir bornozla sarma imkanı da var.

Son bir saat içinde yavaş yavaş kendine geliyor ve brie peyniri, şarküteri ürünleri, incir ve rezene tohumu kaplı grissini ile vücut ağırlığını çalıştırmanın yardımcı olduğu görülüyor. Sonuçta, o toplantı odasında ciddi bir egzersiz yapmıştı.

İki beyaz şezlongu bir araya getirdik ve bornozlarımızla üzerinde uzanarak, nefis bir Marlborough Sauvignon Blanc şarabı içip atıştırıyoruz. Su içtiğinden de emin oluyorum ve şişmiş vajinasına havluya sarılmış bir buz torbası koyuyorum.

Atıştırma tabağının üzerine eğilmiş, özenle malzemeleri üst üste koyuyor. "Al. Bunu dene." Bir parça yiyeceği ağızma götürüyor ve

Ağzımı açtığımda, parmak uçları dudaklarımı okşuyor.

Bu, bal ile tatlandırılmış pecorino peyniri, incir dilimleri ve prosciutto ile sarılmış mükemmel bir küçük paket. Zevkle inlerken, o da memnuniyetle bana gülümsüyor.

"İnanılmaz, değil mi?"

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, ağzına bakarak. Soyunma odasında makyajının kalanını silmiş, ama yüzünde hala tüm o orgazmların parıltısı, kızarıklığı var. Artık sıkı at kuyruğundan kurtulmuş saçları, büyük bukleler halinde bornozlu omuzlarına dökülüyor. Çok genç ve korkutucu derecede güzel görünüyor ve ben ona bakmadan duramıyorum.

"Ben iyiyim," diyor, bakışlarımı endişe olarak yorumlayarak. "Gerçekten, ben profesyonelim."

Kaşlarımı çattım. "Athena, hangi terimleri kullanırsan kullan, bu *herkes* için çok fazlaydı. Sen de insansın. Çok fazla olmadığından emin misin?"

Öpücük için eğildi ve ben de kabul ettim.

"Mükemmeldi. Mükemmel. Ve en iyisi, bunu hiç beklemiyordum, seni sinsi küçük piç."

Şeytani planımın işe yaradığı için çocukça bir memnuniyetle sırıtıyorum. "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Elini uyluğuma koyuyor, görünür olan tüyleri okşuyor. cüppem açılmıştı. "Ve ben orada senin için çok daha fazla endişeleniyordum. Nasılsın? Nasıl buldun?"

Nasıl bulduğumu kelimelerle ifade etmek imkansız. Önceden çok ciddi endişelerim vardı, hem Athena'nın bu kadar ahlaksız bir şekilde gafil avlanmaya itiraz edeceği hem de onun önümde başka erkeklerle sevişmesini izleyerek hayatta kalabileceğim konusunda. Eski işverenlerinin onu bağlamaktan zevk aldıkları sahnelerin aksine, bu *onun için* çok uygun bir şeydi. *Onun* için bir hediye.

Ama ahlaksızlık, günah ve o kadar çok penisi görmek ve onların asistanımı becermesini izlemenin ilk şokunun ardından, o adamların asistanıma dokunmasını izlerken, o kadar güçlü bir duygu karışımı yaşadı ki, gerçekten adlandırabildiğim tek duygu kıskançlık ve tahrikti, ilki kesinlikle ikincisini ateşliyordu.

"Ben iyiydi," diye bağıryorum şimdi. "Neye bulaştığımı biliyordum."

"Gerçekten mi?" diye ısrar ediyor ve ben gülüyorum.

"Hayır. Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bana anlattığın seks oyuncağı doğum gününü geçmem gerektiği idi."

Yaklaşıp başını omzuma yasladı. Yüzümü eğip çenemi o ipeksi saçlara dayadım.

"Mesele bu muydu? Benim için daha büyük bir şey yapman gerektiğini mi düşündün? Eğer öyleyse, bundan nefret ediyorum."

Böyle bir soru, düşünceli bir cevabı hak ediyor. Ondan gelen *her* soru, düşünceli bir cevabı hak ediyor.

"Hayır. Bu bir üstünlük yarışı değildi, en azından ben öyle düşünmüyorum. Ama bana bunu anlattığında, sadece anlatırken bile çok tahrik olmuştun." Bir süre durdum. "Seninle yaptığım şeylerin, senin alıştıklarına kıyasla nispeten sıradan olduğunu ve senin açıkça sınırları zorlama isteğin olduğunu çok iyi biliyorum. Ben Anton Wolff değilim, bunun çok iyi farkındayım."

Dik oturur ve gözlerime bakabilmek için vücudunu çevirir, yüzündeki ifade üzüntü ve öfke arasında bir yerdedir. "Hayır, hiç de değil! Prima Nocta'da sıradan olan hiçbir şey yoktu, değil mi?"

Hem onun haklı öfkesi hem de o akşamın anısı yüzünden gülümsüyorum. Gürleyen ateşin önünde feodal bir lord gibi onu siktığım anı. Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Hayır, bunda sıradan olan hiçbir şey yoktu."

"Gabe." Gözleri çılgınca yüzümü arar. "Anton Wolff'u ya da ona benzeyen birini istemiyorum. Ben *senin için* ve *senin* istediğin için buradayım. Sen erkekler arasında bir kralsın ve yaptığımız her şey mükemmel. Bana kendini kanıtlaman gerekmiyor. Birlikte olduğumuz her an ne kadar etkilendiğimi görebiliyorsun."

"Biliyorum, ve bunu çok iyi yapabilirim, bunun için minnettarım. Sadece görmek istedim..." Nefesimi veriyorum. Duygularımı, motivasyonlarımı kelimelere dökmek sandığımdan daha zor. "Yıllar sonra biri sana bunu sorduğunda, yeniden alev alev yanmanı sağlayacak bir anı yaratabilir miyim diye görmek istedim."

Gülümsemesi baştan çıkarıcı, ama samimi. "Görev tamamlandı." Gülümsemesi daha da yaramazlaşıyor. "Gerçekten ne düşündün?"

Düşündüm, elimle çenesini, boynunu ve şaşırtıcı ipeksi saçlarını okşadım. "Birini tanıdığını sanıp, sonra onun uçabildiğini, ya da hava trapezinde gösteri yapabildiğini, ya da Japonca konuşabildiğini öğrenmek gibi bir şeydi."

O kahkahayı patlatıyor, ama ben devam ediyorum, konuşurken kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyorum. "Seni izlemek şaşırtıcıydı. Tam da kendi elementindeydin.

Düşünsene, onca erkek varken, odayı sen yönetiyordun. Hepsi seni çok istiyordu ve sen onları parmağında oynatıyordun. Önümüzdeki yıllarda bu anıyı hatırlayıp zevk alan tek kişi sen olmayacaksın ve bundan nefret ediyorum, ama bir yandan da seviyorum."

Sanki beni tekrar öpmek istercesine eğildi, alını alnıma değdiğinde durdu. "Gerçek bir Alchemy üyesi gibi konuştun. Garip ama ben de aynı şeyi hissettim. Yanlış anlama, çok sevdim. Ama devam ettikçe, kucağına oturmak için daha da çaresiz hale geldim ve oturduğumda, eve dönmüş gibi hissettim."

Bir an için gözlerimi sıkıca kapattım, onun basit itirafı beni duygusal bir sel gibi vurdu.

Bunda hiçbir şey karşılıklı bir anlaşma gibi gelmiyor.

Bizim aramızda olan hiçbir şey, doğal, sevgi dolu bir ilişkiden başka bir şey gibi gelmiyor.

Her zaman onun hayatımda oynadığı bu garip, eşsiz rolü sevmesini ummuştum, ama *eve dönüş*, sevdiğin patronunla sevişmeyi tanımlamak için kullanacağın bir kelime değil.

Omzunda bir iz var. Isırık izi. Bornozunun kayıp ortaya çıkardığı cildi okşuyorum. O pisliklerden birinin ona iz bırakma hakkına sahip olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Ama bugün onun doğum günü. Ağırlaşmanın sırası değil. Onun şımartıldığını, takdir edildiğini, *sevildiğini* ve *değer verildiğini* hissetmesini sağlamanın sırası. Şezlongumun yanından uzanıp bir hediye kutusu çıkarıyorum.

"Sana başka bir şey daha aldım."

Kutuya bakıyor. "Bana yeterince şey aldın, değil mi?" "O, bedeninin içindi." Bir süre duruyorum. "Bu ise zihninin için."

Kutunun kapağını açar ve hediyesini örten kağıt tabakasını çıkarır. O, içindeki kitabı dikkatlice çıkarırken nefesimi tutuyorum. Bu sıradan bir kitap değil, Seneca'nın *Lucilius'a Mektupları'nın* güzel ciltlenmiş erken Viktorya dönemi baskısı, orijinal Latince metin ve İngilizce çevirisi yan yana yazılmış. Kitabın kapağı, kitabın açılabilmesini sağlayacak şekilde koruyucu selofanla sarılmış ve o, kitabı açarken derin bir nefes veriyor.

"Aman Tanrım. Oh, Gabe."

Ona gülümsüyorum. "Sana bir İncil ya da bir Dua Kitabı almayı düşündüm, ama bunun daha çok işine yarayacağına karar verdim."

"Haklısın. Çok güzel." Sayfaları saygıyla çevirip, sade bir not kartı çıkardı. Üzerine şunu yazmıştım:

Non est ad astra mollis e terris via Gabe

Seneca'nın en ünlü alıntılarında birini kullanmamdan dolayı sevgiyle gülümsedi: *Dünyadan yıldızlara giden kolay bir yol yoktur.* Bu alıntı mektuplarından değil, onun *Hercules adlı* oyunundan alınmıştır.

"Bu, benim gibi kirli küçük günahkarların cennete gidemeyeceğini söylemenin bir yolu mu?"

"Tabii ki," dedim ciddi bir ifadeyle. Gerçek şu ki, bu çok tartışılan sözlerin arkasında sayısız anlam katmanı var. Belki Seneca insanın kendini gerçekleştirme yeteneğinden bahsediyordu. Kendini geliştirme yeteneğinden. Belki de Athena'nın az önce söylediği gibi metafizik bir anlamı vardı. Belki de sosyal hareketlilik üzerine bir yorumdu. Asla tam olarak bilemeyeceğiz.

Ama doğum gününde ona hislerimi korkutmadan anlatmak için doğru kelimeleri ararken, Seneca'nın bizim ilişkimiz hakkında doğrudan yorum yapmış olabileceği aklıma geldi. Bizimki gibi bir sözleşme, teorik olarak, düşünülebilecek en basit, en işlemsel ve en dünyevi sözleşmedir.

Ama bize bir bakın.

Bana göre, eğer o bize yeterince güvenip duvarlarını yıkarsa, birlikte yıldızların arasına ait olabiliriz.

Aramızdaki ilişki, aşkın olabileceği halde, çıkarıcı olmak zorunda değil.

"Teşekkür ederim." Kitabı göğsüne sıkıca bastırdı. "Çok beğendim. Zihnim için bir hediye olduğunu söylemiştin, ama bu kesinlikle ruhum için bir hediye."

"Ruhun mu var? Bu gerçekten çok güven verici. Açıkçası emin değildim."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı, bana bakarken ela gözleri parıltıyor. "Kes şunu."

Duygularımı yutuyorum. "Bu akşam olan her şeye rağmen, ruhunun senin en sevdiğim yanın olduğunu bilmeni istiyorum."

"Evin beklediğimden çok daha güzel," diyor Athena, devasa açık mutfağıma bakarak. "Daha rahip evi gibi olacağını düşünmüştüm. Gerçekten muhteşem."

"Bunun için George'a teşekkür etmeliyim." Kocaman buzdolabını açıp bir şişe maden suyu çıkarıyorum. "Beni kendimden daha iyi anlayan bir iç mimar buldu. Benim ne istediğimi benden önce anlama konusunda kesinlikle yetenekliydi."

Bu doğru. George'un bu evi devraldığımdaya keskin bir şekilde "at arabası saati şıklığı" olarak nitelendirdiği şeyden uzaklaşmanın aciliyetini anlasam da, evim için gerçekte ne tür bir atmosfer istediğimi veya bunu nasıl başaracağımı hiç bilmiyordum. George'un tuttuğu tasarımcı Laura, beni *sessiz lüks*, *sağlamlık* ve *huzur* gibi terimlerden yola çıkarak bugün evim dediğim yere ulaştırdı ve emeğinin meyveleri şaşırtıcı.

Evim, Londra'nın merkezinde beklenmedik bir vaha, erkeksi ve sıcak. Gereksiz mobilyaların olmaması kasıtlı gibi görünüyor, adaçayı, karamel, ten rengi ve boz kahverengi tonları soğukluğa kaymadan sakin bir hava yaratıyor. Kilisemin eskiden bir sığınak olduğu gibi, burası da bir sığınak, ancak yetersiz fonlu bir cemaatin getirdiği sıkıcılık yok.

Bunun yerine Laura, kalın halılar, kamışlı meşe detaylar ve kalın siyah damarlarla süslenmiş kalın mermer levhalar gibi katmanlı dokularla duysal bir çekicilik yarattı. Dağınıklığın olmaması, bu detayların öne çıkmasını sağlıyor ve sonuç olarak evim, lüksün kucağında beni şımartırken, nefes almam ve düşünmem için ihtiyacım olan alanı sağlıyor.

Bugün Cumartesi ve Athena, vakfımızın nihai yapısını belirlemek için benimle birlikte çalışmak üzere buraya geldi. Ofis dışında tartışarak ilham alabileceğimizi umuyorum.

Ayrıca, şempanze beynimin, Athena'nın dar yoga pantolonu ve bol, omuzları açık süveterini görerek heyecanlanmaktan vazgeçip daha fedakar bir şeye odaklanmasını umuyorum, ancak bunun pek olası olduğunu sanmıyorum.

Kızıl dalgalı saçları, yüzünü çerçeveleyen gevşek buklelerle büyük, dağınık bir topuz halinde toplanmışken bu pek mümkün değil.

Ve geçen hafta her zamanki gibi işler yürüdüğünde de değil, çünkü Lanesborough spa'da mutlu olmayan randevumuzdan önce bir oda dolusu erkeğin onu sikmesini izledim.

Athena, işteki davranışlarının, beni oral seksle karşılaması, ihtiyacım olan her analizi önceden tahmin etmesi veya biri bana sataştığında benim kişisel pitbull'um gibi davranması, bu eşsiz karma rolde başarılı olma arzusundan kaynaklandığını düşünebilir. Ancak, profesyonel performansının her yönü kusursuz olsa da, içimdeki küçük, sessiz, umutlu bir parça, onun da duygular beslediğine inanıyor, her ne kadar bilinçli zihni henüz bunun farkında olmasa da.

Her halükarda, vakfın yapısını sağlamlaştırmak için son tarihimiz yaklaşırken fazla mesai yapmak için burada olabilir, ama bugün kesinlikle seks için burada *değil* ve ben kesinlikle ellerimi kendime saklayacağım ve kesinlikle onun gül goncası gibi dudaklarını öperken o ölümcül yoga pantolonunun içinden kıcını avuçlamanın ne kadar harika olacağını düşünmeyeceğim.

Tabii ki o bir şey başlatmazsa, o zaman ben kaybolmuş bir adam olurum. bir adam olacağım.

Bu kadının enerjisinin bulaşıcılığının bir kanıtı olarak, kıcının ötesine bakabilmem. Kısa sürede, mutfak adasının tamamını, önerdiğimiz üç vakıf temelini yansıtan sarı, pembe ve yeşil renkli üç sütun halinde kümelenmiş bir sürü yapışkan notla kapladı: Kentsel Toplum Gelişimi, Kültürel Miras ve Çevresel Sürdürülebilirlik.

Notlara göz gezdiriyorum, Athena'nın düzgün el yazısıyla yazılmış başlıklar gözüme çarpıyor. *Uygun Fiyatlı Konut Girişimleri. Yerel Tarih Projeleri. Kentsel Tarım Projeleri.* Şu ana kadar, aile olarak tartıştığımız her şeyle uyumlu. Odak alanlarımızın sınırları mantıklı ve düzenli, ve uygulanabilir görünüyor. Bu, Londra'nın tamamında inanılmaz bir iz bırakmak için bir fırsat.

Öyleyse neden kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyorum?

Bir saati aşkın bir süredir bunları doldurup gözden geçiriyoruz. O, ellerini beline koymuş, adanın uzunluğu boyunca bir ileri bir geri yürüyerek beni izliyor.

Aşağı yukarı bir saat boyunca bunları doldurup inceliyoruz. Yapışkan notlara bakıyor. "Yüksek sesle konuş. Ne düşündüğünü söyle."

"Emin değilim, hepsi iyi."

Durup homurdanıyor. Ondan yayılan enerji adeta uyuşturucu gibi. "Ben kesinlikle *iyi olmayı* hedeflemedim ve şimdi de hedeflemeyeceğim. Benim kitabımda *iyi* olmak kesinlikle saldırgan bir davranış. Hangi sıfatların olmasını istersin?"

Sakalımı kaşıyorum. "Bir bakalım. Cesur. Radikal. *Anlamlı*."

"Güzel."

"Dönüştürücü. Derin. Samimi. Deliliğin sınırında."

"Güzel!" Elini mermere vurur. "Filtreleme yapma. Sadece konuş. *Sınırdaki delilik* senin için ne anlama geliyor, daha fazla anlat."

İç çekerim. "Sanırım diğer hayırseverler buna bakıp *Sullivan'ların uyuşturucu kullandığını* düşünüyorlar."

Başını geriye atıp sevinçle güler. "Bayıldım! Neden kokain kullandığınızı düşünsünler ki? Ne kadar bağış yaptığınız, ne yaptığınız veya kapsamın büyüklüğü yüzünden mi?"

Ona gülümserim. Elimde değil. "Üçü de. Sanırım, bunun cesaretinden dolayı. O dar görüşlü muhaliflerin, teklifimizi gördüklerinde ellerini göğüslerine koyup başlarını sallayarak "Ne cesaret!" demelerini istiyorum. "Sullivanlar kendilerini ne sanıyorlar?"

O, teatral bir şekilde nefesini tutar. "Aman Tanrım. *Cesaret!* Bayıldım. Çok bayıldım. Evet, evet, evet." Sonra elini ağzına götürür ve gözleri fal taşı gibi bana bakar. Bu kadını nasıl bu kadar uzlaşmaz bulabildiğime şaşarım. Bu günlerde, güzel yüzünde oynayan her duyguyu ön sıradan izlememe izin veriyor.

Öne eğilir, dirseklerini adaya dayar ve parmaklarıyla adaya vurur. Onun korkutucu beyinde inanılmaz bir şeylerin olgunlaştığını bilerek beklerim. Yavaşça doğrulana kadar konuşmaz. Konuştuğunda ise, sanki kendi sözlerine inanamıyormuş gibidir.

"Siktir, Gabe. Cesur olmak mı istiyorsun? Ya biz her şeyi yanlış anlamışsak?"

Bekleyiş içinde gerginleşiyorum, onun tekrar volta atmaya başladığını izliyorum. Yemin ederim, bu kadın tüm Birleşmiş Milletler'e hükmedebilir ve tüm delegeleri avucunun içinde oynatabilir. "Devam et."

"Vakıf iyi görünebilir, ama yine de sonradan akla gelen bir fikir. Rath Mor modelinin tamamı servetini *yönetmek* üzerine kurulu, değil mi? Hepsi çok güvenli, çok pasif. Önce potu koru, sonra ver."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı salladım. "Devam et."

"Ya bunu tamamen yok edersen? Yani, kim sekiz milyar pounda ihtiyaç duyar ki? Eski bir rahip değil, orası kesin. Ailen değil, Brendan ya da Mairead değil. Ya her şeyi tersine çevirip önce vermeyi öncelik haline getirirsen, diğer her şey bundan gelirse?"

Daha dik oturuyorum, kalp atışlarımın hızlanması, onun sözlerinin uyandırdığı heyecanın bir göstergesi. "Bir bağış gibi mi?"

"Eğer istersen." Sanki şimdi semantik tartışmalarına zaman yokmuş gibi sabırsızca başını salladı. "Her şeyi paranın yönetimine odaklamak yerine, parayı dönüşüm için kullanmaya odaklan. Kazandığınız her ekstra pound, bağışlamaya söz verdiğiniz bu çılgın, *cüretkar* pota aktarılır. Nihai hedef, potun büyüklüğünden, o potun yapabileceklerinin gücüne doğru kayar."

Lanet olsun, haklı. Aklım kalbim kadar hızlı çalışıyor. "Bir hedef belirleyebiliriz. Ne kadar bağışlayalım, yüzde yetmiş beş mi?"

"Ne isterseniz. Ya da tersini yapın. Diyelim ki aileniz için iki milyar tutmak istiyorsunuz. Bu, sizin veya tüm mirasçılarınızın ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla ve faiziyle de geçinebilirsiniz. Şu anda yaklaşık sekiz milyarın var. Yani, servetini korumak için şu anda yaptığın gibi iki milyarını ayır, ama önümüzdeki on yıl içinde, ne kadar büyürse büyüsün, geri kalan her şeyi bağışlamaya karar ver. Yirmi yıl. Nasıl oynamak istersen."

Düşünmeden ona yaklaşıyorum, kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Uygunsuz bir hareket olsa da, o farkında değil gibi görünüyor. Ellerini pazılarının üzerine koyuyor ve yüzü parıldayarak bana bakıyor. "Hepsini bağışla gitsin. Yaşlı Jim kalp krizi geçirecek, umutla yaşıyoruz. İnsanlar senin deli olduğunu söyleyecek. Ama *sen* ne dersin?"

Athena'nın herhangi bir tür fedakarlığı kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum. Aslında, bunu bir zayıflık olarak gördüğünü sanıyorum. Ayrıca, *benim* fedakarlık yapma ihtiyacımın tamamen farkında olduğunu da biliyorum. Bunu benim için, benim hayal bile edemeyeceğim kadar büyük ve cesur bir şekilde gerçekleştirmek, onun için bir onur meselesi.

Beni yüceltiyor.

İkimiz için de büyük hayaller kuruyor.

İkimiz için de yeterince *cesur*.

Athena hayatıma girdiğinden beri, davranışlarında tek bir kez bile uysal, korkak veya özür diler bir tavır sergilemedi. Kendi kariyer basamaklarını tırmanırken ya da beş

uyarılmış erkekle dolu bir odada çıplak dururken ya da kadınların hem şiddetle entelektüel *hem de* şiddetle cinsel olabileceğini kanıtlarken, o *her zaman* cesur olmuştur.

Yüzünde görünen yaşam gücüne gülümsüyorum. O, bu güçle parılıyor. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum demek istiyorum, ama inanabiliyorum. Az önce "*dar görüşlü*" terimini aşağılayıcı bir şekilde kullandım, ama dürüst olmak gerekirse, kendi yaklaşımım için de aynı şeyi söyleyebilirim. Tam anlamıyla dar görüşlü, ne kadar da uygun. Yaptığım her şey çok küçük ölçekli, tabandan gelen bir düzeydeydi. Beynim senininki kadar büyük düşünemiyor gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey."

"Bununla ilgili her şey senin izlerini taşıyor," diye ısrar ediyor. "Bu *sensin* ve bu tabandan yaklaşım tam da olması gerektiği gibi. Tek yaptığım, *senin* pastoral içgüdülerini alıp onları oldukça dramatik bir şekilde büyümektir. Senin, bir erkek olarak kimliğine çok özgü olan bu muhteşem, eski değerlere sahipsin ve ben de modern finansın bu değerlere gerçekten işe yarayan bir şekilde nasıl hizmet edebileceğini oldukça iyi anlıyorum." Yüzünde şımarık bir gülümseme belirir. "Birlikte, durdurulamazız."

Bu bir espri olabilir, ama onun haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya.

Halk tabanı ve yüksek finans.

Ben onu yere indiriyorum, o da beni yukarı çıkarıyor.

Ben insanları anlıyorum, o ise işi anlıyor.

Ona servetimi gerçek bir değişim yaratmak için kullanmak istediğimi söylüyorum ve o bu misyonu inanılmaz bir şekilde dönüştürüyor.

Biz mükemmel birer ortağız. Beni en derin düzeyde motive eden şeyleri doğuştan anlıyor, ama sanki benim amacımı benden daha net görüyor gibi geliyor.

Non est ad astra mollis e terris via.

Dünyadan yıldızlara giden kolay bir yol yoktur.

Belki de vardır.

Belki de vardır.

On milyonlarca dolarlık servetinin çoğunu bağışlamaya söz vermek değerli bir duygu olabilir, ama eminim Gabe'in ailesini buna ikna etmek için ciddi bir çaba sarf etmesi gerekecektir. Bununla birlikte, girişimcilik jargonuyla söylemek gerekirse, bu, ikimizi de harekete geçirecek kadar heyecan verici ve ilham verici, büyük, zorlu ve cüretkar bir hedef. Miras planlamasının *başlangıç noktası olarak* bağış yapmaya karar vermesi, vakfın şimdiye kadar eksikliğini hissettiği bir niyet gibi görünüyor ve boş bir tuvalden tamamen yeni bir fikir çıkarmak, en büyük heyecan verici şey.

Birkaç saat daha kahve içip fikirlerimizi tartıştıktan sonra Gabe, Marylebone High Street'te yiyecek bir şeyler almaya gidersek bize akşam yemeği pişireceğini önerir. Ben de hemen kabul ederim. Yarın Marlowe ve Tabby'yi görmeyi planlıyorum —Tabs pek iyi değil— ama akşamım boş ve karmaşık nedenlerden dolayı sevimli, yalnız daireme dönmek için acelem yok.

Genellikle ofis bizim balonumuzdur, ama bu balon, gri kaşmir süveteri, kot pantolonu ve rahat gülümsemesiyle Weekend Gabe'in güzel, saray gibi evinde, daha da ısıtılı, parlak ve baş döndürücüdür.

Gurme bir şarküteriye gidiyoruz, o kadar çok lezzetli şey var ki, anında karar veremiyorsunuz. Bu da muhtemelen neden taze ravioli ve trüflü raclette peynirinden fûme somon musuna ve çok fazla çeşitlilikteki bitter çikolataya kadar her şeyi aldığımızı açıklıyor. Gabe'in evine döndüğümüzde, kendimi bir bar taburesinde, soğuk bir kadeh Provençal rosé ile oturmuş, patronumun mutfağında ustaca dolaşmasını izlerken buluyorum.

Bu adam beni çok etkiliyor.

Konuştuğunda ve gülümsediğinde beni etkiliyor. Çevik zekası ve güzel ruhu, inkar edilemez fiziksel özellikleri kadar beni etkiliyor. O, tanıdığım en sakin insan, kendine güveni

her şeyin olduğu gibi geliştiğine dair sessiz bir güvenden kaynaklanıyor. Teslimiyet sanatındaki ustalığı Zen gibidir, tıpkı enerjisinin sarhoş edici olması gibi.

Adada birlikte yemek yiyoruz, kadehler dolu, uyluklarımız birbirine değiyor ve bu öğleden sonra yaptığımız işler neon renkli yapışkan notlarla önümüze serilmiş durumda. Onun yemek yemesini izliyorum, o da benim yemek yememi izliyor ve aniden sessizliğin, göz teması ve yakınlığın herhangi bir sohbetten daha zengin, daha besleyici olabileceğini anlıyorum.

Bu beni hem korkutuyor hem de büyülemiyor.

"Eminim harika bir rahipti," diyorum sonunda. Bu bir ifade, içgüdüsel olarak doğru olduğunu bildiğim bir şey.

Gülümsüyor, ama biraz hüzünlü. "Hiç de harika değildim. Ama iyi biri olduğumu düşünmek istiyorum. Bazı insanlara yardım ettiğimi düşünmek istiyorum."

"Ve şimdi daha fazla yardım edeceksin. Çok daha fazla."

Konuşmadan önce sessiz kalıyor, mavi gözleri uzak duvara sabitlenmiş. "Umarım öyle olur."

"Sence bu senin için yeterli olacak mı?"

Ne sorduğumu anladığını biliyorum. Düşünülemez miktarda büyük paralar harcamak, cemaatindeki bir rahibin asil çabalarından daha az değerli olduğunu düşündüğünü biliyorum. İçten içe, bu vakıf için ne kadar çok çalışırsa çalışsın, bunun bir tür kaçış olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Bakışları bana geri dönüyor, bakışları samimi ve dürüst.

"Bilmiyorum. Fark yaratmak için çorba kaşığıyla çorba dağıtmak zorunda olmadığımı, önerdiğimiz şeyin cemaat düzeyinde çalışırken benim için anlaşılması imkansız olan bir ölçek olduğunu entelektüel olarak anlıyorum. Hala da öyle, gördüğün gibi. Ama bunu entelektüel olarak anlamakla, kalbimde hissetmek çok farklı şeyler."

Başımı sallıyorum. O bunu henüz somutlaştırmamış, kendine izin vermemiş.

"İsa'nın ölümünden sonra, yeryüzünde cüzamlılarla vakit geçirip ayaklarını yıkarken olduğundan çok daha fazla etki yarattığını söyleyebiliriz." *Benim bakış açımdan Hristiyanlık tamamen saçmalık olsa bile.*

Bu sözlerim bana hüzünlü bir gülümseme getiriyor. "İyi bir noktaya değindiniz, Bayan Davenport.

Yine de henüz kendimi şehitlik için feda etmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

Cesaretimi toplayarak, uyluklarına dayadığı elini tutup, başparmağımla eklemelerini okşadım. "Neden ayrıldınız?" diye fısıldadım.

"Büyük bir skandal ya da karanlık sırlar yoktu. Sadece hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Ruhsal olarak ve amacım açısından. Bu yavaş yavaş gerçekleşen bir süreçti —Çok uzun süre çok uğraştım, ama bunu içimdeki manevi coşku nedeniyle değil, mecbur hissettiğim için yaptım, anlıyor musun? Tanrım, bunu açıklamak çok zor.

"Teolojik tarafını seviyordum, belki de fazla seviyordum. Bazen insanlara Tanrı'yı bulmalarına yardım etmekten çok, teolojik tartışmaları kazanmakla daha çok ilgilendiğimi hissediyordum."

Gülümsüyorum. "Anlıyorum. Bu konuda aynıyız."

Elimi sıkıyor. "Her şey yolunda ve güzel, ama sahtekarlık sendromu gittikçe kötüleşiyordu. Perdenin arkasında durmuş, gözlemliyor ama yaşamıyor gibi hissediyordum. Bir çifte evlilik danışmanlığı yaparken "ben ne biliyorum ki?" diye düşünüyordum. Çok uğraşıyormuşum gibi hissediyordum ama sadece rutin işleri yapıyordum.

Bazı rahipler doğal bir zarafete sahiptir, bu zarafet onların içinden akıp gider, sanki Tanrı onları zarafetiyle dokunmuş gibidir, ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. O'ndan hiçbir şey almıyordum ve sürekli bunu düşünüyordum. Kendime bunu hak ettiğimi kanıtlamaya çalışıyordum, ama gerçek bir meslek böyle hissettirmemelidir."

"Bana inancınla ilgili söylediğin onca şeyden," diyorum sessizce, "The Wolseley'de lütf hakkında söylediklerin en çok yankı uyandırdı. Bana, onu kazanmamız gerekmediğine, onun sadece aktığına inandığını söyledin."

Hüzünle gülümsüyor. "Buna gerçekten inanıyorum. Sadece kendi kalbimde hissedemiyordum. Bende bir şey eksikti, bu yüzden babam emekli olmaktan giderek daha fazla bahsetmeye başladığında, ben de pes ettim. Her gün, sadece rutin işleri yapıp, hizmet etmek, dua etmek ve inançlı olmak için elimden geleni yapmama rağmen, bunu başaramadığımı bilmek bana çok acı veriyordu."

Bu çok adaletsiz. Bu kadar iyi bir adamın böyle hissetmesi, kendine bu kadar insanüstü standartlar koyması çok adaletsiz. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Sen tanıdığım en iyi adamsın ve umarım eksikliğini hissettiğin şeyi bulursun. Gerçekten, gerçekten öyle umuyorum."

Bana baktığında, gözleri o kadar mavi, saf ve yürek parçalayıcı ki. "Sanırım ben zaten buldum."

Onun sözlerini, ses tonunu ve bakışlarını içime çekerken, birdenbire gözyaşlarım akmaya başlar. Taburesinde dönerek bana doğru bakar

ve bacağına benim bacaklarımın arasına kaydırır.

"Tatlım." Doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi bir an durdu. "Sana karşı hissettiklerim, hiçbir erkeğin çalışanına karşı hissetmemesi gereken şeyler, ona ne kadar para öderse ödesin."

Yutkunuyorum. Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. O cesurca devam ediyor.

"Seks yapmak için rahipliği bırakmadım ve seni, açıkça belirlediğimiz ötesinde bir amaçla işe almadım, sana söz veriyorum. Ama çok hızlı ve çok derinden aşık oldum ve sen, şimdiye kadar tanıştığım en muhteşem kadınsın." Bir an durur ve gözlerindeki yakıcı dürüstlük beni neredeyse öldürür. "Acaba sen de aynı şekilde hissediyor musun yoksa kendimi kandırıyor muyum diye merak ediyorum."

Hiç beklemediğim, hiç hissetmek istemediğim, mücadele ettiğim, inkar ettiğim ve reddettiğim pek çok şey hissediyorum. Ama bunları kendime itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu güzel adam harika ruhunu ortaya koyarken onu asla yüzüstü bırakmam.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Bu itirafı zar zor duyabiliyorum. Gözyaşları alt göz kapaklarımda titriyor, dökülmek üzere, ama devam ediyorum. "Ve korkuyorum."

Serbest elini boynuma dolarken yüzü şefkatle buruşuyor. "Ah canım. Neden korkuyorsun?"

Çünkü tüm kariyerim için yaptığım plan, diğer patronları da içeren çok özel bir dizi sınırlar, davranış, kural ve ilerleme stratejisine dayalı ve mevcut patronuma aşık olmak planların içinde yok. *Hiç yok.*

Bu görüşe pek katılmıyorum. Gabe daha iyisini hak ediyor.

"Çünkü bu işe duyguların karışmaması gerekiyordu," diye kekeleyorum, "ve iş yerinde benimle yatmak için para ödediğin kadın olmamla bunu nasıl bağdaştıracığımı hiç bilmiyorum. Bu dinamik içinde bir ilişkiyi nasıl düşünebileceğimizi bile bilmiyorum."

Benim açık sözlülüğüm karşısında yüzü soluyor, sonra toparlanıyor. "Sen benim için bundan çok, çok daha fazlasısın. Ve umarım bu seni çok korkutmaz, ama sanırım ikimiz de bir süredir bir ilişki *içindeyiz.*"

Ona dehşetle bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, işinde çok, çok iyisin, her konuda. Ama George ile öğle yemeğimi almak için kavga ettiğinde, ya da sırf yapabileceğim için ayaklarına masaj yaptığımda, ya da Claridges'te yatakta birlikte uzanıp bütün gün orada yatabilirmişiz gibi hissettiğimizde

bütün gün mutlu bir şekilde yatabileceğimizi hissettiğimizde, bunların sadece senin sadık bir asistan, benim de düşünceli bir patron olduğumuz için değil, birbirimize aşık olduğumuz için olduğunu düşünmek istiyorum. Çünkü bunlar erkek ve kız arkadaşların birbirleri için yaptıkları türden şeyler, biliyorsun."

Bu küçük içgörü karşısında ya güleceğim ya da ağlayacağım, o yüzden gülüyorum. "Ve ikimiz de erkek arkadaş ya da kız arkadaş sahibi olmak hakkında ne biliyoruz ki? Rahip ve fahişe mi? İkimiz de ilişki uzmanı sayılmayız."

O bunu komik bulmamış gibi görünüyor. "Çok az, açıkça. Bunu söylerken, insanlık hakkında yeterince bilgim var ki, senin ve benim birbirimize bakışımız çoğu insanın çok sevgi dolu olarak değerlendireceği bir şey. İlgi dolu."

Son iki kelimeyi, sanki çarpıştıklarında patlayabilecek el bombalarıymış gibi dikkatlice söylüyor. Aslında, bu kelimelerin gücü doğruluklarında yatıyor, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Önceki patronlarımla olan iş ilişkilerime bakarsam, iş ve seks vardı. Tekrar tekrar. İşlemseldi. Buna karşılık, Gabe ve ben, onunla çalışmaya başladığım ilk günlerden itibaren birbirimize adanmış, birbirimizle meşgul olmuşuzdur ve bunu itiraf edecek kadar kadın olamasaydım, ikimize de büyük bir kötülük yapmış olurum.

"Haklısın. Her sınırı bulanıklaştırdık ve ben her saniyesini sevdim. Ve ben bunu tamamen bilmiyordum, sadece iş ilişkimizin sınırları içinde kalırsa, bunu gizleyebileceğimizi düşündüm."

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum ve bir süre için bu yeterliydi, çünkü hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ama açgözlü oldum ve artık bu yeterli değil. Her gece yatağında olmanı istiyorum. Kollarımı sana dolayarak sokakta yürümek ve tanıdığım en inanılmaz kadının benimle olduğunu herkese haykırmak istiyorum. Ailemin bunu bilmesini istiyorum ve seni asistanım olarak tanıtmak saçmalık. Seninle gerçek, dürüst bir ilişki istiyorum."

Bu gece ve bundan sonraki her gece onun yatağında olmak istiyorum. Halka açık yerlerde kollarını bana dolmasını istiyorum.

Bu adamı sahiplenmek, onun yanında olmak, onu kutlamak ve her gün onun varlığının mucizesine hayran olmak istiyorum. Bunu düşünmek bile yüzüme kocaman bir gülümseme yayıyor ve alnımı onun alınına yaslıyorum. "Aman Tanrım. Ben de bunu istiyorum."

"Güzel."

"Ama benim Seraph meselemle bunu nasıl başarabiliriz?" Aklım karışık. Onunla çıkıp seks için para alamam. Onunla çıkıp başka bir şirkete geçip başka birinden seks için para alamam. Ama...

Sessizleşti. Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Ne?"

Boğazını temizledi. "Hayallerimin kadınına yüzde doksan maaş kesintisi yapmasını teklif etmek şaşırtıcı derecede zor geliyor."

"Ne diyorsun *sen*?"

"Beni dinle." Şimdi sırtıyor ve ben buna karşı güçsüzüm. Titriyorum. "Bunu, sen ve ben yeni bir yöne doğru ilerliyor olabiliriz diye önermiyorum, ama..."

"Ama beni bedavaya sikebileceğini önereceksin."

Kahkahası parlak, çocuksu ve muhteşem. "Ha! Beni yakaladın. Bundan sonra para alışverişi olmasını kesinlikle istemiyorum." Yüzü daha ciddi bir hal alıyor. "Birlikte olduğumuzda, yaptığımız tüm harika şeyleri, benim sana para ödediğim için değil, senin istediğin için yaptığımızı bilmek istiyorum."

Kabul ediyorum, o sinir bozucu gözyaşlarını geri çekerek. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır ilişkimizin her aşamasındaki ticari yönünü görmezden gelme konusunda mükemmel bir iş çıkardım. Onunla yaptığım her şey gerçek. Yaptığımız her şey ikimizin de istediği için. "Anlıyorum. Lütfen devam et."

"Mesele şu. Sen benim asistanım olmak için açıkça aşırı niteliklisin. Yani, bu delilik. Orada her şeyi sen yönetiyorsun."

"Eleanor'u kovup onun işini bana vermek istiyorsan, ben varım," dedim ciddi bir ifadeyle. Kendimi şımarttığım anlarda, bunu kesinlikle düşünmüştüm. Tanrım, Genelkurmay Başkanı pozisyonuna ve daha fazlasına ulaşabilirdim.

"Sandığımdan daha da yaklaştın. Tüm bu vakıf meselelerini ailemle konuşmam gerekiyor, özellikle de bugün ortaya çıkan gerçekler ışığında, ama" diye durakladı, "bugün bana şunu gösterdi ki, sen sadece tanıdığım en etkileyici stratejik beyin olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda beni herkesten daha fazla destekliyorsun. Vizyonumu anlıyorsun, her fırsatta vizyonumu *daha da yüceltiyorsun*, daha büyük hayaller kurmamı, daha yüksek hedefler koymamı sağlıyorsun ve bunu başarmamı herkesten daha fazla önemsiyorsun."

Onun övgü ve takdir dolu sözlerini dinlerken ona hayranlıkla gülümsüyorum, o kadar ki, bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Bu yüzden sana vakfı yönetmeni teklif etmek istiyorum."

"Ama ben yirmi altı yaşındayım," diye bağırırım.

"Oh, hayır. Hayır. Bana bu saçmalığı yapma." Taburemi ve beni, neredeyse birbirimizin kasıklarına dizlerimizi dayayacak kadar ona yaklaşıyor. "Tanıdığım Athena Davenport, kimsenin yaşını bahane etmesine asla izin vermez. Sen tanıdığım en zeki insansın. Bu nasıl hoşuna gidiyor?"

Aklım karışıyor. Sullivan ailesine önerdiğim türden bir finansal elden çıkarma, vakfi milyarlarca pound değerinde sermayeye sahip bir işletme haline getirecektir.

Bu, çalıştığım ve analiz ettiğim bazı şirketlerin işletme değerinden daha büyük bir rakam.

Taktik değiştiriyorum. "Ama bu senin bebeğin."

"Bu projeye tüm kalbimle bağlıyım, bu benim tutkum. Ama onu yürütmek için doğru kişi ben değilim, tatlım. Doğru becerilere sahip değilim. Boş bir kağıda bakıp senin gördüğün fırsatları göremiyorum. Verimlilik ve stratejileri tespit edemiyorum ve kesinlikle senin gibi çalışkan değilim."

Her seyahate çıktığımızda sergilediği doğal cazibesini düşünüyorum. "Katılmıyorum. Sen çok ikna edici olabilirsin."

"Bir planım olmadığında en iyi halimdeyim. Sen, mümkün olan en nazik şekilde, acımasısın."

Haksız değil. Devam ediyor.

"Ve bu işin ihtiyacı da bu. Akıllıca, agresif ve hırslı bir şekilde yürütülmesi gerekiyor ve sen bu özelliklerin hepsine fazlasıyla sahipsin. Kendine baktığında yirmi altı yaşında birini görebilirsin, ama ben vahşi bir iş zekası ve hırslı birini görüyorum." Endişeyle bana bakar, yüzümdeki dağınık saçları eliyle düzeltir. "Daha önce özgüveninin sarsıldığını hiç görmemiştim."

Bu kadar cazip bir fırsatı kaçırmayacağını düşünmüştüm, tabii bu parayla ilgili değilse?"

Bu beni şaşırttı. "Hayır. Tanrım, hayır. Sadece tüm bunları sindirmeye çalışıyorum."

Doğruyu söylüyorum. Mesele para değil, hiç de değil. Birine kar amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetmesi için yedi haneli bir rakam ödemenin mantıklı olmadığını biliyorum. Bu yolsuzluğun doruk noktası olurdu. Ve elbette haklı. Bu küçük pitbull'un başına salladığı şey havuçtan çok, büyük, lezzetli bir biftek.

Milyarlarca pound değerinde sulu bir biftek.

Aslında anlamaya çalıştığım şey, Gabe'in bana en aşırı biçimdeki onaylamayı sunduğu bu yeni anlayış. O bana bakıp sadece bedenimi görmüyor; MBA beynimi görüyor ve bunu *buna* layık görüyor.

Bunca zamandır *erişim* konusunda ısrarcıydım. Güçlü erkeklere bir amaç uğruna hizmet ettim, kendi versiyonumdaki şirket merdivenini tırmandım ve erişimin, C-Suite seviyesinde yerleşik bir şirkete girerek elde edilebileceği varsayımıyla çalıştım.

Şimdi bana çok daha nadir, değerli ve kıymetli bir şey sunuyor: Sullivanlar gibi bir finansman kaynağı ve destek ağının sağladığı tüm destek, istikrar ve *yakıtla* sıfırdan bir iş kurma şansı. Bana bu iş merdivenini tamamen bir kenara bırakmamı ve onun yerine gerçekten dönüştürücü bir şey inşa etmesine yardım etmemi öneriyor.

Bana masanın başına oturmamı, gerçek gücü kullanma ve bunu iyilik için kullanma fırsatı sunuyor.

Bu, her zaman istediğimi bildiğim şeydi, zihnimin hayal edemeyeceği bir biçimde ortaya çıktı ve benim bile hayal edemeyeceğim kadar mükemmel bir adamdan yıllar önce geldi.

Belki de bana hayatımın amacını, kendi amacına yardım etmemi isteyerek sunuyor.

GABE

Bugün *çok* önemli bir gün.

Athena, vakıf için beslediğim umut ve hayallerimin sınırlarını çok daha öteye taşıdı.

Athena, bana da benim için hisleri olduğunu itiraf etti.

Athena, suskun ve inanamayan, ama sonunda tüm bunların onun gösterisi olması gerektiği önerisiyle yüzü ışıldayan.

Ve sonunda, Athena, çıplak ve soyunmuş, benim yatağında. Tam olması gerektiği gibi.

Yan yatıyoruz, orgazm sonrası yorgunluk ve coşkuyla birbirimize gülümsüyoruz. Yaptığımız onca şeyden sonra, kendi yatağımın temiz, pürüzsüz çarşaflarında onunla sevişmek en cesurca olanı. En kasıtlı olanı. O burada değil çünkü ben bu ayrıcalık için para ödüyorum. Bu şaşırtıcı kadın bana dönük kıvrılmış, seksin doruk noktasında, duygularının derinliği mucizevi bir şekilde benimkini yansıtıyor gibi.

Bu tanrıça, hiçbir erkeğin ona karşı şansı olmayan, ölümcül silahlarla donanmış. Ama silahlarını bıraktığında, kendini ortaya koyduğunda, en baş döndürücü haliyle karşımıza çıkıyor.

"Utangaç hissetmem garip mi?" diye soruyor bana, ben de gülüyorum. "Utangaç mı? Sen mi? Evet."

"Kaba." Düşünerek yüzünü buruşturuyor. "Belki *utangaç* yanlış kelime. Belki *savunmasız* daha iyi."

Onu inceliyorum. "Bu mantıklı, sanırım," diye yavaşça kabul ediyorum. Sonuçta, bu kariyerde kendi kendine oluşturduğu kurallar çok net.

Bu mu? Biz mi? Yaptığımız işler benzer olsa da, kurallar yok, reçete yok, sadece çok sayıda duygu var.

Onun için bu, aşağıda parıldayan mavi denizin sivri kayalıklarla dolu olup olmadığından emin olmadan bir uçurumdan atlamak gibi bir his olmalı.

"Normalde erkekleri içeri almam."

"Biliyorum." Parlak kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyup, elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Beni içeri almaya razı olman, bana verebileceğin en büyük onur ve söz veriyorum, bu ayrıcalığı kötüye kullanmayacağım."

O da benim sözlerimi tekrarlar. "Biliyorum."

"Bana kendini ne kadar açarsan, sana o kadar aşık olurum." Bunu *bilmesini*, vücudunun her santimetrekaresinde somatik olarak hissetmesini istiyorum. Onun kırılğanlığının benim için bir armağan olduğunu, bu armağanı çok değer verdiğimi anlamasını istiyorum.

"Melek Gabriel." Sözlere fısıltı gibidir. Parmak uçlarıyla sakalının üzerinde hafifçe okşar. "Senin gibi erkekler pek fazla yok, inan bana."

"Bu, seninle olan şansımı artırıyor."

Gülümüyor ve bu çok güzel.

"Biliyor musun," diye devam ediyorum, "eğer Rönesans sanatçısı olsaydım ve Madonna'yı resmetseydim, sana poz vermeni isterdim."

Gözlerini devirmesi keskin olabilir, ama gülümsemesi memnuniyetle doluyor. "Hadi oradan." "Ciddiyim. Meryem Ana'nın sana benzemesi çok olası değil —sonuçta İsraili'ydi—ama pek çok sanatçı onu açık tenli ve Batı Avrupa özellikleriyle resmetti."

"Bu kasıtlıydı, biliyorsun," diyor küçük sanat bilgim, birden ciddi bir tavırla. "Dini figürleri kolayca ilişkilendirilebilir hale getirmek yaygın bir uygulamaydı."

"Öyle mi? Seni resmetmek için öldürürlerdi."

"Katolikler ve Meryem Ana'nın nesi var ki? Neden bu kadar takıntılılar?"

Bir Katolik rahibe Meryem Ana'nın erdemleri hakkında şiirsel bir konuşma yapmasını istemek, bir boz ayıya biftik tutmak gibidir. "Ne kadar vaktin var?"

Kıkırdar. "Saatler değil, dakikalar. Akşamımı daha iyi şeyler yaparak geçirebilirim." Parmak uçlarını boynumdan göğüs kaslarının arasına doğru kaydırır. "Ama gerçekten ilgileniyorum."

Başımı yastığa yerleştirip derin bir nefes alıyorum. "Şey, o ebedi bir bakireydi, yani mükemmel saflığın sembolü. Bu her zaman çok çekicidir."

"Ha ha. Çok komiksin."

Öyleyim, değil mi? Ama cidden, bir bakalım. Her şeyden önce, o inancın kişileştirilmesidir. Herkes Tanrı'nın kendilerini tertemiz bir şekilde hamile bırakma iradesini kabul etmezdi. Ve o bir anne idi. Bence Meryem Ana'ya olan bağlılığın çoğu bundan kaynaklanıyor. İnsanlar bunu rahatlatıcı buluyor —o bir anne figürü. İnanılmaz derecede şefkatli —heykelleri, Kilise tarafından birçok kez gözyaşı döktüğü belgelenmiştir. İnsanların acılarının yükünü anlıyor ve manevi çocuklarını savunmaya istekli olarak görülüyor.

"Tanrı'ya savunmak mı?" diye sorar.

"Evet. Yani, İsa'ya. Birçok insan, sorunlarıyla Meryem Ana'ya gitmenin daha güvenli olduğunu düşünüyor, onun Rabbimizin kulağına fısıldadığını ve O'nun adına aracılık edeceğini

"Meryem Ana'ya dua ediyor musun?" "Evet. Her gün."

Kaşlarını çatar. "Sanırım kıskanıyorum."

"Ben de sana her gün dua ediyorum. Öyle değil mi? Sana her dokunduğumda sana dua ediyorum."

Göz kapakları nazikçe kapanır, sanki itirafım ona büyük bir memnuniyet veriyormuş gibi. "Ona nasıl dua ettiğini göster bana. Dualar ne?"

Onu nazikçe sırt üstü çevirip dirseğimle kendimi destekleyerek ona bakabiliyorum. "En ünlü dua *Ave Maria*, yani Meryem Ana'ya selam duasıdır. Bu dua, tesbih duasının temelini oluşturur. Ama benim en sevdiğim *dua Salve Regina'dır*."

"Selam sana, kraliçe." Bana bakıyor.

"İngilizce versiyonu şöyle: *Selam sana, kutsal kraliçe. Mater misericordiae — Merhametli anne*."

Saçlarını geriye doğru okşuyorum. "*Selam sana, hayatımız, tatlılığımız ve umudumuz. Sana yakarıyoruz*," —eğilip şakağına öpücük konduruyorum— "*zavallı, sürgün edilmiş Havva'nın çocukları. Sana, bu gözyaşı vadisinde yas tutarak ve ağlayarak kederlerimizi gönderiyoruz*."

Onun üzerine tamamen tırmanıyorum, şimdi her iki dirseğimle destek alıyorum. "*Öyleyse dön, en merhametli savunucumuz, merhametli gözlerini bize çevir ve bu sürgünden sonra, bize rahminin kutsal meyvesini, İsa'yı göster*." Başımı eğip, çenesine fısıldıyorum. "*Ey merhametli, ey sevgi dolu, ey tatlı Meryem Ana*."

"Çok güzel." Kediler gibi altımda uzanıyor. "İngilizce bile çok melodik. İnsanlara nasıl rahatlık verdiğini anlayabiliyorum, sanki yanlarında biri varmış gibi."

Organize din hakkındaki görüşlerini göz önüne alarak, bunu söylediği için ona minnettarım. "Çok güzel. Ve bu tam olarak doğru. Daha fazlası da var, ama şimdi daha acil işlerim var."

Bunun üzerine başımı çevirip ağzını buluyorum.

Gabe ailesiyle oturduğunda, beni veya Rath Mor'dan kimseyi çağırmadı. Bu onların parası ve bu onların kararı — çok büyük bir karar.

Newmarket'ta geçirdiği hafta sonu boyunca iki inanılmaz şey oldu.

İlki, Sullivan ailesinin, bir kişi hariç, kamuya açık bir şekilde bağışlayacakları miktarı belirleme önerisini desteklemesiydi. Görünüşe göre, benim cüretkar önerim, başarılarına rağmen değerlerini koruyan bu insanlara, biriktirdikleri şaşırtıcı servetin ağır bir yük olduğu konusunda bir şeyler hissettirmiş.

Görünüşe göre babası Ronan, eğer hayatlarının geri kalanında 500 milyon dolar ile geçinmekten endişe duyuyorsa, bu onları, alıntı yapıyorum, "*ciddi birer aptal*" yapar, demiş.

Ben de aynı fikirdeyim.

Ben açgözlü bir insan olabilirim, ama bu aptalca bir para. Gabe, Mairead'in bu fikri çok beğendiğini ve muhtemelen servetinin daha büyük bir kısmını vakfa bağışlayacağını söyledi. O, "çocuklarım kaçırılsın diye zengin olmak" yerine "normal zengin" olmayı tercih ettiğini söyledi.

Gabe'e göre, Brendan en az ikna edilebilir olanıydı, ama sonunda ikna oldu. O da Sullivan Construction hisselerinde, Rath Mor'un kayıtlarında olmayan, en az on milyonlarca dolarlık bir servete sahip.

Onun aç kalacağını sanmıyorum. Hiçbirinin aç kalacağını sanmıyorum.

İkinci inanılmaz şey ise, görünüşe göre hepsi *beni* vakfın CEO'su olarak atama fikrini hemen kabul etmişlerdi. Gabe bana şaşırmamam gerektiğini söyledi. Sonuçta, geçmişte iş dünyasından hiç anlamayan iyilikseverlerin hayır kurumlarını yönetmeye çalışmasının ne kadar acı verici olduğunu çeşitli keskin yorumlarla dile getirmişt看 ve o da ailesinin de aynı şekilde düşündüğünü iddia ediyor. Görünüşe göre, radikal fikirlerim ve "saldırganlığım" (Gabe'in sözü)

masadaki Eleanor'un bugüne kadarki yarı yürekli çabalarını pek de övgüye değer olmayan bir ıııkta göstermiş ve hepsi de yeni birine şans vermek istiyorlar. Hatta kız kardeşı bana, benim taze bir soluk olduğumu ve ailesinin işleri değiştirmek için tam da ihtiyacı olan şey olduğumu söyleyen çok hoş bir mesaj attı.

Onu sevdiğimi biliyordum.

Geçmişim, Gabe'in babası ve dedesinin onlara aşıladığı sert yetiştirilme tarzı ile Eleanor Whitmore'un aristokrat, içe dönük pasifliği arasında bir yerde olabilir, ama umarım iş azmim daha çok ilkine yakındır. Bugüne kadarki sonuçlarım ailenin bazı üyeleriyle rezonansa giriyorsa, Gabe'e göre eğitim ve kültür geçmişim, annesinin bakış açısından oldukça etkileyici.

Böylesine büyük bir iş için genç ve tecrübesiz olduğum şüphesiz. Ancak bu vakıf, kolektif bir çaba olacak, dünyanın dört bir yanından önde gelen beyinleri bir araya getirecek bir fırsat olacak. Tek gereken, benim gibi cesur, küçük bir pitbull'un, her zamanki yorulmak bilmezliğimle her şeyi bir araya getirmesi.

Görünüşe göre.

Bu ay ihbar sürem doluyor. Gelecek ay, Seraph'ın yüklenicisi olmaktan çıkıp, vakfın çatısı altında yer alacak olan Rath Mor'un çalışanı olacağım. Ayrıca gelecek ay maaşım da bir taş gibi düşecek. Gabe bu konuda oldukça endişeli. Kendini çok kötü hissediyor gibi görünüyor, hatta kendi cebinden Seraph seviyesinde bir maaş ödemeyi teklif etti.

Ona, bu fikri tam olarak nereye sokabileceğini oldukça açık bir şekilde söyledim.

Erkek arkadaşından para almazsın.

Aşık olduğun adamdan, onunla yatmak için tek kuruş bile almazsın.

Ve bunu, sana bakıp tüm benliğini görmüş ve "*evet, sen*" demiş bir adamdan almazsın. Sana hayal edebileceğinden çok daha büyük bir amaç ve fırsat sunmuş bir adamdan. Kendi lütuf değerini algılamakta çok ciddi zorluklar yaşamış ve

ahlaki mutlakların dünyasından gelmiş ve yine de tüm inancını -şaşırtıcı bir miktar- *sana* yatırmış olan bir *adamdan almazsın*.

Bu yüzden, altı haneli rakam yerine beş haneli rakamla yetineceğim ve bu hediyeye güveneceğim, hatta Gabe tüm şirkete benim yeni pozisyonumu, hem profesyonel hem de romantik olanı, anlattığında, kalpsiz küçük bir sürtük gibi, alçakgönüllü bir schadenfreude ile kendimi şımartmaya bile izin vereceğim. George çok mutlu, Tanrı onu korusun, diğerleri ise o kadar değil.

Benim en büyük zaferim, Sullivan ailesinin WAG'ı ve ailenin cesur hayırseverlik çabalarının güçlü bir oyuncusu olarak taç giymem, gelecek hafta gerçekleşecek bir hayırseverlik galası olacak. Eski Cadogan Malikanesi'nde düzenleneceği düşünülürse, son derece ironik bir başlığı var: *İngiliz Hayırseverliğinin Geleceği*. Sullivan ailesi ve Rath Mor ekibi için bir masa ayırttık ve Eleanor bu olasılık karşısında adeta orgazm oluyor.

Tek parlak nokta, Gabe'in akşam yemeğinde açılış konuşmasını yapacak olması ve bana bu gece için muhteşem bir elbise ısmarlamakta ısrarcı olması.

Böylece öğle yemeğinde kendimi yarı couture markası Gossamer'ın genel merkezinin önünde buluyorum. Elbette bu markayı tanıyorum, Wright Holdings'in lüks markalar grubuna katılmadan çok önce Instagram'da takip ediyordum, ama hiç Gossamer marka bir giysiye sahip olmadım. Tasarımcı elbiseleri giymeyi sevmek bir şey, ama inanılmaz işçiliğiyle demi-couture bambaşka bir şey. Bununla birlikte, yeni ve son derece cömert erkek arkadaşınız sizi böyle bir markanın Kreatif Direktörü ile tanıştırdığında, hayır demek kabalık olur.

Natalie Bennett'in romantik partneri ve ana yatırımcısı, aşırı derecede çekici milyarder Adam Wright'ın Gabe'in iyi bir arkadaşı olduğunu biliyorum. Aslında, Gabe'in Seraph'i denemesi önerisini ona borçluyum. Bir gece Alchemy'de bu konuyu gündeme getiren oydu ve Anton ile Max'in şu anki erkek arkadaşına The Great Athena Pitch'i sunmalarını sağladı.

Açıkçası, Bay Wright'a bir iki içki borçluyum. Daha az açık olan ise, bugün beni stüdyosunda ağırlayan Natalie'nin, Gabe ile benim bugüne kadarki çalışma ilişkimizin gerçek doğasını bilip bilmediği.

Ne biliyor olursa olsun, çok hoş birisi. Wright Holdings'in devasa lobisine inip beni karşılamaya geliyor, güzel dikilmiş siyah tulumuyla incecik bir figür. Makyajı mükemmel, kulaklarındaki ve bileğindeki elmaslar muazzam büyüklükte ve gülümsemesi geniş.

Asansöre binerken ona "Satın almayı tebrik ederim" diyorum. Sosyal medyada ve finans basınında haberleri takip ettim. Gossamer artık Wright'ın imparatorluğunun resmi bir parçası olduğuna göre, sınırların yok olduğunu düşünüyorum.

"Teşekkürler. Patronla yatmak yardımcı oluyor, değil mi? O, Gossamer'ı kendi değerine göre satın aldığı için ısrarla söylüyor ama."

Başımı geriye atıp gülüyorum, onun samimiyeti beni şaşırtıyor. Onu hemen sevdim. "Bu konuda bir şeyler biliyorum."

"Eminim öyledir." Bana göz kırptı ve onun bildiğinden eminim. "Sana da tebrikler gerektiğini duydum. Vakıf mı?"

"Teşekkürler. Evet, görünüşe göre kendi değerim sayesinde terfi aldım, ama kim bilir?"

"Bizim iş zekâmıza kapıldıklarına eminim," diyor, binanın tüm genişliğini kaplayan, ışıkla dolu devasa bir odaya girerken. "Ama diğer özelliklerimize de hayranlarsa, kim olduğumuzu tartışabilir miyiz?"

Stüdyo inanılmaz. Moda bilgim, hevesli bir tüketici olarak sınırlı olduğundan, sıra sıra dizilmiş masaları, kumaş rulolarıyla dolu devasa beyaz masaları ve bu alanı dolduran, her biri kendine özgü bir havası olan şık ve ilginç insanları görmek çok ilginç. Çalıştığım çoğu yerden daha farklı olamazdı.

Mekanın çeşitli yerlerinde, farklı derecelerde çıplak mankenler duruyor. Dekolte kısmına en zarif inci boncuklar ve tül dikilmiş, sadece kanvas bir gövdeden ibaret olan bir mankenin önünden geçiyoruz.

Bu yerde saatlerce oynayabilirdim.

Müşteri alanı odanın sonunda, ana alandan uzakta yer alıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, sıralar ve sıralar halinde

"Burası cennet." Gabe'in inancı olabilir, ama ben saatlerce Gossamer'ın mihrabında ibadet edebilirim. Natalie burada bir tarikat yönetiyorsa, hiç düşünmeden özgürlüğümü ona teslim ederim. "Gerçekten öyle," diye onaylıyor Natalie. "Hâlâ alışamadım. Sadece birkaç aydır

buradayız

birkaç aydır buradayız ve Adam gelip iyilik perisi rolünü oynamadan önce bulunduğumuz yeri görmeliydin. Orası küçük bir bok çukuru gibiydi, başka türlü tarif edemem."

İyi kalpli bir melek.

Gabe'e yakışır bir isim.

Ancak, onun gibi bir adam için *koruyucu aziz* daha uygun bir tanım olabilir.

"Eh, kesinlikle kök salmışsın. Çok yerleşik bir yer gibi görünüyor."

"Hala rüya gibi geliyor. Beni ilk kez bir cumartesi günü bu ofislere getirdi. Aşağıda Omar Vega'nın stüdyosunu gördüğümde, yere oturup ağlayabilirdim. Hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi." Gülümsüyor, muhteşem, zafer dolu ve güçlü bir gülümseme. "Ama bizimki daha güzel."

"Ha! Bunu sevdim." Gerçekten sevdim. Kadınların doğal tanrıça enerjilerini yaymalarını çok seviyorum ve Natalie bunu fazlasıyla yapıyor. "Çok görkemli."

Gözlerimi, ipek, tül, dantel ve tüylere sahip, göksel pastel renklerdeki gökkuşağı gibi dizilmiş elbise raflarına gezdiriyorum. Onları elime almak için sabırsızlanıyorum.

"Demek bu bir gala için." Ellerini önünde birleştiriyor. "Ne aradığını biliyor musun?"

"Zevkli ama muhteşem. Dikkatleri üzerine çeken bir şey istiyorum, ama *erkeklerin beni para için siktiğini* ima etmemeli. *Ülkedeki en büyük vakıflardan birini yönetebilecek kadar yetenekli olduğumu, ama bunu yaparken dağınık görüneceğimi bir saniye bile düşünmemelerini* ima etmeli."

Kız burun kıvrır. "Anladım. Ve kimsenin seni şık görünmediğini söyleyebileceğini sanmıyorum. Yeni pozisyonuna geçtikten sonra büyük bir etkinlik için bir şey ödünç almak istersen, seve seve yardımcı oluruz. Ünlü kadınlar için bunu sık sık yapıyoruz."

Ünlü kadınlar.

Camille beni işe aldığından beri geçen dört yılı, ihtiyatlı davranarak, beni karşılayabilecek kadar şanslı erkekler için gösteri yaparak ve daha geniş bir kitleye aktif olarak uyum sağlayarak geçirdim.

Artık her şey değişecek.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Sadece demi-couture giymeye alışabilirim."

"Bu tehlikeli bir emsal oluşturur. Ben bilirim. Neden ekibime her numuneyi benim bedenimde yapmalarını zorluyorum sanıyorsun?" Başını pencerenin yanında duran, kabarık siyah bir elbise giyen mankene doğru çevirir. "Onu görüyor musun? Adı tam anlamıyla Natalie. Manken şirketi Stockman'a onu benim ölçülerimde yapmalarını sağladık."

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Şanslı kadın. "Bu dahice."

"Değil mi? Tamam, bir şov durdurucuya ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Eski Hollywood'u anımsatan bir şey nasıl olur? Şık buklelerle

gümüş ekranın sirenini kesinlikle yansıtabilirsin." "Bu fikri çok sevdim," diyorum.

"Aklında herhangi bir renk var mı?"

Bunu söylerkenki dikkatli nezaketi, zaten kesin bir fikri olduğunu gösteriyor.

"Neden bana söylemiyorsun?"

Gülümsüyor. "Bunu söylemeni umuyordum. Nane yeşili ile fıstık yeşili arasında bir renk olan yeşil bir elbisemiz var ve bence sana *çok* yakışır."

"Yeşili severim. Göster bana." Bu doğru. Yeşil, hangi tonunu giyersem giyeyim saçlarım ve gözlerimi tamamlar, ama onun tarif ettiği tonu pek tercih etmem. Günlük giyim için en pratik renk değil.

Elbiselerin oluşturduğu gökkuşağının arasında dolaşır ve mavinin turkuaza, sonra da yeşile dönüştüğü yerde durur. Heyecanla dudaklarını birbirine bastırarak askıyı dikkatlice kaldırmayı, bu elbiseye karşı çok güçlü hisleri olduğunu gösteriyor.

Elbiseyi havaya
kaldırıyor. Vay
canına!

Yüzüm bir resim gibi olmalı, çünkü o kahkahayı patlatıyor. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"İnanılmaz."

O kadar güzel ki, onu duvarıma asıp sonsuza kadar seyretmek, pasta gibi yemek ya da her gün giymek istiyorum. *Mükemmel*.

"Deneyin," diye ısrar ediyor. "Gerekirse ayarları yapabiliriz."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Yumuşak ışıklandırılmış ve ağır kadife perdelerle çevrili geniş soyunma odasına giriyorum. Natalie perdeleri çekince, iç çamaşırlarım ve topuklu ayakkabılarım dışında her şeyi çıkarıyorum. Bu elbise sütyen gerektirmiyor. Onun yardımıyla elbiseyi giyiyorum ve o da arkadan fermuarını çekiyor.

"İşte." Sesi yumuşak ve saygılı. "Oscar törenine gidiyormuşsun gibi görünüyorsun. Ağlayabilirim, sanki senin için özel olarak yapmışız gibi."

Üç boy aynada yansımama bakıyorum. Siyah topuklu ayakkabılarım ve iş makyajımla bile, o haklı.

Bu elbise *muhteşem*.

En açık yeşil renkte, tam boy ve her hareketimde baştan aşağı parıldıyor. Küçük askılar ve sütyen kupaları saten kumaştan yapılmış, geri kalanı ise kusursuz bir şekilde kesilmiş, kat kat ipek püsküllerden oluşuyor

Kemer kısmı dar, etek kısmı ise bir tarafı tamamen yırtmaçlı. Dizden yere kadar, şeritler aynı yeşil tonunda yüzlerce minik, eterik devedkuşu tüyüne dönüşüyor ve titriyor.

Sonuç, özellikle saç rengimle birlikte, Küçük Deniz Kızı'nın eski usul, tam güçte bir cazibeyle buluşması gibi. Şık, seksi ve inanılmaz pahalı görünüyor, ki bu da benim kişisel markam sayılır.

Benim için yapılmış gibi.

"Göğüs ve kalçalara çok iyi oturuyor, ama bel kısmını biraz daraltabiliriz," diyor Natalie, kumaşı hafifçe çimdikleyerek. Silüeti iyileştirdiğini ve daha da şık hale getirdiğini hemen görebiliyorum. "Ve fildişi rengi saten topuklu ayakkabı almak isterseniz, galaya yetiştirmek için rengini uyumlu hale getirebiliriz."

Kafamı sallayarak değerlendiriyorum. Analiz ediyorum. Beni bırakıyor ve ben de bir o yana bir bu yana dönerek püsküllerin ve tüylerin narin sallanışını hayranlıkla izliyorum.

Aynada kendimi incelerken, Gabe'in beni bu kıyafetle gördüğünde vereceği tepkiyi hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Umarım o da benim kadar fiyatına değer bulur.

İngiliz hayırseverlerinin önde gelenleri Park Lane'deki Dorchester Hotel'in balo salonunda toplanmış. Gündem ne mi? Ücretsiz şampanya ve karşılıklı sırt sıvazlamanın ikili cazibesine kapılırken, bağışların geleceği hakkında endişeliymiş gibi davranmak.

Etkinliği özellikle dört gözle beklemiyor olsam da, Gabriel Sullivan, Esquire'ın kolunda geçireceğim geceyi çok heyecanla bekliyorum. Bu akşam beni almaya geldiğinde, Tom Ford smokiniyle göz kamaştırıcı bir şekilde daireme ilk kez adım attı (George sonunda bu konuda istediğini elde etti). Onun hedeflerinin oyunculuk olmamasına seviniyorum, çünkü James Bond'un oyuncu seçimi ekibi bu adam için her şeyi yapardı. Bu akşam, Sean Connery'nin altın çağındaki hali gibi görünüyor, koyu renk saçları yüzünden geriye taranmış ve bembeyaz gömleği, zeytin rengi tenine çok yakışıyor.

Bu, smokininin siyah saten yakaları için.

Görünüşe göre o da benim onu gördüğüm kadar etkilenmişti, çünkü beni yeşil denizkızı elbisesiyle, kayısı rengi dudaklarımla, en şık göz kalemi ve kocaman Hollywood buklelerimle gördüğünde sessizleşti, yüzü yumuşadı ve sadece bakakaldı. Sanki çölde kaybolmuş bir adam ve ben de bir elektrolit içeceğiymişim gibi bakıyordu.

Sonra şöyle dedi: "Sen her zaman güzelsin, ama bu tamamen başka bir şey." Ses tonundaki ve yüzündeki saygı, beni neredeyse yere yıkacak kadar güçlüydü.

Salona, odadaki en yakışıklı ve en nezih adam olduğunu zaten bildiğim birinin kolunda giriyorum. Muhtemelen çevresel sürdürülebilirlik temasına bir gönderme olarak, tüm mekan yosun kaplı kaideler ve canlı ağaçlarla zenginleştirilmiş, ağaçlar büyük saksılara yerleştirilmiş ve büyük yuvarlak masaların arasına yerleştirilmiş. Şamdanlardan sarmaşıklar sarkıyor, konuklar yanlarından geçerken sarmaşıkların dalları sallanıyor. Organizatörler, masaların ortasına canlı orkide ve eğrelti otlarıyla dolu dev gümüş kaseler koymayı tercih etmişler.

Genel olarak zamansız bir lüks hissi veren mekanda (Edith Wharton ve çağdaşları bu kadar çok eğretili otu görünce bayılırlardı), modern dokunuşlar da var. Akşam yemeği konuşmalarının yapılacağı yükseltilmiş kürsünün arkasında canlı bir duvar görüyorum ve etkinliğin sürdürülebilirlik ölçütlerini gerçek zamanlı olarak gösteren yaldızlı çerçeveli bir dijital ekranın önünden geçiyoruz.

"Vakfımın yeni başkanı, bu odadaki en güzel kadın," diyor Gabe, bara doğru masaların arasından geçerken bana doğru fısıldayarak.

"Bahse girerim en kolay olanı da odur," diyorum, bakışlarım düz bir şekilde önüne sabitlenmiş halde.

Gözümün ucuyla onun kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Bana göre bu gerçekten mükemmel bir kombinasyon."

Rath Mor Vakfı'nın yeni CEO'su olarak burada olmaktan heyecan duyuyorsam, Gabe'in romantik partneri olarak burada olmaktan da kesinlikle çok mutluyum. Bu adamın beni görme şekli beni mutluluk ve gururla dolduruyor. Gül rengi bir bakış açısı var, bir de Gabe'in bakış açısı var: onun doğasında var olan tüm iyilik ve insan doğasına olan inancıyla renklendirilmiş bir bakış açısı.

Onun bana olan inancını asla boşa çıkarmayacağım. Benim kirli ruhum onun parlak ruhuna layık olamaz, ama zamanla onun erdemlerinin birazı bana da bulaşır umuduyla yaşayabilirim.

Oxford'daki Karmaşık Sistemler ve Toplumsal Değişim Merkezi'nin direktörü Dame Sarah Blackwood, dikkate alınması gereken bir isim ve onu çok seviyorum. Kısa kesilmiş beyaz saçları ve giydiği güçlü kırmızı ruj, onun değişim yaratmada olduğu kadar ruj kalemi kullanmada da bir profesyonel olduğunu gösteriyor. Güzel kesimli siyah bir smokin giyiyor, peki ya ayaklarında ne var? Manolo Blahnik Hangisi marka, kraliyet mavisi saten, hayranlık uyandıran bir çift topuklu ayakkabı: son derece çarpıcı ve kolayca bin dolarlık bir ayakkabı.

Belki de hayırseverler tamamen sıkıcı ve saygın olmak zorunda değildir.

Gabe ve benim onunla barda sohbet ettiğimiz beş dakika, gerçekten dinamik insanlarla, özellikle de kadınlarla konuştuğumda hissettiğim entelektüel heyecanı yaşamam için fazlasıyla yeterli. Sohbetimiz, uygunsuz konular içermeden, Seraphim düzeyinde

ilham vericiydi ve uygunsuz konular hiç yoktu. Ve Brooklyn'deki Industry City'ye danışmanlık yaptığını ağızından kaçırdığında, resmen bayıldım.

"Beni her zaman arayabilirsin," diyor net bir şekilde ve kalın bir kartviziti elime sıkıştırıyor. "Tanrı biliyor, Londra'ya günübirlik bir gezi için her türlü bahaneyi severim. Oxford'daki ayakkabı mağazaları berbat." Beni baştan a a ı sözde. " yi  anslar, Athena. Hepimiz için bir can simidi olacağına dair içimde tuhaf bir his var."

O bize iyi geceler diledikten sonra Gabe'e " imdi heyecanlanmaya ba ladım" diye itiraf ediyorum. "Bu i i yapmayı dört gözle bekliyordum, ama bu işi yaparken ne kadar harika insanlarla tanışabilece imi hiç d   nmemi tim."

"Vakfin desteğiyle, bu tarafta neredeyse herkesle doğrudan bağlantı kurabilirsin. Zekanın senin için uy sturucu gibi olduğunu biliyorum, domuz gibi mutlu olacaksın, sanırım. Hayvanlardan bahsetmi ken, ailemi görmeye hazır mısın?"

  kilerimizi bitirip odanın diğer ucundaki Sullivan ailesinin masasına doğru ilerliyoruz. Masaların arasından geçerken, diğer konuklar düzenli aralıklarla bizi durdurup Gabe'i selamlıyorlar. Her seferinde beni kız arkadaşı olarak tanıtıyor ve her seferinde bana bakarken gözlerindeki gurur ve sevgi dolu bakışlar içimi eritiyor.

Sullivan masası odanın ön tarafında, canlı duvarın hemen önünde. M kemm l. Konu masını yaparken sevgilimi yakından izleyebilece im. Ailenin çoğu çoktan yerlerine oturmuş. Görünüşe göre Gabe'in ailesi, odada dolaşmak yerine içkilerini içip misafirlerin kendilerine gelmesini tercih ediyor. Fena bir plan değil.

Az önce annesini gördüm. Reem Acra marka olduğundan emin olduğum süslü mor dantel bir elbise giymiş ve çok güzel görünüyor. Masayı hızlıca taradı ımda Ronan'ı, Mairead'ı, muhtemelen kocası olan Peter'in yanında, Brendan'ı - tek başına, ne korkunç - ve Eleanor'u görüyorum. Terty, Brendan'ın solunda oturuyor ve Gabe ile ili kimizi kamuoyuna a ıkladı ımıza göre, Terty'nin Brendan'a göz dikip dikmeyece ini merak ediyorum. Brendan'ın sa ında ise...

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Tepki verecek zamanım bile yok, sadece Gabe'in elini daha sıkı tutuyorum, umarım bu bir uyarı olarak algılanır ama o bunu sadece sevgi veya gerginlik göstergesi olarak görecektir. Gözlerim masanın etrafında  ılınca dolaşırken, bir

bir kısmı Mairead'in gülümsemesini ve Terty'nin ellerimizi tuttuğumuzu görünce gözlerini genişletmesini fark ediyor. Ama asıl tehdit bu değil.

Tehdit o değil.

Sıkılmış görünen Brendan'ın yanında oturan, bir hikaye anlatırken şampanya yudumlayan adam tehdit, çünkü Giles Harrington sadece kim olduğumu tam olarak bilmekle kalmıyor.

Aynı zamanda benim seçtiğim kariyerin ne olduğunu da tam olarak biliyor.

"Herkese iyi akşamlar," diyor erkek arkadaşım. Elimi sıkıp bırakıyor, bu da beni çok üzüyor.

"Siz ikinize bakın!" diye haykırır Maeve. Zaten iyice sarhoş olmuş gibi görünüyor. "Siz en güzel çift değilsiniz de neyim! Öyle değil mi, Ro?"

Kendimi zorlayarak ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "İyi akşamlar. Burada olmak çok güzel." Ama bakışlarım manyetik bir güçle Giles Harrington'a kilitleniyor ve onun beni tanıdığı anı tam olarak görüyorum. Çenesi gevşek bir şekilde açılıyor ve ağzı, ancak sırtış olarak tanımlanabilecek bir ifadeye bürünüyor. Gabe yanımda konuşmaya başlarken, ben orada tamamen donmuş bir şekilde duruyorum.

"Athena, sanırım Mairead'ın kocası Peter ve Brendan'ın NED'lerinden biri olan Giles Harrington dışında herkesi tanıyorsun. Giles, Peter, bu benim kız arkadaşım Athena."

Şu anda yeni erkek arkadaşımın gurur ve takdirinin sıcaklığını içime çekiyor olmam gerekirdi, ama bunun yerine Marie Antoinette gibiyim, boynum giyotinin pürüzlü tahtasına bastırılmış, bıçağın düşmesini bekliyorum.

Çok uluslu bir endüstriyel makine şirketini yöneten o iğrenç pislik Harrington, Sullivan Construction'ın icracı olmayan yöneticilerinden biriymiş. Kim böyle bir şeyi uydurur ki?

İçkisini masaya koyup sandalyesinde dikleşti, ben de kendimi hazırladım, bir saniye Gabe'e dönüp sessizce bana yardım etmesini, kaçmamı ya da en azından bu akşamın gidişatını geri almasını rica ettim.

Bu benim zafer gecem olmalıydı. Beş haneli rakamlı bir elbise giyiyorum.

Burada, tanıdığım en iyi erkeğin kız arkadaşı olarak bulunuyorum.

Hayatımın rolü elime geçmek üzere. Dahası, o rol *benim*.

Ama Harrington'ın ağzını açtığını gördüğümde, her şeyin kaybolduğunu hissediyorum, sanki en acımasız bir serapmış gibi.

"Aslında, Athena ve ben tanışıyoruz, değil mi Athena?" diyor, kibirli sesiyle küçümseyici bir tavırla. "Bir keresinde benimle röportaj yapmıştı, değil mi canım?"

Gabe yanımda kaskatı kesiliyor ve anlıyorum ki o da farkına varmış. O bir ceylan, varlığını belli eden bir aslanın karşısında hareketsiz duruyor.

"Evet." Başka bir şey söylemiyorum. Tek yapabileceğim şey, bu anda nasıl tepki vereceğimdir ve onun gibi bir adama en ufak bir fırsat bile vermem.

İş odaklı ilk görüşmeden sonra oradan ayrıldığımı söylemiyorum, çünkü onun bana dokunacağı düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Onun gibi güvensiz erkeklerin, reddedilmenin acı hatırasını silmek için çabaladıklarını bilsem de, ona en ufak bir fırsat bile vermiyorum.

"Dünya ne kadar da küçük," diyor Brendan, ama bunu tembel bir şekilde söylüyor, sanki bizim tanışmamıza olan ilgisi sıfıra yakınmış gibi.

"Athena senin asistanın, değil mi?" diye soruyor Harrington, Gabe'e. Cevap verdiğinde, normalde açık ve dostça olan sesinde ihtiyatlılığı duyabiliyorum. Tekrar elimi tutuyor ve ben minnetle sıkıyorum.

"Öyleydi, ama bundan sonra vakfımızı bizim için yönetecek ve hepimiz çok heyecanlıyız. Neyse, devam edelim, hadi..."

Harrington öne eğilir, masaya koyduğu ön kollarının ağır sesi, şampanyayı fazla kaçırdığını gösterir. "Athena işinde *çok* iyiymiş. Ücreti yüksek, ama eminim her kuruşuna değer." Öne eğilir ve doğrudan Gabe'in annesine seslenir. "Maeve, Athena'nın olağan hizmetlerin çok ötesinde, çok "kapsamlı" bir hizmet yelpazesi sunduğunu biliyor muydun? Oğlunun hepsinden yararlanıp yararlanmadığını merak ediyorum, ama..."

"Yeter," diye bağırır Gabe, ama Maeve Harrington'a şaşkınlıkla bakar. Onun ima ettiklerini anlamaya çalışırken çok uğraştığını görebiliyorum.

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?" diye sorar, konsantre olmak için gözlerini kısarak.

Lütfen hayır, lütfen hayır, lütfen hayır.

"Bu sevimli genç bayan" — *bayan* kelimesine tüm küçümsemesini katarak — "çok gizli, *çok* pahalı bir fahişe ve

Gabriel onu maaşlı çalıştırıyorsa, bu güzel rahibin her gün cenneti görmesini sağladığından emin olabilirsiniz. En azından pazartesten cumaya kadar."

Yaptı işte.

Beni ifşa etti, ben duvarlarımı yıkıp kendimi açığa çıkardıktan ve Gabe'e kendimi açtıktan sadece birkaç gün sonra, kırılğanlığın acımasızlıktan daha iyi bir görünüm olduğuna karar verdikten birkaç gün sonra, cüretkarlığın iyi bir şey olduğuna, evrenin hayalimdeki işler, iyi erkekler ve meşruiyetle ödüllendirdiği cesur bir şey olduğuna inanmayı seçtikten birkaç gün sonra.

Harrington'ın alnına kırmızı bir *A harfi* damgaladığı kişi ben olmasaydım, masadaki herkesin *Bridgerton* seviyesinde şok olmuş halini görünce gülmekten kendimi alamazdım.

Ronan tamamen nefes nefese görünüyor. Yüzü kıpkırmızı olan Maeve'nin ciddi bir kalp krizi geçirme tehlikesi olduğunu söyleyebilirim. Eleanor, ona tereyağı tabağını uzatsam bile ona frengi bulaştırabilirmişim gibi bana bakıyor, Torty ise kazanan eli almış biri gibi gözlerinde zafer dolu bir ışıltı var. Neden bu kadar memnun görüldüğünü hiç anlamıyorum. Eğer ben bir profesyonelsen, hareketlerimin düşündüğünden daha da seçkin olduğunu düşünmesi gerekmez mi?

Brendan sandalyesine gürültüyle oturuyor, gıdıklanmış ifadesi, erdemli kardeşinin aslında dikkate alınması gereken bir güç olduğunu fark eden bir adamın ifadesine benziyor.

"Bu doğru değil, değil mi evlat?" diye sorar Ronan, sesindeki şaşkınlık yürek burkan bir şekilde belirgindir.

Ben de İkarus olduğunda, balmumu eriyip damlarken ve seni güneşin altında parıldayan olasılıklar ve sahte umutlarla dolu o yüksek yerlere taşıyan güzelce işlenmiş kanatların seni yüzüstü bırakırken yapabileceğin tek şeyi yapıyorum.

Ayrılmaya karar veririm. Güneşin sicağından uzaklaşıp karanlıkta güvenlik ararım. Burada kalamam ve Gabe'in beni savunmaya çalışmasını dinleyemem. *Bizi*.

"Korkarım hepiniz beni affetmek zorunda kalacaksınız," diyorum, sesimin sabit kalması için çaba göstererek, Gabe'in sıkı tutuşundan elimi çekiyorum ve kendimi tutmak için Avrupa'nın kültürel ve diplomatik çevrelerinde aldığım eğitimin her bir parçasını kullanıyorum. "Umarım güzel bir akşam geçirirsiniz."

Gitmeden önce, bakışlarımı Harrington'a sabitlerim ve ancak o zaman buz gibi öfkemin tüm gücünü serbest bırakırım. "Ve *siz* bir gizlilik anlaşmasını ihlal ettiniz. Umarım iyi bir avukatınız vardır."

Güzel konuşabilir, ama arkasını döndüğünde güzel yüzü yıkılmışlık ile kırılmanlaşır ve ben onun peşinden giderken haklı öfkem bir tsunami dalgası gibi tüm gücüyle üzerime çöker.

"Athena. Bekle."

Beklemiyor. Yürümeye devam ediyor, yarısı dolu masaların arasında hızla dolaşan inanılmaz derecede zarif bir figür. Yemek alanını terk ederken onu yakalıyorum, elim koluna uzanıyor. "Tatlım. Bekle."

"Sahne yapma," diye tısladı, gözlerimden kaçarak. "Ben..."

ben... *çok* üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

"Ceketimi almam lazım."

"Lütfen geri gel." Bu yalvarış ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun faydasız olduğunu biliyorum. Tabii ki oraya, bir pisliğin onu aşağıladığı ve tüm ailemin önünde ifşa ettiği masaya geri dönmeyecek.

"Olmaz." Tek bir görevli dışında kimsenin olmadığı vestiyerin kapısına doğru büyük adımlarla yürür ve biletini bulabilmek için küçük çantasını tezgahın üzerine koyar.

Bu gece bizim gecemiz olmalıydı. *Onun* gecesı. Ben sahneye çıkıp önümüzdeki on yıl ve sonrasında hayırseverlik faaliyetlerimiz hakkında bir konuşma yapacağım ve planım, Athena'yı vakfın yeni CEO'su olarak atamaktı.

Ailemin servetimizi yönetmesi için ona duyduğu sarsılmaz güvenin tadını çıkarması gerekirken, sanki utanacak bir şeyi varmış gibi gardıroba koşuyor.

Bu doğru değil.

Aslında, eleştirilmesi gereken kişi benim. Ben görevimi terk ettim ve köpek tasmamı çıkarır çıkarmaz beni becermesi için bir kadın tuttum. Buradaki ahlaksız, aşağılık suçlu benim, o değil. Ve eminim ki

ailemin bana bu mesajı şık bir şekilde pekiştireceğinden eminim, ama umurumda bile değil.

Tek umursadığım şey, aşık olduğum kadının benim gözetimimde, *benim* günahlarım yüzünden kendini değersiz hissetmiş olması.

"Seni eve bırakayım," diye fısıldıyorum. "Oraya tek başına gitmeni istemiyorum."

Bu sözümle bana bakar. Gözleri berraktır, ama sanki vücudundaki her sinir ucu titriyor gibidir. Onu yeterince iyi tanıyorum, sadece nezaket gereği kendini tutmak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyorum.

"Eve kendim gidebilirim Gabe, senin de bir konuşman var."

"Sen daha önemlisin. Senin iyi olduğundan emin olmak dışında hiçbir şeyin önemi yok."

Sanki benim kararsızlığım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi dudaklarını büzüyor. Yıkmaktan tarifsiz bir zevk aldığım tüm duvarlar yeniden yükseliyor. Tanrıçam kılıcını ve kalkanını eline almış ve tek bir ölümlünün bile yaralarının boyutunu görmesine izin vermeyecek.

Beni bile.

Cevap verirken küçük çantasının tokasıyla oynuyor. "Bu doğru değil. Bunların hepsi önemli. Ben kendimi toparlamalıyım, sen de gidip ailenle hasar kontrolü yapmalısın. *Sonra da* o odadaki insanlara Sullivanların ne yapmaya kararlı olduğunu tam olarak anlatmalısın."

"Athena. Lütfen." Yenilgiyi hissederek iç çekiyorum. "Daha sonra gelebilir miyim?"

"Gelemezsin." Bana bakar ve bir an için kalbini parçalayan acıyı görürüm. "Beni yalnız bırak, Gabe. Yarın görüşürüz."

Neden bu gece onu yalnız bırakmamı istemesinin beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum, ama öyle. Beni bu şekilde dışlaması hem saçma hem de uğursuz geliyor. Bu kadının hala anlaşılamayan derinlikleri var ve benim keşfetmeme izin verdiği kısımları keşfettiğim açık.

Keşfetmeme izin verdiği kısımları keşfettiğim açık. Masaya geri dönerken öfkemi kanalize ediyorum. Öfke iyidir: aktif bir duygudur, güç veren bir duygudur.

Bununla bir şeyler yapabilirim.

Masaya döndüğümde, herkes fısıldaıyor, başlarını güvenle eğmişler. Harrington hala orada. Oturuyorum, çünkü kesinlikle olay çıkarmak için yetiştirilmedim ve bu skandalı insanca mümkün olduğunca gizli tutmak benim de çıkarım.

Athena'nın sözleri aklıma geliyor.

Hasar sınırlama.

Buna yaklaşmanın tek yolu saldırıya geçmektir. Ailem, davranışım için benden herhangi bir özür veya açıklama bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar. Burada ön saflarda yer almam gerekiyor.

Öne eğilip parmağımı Harrington'a doğrultuyorum.

"Sen. Defol. Artık burada istenmiyorsun. Athena'nın sana hatırlattığını tekrar edeyim: Sen, sızdırmaz bir gizlilik anlaşmasını ihlal ediyorsun." Bunu bilmeliyim. Athena'nın portföyünü görmeden önce bir tane imzalamıştım. "Yani, ödeme gücüne değer veriyorsan, o zavallı çeneni kapalı tut."

Bana alaycı bir şekilde gülümser. "Tanrım, seni parmağında oynatıyor. O kadın herhalde..."

"*Dışarı,*" diye cesaretim elverdiğince yüksek sesle söylüyorum.

"Kardeşimi duydun," diyor Brendan. "Siktir git. Sen bir utanç kaynağısın." "Brendan!"

Annem diyor, görünüşe göre daha şok olmuş onun oğullarının konuklarınınkinden daha fazla.

"Çık dışarı." Brendan'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Gözleri sessiz bir destek jestiyle bana kayıyor. "Hemen."

Harrington gözlerini devirdi, sandalyesini itip ayağa kalktı. O uzaklaşır uzaklaşmaz, başımı ellerimin arasına alıp derin bir nefes aldım.

Annemin sesi şaşkın sessizliği bozar. "Gabriel. Tanrı aşkına ne yapıyordun..."

Sesindeki yargılayıcı ton beni yenilgiye uğramış halimden çıkarır. Dik otururum.

"*Hayır.* Beni çok dikkatli dinleyin, tamam mı? Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Masadaki herkese bakarak, her birinin gözlerine bakıyorum ve rahiplik ciddiyetimin kalan son zerresini topluyorum, ki artık benim küçük sırrım ortaya çıktığına göre, bu pek fazla bir şey olmayacaktır. Derin bir nefes alıyorum.

"Şu anda bunu tartışmayacağım. *Tek* umursadığım şey, bu ailenin misafiri olarak az önce sindirilip aşağılanan kız arkadaşımın iyiliği. Oraya çıkıp o konuşmayı yapacağım, hepimizi gururlandıracağım. Ama az önce duyduklarınız, benim ve Athena'nın dışında kimseyi ilgilendirmez. Anladınız mı? *Kimseyi.*"

Eleanor ve Terty'ye özellikle sert bir bakış atıyorum, çünkü ikisinden yayılan yargılayıcı bakışları hissedebiliyorum. "Yemin ederim, ofisteki herhangi biri bunu duyarsa, sızıntının sizden geldiğini varsaymak zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

İkisi de şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde başlarını sallarlar. Hiçbir çalışanımla bu şekilde konuşmamıştım. Dönüp aileme seslenirim.

"Sorularınız olacaktır. Onlara başka bir zaman cevap vereceğim. Şimdilik, konuşmamı hazırlamak için sessiz bir yer bulacağım."

Bunun üzerine ayağa kalkıp organizatörlerden birini bulmaya gittim. Neyse ki konuşmam başlangıçlar sırasında planlanmıştı, bu yüzden çok uzun süre beklemem gerekmedi. Bulduğum kadın beni balo salonunun yanındaki boş bir odaya götürdü. Arkamdan kapıyı kapattığında ve konukların gürültüsü azaldığında, minnetle bir sandalyeye çöktüm.

Tanrı'ya cesaret, dayanıklılık ve bilgelik için dua edeceğim. Meryem Ana'ya dua edeceğim, bu sefil günahkara merhamet etmesini ve çok değer verdiği genç kadının kaderini düzeltmesine yardım etmesini rica edeceğim.

Sadece Athena'yı düşünmek, onun korunaklı ve kırılan olduğunu ve konuşmamı sürdürmemde ne kadar kararlı olduğunu düşünmek, beni harekete geçiriyor. Ailemin bu vakfin başına geçmesini desteklemesi artık pek olası görünmese de, bu fırsatı kaçıırırsam onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını, ne kadar tiksineceğini biliyorum.

Ceketimin cebinden notlarımı çıkarır ve umutsuzca gözden geçiririm. Bu gece vakfin yeni başkanı olarak Athena'nın adını veremem, bu çok açık.

Ancak, Sullivan ailesinin önümüzdeki yirmi yıl içinde altı milyar pound bağışlama taahhüdünü onayladığını açıklayarak bir bomba patlatabilirim.

Ayrıca Rath Mor Vakfı için önerdiğimiz yeni marka adını da açıklayabilirim; bu marka adı, bu gece kız arkadaşım için bir sürpriz olacaktı.

Audacity Vakfı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Communio (Komünyon)

Hafta sonu kendimi parçalamaya ve yeniden toparlanmaya izin vermeden önce bir günlük işim var.

Sekizden

altıya. On saat.

Bunu yapabilirim.

En kötü kısmı Eleanor ve Terty ile yüzleşmek bile olmayacak. Umurumda değil, canları cehenneme.

Hayır, en kötüsü, aşık olduğum adamla bir gün geçirmek ve onun yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü olmayacağını bilmek olacak. Gabe'i tanıyorsam, kalbini parçalamak, kılıcına atlamak ve benim kurtarıcım olmak isteyecektir. Umut etmek ve, dürüst olalım, imkansız dilemek isteyecektir.

İkimiz için de güçlü olmak zorundayım.

Bana gelecek için vaat ettiği ve benim çok istediğim tüm büyüleyici şeyleri sonlandıran kişi ben olacağım.

Dün gece eve giderken George'a mesaj attım ve olanları ona bildirdim. Cevabı, umduğum kadar haklı bir öfkeyle doluydu ve bugün günü olabildiğince katlanılabilir hale getirmek için elinden geleni yapacağını biliyorum.

Dün gece Gabe'e de mesaj attım. İstemiyordum ama bu sabah neyle karşı karşıya kalacağımı bilmem gerekiyordu.

Yarın ofiste bu konunun sızdırılmasından endişelenmem gerekir mi?

Hayır. Eleanor ve Terty'ye Tanrı korkusu aşıladım.

Tamam, iyi.

Çok, çok üzgünüm, tatlım xxx

Buna bir kalp ile tepki verdim ama cevap vermedim. Gerçekten söyleyecek bir şey yoktu.

Tek aradığım kişi Camille'di, o da tam beklediğim ve ihtiyacım olan şekilde tepki verdi: Seraph'ın Genel Danışmanı, eşsiz Jenny Baldwin'in acil yardımını isteyeceğine dair kesin bir söz verdi. Jenny Baldwin, *o adamı mahvedecek ve sana zarar verdiği günü pişman edecek*.

Kötü bir gece uykusu çekmeme rağmen, iyi görünüyorum. Ağlamadım, bu da olumlu bir şey. Kendime izin vermedim.

Yarın, dağılacığım. Bugün hayatta kalmakla ilgili.

Bu yüzden saçlarım pürüzsüz, makyajım mükemmel ve özel dikilmiş siyah elbise kusursuz. O kadar dinçim ki, sanki akşamı spa'da geçirmişim gibi görünüyorum. Savaşa hazırım ve Gabe ile onun mavi gözlerini uzak tutabildiğim sürece galip geleceğim. O adamın sıcak kalpli kurtarıcı kompleksi, onun en büyük gücü ve en büyük zayıflığı, bu da şu anda benim en büyük baş ağrım.

Masamda otururken George ortaya çıktı, elinde küçük bir paket servis bardağı tutuyordu, umarım yolun aşağısındaki muhteşem İtalyan restoranından aldığı çift espresso'dur.

"Sıvı cesaret." Kupayı bu haftanın güzel çiçek aranjmanının yanına koyuyor.

"Melek."

"Nasılsın? Senin için çok üzülüyorum. Ama fiziksel olarak '*Kırık Kalple de Yapabilirim*' havasını yansıtmamı çok seviyorum."

Bunun tam olarak benim yansıttığım şey olduğunu fark ettim ve bu beni biraz olsun daha iyi hissettirdi. Benim benimsediğim bu aşırı işlevsel şehitlikle iyi bir arkadaşlık kurdum.

"Beklenebileceği kadar iyiyim."

"Harika görünüyorsun. Nasıl bu kadar harika görünebiliyorsun?"

"Bu sabah göz altı maskeleri kullandım. Bolca kapatıcı, sonra ışığı yansıtan aydınlatıcı."

O da onaylayarak başını salladı. "Başarabilirsin, hanımefendi. Peki, Melek Cebrail buraya gelip seni kurtarmaya çalışacak mı sence?"

"Kesinlikle. Ve tabii ki, ikimiz de onun asıl kurtarılması gereken kişinin kendisi olduğunu biliyoruz."

"Bu doğru. Bana ihtiyacın olursa çağır."

Ona bir öpücük gönderip işe koyuluyorum. Neyse ki, beni meşgul edecek yoğun bir iş yüküm var. Gabe'in EA'sı olarak görevimden ayrılmama sadece bir hafta kaldı. Planım, yeni görevime yavaş yavaş geçiş yapmak, ardından geçici (Seraph olmayan) bir yedeklemeye başlamak ve EA görevimi ona kademeli olarak devretmekti. Bu sabah uykusuz saatlerde oluşturduğum mevcut planım, o kişi işe başladığında görevimi kademeli olarak ve uzaktan devretmek. Gabe'i veya Rath Mor'u zor durumda bırakmak gibi bir niyetim yok.

İş akışlarımı özetleyen bir belgeye dalmış, espresso da çoktan bitmişken, adamın kendisi ofisimizin dış kapısında belirir. Bu sabah göz altı maskelerini kullanmadığı çok belirgindir. Berbat görünüyor ve kalbim o kadar şiddetli bir şekilde ikiye bölünür ki, yırtılma sesini duyabileceğime yemin edebilirim.

O kapıyı arkasında kapatıp masamın önüne geldiğinde gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Merhaba tatlım," diyebildi sadece. Gözleri üzerimde dolaşüyor ve benim nasıl olduğumu anlamaya çalıştığını biliyorum.

"Merhaba."

"Konuşabilir miyiz?" Kafasını ofisine doğru çevirir ve ben de ayağa kalkıp elbisemi düzeltirim. "Tabii ki." Defterimi alırım.

"Defterine ihtiyacın yok," diyor, sesinde açıkça sinirli olduğu belli olan bir nefesle.

Peki.

Defterimi masamın üzerine bırakıp onun ofisine girerim ve kanepesine otururum. Tanrı'dan onun koltuğa oturmasını dilerim, ama tabii ki oturmaz. Hemen yanıma oturur ve bakışlarının ağırlığı o kadar yoğundur ki kemiklerimde hissedebilirim. Kendimi zorlayarak gözlerine bakarım.

Oh, kahretsin. Büyük hata.

"Nasılsın?" Sıcak elini çenemin üzerine koyuyor ve ben yüzümü ona sürtmemek için tüm irademi kullanıyorum.

İyiyim demek burada işe yaramaz. Ona doğruyu söylediğimi ikna edecek kadarını söylemek daha iyi.

"Daha iyiydim, ama kimse ölmüyor. Hayatta kalacağım."

Kaşlarını çatmasından, bundan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Hiç hoşlanmadı.

"Öfkelenmen ve hayal kırıklığına uğraman normal, biliyorsun." "Oh, inan bana," diyorum, "öfkeleniyorum ve hayal kırıklığına uğruyorum."

"Sen gittikten hemen sonra Bren ve ben Harrington'ı kovduk. NDA hakkında söylediklerini tekrarladım. Bugün avukatlarımızla görüşeceğim."

"Seraph'ın Genel Danışmanı aracılığıyla zaten harekete geçildi." Kardeşinin beni desteklediğini bilmek içimi ısıtan küçük bir duygu uyandırdı —ya da Gabe'in arkasında olduğunu bilmek içimi ısıttı. En azından bu da bir şey.

Etkilenmiş bir şekilde başını sallar. "Aferin sana."

"Ailenle durumun nasıl? Her şeyi göz önünde bulundurursak, konuşma iyi geçti mi?" Bunu yapabilirim: olayın tarafsız bir değerlendirmesine katılmak ve Gabe'in eylem planı hazırlamasına yardımcı olmak.

"Onları pek görmedim. Temel olarak masaya geri döndüm, Harrington'ı başımdan savdım, diğerlerine çenelerini kapalı tutmalarını söyledim ve konuşma bitene kadar dua etmek için kendimi boş bir odaya kilitledim, ki konuşma gayet iyi geçti." Omuzlarını silkiyor, bu hareketinde bir hüsrana, yenilgi ve çocuksuluk var ve bu adam için içim kan ağlıyor gibi hissediyorum.

Bu yüzden birlikte çok iyiydik. O bu dünya için fazla iyi kalpli, ben ise acımasız, hırslı biriyim, ama ben *onun* hırslı adamıyım ve onun, dünyanın onun saf, parlak beyaz ruhundan yararlanmamasını sağlamak için bana ihtiyacı olduğu gibi, benim de kararmış ruhumu kurtarması için ona ihtiyacım vardı. Olası olmayan bir takımdık, ama mükemmel bir takımdık.

"Tamam," diyorum, olumlu yönleri odaklanarak. "Herkes sessiz kalmayı kabul ettiği sürece, bunu halledebilirim."

Beynim olası sonuçları ışık hızıyla gözden geçiriyor. Kimliğim açığa çıkmadığı ve Gabe ile ben bu hafta sonu magazin dergilerinin manşetlerinde yer almadığımız sürece, Seraph'taki geleceğim güvende. Oraya geri dönüp kolayca başka bir pozisyon alabilirim. Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama özellikle Plan A'm bu kadar muhteşem bir şekilde suya düştüğü için, cebimde bulundurmak için sağlam bir B Planı.

"Seraph sana bazı konuşma konuları konusunda yardımcı olabilir," diyorum ona. Gözlerim yüzünün her yerinde dolaşıyor ve onun her bir mükemmel detayını içime çekmeye çalıştığımı fark ediyorum. "Ailen için demek istiyorum. Onlarla konuşmanı kolaylaştırmalarına yardımcı olabilirler. Bir müşterinin pantolonu inik halde yakalanması ilk kez olmuyor ve son da olmayacak."

"Tatlım." Çenemi bırakıp ellerimi kucağımda birleştiriyor. "Kimse hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Ailemle ben ilgileneceğim. Günün sonunda

sonunda, onlara ahlaki olarak ilk kez yüzüstü bırakmıyorum. Kendi paramla ne yaptığım onları ilgilendirmez. Onlara zaman ver, sonunda ikna olacaklar, hem ilişkimize hem de vakıf işlerine. Sadece biraz içlerini dökmelerine izin vermem lazım. Söz veriyorum, sevgilim."

"Gabe. İkisine de alışmayacaklar. Sana söylüyorum, bu plan suya düştü. Bunun için zamanını ve enerjini boşa harcamana gerek yok. İstersen yeni bir aday bulmana yardım edebilirim. Gerçekten stratejik düşünen biri."

"Hayır." Başını şiddetle salladı. "Öyle düşünme. Söz veriyorum, halledeceğim."

İş hayatında öğrendiğim bir şey varsa, o da işler ters gittiğinde yapabileceğiniz en kötü şeyin, riski ikiye katlamak ya da inkâr etmek olduğudur. Sorunla doğrudan yüzleşmeli, bandajı bir kerede çekip atmalı ve yapılması gerekeni yapmalısınız. Olabilecekleri düşünerek üzülmeye zaman yok: yön değiştirip *harekete geçmelisiniz*.

Gabe bu duruma bir iş adamı gibi değil, bir rahip gibi yaklaşıyor. Henüz dile getirmiş olmasa da, onun büyük, yumuşak kalbinde *lütuf*, *kurtuluş* ve *affetme* gibi kavramların dolaştığını biliyorum.

Ona, ailesinin bu kelimelerin hiçbirini somutlaştırmadığını söyleyebilirim. Gabe'in aşırı duygusal zekası, bu durumda bir avantaj değil, bir engel.

Bu büyük ligler. Burada on haneli bir iş yürütüyor. Riskler çok yüksek ve ben artık işe yaramaz biriyim: daha da kötüsü, bir yüküm. Ben, açık bir yaradan akan kanım ve o, ne kadar acımasız ve acı verici olursa olsun, doğal şefkatine ne kadar aykırı olursa olsun, bu kaybı *şimdi* durdurmak zorunda.

Ama ona bunların hiçbirini açıklama şansım yok, çünkü o şu anda yapabileceği en kötü şeyi yapıyor.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp beni öpüyor.

Bir an için unutuyorum, gerçekten. Dudakları çok yumuşak ve mükemmel, ellerini başımı okşamak için kaldırırken çok sevgi dolu ve tüm sinir sistemim güvenlik sinyalleri yayıyor. *O benim*, diye bağıyor. *O senin güvenli limanın. Sadece rahatla, kendini bırak ve onun senin insanın olmasına izin ver.*

Ona kendimi açıyorum. Dilini nazik ve sıcak bir şekilde kullanarak, sözleriyle duymayı reddettiğimi bildiği şeyi ağzıyla bana göstermeye çalışıyor. Bir an için buna izin veriyorum. Kendime bu kısa, mükemmel anı yaşıyorum

sadece ikimiz varız ve onun ağzının benimkine değdiği hissinden daha önemli hiçbir şey yok.

Bunu yaparken, savunmamın ne kadar çok yol kenarına düşmek istediğini hissedebiliyorum. Son on iki ya da on üç saattir gözyaşlarımın ağırlığını tutmak için cesurca savaşı göz kapaklarımın barajları patlamak üzere. Gabe'in en sevdiği duadan şu satırı söylediğini hatırlıyorum:

Bu gözyaşı vadisinde yas tutarak ve ağlayarak sana kederlerimizi gönderiyoruz.

Bunu yapabilirdim. Her şeyi ona bırakabilirdim; başka birinin bana bakmasına izin verebilirdim ve bu harika bir his olabilirdi...

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Ta ki ailesi onu zorlayana ve ben, kendim için özenle oluşturduğum bu kariyer yolunun dışında hayal kurmaya cesaret ettiğim için kapı dışarı edilene kadar. Bu yol, yakın zamana kadar zirveye giden hızlı asansör gibi hissettiriyordu, ama şimdi duvarları etrafımda daralıyor.

Başımı geriye doğru çekip kendimi öpücüğümüzden kurtarıyorum. İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ve ben sözlerimi söylerken onun sözlerini duyuyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, mavi gözlerinde acı, sevinç ve hayranlık dolu bir bakışla bana bakarak.

Ama çok geç. Sözler çoktan dudaklarımdan dökülmüştü.

"Minerva."

Yüzü inanamama hissiyle çöküyor. *Keder.* Bunu ancak böyle tarif edebilirim.

Bu adam, bir oda dolusu erkeğin beni becermesini izledi ve tek kelime şikayet etmedi.

Ve şimdi, beni sadece güzel bir yüz ve kullanışlı bir beyin olarak görmeyen tek insan olan kişinin öpücüğünden kaçtım. Ruhumun, görünüşüm ve zekam kadar saygı duyulmaya değer olduğuna inanan tek insan.

Nedeni?

Şu anda hissettiğim ham savunmasızlık, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir cinsel ilişkide hissetmediğim kadar hayatımı tehdit eden bir korku.

Bu dibe vurmak değilse, neyin dibe vurmak olduğunu bilmiyorum.

Kendime tam olarak bir hafta sonu süre tanıyacağım.

Bir.

Sonra zırhımı giyip silahlarımı bileleceğim ve adımları aldığım ışıltılı tanrıça gibi dünyaya çıkacağım ve her zamanki gibi amansız ve aşılmaz olacağım ve beni küçümsemeye çalışanların başına felaket gelecek.

Ancak bu arada, kendimi kaybetmişken düşünmem gereken bazı şeyler var, çünkü dün gece Jenny Baldwin'den gelen bir telefon son derece aydınlatıcı oldu.

O iğrenç herif Giles Harrington'ı tehdit ettiğimde, bu bir prensip meselesiydi. Ne kadar haklı olursan ol, ağzını açıp birinin hayatını mahvedersen, bunun ciddi sonuçları olacağını öğrenmelisin. O anda, onun acımasız ve gereksiz sözleriyle bana hissettirdiği korku ve güçsüzlüğün bir parçasını ona hissettirmek için saldırdım ve kesinlikle bunu takip edip ona bedelini ödetmeye niyetliydim.

Aslında hesaba katmadığım şey, bunun bedelinin benim için önemli olabileceğiydi.

En azından dün geceye kadar.

"O, yönetim sorunları nedeniyle basında çokça yer alan bir FTSE 100 şirketinin CEO'su ve üç FTSE 100 şirketinin yönetim kurulunda da iştirakçi olmayan üye," dedi Jenny, kendine özgü açık sözlülüğüyle. "İnan bana, bu konunun mahkemeye taşınmasını istemez. Davranışının kasıtlı ve kötü niyetli olduğunu düşünürsek, kolaylıkla yedi haneli bir rakam bekleyebilirsin. Belki de üç milyon kadar."

Neredeyse şarabımı tükürecektim ve bu sabah hala sersemlemiş durumdayım. Bu Seraph'ın *üç yıllık* maaşı kadar. Planlarımı askıya alıp

, bu kadar para bana zaman ve daha da önemlisi özgürlük satın alır.

Seraph'a güveniyorum. Böyle bir şirketin sağladığı koruma olmadan böyle bir işi yapmazdım ve ekip son otuz altı saat içinde kendini kanıtladı. Ama bir noktada ayrılmak ve kendi işimi yapmak isteyeceğim. Her zaman bunun bir C-suite'te olacağını düşünmüştüm, ama belki de Taylor Swift gibi davranıp kendime güvenmenin, kendi kararlarımı verdiğim ve başarımlarım için kimsenin iyiliğine veya takdirine bağlı olmadığım *kendi* C-Suite'imi yaratmanın zamanı gelmiştir.

Gabe'in bana verdiği birçok nimetten biri, kendine güven, diğeri ise önemli bir şeyin başında olmanın nasıl bir his olduğunu tatmak. Kilit karar verici olmak.

Üç milyon pound bana sadece çok uzun bir tatil satın almakla kalmaz, kendi girişimimi başlatmak istersem çok büyük bir başlangıç sermayesi de sağlar. Tek soru, ne tür bir girişim olacağıdır.

Böylesine büyük bir ödeme Harrington'ı finansal olarak çarmıha gereceği için, tüm bu olay daha da tatlı hale geliyor.

Gün ilerledikçe, Jenny'nin hayat simidi gibi bana aşıladığı bu fikre tutunuyorum. Bu, kendimi uzaktan da olsa güçlü hissetmemi sağlayan ilk gelişme; suyun soğuyana kadar düşün zemininde topuklarımı büküp kıvrılmamı engelleyen tek şey.

Çünkü, göz kamaştırıcı yeni bir fırsatı kaçırmamdan, tanıdığım en iyi adama davranışlarıma kadar, olan her şey beni dehşete düşürdü, kederle doldurdu ve utançla boşalttı.

Gündüz içki içmeyi daha sık yapmalıyım. Saatleri, mükemmel bir Meursault'un uyuşturucu etkisiyle geçiriyorum — ucuz şarapla kederimi boğmak çok aşağılayıcı olurdu. Her zamanki eğitici belgesellerimi bir kenara bırakıp *The Parisian Agency*'yi izliyorum, Fransız ev pornosu ile Fransız erkek pornosunun çarpıcı kombinasyonunun, Gabe'in aşkını ilan ettikten sonra kaçtığım ve odadan kaçtığım anın görüntüsünü görsel olarak silip süpürmesini boşuna umuyorum.

Saat dört civarında, Marlowe, Tabs'ı bir arkadaşının evinde düzenlenen pijama partisine gönderdikten sonra kanepeme oturur. Şu anda benim için endişelenecek çok fazla şeyi var, ama yine de buradadır. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum, sadece seksi Fransız erkeklerin tamamen uydurma dramlarla uğraşmasını izlemek istiyorum, ama o yine de kalır ve hatta içmeme yardım eder.

Yaklaşık bir saat sonra Sophia ortaya çıktığında, çok sağlıklı ve mutlu görünüyor ve en sevdiğim Lübnan restoranından aldığı kocaman bir paket yemekle geliyor. Gerçekten şaşıyorum. Bu hafta Atina'da olduğunu biliyorum.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum, o da beni kendine özgü kucaklamasıyla sarıyor.

"Camille dün sabah beni aradı. Lanet olası aptal. Senin aramayacağını biliyordum, seni aptal inek, ben de sana gelmeye karar verdim. Thad bana hafta sonu için jetini verdi."

"O ve Jenny davayla ilgileniyorlar," diye mırıldanıyorum ve onu ana oturma odasına götürüyorum.

"Olması gerektiği gibi, ama böyle bir zamanda sadece avukatlara ihtiyacın yok.

Arkadaşlara ihtiyacın var. Oh, merhaba."

Marlowe'u görünce kapıda durur.

"Marlowe, Sophia. Soph, Marlowe. Birbiriniz hakkında çok şey duymuşsunuzdur, belli ki. Böyle bir şekilde tanışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Merhaba." Marlowe kanepeden zarifçe kalkar ve Sophia'ya sarılır. "Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de. Konuşmaya başladı mı?"

"Pek sayılmaz," der Marlowe ve ben gözlerimi deviririm.

"Öyle düşünmüştüm." Sophia yiyecekleri sehpaye koyar ve evimi inceler, South Kensington'ın sakin bahçe meydanına bakan üçlü Fransız kapıları, duvarlardaki soyut sanat eserleri ve büyük boyutlu mobilyaları gözler. "Ev harika görünüyor. Belli ki rahibin sana çok fazla para ödüyor."

"Artık değil."

"Tek söylediği şey, kendini İkarus gibi hissettiği," diyor hain arkadaşım, Sophia'ya şarap kadehi almak için içki dolabına doğru yürürken.

"Oh, harika. Demek deneyimlerimizi destansı Yunan trajedileriyle birleştirme aşamasına geldik, öyle mi?" diye soruyor Sophia, Lübnan şarabını açmak için diz çökerek. O, her yönüyle, daracık elbisesi içinde göz alıcı bir jet sosyete üyesi.

Skims maxi ve beyaz spor ayakkabılar. Bana anlamlı bir şekilde bakar. "*Düşüşünden asla pişman olma, korkusuz uçuşun İkarus'u, çünkü en büyük trajedi, yanan ışığı asla hissetmemektir.*" Oscar Wilde, aşkım. En azından biz onun olduğunu düşünüyoruz. Kesin olarak bilemeyiz.

Yine gözlerimi deviriyorum. Yakın gelecekte çok fazla göz devirme olacağını görüyorum. "Yarı yarıya iyi bir eğitim aldığını unutmak çok kolay."

"St Paul's Girls ve Stanford, bebeğim. Bir an bile göğüslerimin beynimden daha büyük olduğunu düşünme." Bu sözünü vurgulamak için göğüslerini avuçlar ve Marlowe'un onu sanki hayvanat bahçesindeki egzotik ama anlaşılmasa bir yaratılmış gibi izlediğini fark ederim. "Her neyse, önemli olan, bizim yükseklerde uçtuğumuzu *biliyorsun*. Parlak yandığımızı *biliyorsun*. Biz Seraphim'iz! Yaptığımız şey bu, hatırladın mı? Ve düştüğümüzde, sert düşebiliriz, ama tekrar ayağa kalkar, tozlarımızı silkeler ve dünya hakimiyeti misyonumuza devam ederiz."

"Elbette haklısın," diyorum sertçe. Bugün Sophia ile samimi bir konuşma yapabilecek duygusal kapasitem olduğundan emin değilim. O çok derine inecektir.

"Bu muhteşem elbise ne?" diye soruyor. Gossamer elbisesini oturma odamın ortasındaki büyük bir yağlı boya tablonun üstüne asmış olabilirim. Ona bakmak kalbimi hem coşturuyor hem de yıkıyor, ama onu gardırobumda saklamaya dayanamıyorum. Kaybettiğim her şeyi, zaferimin ne kadar geçici olduğunu hatırlatan mükemmel bir görsel hatırlatıcı.

"Gabe'in ona aldığı elbise," diyor Marlowe, pek yardımcı olmayan bir şekilde. "On bin dolarlık olan."

Sophia alçak bir ıslık çaldı. "Vay canına. Görünüşe göre burada, belli bir kişinin gösterdiği duygulardan daha fazlası var. Tamam, tatlım." Ayağa kalktı ve beni nazikçe kanepeye yönlendirdi. "Burada bize her şeyi anlatacaksın."

Yasal talebimin durumuyla başlayarak, Jenny'nin bana söylediklerini anlatıyorum. O sevinçle çılgınlık atar ve ellerini çırpır. "Şiirsel, değil mi?"

diye sorar Marlowe.

"Bu pislik ona tam bir ataerkil saçmalık yaptı ve şimdi onun ataerkil serveti onu daha fazla ataerkil kontrolden kurtaracak mı? Evet."

Üçüncü kez gözlerini devirir.

Yine de haklı bir noktaya değindi. İkisi de haklı. Beni tuzağa düşürmeye, boyun eğdirmeye çalışırken, Harrington beni özgür kılmış olabilir.

"Bu önemli," diye devam ediyor Sophia yumuşak bir sesle. "O anda şah mat gibi gelmiş olabilir, tatlım, ama öyle değil. Bizim gibi kadınların her zaman iradesi vardır."

Her zaman bir karşı hamle vardır. Gücümüz var ve müttefiklerimiz var. Bunu unutma."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. İtiraf etmek istemediğim kadar duygulanmış durumdayım, çünkü olaydan bu yana en baskın duygum yalnızlık oldu.

"Neden duygusal konulardan bahsetmiyoruz?" diye önerir Sophia. "Bir yudum şarap iç, canını yakan şeyleri kus, sonra da Sophia teyze sana duymak istemediğin ama kesinlikle duymak zorunda olduğun şeyleri anlatırken kibbeh yiyip dur, tamam mı?"

"İyi şanslar," diyor Marlowe.

"Şansa ihtiyacım yok. Ben acımasızım. Şimdi iç ve kus."

İçiyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Vakıf rolü artık masada değil, Gabe ile olan ilişkim de öyle." *Gabe ile olan ilişkim* ifadesi beni heyecanlandırması gerekirken, bunun yerine kalbimi jilet gibi kesiyor. "Durumu yanlış değerlendirdim ve bunun bedelini ödedim, şimdi tek yapabileceğim yeniden toparlanmak."

Diğer ikisi de *aynı* bakışı paylaşıyor. "Gerçekten, bunu yapmayın yoksa ikinizi de kovarım."

"Gabe seni gerçekten terk etti mi ve vakfın artık söz konusu olmadığını söyledi mi?" Sophia bilmek istiyor.

Hayır, beni sevdiğini söyledi ve ben onu terk ettim. "İkisi de hayır, ama ortamı okuyabiliyorum. Bu, ailesinin mirası. Bana nasıl baktıklarını görmeliydin, sanki onların sevimli, altın gibi oğullarını baştan çıkaran şeytani bir fahişeymişim gibi."

Diğer tarafımda Marlowe burnunu çeker. "Rahipliği bırakıp iş yerinde kendisiyle seks yapması için birini tutan aynı altın çocuk. Sanki burada masum olan oymuş gibi."

"Bu onunla ailesinin arasında. Onları avucumun içindeydiler, ama şimdi her şey mahvoldu. Bu vakfın yüksek profilli olmasını istiyorlar. Benim gibi bir kadını bu koltuğa oturtmalarına imkan yok."

"*Senin gibi bir kadını.* Vay canına." Sophia omzuyla bana hafifçe vurur. "Tamam, şimdi neyle uğraştığınızı anladım. Senin hakkında daha iyi düşünmüştüm, tatlım, gerçekten."

Ona en iyi yan bakışımı atarım. "Ne demek istiyorsun?"

"Biliyor muydun," diye sohbet havasında konuşmaya başlar, "utanç sosyal bir duygudur. Bu, öğrenilen bir duygu olduğu anlamına gelir. Neşe, korku veya öfke gibi doğuştan gelen bir duygu değildir. Bu yüzden sosyopatlar utanç duymazlar. Onlar için bunu öğrenmek çok daha zordur."

"Sosyal bir duygu olduğunu biliyorum. Bu yüzden ona hep bu kadar küçümseyici davrandım."

"Mmm-hmm. Peki başka ne olduğunu biliyor musun?"

"Bana söyleyeceksin gibi hissediyorum."

"Anlatacağım. Eğer utanç duyuyorsan, bunun nedeni içselleştiriyor olman.

başkasının pisliği. Gözlerini kapat. Ona sert bir bakış attım.

"Hadi, kapat şunu, kaltak. Tamam, güzel. Şimdi, utanç duygusunun korkunç, kaşıntılı, güvelerin yediği bir kazak olduğunu hayal et, ama bu kazak başkasına ait. Anladın mı?"

İsteğim dışında başımı sallarım. Sırf beni rahat bıraksın diye bu oyuna katlanacağım.

"Tamam, ve onların ondan kurtulmak istediklerini hayal et, çünkü kim istemez ki, bu yüzden onu çıkarırlar ve sana giydirirler. Ama işin püf noktası, onlar süveterlerinden kurtulmuyorlar, tek yaptıkları onu kopyalamak. Nasıl hissediyorsun?"

"Kazak mı?"

"Evet. Tarif et."

Düşünüyorum. "İğrenç. Kaşındırıyor. Nereden geldiğini bilmiyorum." Aslında tiksinti ile omuzlarımı silkiyorum. "Giymek istemiyorum."

"*Güzel.* Peki ne yapacaksın? Çünkü bu şeyi giymeni kimse zorlamıyor, sen hariç."

"Çıkaracağım." "Göster bana."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hayali süveteri başımdan çekip çıkardığımı taklit ediyorum.

"Peki ne diyeceksin?"

"İstemiyorum. Giymek istemiyorum. Bu benim süveterim değil."

"Daha yüksek sesle."

"Dedim ya, bu benim *lanet olası* süveterim değil."

"Yani vakıf için gerçekten mücadele etmeyecek misin?" Marlowe, küçük rol oyunumuzdan sonra birkaç kadeh şarap içtikten sonra soruyor. Paket servisler bitmiş ve midem rahatsız edici bir şekilde şişmiş durumda. Ne yazık ki, kalp kırıklığı ve aşağılanma iştahımı kaçırmamış. Aksine, bu hafta sonu duygularımı yemek ve içmekle geçirdim.

"Hayır. Bu, içinde bulunduğum kurumsal kalıpların dışında düşünürsem, kafama koyduğum şeyleri başarabileceğimi gösteren bir örnekti. Ama rolümün başkalarının iyi niyetine bağlı olmasını asla istemem."

"İyi olan şey, bir sonraki adımını seçme özgürlüğüne sahip olman," diyor Sophia düşünceli bir şekilde. "Bir sonraki adımın ne olursa olsun, güçlü bir konumdan atılacaksın. Umarım hala özerk olduğunu hissediyorsundur."

Başımı sallıyorum. "Evet. Geçen gece kesinlikle benden alınmış gibi hissettim ve bu dünyadaki en korkunç duyguydu. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum." Seraph'taki kariyerimde yaptığım her şey, kendi irademi kullanmakla ilgiliydi. Kendi şartlarımla bir kariyer inşa etmekle ilgiliydi. Bunu bir daha tehlikeye atmayacağım.

"Gabe'e gerçekten bir şans vermeyecek misin?"

"Ona şans vermekle ilgili değil." Parmak ucumla kremalı humusun kalanını silip yaladım. "Onu kurtarmak için uzaklaşmakla ilgili."

Bu, hafta sonu kendimi sorgularken çok net bir şekilde anladığım bir şey. Gabe'den uzaklaşmak korkaklık değil, asildir. Bu bana, en sevdiğim kitaplardan biri olan Edith Wharton'ın *Masumiyet Çağı'ndaki* en yürek burkan cümleyi hatırlatıyor. Kitapta, benim kadar düşmüş ve skandal bir kadın olan Ellen Olenska, kendi iyi adamı Newland Archer'a şöyle diyor: "*Seni bırakmadıkça seni sevemem.*"

Onun durumunda, bu sözler kuzeniyle olan nişanını ima ediyor. Eğer nişanını bozup onunla kaçarsa, sevdiği dürüst adam olamaz. Benim

durumumda ise, Gabe'in kendi kaderine adım atabilmesi için zarif bir şekilde çekilme meselesi.

Bu adam, *iyi biri olarak* görölmek için her şeyden vazgeçti, ancak Tanrı'nın lütfunun kendisine de uzandığını inanmadığı için yenilgiyi kabul etti. Rahipliğin Gabe için bir prova olduğunu içtenlikle inanıyorum: Bu, onun fedakarlığını keşfettiği bir laboratuvar ve pastoral kaslarını çalıştırdığı bir spor salonuydu.

Şimdi büyük liglerde ve kendi gözünde ailesinin saygısını ve Tanrı'nın lütfunu geri kazanmak için ilerleyebilir. Onun amacını bulmasında bu temelin ne kadar önemli olacağını, muhtemelen ondan daha net görebiliyorum.

Sonunda yolunu buluyor, gücünü ortaya koyuyor ve onun kendini bir kez daha değersiz hissetmesine izin vermeyeceğim. Onun parlak geleceğini hiçbir şekilde lekelemeyeceğim.

Hatta, birbirimizin hayatına mükemmel bir zamanda girdik. O bana, iş ilişkilerinin ötesine geçen bir ilişki örneği oldu ve bana olan mesleki inancı, hayal gücümü ateşleyen kıvılcım oldu ve yeni hedeflerime ulaşmamı sağladı.

Eğer onu, küçük de olsa, iyi, doğru ve gerçek, umutlarına ve hayallerine layık bir yola soktuğumu bilerek ayrılabilirsem, bunu bir onur olarak kabul ederim.

Bir saat sonra Marlowe'a soruyorum. "Tabs'ın son durumu nedir?"

Onun cevabına kendimi hazırlamam gerekiyor. İşimi ve aşkımı kaybetmem... neyse ne.

Mideme yumruk yemiş gibi. Ama burada konuştuğumuz şey küçük bir kızın hayatı. "Kalp rahatsızlığı var, değil mi?" diye soruyor Sophia. yüzündeki çekingenliği de görebiliyorum. Hasta çocuklar hakkında konuşmak bambaşka bir travma.

Marlowe yavaşça başını salladı. "Evet, doğuştan var. Adı Fallot tetralojisi, biraz uzun bir isim ama anlamı, pulmoner kapakçık, yani sağ ventrikülden akciğerlere giden kapakçık, doğduğunda çok dardı, bu yüzden akciğerlerine yeterince kan akışı sağlayamıyordu

. Doğduğunda yeni bir kapak takmak için açık kalp ameliyatı geçirdi, üç yaşında da bir tane daha, ama şimdi o kapak ona küçük geliyor."

Soph'un yüzü bembeyaz oldu. "Tanrım. Çok, çok üzüldüm. Bu kesinlikle en kötüsü."

"Teşekkürler. Evet, berbat bir durum."

"Onun bunu aştığını nereden biliyorlar?"

"Takip ettikleri çeşitli göstergeler var. EKG'lerinde kapakta gerginlik görülüyor ve oksijen saturasyonu iyi değil, özellikle egzersiz yaparken. Bu da daha da berbat çünkü o sporu çok seviyor."

Marlowe söylediğinde kulağa kötü geliyor, ama anekdotik semptomlar daha da kötü. Tabs, herhangi bir fiziksel aktivite sırasında, hatta oyun oynarken bile giderek daha fazla nefes nefese kalıyor ve iyileşmesi daha uzun sürüyor. Oksijen eksikliği, baş ağrısı ve baş dönmesinden, efor sarf ettikten sonra ağzının etrafında ortaya çıkan korkunç mavi lekeler kadar her şekilde kendini gösteriyor. Tabs'ın küçük vücudunun ona yeterli oksijenli kan sağlayamadığını bilmek çok korkutucu.

"Siktir," diyor Sophia, ayaklarını çekip bacak bacak üstüne atıyor. Marlowe'u net bir şekilde görebilmek için kanepede yana doğru dönüyor. "Yani valfi büyötmeleri mi gerekiyor?"

"Aynen öyle."

"Ve NHS bunu yapabilir mi?"

Marlowe ve ben birbirimize bakarız.

"Açık kalp ameliyatı ile yapabilirler," diye araya giriyorum, "ama ABD'deki bazı özel hastaneler bunu laparoskopik olarak çok daha az riskle yapabilir."

"Ve altı haneli bir fiyat etiketi," diye ekliyor Marlowe. "Altı hanenin ortasında, hepsi için de."

Soph geriye yaslanır, farkına varır. "Ve senin o kadar paran yok." "Yakınından bile geçmez."

"Evet," diye işaret ediyorum. "Ve o benim vaftiz kızım."

"Athena, bunu hak etmek için ne yaptı ki?" diye soruyorum.

"diye ısrar ediyor Marlowe.

Sophia derin bir nefes alır. "Burada bir ilişki danışmanı gibi hissetmeye başlıyorum, ama bunu anladığımı itiraf etmeliyim. Athena'nın hayal kırıklığını da anlıyorum." Marlowe'a döner ve onu baştan aşağı süzer. "O parayı kendin kazanmanı engelleyen hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Gülümser. "Seraph'a katıl yeter. Çok kolay. Kendine bir bak. Sen çok güzelsin."
Marlowe şarabından büyük bir yudum alır ve hemen boğulur. "O seks yapmaz," diyorum Soph'a.

"Böyle bir şey söylemek istemem," der, "ama bir çocuğun varlığı aksini gösteriyor."

"Çocuk yüzünden seks yapmıyor." Sahnede fısıldadığım ses biraz yüksek olabilir, ama en azından bir şişe şarabı bitirdim.

"Üniversitedeki ilk yılımda profesörümle bir ilişkim oldu," diyor Marlowe Sophia'ya. "O, prezervatif kullanmayı beceremeyen bir aptal çıktı, ama ben bundan hayatımın en güzel şeyini elde ettim: Tabs. Ama artık seks yapmıyorum."

"Hmm." Soph, Marlowe'u tam bir muamma gibi görüyor, ki seks konusunda onun kadar özgürseniz, bunu anlayabilirim. Kafamı ona çeviriyorum. Onların arasında oturmak tenis maçı gibi gelmeye başlıyor.

"Athena ve benim işimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle fiziksel olarak hasta," diyor Marlowe hemen.

"Tamam o zaman. Pek umut verici bir başlangıç değil. Bunu ahlaki açıdan sorunlu mu buluyorsun, yoksa sadece iğrenç mi geliyor?"

"Sadece iğrenç geliyor," diye ısrar ediyor.

"Hiç ateşli aşk romanları okudun mu?" Soph yüksek sesle merak ediyor.

"Ben bekar bir anneyim. Ne sanıyorsun? Bir yerlerden zevk almam lazım."

Sophia hemen atlar. "Aha! Demek seks dürtün var?"

"Tabii ki var. Sadece gerçek hayatta bu tür şeyleri yapmak istemiyorum," diyor Marlowe ve Sophia kahkahalarla gülüyor.

"Bak, bebeğim, anlıyorum. Hayatın mahvoldu ve şimdi bakman gereken hasta bir kızın var. Bunların hiçbirisi beni de tahrik etmezdi. Ama bak." O öne eğilir ve ben arkama yaslanırım, böylece Marlowe ile bu bağlantı anını yaşayabilir. "Bu roller ayda altı haneli rakamlar kazandırıyor. İlk seçmeler için yirmi beş bin dolar alırsın ve ön ödeme yapılır. Bir iki ay fahişelik yaparsın ve sonra: bum. İşin biter. Ameliyatın ödenir. İstifa edebilirsin."

Ona onaylamayan bir bakış attım. Marlowe'un tarafında olsam da, sistemi suistimal ederek Seraph adını lekeleyen kimseyi onaylamıyorum.

Ayrıca, Marlowe'un iki ay bile dayanması imkansız. Muhtemelen incilerini sıkıca tutar ve bir erkeğin yanına yaklaşmasına izin vermeden seçmelerden kaçır, zavallı kız.

"Marls'ı Seraph'ın köpekbalığı akvaryumuna atmaktan ziyade, iyi bir adamla tek bir randevuya çıkmaya teşvik etmek, onun aşk hayatı için daha uygun bir sonraki adım olur," diye itiraz ediyorum. Önerilen ateşten geçirme töreninden bahsedelim.

Ama, dehşetle fark ettim ki, benim güzel ve namuslu arkadaşım, benim güzel ve seks düşkünü arkadaşım, sanki o evrenin tüm cevaplarının anahtarını elinde tutuyormuş gibi bakıyor. Marlowe konuşurken sesi titriyor ama kararlı, ve Soph'un bir şekilde içindeki en vahşi anne ayı ortaya çıkardığını biliyorum. Yavrusunu kurtarmak için kendi ruhunu bile satacak olan.

"Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Eski bir rahip, kendi "*İsa'ya gelme*" anına ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde anladığında, bunun bir dip nokta olduğundan emin olabilirsiniz.

Bu tür keşiflerle işimin bittiğini sanıyordum. Rahiplikten uzaklaşmam gerektiği, *uzaklaşabileceğim* gerçeği kafama bir kriket sopası gibi çarptı. Ama şimdi, doğru olanı yapmak konusunda kafam bulanık, planlarım belirsiz ve çatışmalarla dolu.

Aklımda net olan tek gerçek - adil olmak gerekirse, *tek* gerçek - Athena'yı sevdiğim ve onu kaybetmeye hazır olmadığım.

Her gece takıntılı bir şekilde sorgulayıp kendimi çıldırtarak, yeminlerimi terk ederek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek geçirdim ve Tanrı'nın bana verdiği en açık işaret insan şeklindeydi.

Yaptığım her şey beni ona götürdü ve ben vazgeçmeyeceğim.

Dün kaçarken yüzünün görüntüsü zihnime o kadar kazındı ki, bana hiç rahat vermiyor. Çok şok ediciydi. Bana hayalarım diz atmış, karnıma tekme atmış olsaydı, daha fazla acıtmazdı.

Onun ilgisizliği beni bir an bile kandırmıyor, ama Athena karmaşık bir kadın. Görünüşte, tanıdığım en kendine güvenen kişi. Ama kendini, özünde yeterli olduğunu bilen birinin bu kadar çok çalışacağına, bu kadar çok çabalayacağına, bu kadar çok *mücadele edeceğine* inanamıyorum.

Biraz perspektife ihtiyacım var. Ailemle konuşmayı ne kadar ertelersem, durumu o kadar kötüleştiriyorum, ama nesiller boyu süren Katolik suçluluğuyla yükü omuzlarında taşımayan birinden moral verici sözler duymak iyi gelebilir.

Anton Wolff'tan daha *az* nesiller boyu Katolik suçluluğu yükü altında ezilen biri yok, bu yüzden onu arıyorum ve ona akşam yemeği ısmarlamama izin vermesi için yalvarıyorum.

Tanrı biliyor ki, bunu hak ediyor.

Anton'un Chelsea'de önerdiği gizli İtalyan restoranına varana kadar, onun arkadaşlarını topladığını fark etmedim. Dürüst olmak gerekirse, dostça yüzler görmek beni rahatlattı. Athena'nın alana ihtiyacı olduğunu saygı duymak için bütün gün ellerimi kavuşturup oturdum, ama lanet olsun, bu çok zor bir işti.

Anton, benim zevkime göre Athena'yı çok iyi tanıyan halefi Max'i, Max'in kocası Dex'i ve dostumuz Adam'ı da işe dahil etti.

"Tanrım, çok kötü görünüyorsun," diyor Max, iki açık Brunello şişesinden birine uzanarak. "Bir içki al dostum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Son birkaç gün çok zor geçti." Koltuğuma çöküp saçlarımı elime alıp geçirdikten sonra derin bir nefes veriyorum. "Ve şimdi de Alchemy'deki kadınların çoğunu kızdırdım herhalde. Hepsi cumartesi gecesi terk edilmiş durumda."

"Tamamen açık konuşuyorsun." Max ekmek sepetini bana doğru itti ve bardağıma bolca şarap döktü. "Hepsi Adam'ın evinde film gecesi yapıyorlar. Biz de yapacak bir şeyimiz yoktu, biz de onlara katılalım dedik. Pitch *Perfect* serisinin tamamından daha sıkıcı olmadığını sürece, sorun yok."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu vaat edebileceğimi sanmıyorum."

Anton kurt gibi sırtıyor. "Athena işin içindeyse, eğlenceli olacağına emin olabilirsiniz. Anlat bakalım."

Mükemmel kırmızı şaraptan bir yudum alıp ana olayların kısa bir özetini veriyorum: Athena ve benim ciddi bir ilişki kurmaya karar vermemiz; benim vakfı yönetmesini önermem; onun cesurca servetimizin çoğunu bağışlamayı önermesi; gala; Harrington'ın ortaya çıkması; Athena'nın ayrılması; ailemin ahlaki öfkesi; ve *en önemlisi*, o beni terk ederken ona aşkımı ilan etmem.

Dex ve Adam benim adıma üzüntü duymaya nezaket gösterirken, Max ve Anton son kısımda kahkahalarla gülüyorlar.

"Siktirin gidin," diyorum onlara.

"Üzgünüm," diyor Anton, sert yüz hatlarını sempati dolu bir ifadeye dönüştürmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Sadece... sen cesur bir adamsın dostum. Benim yerime sen olman iyi oldu. O kadın hiç acımıyor, değil mi?"

"Athena'nın hiç çekindiğini görmedim," diye ekliyor Max. "O korkusuzdur. Onu çok korkutmuş olmalısın. Daha doğrusu, tüm bu durum onu çok korkutmuş."

"Korkunçtu." O gece içeri girdiğimizde onun mutluluğunu, zaferini yeniden yaşamaya zorluyorum kendimi. Dame Sarah Blackwood ile sohbet ederkenki heyecanı. O pislik herif ona saldıranı kadar çok heyecanlıydı. Onun değişimini, o heyecanın aniden sönmesini izlemek çok korkunçtu. Onu bir daha asla o kadar incinmiş, o kadar aşağılanmış görmek istemiyorum.

"İkiniz için de çok üzuldüm," diyor Adam. "Nat onu çok sevmişti, sürekli ondan bahsediyordu. Anlaşılan çok iyi anlaşmışlar. Elbisenin ona çok yakıştığını söylemişti. Önemli gecesinde böyle bir şeyin başına geldiğine inanamıyorum."

"İyileşmekte olan bir Katolik olarak konuşuyorum," diyor Dex titreyerek, "Onunla aynı fikirdeyim. Tüm aileniz ona iğrenç bir günahkar gibi baktığında ne kadar kötü hissettiğini hayal bile edemiyorum. Tanrım, ben de aynı şeyi yaşadım. Bu bakış açısı çok zehirli."

"Mesele de bu, sadece bir bakış açısı," diyor Adam. "Ben de o durumdaydım, ama benim durumumda bunu hak etmiştim. Korkunç bir suç işledim. Nat'in ailesinden kimsenin bana zaman ayırmasına hala şaşıyorum. Ama sen ve Athena için kimin umurunda? Sonuçta bu onların işi değil. Onu seviyorsan, onunla ol. Benim açımdan çok basit bir durum."

"İkinizin birbirinize aşık olmanız beni hala çok mutlu ediyor," diye itiraf ediyor Anton. "Senin onun için hoş ve cazip bir meydan okuma olabileceğini düşünmüştüm. Bilirsin, ahlaki arafta sıkışıp kalmış eski bir rahibi yozlaştırmak gibi. Ama anladığım kadarıyla o sana sırlıslıkla aşık olmuş."

Bir an sessiz kalıyorum, sonra "İkimiz de aşık olduk" diyorum. Adam'a dönüyorum. "Bu kadar basit olmamasının nedeni vakıf. Ona bu sorunu çözeceğime söz verdim, ama ailemin ona şimdi onay vereceğinden ciddi şüphelerim var. Dünyaya yansıttığımız imaja çok önem veriyorlar. Annem, eski bir seks işçisinin ipleri eline almasına seyirci kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi herhalde."

"Ve ona dünyaları vaat ettiğim için şimdi sözümünden dönmek zorunda kaldığımdan, onun gidip Seraph'a geri dönüp başka bir müşteri arayacağından çok korkuyorum. Çok incinmiş ve kendini çok koruyor, onu görmelisin."

Anton düşünceli bir şekilde şarabından bir yudum aldı. "Vakıfla ilgili olarak, CEO'yu kim atıyor?"

"Teorik olarak ben. Bu bir aile vakfı ve herkesin söz hakkı olmalı, ama Rath Mor'un çatısı altında olduğu için nihai karar bana ait."

"Hmm." Sesi o kadar uğursuz ki, kendimi açıklamaya çalışırken buluyorum.

"Bu kendimi kanıtlamak için bir fırsat. Annem, oğlunun rahipliği bırakmasının utancını hala atlatamadı. Tahmin edebilirsiniz." Dex'e bakıyorum, o da sempatiyle yüzünü buruşturuyor. "Onları gururlandırmak istiyorum, ama kendimi de gururlandırmak istiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi gerçek hissetmediğim bir mesleği bıraktım ve bu işe girdim. Uzun zamandır ilk kez gerçekten bir amacım var. Bunu doğru yapmak istiyorum."

"Doğru yapmak istiyorsan, doğru kişiyi işe almalısın," diyor Max düz bir sesle. "Ve Athena'dan daha iyi birini bulamazsın. Gerçek bu."

"O haklı," diyor Anton. "O harika biridir. Bu işi korkunç bir iyilikseverin yönetmesini istemezsin, bir köpekbalığı istersin ve o da tam olarak bunu sağlayacaktır."

İsteğim dışında gülümsüyorum. "İşte bu yüzden ona bu işi teklif ettim."

"Bu çok zekice," diyor Max. "Gerçekten. Evrenin sana Athena'yı göndererek tüm hayatının sorunlarını bir çırpıda çözdüğünü fark ettin mi?"

"Nişanlımın evren hakkında konuşmasını duymak hala çok garip geliyor," diye itiraf ediyor Dex. "Darcy seni gerçekten etkiliyor."

Darcy, Dex ve Max'in nişanlısı ve Gen Wolff'un küçük kız kardeşi. Çocuklar birkaç hafta önce Como'da ona evlenme teklif ettiler ve bu yaz hep birlikte evlenecekler. Onunla sadece birkaç kez görüştüm, ama bana ikisinden de çok daha özgür ruhlu biri gibi geliyor.

"Beni nişanlın olarak adlandırman hala gerçekten inanılmaz," diye karşılık verir Max ve birbirlerine gülümserler. Gözlerindeki aşk beni derinden etkiler. Yaptıkları şeyde gerçekten cesurca bir yan var. Dex, eşcinselliğini kategorik olarak kabul etmeyen aşırı Katolik babasıyla ilişkisini sonlandırmak zorunda kalmakla kalmadı, üçü de yaygın bir inceleme karşısında alışılmadık aşklarını kucakladılar. Sonuçta, Max şu anda FTSE 100'de açıkça eşcinsel olduğunu açıklayan tek CEO.

Onların karşılaştıkları zorluklarla karşılaştırıldığında, benim dertlerim nispeten önemsiz kalıyor.

Ben bir kadını seviyorum.

Onun da beni sevdiğine inanmayı seçiyorum.

İkimiz de özgürüz.

Bu sorun aşılamaz olmamalı.

Ana yemekler servis edildikten sonra Adam, "Sadede gelelim" diyor ve ben de, olağanüstü bilişsel yeteneklere sahip ciddi isimlerden oluşan bir danışma kuruluna sahip olmanın faydalarını hatırlıyorum. "Ve bunu, senin yerinde olmayan birinin rahatlığıyla söylüyorum dostum. Ama her şeyden önce, onu elinde tutmanın bir yolunu bulmalısın. Onu seviyorsun, birlikte harika görünüyorsunuz ve Harrington gibi alakasız bir pisliğin mutluluk şansını mahvetmesine izin vermemelisin."

"Amin," diyor Max, ağzı gnocchi ile dolu halde.

"İkincisi, ailenle konuş ve onları ikna et. Katolik inançlarına hitap edemiyorsan, iş zekalarına hitap et. Athena'nın bu iş için en uygun kişi olduğunu söyle. Onları bu konuda ikna et. Üçüncüsü."

Duraklayarak yüzünü buruşturur. "Ne olursa olsun, vakıf için planlarından bahsederken, uzun zamandır aradığın tüm o özgünlüğü ve amacı bulmuşsun gibi geliyor bana. Ve Athena'nın vizyonu ve tüm deneyimleri bunun büyük bir itici gücü olmuş gibi görünüyor. Öyleyse, Tanrı aşkına, bunu birlikte yapmanın bir yolunu bul ve *keyfini çıkar* dostum."

Ciddiyetle başımı sallarım. O böyle söyleyince, her şey çok mantıklı geliyor. Çok uygulanabilir.

"Bir gözlemde bulunabilir miyim?" diye soruyor

Dex. "Tabii ki." Çatalımla işaret ediyorum.

"Hissettiğin bu engellerin bazıları... bu çekingenlik, yaptıkların için sürekli kefarete ödemen gerektiğini hissetmenden kaynaklanıyor olabilir, bu yüzden görevine sadık bir evlat rolünü oynuyorsun. Ama ironik olan şu ki, kalbinin sana söylediğini takip edersen - hem aşk hayatında hem de vakıf konusunda - amacına ulaşma şansın çok daha yüksek olur. Çünkü, sana şunu söyleyeyim, aksi takdirde aynı tuzağa tekrar tekrar düşme ve sessiz, küçük bir hayat yaşama riskin var ve yaptığın her şey yanlış nedenlerden dolayı olduğu için asla yeterli olduğunu hissetmeyeceksin."

Derin bir nefes alır. "Kız kardeşim ve benim babamıza karşı çıkmamıza yardımcı olan şeylerden biri, yaptığımız hiçbir şeyin asla

Asla onun için yeterince saf ya da yeterince dindar olamazdık. Sonuçta, senin anne baban benim babamdan çok daha mantıklı görünüyor, ama onlar asla fikrini değiştirmeseler bile, pişmanlık duymaktansa onların onaylamamasıyla yaşamak daha iyidir."

Ve işte benim *aydınlanma* anım.

"Sonuçta," diyor Max hızlıca, "hepimiz ailenin fikrini değiştirmeye çalışman gerektiğini düşünsek de, onlar için yaşayamazsın. Onların tepkileri senin sorumluluğunda değil, Athena'nın da değil, ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar çabuk hayatını özgürce yaşayabilirsin."

"Bu ifadeyi ciddi bir yüzle kullandığına inanmıyorum," diye alay eder Anton.

"Darcy'ye mesaj atıyorum." Dex telefonuna uzanır.

"Bunu Dex'in kullandığı kadar kibar ve güzel bir dille ifade edemeyeceğim," diyor Anton. "Birincisi. Athena çok seksi ve tanıdığım en inanılmaz kadınlardan biri. Bir erkeğin onu evlenmeye ikna edebileceğini hiç düşünmemiştim, ama sen başardın dostum. Sakın bunu mahvetme. İki. Eğer vakıf işi için en uygun kişi oysa, ki öyle görünüyor, o zaman ailenizi yapılması gerekeni ikna et.

Bu da beni üçüncü noktaya getiriyor. Alınma ama şimdi bir adım öne çıkıp bu durumu lanet bir rahip gibi değil, bir CEO gibi yönetmenin zamanı geldi. Bu, görevi devraldığından beri karşılaştığın ilk gerçek kriz, bu da seni çoğu kişiden daha şanslı yapıyor. Gelecek için çok önemli bir vizyonun var ve bu vizyonu senin için gerçekleştirecek mükemmel kişiyi buldun.

"Yani, yönetim kurulunuzun bazı üyeleri, o kişinin gerçek deneyimleri ve niteliklerine değil, cinsel tercihlerine göre ayrımcılık yapabileceklerini düşünüyorsa, bu saçmalığı durdurmanız gerekir."

Max onaylayarak başını sallar. "CEO olarak en büyük zorluğunuz her zaman bu tür kararlar vermek olacaktır. Önemli anlarda öne çıkıp gücünüzü kullanmak için gerekenlere sahip olduğunuzu bilmeniz gerekir. Athena zayıf biri değil. Onu korumanıza ihtiyacı yok. Ama şu anda, onun için savaşmanıza çok ihtiyacı var. Bu yüzden asıl davranmaya ve herkesi mutlu etmeye çalışmayı bırakın ve doğru olduğunu bildiğiniz şey için savaşın."

Veda ederken bıçağını bana doğrultuyor. "Bu arada dostum, doğru ahlaki seçim her zaman en uygun veya "uygun" görünen seçim değildir. Öyle olsaydı hayat çok sıkıcı olurdu."

İçimde bir ateşle, Pazar öğle yemeği için ailemin evine gidiyorum. Annemin ahlaki öfkesinin, çocuklarını besleme fırsatının önüne geçmesine asla izin vermeyeceğini söylemeyin.

Londra'dan ayrılırken, Max'in dün gece sonlara doğru söylediği bir şeyi düşünürüm. Ona, Dex'i ailesini parçalamaktan kurtarmak için ondan uzaklaşmayı hiç düşündüğünü sormuştum. Max, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Tanrım, hayır. Bir saniye bile düşünmedim. Onu ailesinden ve kendinden kurtarmam gerekiyordu."

Bu, Athena'nın neden aramızdaki mesafeyi bu kadar çabuk açtığını merak etmeme neden oluyor ve tek varabildiğim sonuç, bunun bir tür kendini koruma mekanizması olduğu — sonuçta sırrımızın açığa çıkma şekli ve ailemin tepkisi onu derinden yaralamıştı — ve beni lütuf ve amaç bulma yolculuğumdan daha da uzaklaştıran kişi olmaktan duyduğu dehşet olduğu.

Sonuçta, ikisiyle de mücadele ettiğimi biliyor. Rahipliği bırakmaktan onu işe almaya kadar hayatımdaki seçimlerin bazen beni rahatsız ettiğini biliyor. Benim "iyiliğim" hakkında şakalar yapıyor. Zihninde kendini Mecdelli Meryem olarak görmüş gibi ve sanki ailemin gözünden kendini görmek, kendisi hakkındaki en kötü korkularını doğrulamış gibi.

Benim tanıdığım Athena, Max ve Anton'un tanıdığı Athena, korkusuzdur. Sert. Bu, onun benden vazgeçmeye hazır olup olmadığını merak etmeme neden oluyor, çünkü bana sahip çıkarsa benim bununla başa çıkamayacağımı düşünüyor olabilir.

Ona ve aileme bunu yapabileceğimi göstermenin zamanı geldi.

Max'in diğer suçlaması şimdi kulaklarımda çınlıyor.

Athena zayıf değil. Onu korumana ihtiyacı yok. Ama şu anda, senin onun için savaşmana çok ihtiyacı var. Bu yüzden asil davranmaya ve herkesi mutlu etmeye çalışmayı bırak, doğru olduğunu bildiğin şey için savaş.

O çok haklı.

O zayıf değil.

Benim korumama ihtiyacı yok, benim onun korumasına ihtiyacım olduğunu da hissetmemeli.

Ama şu anda ihtiyacı olan şey, ve benim ona sağlayabileceğim şey, *haklılığının kanıtlanması*.

Onun için bu pozisyonu elde etmeyi planlıyorum çünkü o bunu hak etti. Ne fazla, ne eksik. Vakfın şu anki vizyonu tamamen ona ait. O güzel vizyonun kontrolünü başkasına devretmesi gerektiğini düşünmek bir saygısızlık.

Anton, kişinin gücünü kullanması için doğru zamanı tanınmanın öneminden bahsederken de çok haklıydı.

Bu da o zamanlardan biri.

Dürüst olmak gerekirse, bu pozisyona geldiğimden beri henüz tam olarak gücümü kullanmaya başlamadım. Athena'ya milyonlarca kez söyledim, ama hala küçük düşünüyorum. Milyarlarca poundun yönetiminden sorumlu bir adam gibi düşünmekten korkmamam gerekirken, dar görüşlü düşünüyorum.

Hâlâ bakıcı, yatıştırıcıyım. Sürümüne bakıyorum, dışarıya bakıyorum, ama *sürüm* yakında binlerce insandan oluşacak ve onları şiddetle ve utanmadan savunmayı öğrenmem gerekiyor.

Athena'nın yaptığı her şeye yaklaştığı kadar şiddetle ve utanmadan.

Öğle yemeğinden önce kardeşimle golf sahasına yaptığım hızlı gezinin, korkaklıktan çok, Sullivan ailesinin Pazar öğle yemeği şeklinde İspanyol Engizisyonu ile yüzleşmeden önce onun fikrini almak için stratejik bir istekten kaynaklandığını kendime söylüyorum. Katoliklerin "yoldan sapanlara" karşı tutumu bugünlerde eskisi kadar acımasız olmayabilir, ama sözde günahkar olduğunuzda hala oldukça korkutucu.

Maeve Bernadette Sullivan, Ximinez de Cisneros'u haftanın herhangi bir günü Engizisyon Genel Başsavcısı olarak görevlendirebilirdi.

Bren kulüp evinde beni erkekçe bir kucaklaşma ile selamlıyor, ama bu aldığım tek sempati. Bunun yerine,

paylaşacağımız bölmeye doğru yürürken bana kötücül sırıtışını gösterir ve başını sallar. "Seni pis, pis piç. Bunu nasıl başardın lan?"

"Açıkçası başarmadım, değil mi?"

"Yeterince uzun süre başardın. Ne, dört ay mı? Bu nasıl oldu?"

İç çekip etrafa bakıyorum, tanıdık kimse var mı diye. Komşulardan herhangi birini şok edersem, annem bana daha da kızacak.

"Seraph adlı bir ajansın çalışanı. Anton'un sahibi. Fazla bir şey söyleyemem, ama onların işi "tam hizmet" EA'lar. Görünüşe göre hepsi muhteşem kadınlar."

"Öyle mi? Alchemy varken neden buna ihtiyaç duyduğunu düşündün? Zaten istediğin zaman seks yapabiliyordun."

Yerimizi bulduk. Golf çantamı yere koydum, sürücümü seçip kılıfını çıkardım. "Kaybettiğim zamanı telafi ediyordum," dedim kuru bir şekilde, "ve kendimi çok fazla yoruyordum. Temizlikçiler beni odalardan birinde baygın halde bulduktan sonra, daha etkili bir çözüm bulmam gerektiğini düşündüm."

Yine başını sallıyor, sanki beni tanımıyor gibi. Eğilip top kovamızı boşaltıyor. "Yani RA'da dindarlık taslarken bile onu sikiyordun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Suçluyum."

"Tanrım, dostum, seni suçlamıyorum. Yani, ona bir bak..." "Dikkatli ol."

Ayağa kalkıp ellerini kaldırıyor. "Bak. Sadece kendimi biraz aptal hissediyorum, hepsi bu. Kendini herkesten üstün gören kardeşim Alchemy üyeliği alıyor ve sonra iş yerinde canı ne zaman isterse sikini ıslatmak için bir fahişe buluyor, ben ise hala barlarda kadınları toplayıp duruyorum, tam bir aptal gibi."

"Sen söyledin. Açıkçası, senin daha girişimci olacağını düşünmüştüm." Gülümsememi bırakıyorum. "Ama cidden, lütfen bana bir iyilik yap ve onu tek bir şeyden yargılama. Bu çok indirgeyici. O, tanıştığım en etkileyici kadın ve cam tavanı aşmanın bir yolunu bulmuş olması, benim gözümde onu *daha da* etkileyici kılıyor."

O ciddiyetle başını sallar. "Sorun değil dostum. Orada katılmadığım hiçbir şey yok. Sanırım onun arkadaşı Marlowe da aynı yerde çalışmıyor, değil mi? Çünkü bu benim için birçok sorunu çözerdi."

Bu beni güldürdü. "Hayal kurma. Zaten, dilin tutulduğunda şansını mahvettin, değil mi?"

Ağzı sert bir çizgiye dönüşür. "Hatırlatma. Sence Athena ona benim için iyi şeyler söyleyebilir mi?"

Anında bir fırsat görüyorum. "Bu, Athena'ya yardım edip etmene bağlı, değil mi? Şimdi geri çekil."

Topuma iyi bir vuruş yapıyorum ve mavi gökyüzünde temiz bir şekilde uçarken memnuniyetle izliyorum. Top uzaklara düştüğünde, Bren'in vuruşunu yapabilmesi için geri çekiliyorum.

"Zaten sana yardım etmeyeceğimi düşünüyorsan, benim hakkımdaki düşüncen sandığımdan da kötüymüş." Dönüp golf sahasına bakar, sonra tekrar topuna bakar. O vuruşunu çalışırken beklerim ve sonra vuruşunu yapar. Güzel.

"Vakfı yönetmek için en uygun kişinin o olduğunu kabul ediyor musun?" diye ısrar ediyorum.

"Tanrım, tabii ki öyle. O zaman Eleanor'u yerden sildi.

O lanet olası bir köpekbalığı ve bizim tam da ihtiyacımız olan şey bu."

"Katılıyorum. Mairead ne düşünüyor?" Ben büyük bir korkak olduğum için, bu konuşmaya en mantıklı aile üyesiyle başlayalım.

O burun kıvrır. "Sence o ne düşünüyor? O benimle birlikte. O seksin sadece hayvani bir eylem olduğunu ve annemle babamın aşırı tepki gösterdiğini düşünüyor. Ayrıca, o Athena'yı seviyor."

"İyi." Ben de öyle düşünmüştüm. Yüzümü buruşturup soruyorum, "Peki anne ve babam?"

"Eğer aile sohbetindeki mesajlarını okumak için cesaretin olsaydı, ne düşündüklerini tam olarak bilirdin, seni omurgasız ahmak."

"Haklısın. Durum ne kadar kötü?"

Perşembe günü galadan eve dönerken aile WhatsApp sohbetini sessize aldım ve o zamandan beri bakmaya cesaret edemedim. Düşünce sürecimin veya işleri düzeltme çabalarımın ebeveynlerimin histerisi tarafından etkilenmesini istemedim.

"Annenin fahişe damgalaması ve babanın ara sıra yaptığı saldırgan patlamalar ağır basıyor. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Ama şunu söylemeliyim ki" — gülmek için sözünü keser — "annen sohbette Athena'nın "o yola girip girmediğini" sordu, çünkü bir sürü gayri meşru çocuğu vardı ve acilen paraya ihtiyacı vardı. Ben de "Anne, bu *Les Mis* değil. *Bir* kadın böyle seçimler yapabilir, çünkü istiyor, sadece mecbur olduğu için değil" dedim.

"Tanrım. Bir sürü çocuğu olsaydı hayal kırıklığına uğrardım."

"Çünkü tüm bebekleri ona vermek istiyorsun, değil mi?"

Athena'nın içine *tüm* bebekleri koymak istediğimi gizlemek için ona sert bir bakış attım.

"Bana bu şans veredeğinden emin değilim. Tamamen geri çekildi. Bu beni öldürüyor."

"Onu suçlamıyorum. Harrington ona böyle saygısızlık ediyor. O lanet olası bir utanç kaynağı. Onu yönetim kurulundan attırmaya çalışacağım. Sözleşmesinde ahlak maddesi olduğuna eminim."

"İyi."

"Yasal işlem yapma tehdidini yerine getirecek mi?"

"Tabii ki. Seraph davayı üstlendi, onu mahvedecek."

O da onaylayarak başını sallar. "Dediğim gibi, onu suçlayamazsın. O hayatına devam ediyor ve yaptığı her şeyde açıkça başarılı. Hepimiz ondan çok etkilenmiştik. Şimdi Harrington'ın kadın düşmanı saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda ve muhtemelen her yönden fahişе damgası yiyor. Bu çok korkunç. Duvarlarını örmesi hiç de şaşırtıcı değil."

Bir sonraki hamlemi düşünürken yanağımın içini ısııyorum.

"Gerçekten de şaşmamalı. Bu yüzden bu pozisyonu onun için geri kazanmam gerekiyor. Tek yol bu."

Bren ve ben ailemin evine gittiğimizde, Mairead'in çocuklarıyla ilgilenerek, annem ve babam mutfakta öğle yemeğimizi hazırlarken onları eğlendiriyorum.

İdeal olarak, bu konuşmayı yemekten sonra yapmalıydık, ama anneme bir bakış attığımda, onun patlamaya hazır bir düdüklü tencere olduğunu anlamam yetti. Artık beni gözüne kestirdiği için, ben de avı oldum.

Rahip olarak edindiğim en yararlı becerilerden biri, zor durumlarda perspektifimi ve şefkatimi korumaktı. Bu ailede diğer bazı insanlara göre daha sakin kalabildiğimi fark ettim. Sempatik sinir sistemine sıkıca bağlanmış insanlarla uğraşmak zorunda olmak, bu durumu daha az sinir bozucu hale getirmiyor, ama onların bakış açısını daha iyi anlamamı sağlıyor.

Bununla birlikte, ben eski bir rahibim, aziz değilim ve ara sıra sorun çıkarma isteğine karşı bağışık değilim. Bu nedenle, ortalığı biraz karıştırmaya direnemiyorum. Bazen insanların gözlerini açmak için bir şoka ihtiyaçları vardır.

Mairead'in kocası Peter, Sullivan ailesinin bu dramasına karışmak istemediğini çoktan açıkça belirtmiştir. O öğle yemeğini tabağına koyup çocukları da alıp dışarı çıkıncaya ve diğer herkesin birinci sınıf domuz göbeği rosto ve garnitürleri servis edilene kadar beklerim. Annem ve babam çatallarını eline aldıklarında, kardeşlerimin eskiden "rahip yüzü" dediği ifadeyi takınırım: dindarlık ve sakinliğin bir karışımı.

"Sanırım Rath Mor'daki görevim hakkında benimle konuşmak istiyorsun," diyorum nazikçe, bir parça havuç şişleyerek. "Talep konusunda belli bir görüşün olduğu açık. Benden istifa etmemi mi isteyeceksin?"

Bana sanki kafamda fazladan bir kafa çıkmış gibi bakan babama gülümserim. "Tabii ki hayır!" diye bağırır.

"Oh, iyi. Çünkü sonunda ayaklarımın yere bastığını hissediyorum."

Babamın yanında, kız kardeşim gülümsemeyi engellemek için dudaklarını sıkıştırır.

"Senden çok hayal kırıklığına uğradık Gabriel," diye araya girer annem. "Yaptığın şey ölümcül bir günah, ama görevi devraldığından beri zorlandığını biliyoruz. Bu büyük bir değişiklik, ama sen yetişkin bir adamsın ve bu senin için. Senin ve Tanrı'nın."

Geniş bir gülümsemeyle, "Çok anlayışlısınız. Böyle düşündüğünüz için mutluyum. Athena için de aynı şey geçerli, değil mi?" derim.

Annemin çatalı tabağına çarparak düşer ve Bren yanımda homurdanır.

"O küçük sürtük," diye mırıldanır, gözleri yemeğine sabitlenmiş halde. Çatalını alır ve gereğinden çok daha fazla kinle bir parça domuz eti keser.

"*Vay canına,*" diyor Mairead. "Anne. Bu konuyu konuşmuştuk."

Birisi sevgi değil korku ile hareket ettiğinde, korkuya korku ile karşılık vermek ters etki yaratır.

"Geçen gece olanların şok edici olduğunu anlıyorum," diyorum anneme, hassas bir cemaat üyesine konuşur gibi yumuşak bir sesle. "Giles Harrington'ın davranışı herkes için korkunçtu. Athena'nın özellikle zarar verici ve taciz edici bir patlamanın kurbanı olduğunu çok net bir şekilde belirtmek istiyorum."

"Kimse onun davranışını hoş görmüyor," diye araya girer babam. "Bu çok centilmence olmayan bir davranıştı. Ama..."

"Durun." Onu durdurmak için elimi kaldırdım, çünkü bundan sonra söyleyeceği hiçbir şey benim için kabul edilebilir olmayacaktı. "Söylemek istediğim şey, benim ve Athena'nın ilk çalışma ilişkimiz hakkında öğrendikleriniz sizi rahatsız ettiyse, bunun normal olduğu. Bunun sizin rahatlık alanınızın çok dışında olduğunu biliyorum. Bundan hoşlanmamanız normal."

"Ama mesele şu. Athena'nın ya da benim cinsel faaliyetlerimizi onaylayan, onun benim için *ya da* vakıf için doğru kişi olup olmadığı tartışmasıyla alakalı değil. Hatta, bu ayrımcı bir tutum."

Annemin yüzü bir saniye içinde inatçı bir ifadeden öfkeli bir ifadeye dönüşür.

"Tabii ki ayrımcılık değil! Bu, onun karakterinin doğrudan bir yansıması ve sıradan bir fahişe olarak çalışan hiç kimse vakfımıza el koyamaz."

Brendan, bu son damla gibi, öfkeyle nefes alır ve şarap kadehini masaya bırakır. "Anne, bu çok kırıcı bir tanım. Athena bir seçim yaptı. Gabe bir seçim yaptı. Seks yapıldı. Para el değiştirdi. İkisi de yetişkin ve kimse zarar görmedi. Hikayenin sonu."

Teşekkür etmek için ona hafifçe dirsek attım ve o homurdandı.

"Ama bu onun *kariyeri*," diye tıslar annem. "İlerlemek için oğlum gibi güçlü erkeklerle yatıyor. Bu entrikacı bir davranış ve bir *kalıp*. Onu tuzağa düşürmeye çalışıyor ve onu... kadınsı hileleriyle körleştiriyor. Onun gibi kadınlar tehlikelidir."

"Onu Mecdelli Meryem rolünde oynatacaksan, muhtemelen bunu kendisi çoktan yapmış olduğunu bil. Bu da seni Ferisi Simon kadar kötü yapar." Anneme hiç bu kadar sert konuşmam, ama onun ahlaki yargılarına karşı çıkmamak olmaz. "Ve onun ahlakı hakkında bu kadar endişeleniyorsan, zamanı geldiğinde Mesih'in yanında durmak için kimi seçtiğini hatırla. Bu iki kadın da başkalarının göremediği gerçekleri gördü. Athena, hepimizden, eski rahip de dahil, önce bu vakfın potansiyelini gördü. Sadece bu da değil, servetimizi iyilik için ne kadar etkili bir şekilde kullanabileceğimizi bana gösteren de oydu."

Tanrım, burada çok iyi gidiyorum. Yine kürsüdeyim, cemaatime en sevdiğim konulardan biri hakkında vaaz veriyorum: ahlaki mutlakiyetçilik ve yargılamanın kategorik olarak Hristiyanlığa aykırı olduğu.

"Athena'nın kariyer geçmişi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebildiğinizi bilmiyorum, bu yüzden bunların hepsinin varsayım olduğunu varsayacağım. Ama sizi aydınlatayım. Kimse kör değil. Kimse tuzağa düşürülmedi. Evet, Athena tehlikeli, çünkü statükoya meydan okuyor ve güçlerini kendi istediği şekilde kullanıyor. O korkusuz ve korkutucu derecede yetkin."

Sandalyeye yaslanıp daha yumuşak bir sesle devam ediyorum, çünkü annem şok olmuş görünüyor. Bu aşırı şüpheciliği tetikleyen korku, sevgi, cehalet ve koruma içgüdüsünün karışımını anlıyorum. Athena'nın aramızdaki aslan olduğuna karar vermiş ve hayal ettiği bir zarar vermeden onu alt etmeye kararlı.

"Vakfı yönetmesini istediğimiz kişi tam da bu tür biridir," diye tartışıyorum. "Parlak ve radikal, neyin uygun olduğu ya da işleri geleneksel şekilde yapmanın önemi olmadığını umursamayan biri. Eğer birinin gözü körse, o da sen ve babamdır."

"Nasıl yani?" diye bağıyor babam, tahmin ettiğim gibi tuzağa düşüyor.

Peki baba, sorduğuna sevindim. "Eleanor'u ele alalım. İyi yetiştirilmiş ve saygınlığın timsali, ama affet beni, lanet olası bir işe yaramaz."

"Amin, baba," diye kız kardeşim kötü bir sırıtişla araya girer. Annem ona, "*beni kızdırma yoksa seni dizimin üstüne yatırırım*" bakışını atar, ama nafiye.

"Yaptığı her şey vasat ve snobizmle dolu. Üzgünüm, ama bu doğru. Athena, başarabileceğimiz inanılmaz olasılıkları gözlerime açana kadar bunun farkında bile değildim. Athena, parlak bir stratejik zekaya ve olağanüstü bir deneyim çeşitliliğine sahip. Bunların bazılarını, senin sevmediğin ve sevmek zorunda olmadığın rollerde kazanmış olabilir.

Ama sonuçta, bizim buradaki güvene dayalı görevimiz, bağışlamayı planladığımız muazzam miktardaki paraya karşıdır ve Athena'yı Eleanor ile karşılaştırıp *Athena*'nın eksik olduğunu düşünüyorsan, sana nasıl ulaşabileceğimi hiç bilmiyorum."

Hoş, pastoral tonu bir kenara bıraktığımı fark ettim. Sesim, uzun zamandır aileme karşı kullandığım herhangi bir tondan daha sert, daha soğuk ve daha otoriter. Çünkü yıllarca bu miras konusunda suçluluk duydum, bunun altında ezildim ve şimdi, Athena sayesinde, nihayet onu nasıl kullanacağımı biliyorum.

Sonunda amacımı buldum.

Çok uzun zamandır kendimi kaybolmuş hissediyorum. Rahip olduğum yıllarda ve sonrasında da aynı şekilde kaybolmuş hissettim. Bunca zaman, olmam gereken türden bir çoban olamadığım için kendimi suçladım. Olmam gereken türden *bir adam* olamadığım için.

Sullivan'ın milyarlarca dolarını yönetmek beni en kötü ihtimalle tedirgin, en iyi ihtimalle ise çelişkili hissettirdi.

Sullivan'ın milyarlarca dolarını yönetmek, hizmet etme, çobanlık yapma konusundaki doğuştan gelen arzumun, yeni bir tür rahiplik olarak yeniden şekillenmesine neden oldu: şaşırtıcı boyutlarda bir hizmet.

Amacımı gerçeğe dönüştürebilecek tek bir kişi tanıyorum ve Tanrı onu korusun, o kişi Eleanor Whitmore değil.

"Eleanor konusunda sana katılmıyorum. Ama geçen gece o genç hanımın gerçek yüzünü gördüğümüzden endişeleniyorum," diyor babam sert bir sesle.

Mairead büyük bir iç çekerek çatal bıçağını masaya bırakır. "Tanrı aşkına baba, geçen gece gerçek yüzünü gösteren tek kişi Harrington'dı. Athena'ya yaptıklarına bakılırsa, bence Athena çok klas bir şekilde davrandı. Umarım avukatları ondan son kuruşuna kadar alırlar."

"Alacaklar," diye söz veriyorum ona. Babama dönerek, "Bak, onu çok iyi tanımadığımı biliyorum, ama ben tanıyorum," diyorum.

"Peki," kardeşim fısıldayarak mırıldanır ve ben ona kaşlarını çatarak bakarım. "Athena tanıdığım en samimi insandır," diyorum anne babama. "Eğer senden hoşlanmazsa, bunu anlarsın. Aptallara tahammül edemez ve rol yapmaz. Uğraşmak istemez. Meslek çevresinde son derece kendine güvenen biridir, ama geçen gece hepinizin tepkisi korkunçtu. Şok olduğunuzu biliyorum, ama onun açısından düşünün.

Onun karakteri hakkında endişelenmenize gerek yok. Benden uzaklaştı ve şu anda başka kariyer planları yaptığını biliyorum. Zihinsel olarak çoktan uzaklaştı ve bunun nedeni iyi bir kavgadan korkması değil. Gerçekten değil. Kalbimde biliyorum ki, benim zor bir karar vermemi istemediği ve rahipliği bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusuna daha fazla baskı yapmak istemediği için uzaklaştı. Bu *dürüstlük* değilse, ne dürüstlüktür bilmiyorum."

"Gabe'e güveniyorum," diye araya girer Bren. "Onun kör olduğunu sanmıyorum. Bence o karakterleri çok iyi değerlendirir. Ve Athena'yı gördüğüm kadarıyla, o da dürüst biridir. İhtiyacımız olan da bu."

Ona minnettar bir bakış atarım. "İyi kalpli biri olarak görülmekten her zaman dehşet duyar. Kimseye melek gibi davranmaya çalışmaz. Ama tanıdığım hiç kimse gibi işini yapar. Ona ihtiyacımız var."

Annem suratını asar, yüzü gök gürültüsü gibidir ve kardeşim son darbeyi vurur. "Birkaç hafta önce hepimiz onu seviyorduk. Ondan çok etkilenmiştik. Bu konuda hiçbir şey değişmedi. Hâlâ gala öncesinde olduğu kadar nitelikli ve yetenekli. Bekle."

Kız kardeşim büyük bir yudum kırmızı şarap içip devam eder, dikkatini bana verir. "Aslında bence siz mükemmel bir güç çifti olursunuz. Pastoral bir geçmişin var, ama dürüst olmak gerekirse, bu öğle yemeği hariç, istediğin şey için hiç mücadele ettiğini görmedim. Gerçekten. Athena tüm o iyiliğini kullanıp seni şekle sokacaktır. Birlikte durdurulamaz olabilirsiniz, ciddiym."

İsteğim dışında gülümsüyorum. Athena'nın benim evimdeki planlama toplantısında söylediği sözler aklıma geliyor. *Birlikte, durdurulamazız.*

Hiçbir zaman bir şeye bu kadar ateşli bir şekilde inanmamıştım.

Artık burada nazik rahip rolünü oynamaktan bıktım.

Alçakgönüllülüğün, sabrın, dinlemenin zamanı vardır. Ailem benim bu özelliklerime alışkındır. Hatta bunlara bağımlı olduklarını söyleyebilirim.

Ama Şimdi o zaman değil.

Hak eden diğerlerini savunmanın zamanı geldi, ister yardım edebileceğimiz binlerce insan olsun, ister ailemin elinde bu kadar kötü muamele gören kadın olsun.

Gücümü kullanma zamanı geldi, bir yıl önce bana yetkiyi devrederken bana seve seve verdikleri gücü.

Artık izin istemeyi bırakmanın zamanı geldi.

"Senin inancın benim için çok önemli, kardeşim," diyorum Mairead'a.

Gözlerimi anne babama dikiyorum. " ok açık konuŐayım. CEO olarak, bu atamada son söz benimdir. Vakıf, en nitelikli kişi tarafından yönetilecek. O kişi Athena. Ve tüm söylediklerimden sonra, ikinizden biri hala taş atmak istiyorsa... Eh. Mesih'in bu konuda ne dediğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Dibe vurmak, sadece bir öpücük yüzünden çıldırmak değildir. Nefesini kesen adama bugün evden çalıştığını söylemek ve bunun nedeninin onun muhteşem, incinmiş, endişeli yüzünü görmeye dayanamaman olduğunu söylememek *de* değildir.

Kendini, *I Don't Know How to Love Him* şarkısını şarkısını, normalden çok daha fazla duygu katarak tekrar tekrar söylediğini fark etmektir.

Marlowe ve onun müzikal tiyatroya olan takıntısını siktir et. O ve Soph, birkaç şişe şarap içtikten sonra *Jesus Christ Superstar* albümünü dinlemenin çok komik olduğunu düşündüler. Ve Mary Magdalene'nin, İsa ona aşkını ilan ederse bununla başa çıkamayacağını söylediği satır geldiğinde, *Minerva diye* mırıldanarak kahkahalara boğuldular.

Kalpsiz sürtükler.

Yine de, onun acıklı ağıtı hafta sonundan beri aklımdan çıkmıyor. Andrew Lloyd Webber hikayede bazı özgürlükler almış olabilir, ama o şarkı gerçekten çok etkileyici. Benim ilgimi çekmeyen tek kısım, onun beni neden etkilediğini tam olarak bilmem.

O sadece bir erkek değil.

O, tanıdığım en iyi adam.

Bu yüzden ben de Mary gibi onu çok korkutucu buluyorum.

Bana hem korkutucu hem de merak uyandıran bir davet mesajı gönderdi.

GABE:

■

Bu hafta sonu zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama seni görmeyi çok istiyorum.

■

Lütfen bu akşam Alchemy'ye gel.

Bence ikimize de yardımcı olabilecek bir şey var xx

Eğer *bir şey* ateşli, gerçek bir seks kulübünde yapılan kirli seksse, o zaman belki de o haklıdır. Belki de bu, ikimize de bir son vermek için yardımcı olabilir.

Onun ofisinde, gün ışığının altında beni öpmesine dayanamadım, bu yüzden belki de cevap, Alchemy'nin karanlık bir köşesinde, gölgelerin yüzümüzdeki duyguları gizleyeceği bir yerde onunla sevişmektir.

Bunda neredeyse uygun bir şey var.

Beni tamamen iş amaçlı işe aldı, bu yüzden iş amaçlı seks için var olan bir yerde bitirmek iç karartıcı bir şekilde uygun geliyor.

Hazırlıklarında tüm imkanlarımı kullanıyorum. Eğer tekrar fahişe olacaksam, en baştan çıkarıcı halimde olacağım. Gururumun geriye kalan kısmı bundan daha azını kabul etmez.

Gabe'in misafiri olarak giriş yapıyorum, ceketimi resepsiyoniste bırakıp Mayfair'deki Alchemy townhouse'un zarif lobisinde dolaşıyorum. Saçlarım mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, topuklu ayakkabılarım baş döndürücü ve neredeyse her şeyim ortada, çünkü vücuduma yapışan, neredeyse bir bodysuit'ten farksız, şeffaf siyah dantelli bir maksi elbise giyiyorum.

Altında ne var?

Sadece nude renkli dantel bir tanga.

Buraya ilk kez gelmiş olabilirim, ama burası tam da benim alanım. Bu gece, bir milyon dolarlık hissederek bir galaya girip, pislik gibi hissederek çıkmanın utancını yaşamayacağım. Burada gücümü, cinselliğimi sahiplenebilirim.

Çift kapıyı itip açıyorum ve muhteşem bar alanını içime çekiyorum: pahalı kristal avizeler, cilalı zemin ve arka duvarın tamamını kaplayan arkadan aydınlatmalı pembe oniks bar.

Ve ona yaslanmış, yüzü ciddi, gözleri sadece bana sabitlenmiş? Rahibim.

Tam bir rahip kıyafeti içinde, o fotoğraftaki adam ve o zaman olduğu kadar etkileyici ve ciddi. Sadece şimdi, altında ne olduğunu biliyorum.

Şimdi, dizüstü bilgisayarımda hayranlıkla izlediğim kutsal adamdan milyon kat daha yakışıklı.

Ona doğru yürüyorum, onun sade, tamamen siyah kıyafeti ve beyaz papaz yakası karşısında neredeyse çıplak olduğumun farkına varıyorum. Papaz yakası, bir posta pulu kadar küçük ama son derece önemli.

Rahipliği bıraktığından beri ilk kez mi giyiyor bunu? Beni buraya *rol yapmam* için mi getirdi?

Tek başına duruyor, ancak sağındaki iki kadın ona bakmaktan kendini alamıyor. Sonsuz gibi gelen zemini geçerken, bir adam bana yaklaşıyor. Ona bakmadan bile elimi kaldırıp onu uzaklaştırıyorum ve yürümeye devam ediyorum. Gabe hala bana bakıyor, gözleri yüzümde, serbest kalan göğüslerimde ve bu gece onun için sergilediğim her şeyde dolaşıyor.

"Vicars and Tarts Gecesi olduğunu bilmiyordum," diyorum, ona ulaştığımda. "İkimiz de buna uygun giyinmişiz, ne iyi."

Yorgun bir şekilde gülümsüyor, elini saçlarımın altına ve boynuma doluyor. "Böyle iyi mi?"

Yine bana dokunabilir mi diye soruyor.

Birkaç mutlu gün boyunca onun kız arkadaşıydım ve şimdi yine sormaya başladı.

Ben yaptım.

Gözlerimdeki nemi silerek başımı sallıyorum. "Elbette," diye fısıldıyorum, sonra o beni kollarına çekip sarıyor ve *Tanrım*, buna ihtiyacım vardı. Onun kollarına sarılmaya çok ihtiyacım vardı. Ben buraya aidim, ama buraya ait olmayı hak etmiyorum ve buna dayanamıyorum.

Ben de ona sarılırım ve bir an orada dururuz, birlikte yavaşça sallanırız. Vücut ısısı etkisiz elbisemin içinden geçer, kokusu burnuma dolar ve her şey gözenekli, kırık kalbime nüfuz eder. Bir zamanlar çok güçlü ve şiddetli olan, şimdi ise bu adam için kanayan kalp.

"Seni özledim," diye fısıldadı saçlarıma. "Seni özledim."

Birkaç saniye sonra beni bırakır ve pişmanlık dolu bir ifadeyle arkasını döner, barda duran garsondan iki kadeh şampanya ister.

Kadehlerimizi tokuştururken "*Non est ad astra mollis e terris via*" diyor ve ben hüzünle gülümsüyorum.

"Amin."

"Sonunda onu Katolik yaptım." Başını sallar.

"Harika görünüyorsun," diyor içki içerken. "Bir dakika sonra benimle aşağı gelir misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Kafamı salladım, ama umarım kendi kanayan kalbi değil de penisi olur, çünkü onu hiç kaldıramam.

"Bunu yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var," diyor. "Dün ailemi gördüm ve uzun bir konuşma yaptık. Vakıf işi senin, olması gerektiği gibi."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Ne *oluyor lan*? "Ailen, benim ne iş yaptığımı öğrendikten sonra benim bu işi yürütmemi kabul etmez."

"Yapıyordum," diye düzeltir. "Ve tam olarak heyecanlandıklarını söyleyemem, ama bana güven, onlar da kabul etti."

Tek bir kelimeyle cevap veriyorum. "Nasıl?"

Dudaklarını sıkıştırır. "Çeşitli konularda konuşmalar yapıldı: bu rol için uygunluğunuz, ki bu hiç tartışma konusu olmadı, Mairead, Brendan ve benim de onayladığımız karakteriniz, annemin sözde saygın seçimi Eleanor'a göre üstünlüğünüz ve, bir bakalım, sizi yargılayıp beni yargılamayan onların çifte standardı."

Sesi her zamankinden daha keskin. Daha otoriter, daha az hoşgörülü. Gülümsüyor, ama gülümsemesi sert. "Onlara, vakıf için bu cesur yeni vizyonun senden geldiğini hatırlattım. Ve tedbir olarak, CEO olarak son sözün bende olduğunu da hatırlattım." Omuzlarını silkiyor. "Sen olmadan bunu yapamam ve yapmak da istemiyorum. Bu kadar basit. Sen ve ben, birbirimizi mükemmel şekilde tamamlayacak kadar zıt karakterlere sahibiz. Ve dediğim gibi, onlar da ikna oldular. Hatta, birkaç İncil ayeti alıntılarla konuyu iyice vurgulamamın ardından, seni gereksiz yere sert yargıladıklarını bile kabul ettiler."

Afalladım. Bu, hepimizin alışık olduğu rahip gibi, yumuşak huylu Gabe değil. Anlattıkları, sanki ilk kez önemli gücünü kullanmış gibi geliyor. Tabii ki, bahsettiğimiz kişi Gabe olduğu için, bunu alfa erkek milyarderlerin yaptığı gibi yapmamış.

Anlaşılan o ki, bunu *kendine* özgü bir şekilde, pastoral bilgeliği yeni keşfettiği otorite duygusuyla birleştirerek, kendine özgü bir şekilde yapmış.

"Ve işe yaradı mı? Pes ettiler mi?" diye inanamadan soruyorum.

Bu sefer gülümsemesi mutluluk dolu. "Kibarca ama kararlı bir şekilde, gelecekteki çocuklarımın annesinin iyi tarafında kalmalarının kendi yararlarına olacağını hatırlatarak ayrıldığımda, argümanımı sağlamlaştırdığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama evet, sonunda pes ettiler ve hoş bir sürpriz olarak oldukça nazik davrandılar."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, onun çocuklarını doğurmamla ilgili yorumunu hızla bir kenara bırakıyorum. *Bu konuyu* hiç açmayacağım. Yine de, kafam sonuçlar ve olasılıklarla dolup taşıyor. Son dört gün boyunca, Sullivan'ların bunu kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Maeve ve Ronan benim en büyük hayranlarımdan uzak görünüyorlar, ama neyse. Beni sevmeyen birçok insan var. Bana güvenmeyen birçok insan var. Onun ailesini kazanmanın tek yolu sonuçlar olacaktır. Benden nefret etseler bile, yöntemlerime katılacaklardır.

"Henüz bir karar verme," diye ısrar ediyor. "Aceleyle bir şey yapmaya mecbur hissetmeni istemiyorum. Seni aşağıya indirmeden önce tüm gerçekleri bilmeni istedim."

"Eleanor ne olacak? Terty ne olacak?" Cuma günü, Gabe'i görmek umuduyla önemsiz bir dosya bırakmaya geldiğinde, Terty ile tam olarak bir kez karşılaştım. Önceki gecenin olayları hakkında hiçbir şey söylemedi, ama küstah gülümsemesi, zaferini hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu.

Onlar gibi insanlarla başa çıkabilirim. "*İnci kolye*" teriminin birden fazla anlamı olduğunu muhtemelen bilmeyen bir kadından cinsel olarak tehdit altında hissetmiyorum. Yine de, burada neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum.

O sırtıyor ve bu kesinlikle bir rahibe yakışmayacak bir davranış. "Sadakatimin kime ait olduğu konusunda hiçbir şüpheleri olmayacak: sana ve vakfa. Geri dönersen, sevgilim, bu muhteşem bir zafer olacak. İnan bana, tüm bu süreç boyunca yanımda olmasını istediğim kişinin sen olduğunu söylemekten hiç çekinmiyorum."

Gözlerindeki açıkça hayranlık dolu bakış, yalan söylemediğini gösteriyor ve bir kez daha Gabriel Sullivan'ın iyileştirme, koruma ve güç verme gücünün tüm etkisiyle beni vuruyor.

İçkilerimizi bitirdikten sonra, beni daha fazla çift kapıdan geçerek, bana Oyun Odası dediği yere götürüyor ve vay canına, burası çok seksi. Burası sessiz görünüyor - sanırım pazartesi gecesi parti gecesi değil - ama çıplak ve sevişen insanları görmek anında tahrik seviyemi yükseltiyor. O elimi sıkıca tutarken, ben de boş olan üç St Andrew haçını serbest elimle işaret ediyorum.

"Beş aydır beni buraya hiç getirmedin mi? Lütfen beni bunlardan birine asacağını söyle."

O titriyor. "Sanırım bu benim maaşımın biraz üzerinde."

Sanırım r a hipseniz, çarmlıha gerilme oyunu biraz *fazla* tabu gibi gelebilir.

Bir kapıdan geçip merdivenlerden aşağı inerek kapalı kapılar ve zarif fenerlerin bulunduğu bir koridora ulaşıyoruz. Gabe gizemli bir yüz ifadesi ile kapılardan birini açıyor ve bana önünden geçmemi işaret ediyor.

Kapının hemen içinde duruyorum. Raflarda ve odanın kenarlarında bol miktarda kalın, kremi mumlar duruyor, alevleri yumuşakça titriyor. Binlerce kırmızı gül yaprağı ahşap zemini kaplıyor. Bütün bunlar *romantizmi*, siyah saten çarşafarla kaplı büyük yatak ise *seksi* çağrıştırıyorsa, o zaman karanlık ahşaptan oyulmuş ve parıldayan *devasa* ahşap günah çıkarma odasının ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. İtalya'daki kültürel gezilerimde yeterince Katolik kilisesi gördüm, bunun gerçek olduğunu biliyorum.

"Vay canına," diyorum, boş boş ona bakarak. "Bu şey buraya nasıl girmiş?"

O, sessizce gülerek kapıyı kapatıp kilitliyor. "Lojistik açıdan konuşursak, hiçbir fikrim yok, ama kökeni şu: burayı kuran arkadaşlarımdan biri olan Rafe, onu taktırmış. Karısı Belle, oldukça katı bir Katolik yetiştirilme tarzına sahipmiş ve görünüşe göre bu, ona rahiplere karşı bir ilgi uyandırmış."

"Onun nasıl hissettiğini anlıyorum." Ona dönüyorum. Yüzü dikkatli. "Bir sahne mi çekiyoruz?"

"Bir nevi. Ama muhtemelen senin düşündüğün türden değil." Bir süre durur. "Hiçbir şey varsaymak istemedim."

Yemin ederim, kalbimin bir parçası daha kopuyor. "Çok üzgünüm..."

sözümü bitirmeden.

"Özür dileyecek bir şey yok. Duydun mu? Şimdi, hiç içine girdin mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum titreyerek. "Katoliklerin gerçekten bu şeylerde günah çıkardıklarına inanamıyorum. Bu tamamen korkutucu değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha atar ve üç kapının en sağındakini açmak için hareket eder. "Neden kendin öğrenmiyorsun?"

İçeriye bakıyorum. Karanlık, küçük ve bir şekilde gerçekten ürkütücü. Gabe'in burada ne yapmaya çalıştığını hiç bilmiyorum, ama düşük seviyeli klostrofobi uyandırarak dikkatimi sorunlarımızdan uzaklaştırmaya çalışıyorsa, işe yarıyor.

Dar bir koltuk ve deri kaplı bir dizlik var, bu da bana onun ofisinin yanındaki dua odasını hatırlatıyor, orada beni defalarca becermişti. "Oturmalı mıyım, diz çökmeli miyim?" diye soruyorum.

"Sen hangisini tercih edersen, tatlım." Bu sevgi dolu sözlerin mi, yoksa söylediği sırada yüzündeki nazik gülümsemenin mi beni daha çok etkilediğini bilmiyorum.

"Sen nerede olacaksın?"

"Ben tam burada, ortada olacağım. Izgaradan beni görebileceksin." İşaret ediyor. Tabii ki, başka bir küçük kutunun gölgesini görebileceğim tahta bir ızgara var.

Bu iş gittikçe garipleşiyor.

"Tamam," diyorum ve kapıyı kapatmasına izin veriyorum. Diz çökmeyi tercih ediyorum, bu bana daha uygun geliyor ve ona daha yakın olmama yardımcı oluyor.

O orta odaya girerken bekliyorum ve tabii ki, oturduğunda silüetini görebiliyorum. Yüzü benimkinden daha yüksekte ve profilden görünüyor. Düşük, güven verici bir ses tonuyla konuşmaya başladığında bana bakmak için yüzünü çevirmiyor.

Rahiplik sesi.

"Buna açık olduğun için teşekkür ederim, tatlım." Sanki kelimeleri arıyormuş gibi bir ara veriyor. "Söylenecek çok şey var ve cuma günü ofisimde bunların hiçbirini konuşmaktan pek rahat hissetmediğin izlenimini edindim. Perşembe gecesi ailemin seni ne kadar savunmasız hissettirdiğini biliyorum ve bunun için çok, çok üzgünüm. Senin duygularını paylaşabileceğin güvenli bir ortam yaratmanın yollarını düşünüyordum."

"Öyle yaptılar," diye itiraf ediyorum, çünkü sadece duvar örmekle kalmayıp, hiçbir şey saklamıyormuş gibi davranmak bana gereksiz yere sert geliyor. Kendimi korumak isteyebilirim, ama bu adamın benim onun için üzülmeyi düşünmesini asla istemem. O bana karşı bu kadar hassas ve cömert davranırken olmaz.

"Biliyorum ve bundan nefret ediyorum. İnan bana, hiçbir şey beni daha fazla öfkeli edemez." Bir başka duraklama. "Mesele şu ki, tüm bu itiraf sana çok tuhaf gelebilir, ama bu tuhafılık

bir tür rahatlama olabilir. Cemaatimdeki insanlar burada bana itiraflarında bulunabilirler, açıkça asla yapamayacakları şekilde ruhlarını ortaya koyabilirler. Bu yüzden, bunu keşfetmeye açık olup olmadığını merak ettim."

Ağzım açık kalır, çünkü onun amacını geç fark etmişimdir.

"*İtirafımı* mı dinlemek istiyorsunuz?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Geleneksel anlamıyla değil, hayır. Elbette hayır. Bu, seni herhangi bir şekilde açığa çıkarmaya çalışmakla ilgili değil."

Parmaklıkların arasından gözlerimi kısarak, konuşurken profilinin gölgeli her parçasını içime çekiyorum.

"O zaman ne hakkında?"

"Günümüzde günah çıkarma eylemi, Uzlaşma Ayini olarak bilinir. Ben her zaman bu terimi tercih etmişimdir. Bu, günahları ifşa etmekten çok, bir kopukluk olduğunda uyumu ve birliği yeniden sağlamakla ilgilidir. Ve aramızda bir kopukluk olduğu çok açık, sevgilim, ikimiz de en ufak bir suçlu olmasak bile."

Sessiz kalıyorum. Rahip sesi yumuşak ve güven verici. Bu yabancı ortamda bile kendimi güvende ve sıcak hissetmemi sağlıyor ve kırılma konusunda haklı olsa da, kelime seçimi beni yatıştırıyor.

Uyum. Birliktelik. Yeniden kurmak.

İlk kez, böyle kapalı bir alanda kişinin kendi gerçeğini söylemesinin, onu daha az klostrofobik ve daha fazla inzivaya çekilmiş hissettirebileceğini anlıyorum.

"Biliyorum." Sesim çok düşük. Perşembe günü olanlar için kendini suçladığının farkındayım, ama kendimi duvarlarla çevirip onu dışlayan benim. Gabe, ailesi nezdinde beni savunmak için içindeki alfa erkeği ortaya çıkardığını itiraf ettiği gibi, benim tüm eylemlerim de onu korumak içindi. Onu kurtarmak için.

"Bir şey denemek ister misin?" Yine koltuğunda kıpırdanıyor.

"Neden olmasın?" Bu adamı tanıyorum. Hayatımı bu adama emanet ederim. Bu anda, bu ahşap, rahim gibi alanda ona güvenmek, dev bir adımdan çok küçük bir adım gibi geliyor.

"Tamam, bir şey deneyelim." Boğazını temizledi. "Athena, ben Peder Gabriel. Bugün buraya gelip kalbini açmaya cesaret ettiğin için Tanrı'ya şükrediyorum." Ağır bir sessizlik oldu, bu sırada konuşup konuşmamakta kararsız kaldım

konuşup konuşmamakta kararsız kaldım. Ama o en yumuşak sesiyle devam etti: "Partnerinle bazı sorunlar yaşadığını duydum ve cuma günü seni korkutan şeyi bana anlatmak ister misin diye merak ettim."

Demek oyunu bu.

Bana kendisiyle konuşmamı istemiyor.

Kendisi *hakkında* konuşmamı istiyor.

Nefesimi veriyorum, içimdeki şüphecilik Gabe'in iyiliği için bunu denemek istememle çatışıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım... Peder."

"Yanlış bir yol yok," diyor nazikçe. "Sadece kalbinden geçenleri söyle."

Tekrar rahip moduna girmiş ve onca yıllık pastoral bakımın onu ne kadar etkilediğini şimdiden görebiliyorum. "O..." - kelimeler ağzımda dolanıyor - "samimi ve savunmasız olmak istiyordu. Beni öptü ve beni sevdiğini söyledi, ama ben hazır değildim."

"Güzel. Bu iyi. Neden hazır değildin sence?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp o anı yeniden yaşayarak, hayallerimin erkeğiyle yaptığım o konuşmada beni bir uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi hissettiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bana bakış şekliydi. Sanki... sanki ben çok değerli, kutsal bir şeymişim gibi, tam da kendimi en aşağılanmış ve utanmış hissettiğim anda..."

Birden dururum, gözlerim açılır.

O bekliyor, ama sessizliği sinir bozucu olmaktan çok kabul edici geliyor, sanki bana yer açıyormuş gibi.

"Değersiz," diye itiraf ettim, bu kelimedden nefret ederken, bunun doğru olduğunu biliyordum. "Tam olarak neye layık olmadığını hissettin?"

"Her şey. Bana teklif ettiği iş. Onun sevgisi. O."

Profilinde tamamen hareketsiz ve sakin, sanki sadece şefkatli bir dinleyiciymiş gibi, benim itiraflarımın konusu değilmiş gibi.

Devam ediyorum. Sanki gerçek, kalbimde büyük bir yün yumağı gibi çözülüyor gibi hissediyorum. "Mesele şu ki, Peder, bu adam benim hakkımda her şeyi biliyor. Yaptığım, diğer insanların çok utanç verici bulduğu her şeyi. Yine de bana öyle bakıyor."

"Biliyorsun Athena, '*layık*' kelimesi çok öznel. Hepimiz sevgiye layığız, tıpkı hepimizin Tanrı'nın lütfuna layık olduğumuz gibi. Her ikisi de cömertçe

bolca verilir, ama bunları kabul etme kapasitemizi geliştirmek bize bağlıdır. Anahtar budur."

"Bunu kendine hatırlatması iyi olacak bir adam aklıma geliyor," diyorum ve o yumuşak bir şekilde gülüyor.

"Evet, bazen başkalarının değerini kendimizinkinden çok daha net görebiliriz. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, sen bu adamın sevgisine layıksın. O seni, yaptığını düşündüğün şeylere rağmen değil, tam da olduğun kişi olduğun için seçti. O seni, tüm varlığını seviyor ve seni tam olarak görüyor."

Bir kez bile bana bakmadı ve bunun bana kendimi arındırmam için mümkün olduğunca fazla alan ve güvenlik sağlamak için yaptığı bir şey olduğunu biliyorum. Bir an sessiz kalarak bunu sindiriyorum. Sevgiyi kabul etme kapasitemizi geliştirmemiz gerektiği konusundaki görüşünün daha fazla düşünümesi gereken bir konu olduğunu fark ediyorum.

"Tamam," diyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Sevilmek konusunda seni en çok korkutan şey nedir sence?"

Düşünüyorum. Kendimi oldukça yüksek gören biriyim. Arzulanmaya, saygı görmeye, hatta korkulmaya alışkırım.

"Beni korkutan, *onun* tarafından sevmek."

"Çünkü..."

"Çünkü o tanıdığım en iyi adam ve onu çok, çok seviyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım."

O düzensizce nefes alır ve en azından ona bunu verebildiğim için çok mutluyum. Aniden, onun adının kalbime ne kadar silinmez bir şekilde kazındığını bilmesinin çok acil olduğunu hissediyorum.

Tekrar konuştuğunda, sesi duygu dolu. "Neden seni sevmekten seni korumak için sana ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü o çok iyi ve saf, ve bunun farkında değil. Kendine olan güveniyle de mücadele ediyor, ve zaten çok şeyden vazgeçti

—mesleğini, ailesinin onayını ve hepsini geri kazanmak için bir yolculuğa çıktı." Duraklıyorum. "Onun için tüm bunları tehlikeye atan kişi olmak istemiyorum."

"Neden tehlikeye atacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü o, yetiştirildiği ya da istediği kişinin tam tersi birini seçti."

"Anlıyorum. Yani onu kendi arzularından korumak gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?" Sesi yorgun geliyor, ama bu sözleri yavaşça söylemesi,

sonunda ofisinde neden sinir krizi geçirdiğimi anlamaya başladığını gösteriyor.

"Evet."

"Çünkü bu senin işin. Hep böyle yaptın, kariyerin boyunca her şeyi sen yönettin. O da sana güveniyor, bu yüzden onun kendi başının çaresine bakabileceğine inanmıyorsun."

"Ona güveniyorum," diyorum çabucak, çünkü sanki ona karşı düşük bir görüşüm varmış gibi konuşuyor. "Sadece... Ben hep güçlü olan oldum ve o hayatında bu kadar belirsizlik yaşarken onun için güçlü olmak beni mutlu ediyordu. Onun için bir sorun olmak istemiyorum."

Uzun bir süre başımı eğdi. Sonra dönüp ızgaradan bana doğrudan baktı. "Seni oradan çıkarırsam, benimle konuşmaktan hala rahat hisseder misin?"

"Tabii ki," diyorum. Bu doğru. Konuşacağım. Onun ustaca yarattığı bu sahne, kalbimi açıp dilimi çözdürmek gibi istenen etkiyi yarattı, ama Gabe ve benim birbirimize söylememiz gereken şeyler var.

Bu itiraf, amacına ulaştı.

Ayağa kalkıp küçük kabininden çıkar ve bir saniye sonra kapımı açar. Bana elini uzattığında, ona bakarım. O kadar güzel ki, onu böyle görmekten onur duyuyorum. Rahip kıyafeti objektif olarak çok seksi, ama bu sadece bir üniforma değil. Eski görevini tüm varlığıyla somutlaştırdığı açık ve bunu görmek harika.

Yatağa yan yana oturuyoruz ve ben başımı omzuna yaslayıp, bir bağımlı gibi onun kokusunu içime çekerken, o da elimi uyluğuna koyuyor.

"Orada söylediklerin çok cesurcadı," diyor bana. "Sence seni asıl korkutan şey bu mu? Sadece sevgiye layık olmadığını hissetmek değil, zor zamanlarda bile senin için güçlü olmak için tüm güvenini başka birine vermek zorunda olmak mı?"

Onun sözlerini düşünürüm. Ben bir adayım, buna şüphe yok. Destek sistemim var, ama sonuçta, düştüğünde seni yakalayacak bir güvenlik ağı kurmak istiyorsan, bunu kendin kurmalısın. Ancak o zaman güvenli olduğunu bilebilirsin.

"Bence bu kesinlikle korkutucu," diyorum biraz titreyerek, o da sanki bu onu şaşırtmamış gibi yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Ya sana, senin için o güvenlik ağı olabileceğime gerçekten inandığımı söylersem?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "İtiraf ediyorum, benimle tanıştığında ben çırpınıp duruyordum. Amaçsızdım, kendimi aciz hissediyordum ve utanç doluydu. Ve tüm bunların içinden sen ve ben çıktık ve

beni büyüledin. Güvenin çok bulaşıcı, biliyor musun? Beni de yanında sürükledin ve birdenbire kendi başıma yüzebileceğimi fark ettim. Hayatta beni heyecanlandıran her şey senin sayende, tatlım, ve biliyorum, biliyorum ki, ihtiyacın olan adam olmak için yeterince güçlüyüm."

Başımı çevirip yüzümü omzuna yasladım, konuşmaya cesaret edemedim. Tanrım, nasıl oluyor da birbirimizin en iyi yanlarını görmekte bu kadar iyiyiz de kendimizinkileri görmekte bu kadar kötüyüz?

"Söylemeliyim ki," diye devam ediyor, kolunu bana dolayarak, "beni zayıflatmaktan korkman oldukça ironik, çünkü benim gerçek gücümü bulmama yardım eden sensin."

Onaylayarak inlerim, gözyaşlarım onun gömleğinin kumaşını ıslatır. "Düşmüş rahip ve düşmüş kadın. Biz bir şaka mıyız?"

"Hayır. Bence biz birlikte oldukça büyümlü bir çiftiz. Farklı bir hikaye önerebilir miyim?"

"Ugh. Lütfen."

"Ya ikimiz de geri çekilip birbirimiz için şehit olmaya çalışmayı bıraksak? Kendimden bunu bekliyorum, ama vücudunda tek bir dini kemik bile olmayan birinden daha fazla öz saygı beklerdim."

Buna gülmeyi başardım. "Vücudumda bulunan tek dini kemik senin sığın gibi görünüyor."

"İşte yine başladı." Diye iç geçirdi. "Bak. Birbirimizi korumaya çalışmayı bırakıp sadece birbirimizi sevmeye odaklansak nasıl olur? Birbirimizi kutlasak? Biraz mutluluğu hak ettiğimizi kabul etsek nasıl olur? İkimiz de güçlüyüz, ama birlikteyken durdurulamazız."

"Bunu senin mutfağında söylemişim," diye mırıldandım. Kendimi tamamen bitkin hissediyordum. O itiraf, duygusal olarak çok zorlu bir süreçti.

"Mairead da dün bizim hakkımızda öyle dedi. Aklıma bu geldi."

"Kız kardeşin bizim durdurulamaz olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Durdurulamaz olduğumuzu *biliyor*. Ve bence ailem de içten içe bunu biliyor."

Başımı kaldırıp gözyaşlı gözlerle ona bakıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum, seni o kadar çok seviyorum ki bu korkutucu."

Gülümsemesi kalbimi parçaladı. "Ben de seni seviyorum ve sana katılıyorum. Bu korkutucu.

Ama yol kolay olmasa da birlikte yıldızları bulacağımızı biliyordum."

Kahretsin, başka bir insan için kalbini parçalamak kolay bir şey değil, ama buna degeceğini biliyorum.

Benim iyi, nazik adamım.

Benim kendi azizim.

Yatak odasında günahkâr rolünü oynamayı tercih etmesine minnettarım.

Epilog - Athena

DÖRT YIL SONRA

Nat ve ekibi sihirbazlar.

Bunca yıldır gardırobumda asılı duran, mükemmelliği, pahalılığı ve *anıları* ile beni alay eden yeşil Gossamer elbise, bu gece ikinci kez şöhretine kavuşacak.

Tek sorun ne mi?

İki bebek doğurup büyüttükten sonra, en az bir beden büyüdüm.
beden aldım.

Sihirbazlar devreye girdi. Bir şekilde onu yeniden tasarladılar, sonsuz püsküllü şerit sıralarını yatay olarak genişleterek, o gece olduğu gibi kıvrımlarımı aynı güzellikle örtüyorlar.

O gece.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu konuda karışık duygularım var. Çok mutluydum, sonra da çok yıkılmışım. Gerçekten de aşırıya kaçtığıma inanıyordum. Hayallerim çok büyüktü. Çok cesurca davranmışım.

Birkaç gün, birkaç yıl önce, o kadar sarsılmışım ki, cesaretin kötü bir şey olduğuna, hem yakışksız hem de başına bela açacak bir karakter kusuru olduğuna inanmaya başlamışım.

O zamanki halime şunu söylüyorum:

Şimdi bana bak.

Saç ve makyaj ekibim gittikten sonra, Gabe'in ve benim yatak odamızdaki boy aynasına son bir kez bakıyorum. Evlenmeden önce, Manchester Square'deki konağı kiraya verdik ve onun yerine Richmond yakınlarındaki Ham'da, eski duvarlı bahçesi ikimizi de ilk görüşte kendine aşık eden muhteşem bir Gürcü tarzı ev satın aldık. Şehir merkezine göre daha az elverişli, ama bize hayal kurmak için daha fazla alan sağlıyor.

Gaia'nın odasına doğru koridorda yürürken, duvarlardaki fotoğrafların çokluğu dikkatimi çekiyor. Henüz otuz yaşındayım, ama hayatım şimdiden anılarla dolu. Kruger'daki safarımız var. Gus'ın doğumu. Gaia'nın doğumu. Karnımın birçok fotoğrafı. Ve tabii ki, Gabe'in evlenme teklifinden saniyeler sonra Cape Sounion'da pembe gün batımında çekilmiş en sevdiğim selfie'miz. Arkamızda Athena Sounias Tapınağı'nın muhteşem kalıntıları ve gül rengi Ege Denizi duruyor.

Bana evlenme teklif ettiğinde, onun ihtişamını onurlandıran antik bir tapınağın önünde, tanıştığı en inanılmaz tanrıçaya saygılarını sunmak istediğini söyledi.

Tek bir gerçek Tanrı'ya inanan bir erkek için oldukça romantik.

Duvarlara sonsuz bir yıldız yağmuru saçan dönen bir gece lambasının aydınlattığı çocuk odasına sessizce giriyorum. Dadımız Agnes, oturduğu sallanan sandalyeden bana ve elbiseme onaylayıcı bir şekilde başparmağını kaldırıyor ve ben de odanın diğer ucuna doğru ilerleyip kızımın beşiğine bakarken ona gülümsüyorum.

Oğlumuzun adını Aziz Augustine'den esinlenerek Gus, kızımızın adını ise toprak tanrıçasından esinlenerek Gaia koyduk. (Buna uzlaşma denir.) Onunla ilgili altı aylık verilerimiz, bu kızda tanrıça enerjisinin güçlü olduğunu kesin olarak doğruladı. Ama şu anda bunu anlayamazsınız. Beyaz işlemeli uyku tulumunda sırtüstü yatıyor, ağzı büzülmüş, kolları kaktüs gibi havada ve kirpikleri pembe yanaklarına karşı tüy gibi kavisler çiziyor.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Agnes'e bir öpücük gönderip veda ettikten sonra geniş merdivenlerden aşağı inip, erkek çocuklarımın oturma odasında birbirlerine sokulmuş halde kazıcılarla ilgili bir program izlediklerini görüyorum. Kocam smokininde tehlikeli derecede seksi görünüyor, iki buçuk yaşındaki oğlumuz ise en sevdiği fırçalanmış pamuklu itfaiyeci pijamalarını giymiş. Koyu renkli saçları kabarık, başparmağı ağzında, işaret parmağıyla yanağını okşuyor: yorgun olduğunun açık bir göstergesi. Agnes bu gece onu yatırmakta hiç sorun yaşamayacak.

Odaya girdiğimde ikisi de başlarını kaldırıyor. Kocamın kaşları havaya kalkıyor. "Vay canına... Anne bu gece tam bir tanrıça gibi görünüyor, değil mi Gus?"

O çok çekici. Ve beni akşam yemeğinde yemek istermiş gibi görünüyor. Ona gülümserim ve ellerimi kalçalarımın üzerine koyarım. Bu elbiseyi bir kez daha giyme şansını bulduğum için çok heyecanlıyım. Hala

biraz fazla kilolu olmam umurumda bile değil. Çekiciliğimi odadaki en zayıf kadın olarak kazanmadım ve şimdi de kazanmaya niyetim yok. "Teşekkürler, hayatım."

"Çok seksi," diyor Gabe, Gus'ın başının üzerinden sessizce, ve gülümsemem baştan çıkarıcı bir hal alıyor.

"Çok güzelsin anne," Gus başparmağını ağzından çıkararak cıvıladı. Kalbim yine eridi.

"*Merci, mon coeur.*" Eğilip küçük yüzünü ellerimle kavrarım ve birbirimize bakarız.

"*T'as fait pipi? T'as bien brossé tes quenottes?*" *Çişini yaptın mı? Dişlerini iyice fırçaladın mı?*

"Evet, anne."

"*C'est bien mon petit loup.*" *Aferin benim küçük kurtçuk.*

Gus'ın yanında ne zaman fırsat bulsam Fransızca ve Almanca konuşuyorum. İtalyanca'yı birkaç yıl daha bekleyelim. Gabe beni kaplan anne olmakla suçluyor, ama bu onun öğrenmesi için en uygun yaş. O bir sünger gibi.

Gabe, Gus'ın sıcak vücudunun arkasından kolunu çıkarır ve başının tepesine bir öpücük kondurur. "İyi geceler, küçük adam. Seni seviyorum, ama çıkmamız gerek. Annen bir ödül alacak."

The Dorchester'ın balo salonu her zamankinden daha da görkemli. Kew Botanik Bahçeleri, bu akşam için muhteşem saksı ağaçları ve bitkilerinden oluşan muazzam bir koleksiyonu ödünç vererek seranın havasını yaratmaya yardımcı oldu.

Bunu ben bilirim. Bu etkinliğin organizasyon komitesindeyim, günahlarım için günahlarım yüzünden.

Audacity Vakfı, her zamanki gibi salonun ön tarafındaki iki masayı aldı , bu da benim için çok uygun, çünkü bu yıl da yine ana konuşmacıyım. Giles Harrington'ın yokluğu dikkat çekiyor. Onu düşünmek bile beni ürpertiyor, ama onun kirli parası çok iyi işliyor. Bu parayı, iş okulunda tasarladığım, kadın girişimcileri kadın melek yatırımcılarla buluşturan platformu kurmak için harcadım.

Onun kadın düşmanlığı sayesinde bir kadın ordusunun başarılı olmasını izlemek gerçek bir zevkti.

Masamızın yanında her zamanki gibi Wolff Vakfı temsilcileri oturuyor. Son birkaç yıldır modelimizi utanmadan kopyalayan Anton ve Max, İngiliz Yılın Hayırseveri ödülünün ikincileri.

Bazen kötü kızlar birinci olur.

Maeve, masaya oturur oturmaz "Torunlarımı göster" diye talep ediyor. İçimden iç çekiyormuş gibi yapıyorum, ama aslında çocuklarımı göstermeyi çok seviyorum. Eğer onlar dünyadaki en başarılı, en gelişmiş çocuklar olmasalardı, muhtemelen bu kadar önemsemezdim, ama onlar öyle. Telefonumu ona uzatıp, tam itfaiyeci kostümü giymiş Gus'ın *Frère Jacques şarkısını* söylediği videoyu gösteriyorum. Hem telaffuzu hem de ses tonu mükemmel.

Beni, onlara Tanrı korkusu salan keyfi bir etiketle değil, başarılarımla yargılamaya karar verdiklerinden beri, Maeve, Ronan ve ben çok iyi anlaşıyoruz. İnsanların bu kadar kolay korku tepkisi vermesi bana çok ilginç geliyor. Bir şey veya biri garip, tanıdık gelmediğinde veya herhangi bir şekilde güvensiz hissettirdiğinde çok çabuk savunmaya geçiyoruz. Ama insanları tanımak için zaman ayırdığımızda, bunu itiraf etmek beni rahatsız etse de, çoğumuz görüldüğümüz kadar kötü değiliz.

"O elbiseyi giymene bayıldım," diyor Mairead masanın diğer ucundan. "Haklı olduğunu kanıtlamayı gerçekten çok iyi beceriyorsun."

"Kesinlikle haklısın, canım." Maeve bardağını bana doğru kaldırıyor ve ben de biraz gözlerim doluyor, ta ki duygusallığa kapılıp ağlamaktan çok daha önemli işleri olan sert bir iş kadını olduğumu hatırlayana kadar.

Mairead ve ben sıkı dost olduk. Birkaç yıl önce Brendan ile, şirketinin yeni bir alışveriş merkezi için ayırdığı bir arazi konusunda büyük bir kavga etmişti. Mairead'in kazandığını öğrenmek kimseyi şaşırtmayacaktır ve sonuç, ahırları, kentsel alan için makul büyüklükte bir padok ve kapalı bir arena bulunan güzel bir binicilik merkezi oldu. Merkezde sunulan at terapisi, onun tanıdığı bazı uzmanlar tarafından yürütülüyor ve bizim tarafımızdan finanse ediliyor.

Audacity Vakfı tam bir aile meselesi.

İlk konuşmalar uzadıkça, kocam kendi eğlencesini yaratmaktan mutluluk duyar. Kolunu tembelce sandalyemin arkasına atarak, kulağıma sürekli aşk ve müstehcen sözler fısıldamaya başlar.

"Eve geldiğinde sana yapacağım şeyler." Parmak uçları omzuma çok hafifçe dokunuyor. "Sen bir hayalsin ve başardıklarınla hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Bana iyi bir insan olduğumu söylersen, seni çatalla bıçaklarım," diyorum, gözlerimi önüme dikip fısıldayarak. Bu ödül beni bir iyiliksever olarak gösterirse, çok kızacağım. Neyse ki, vakfın halkla ilişkiler ajansı önümüzdeki ay boyunca gazeteler, ekonomi basını ve parlak dergilerle yeterince röportaj ayarlamış, böylece gerçeği açıklayabileceğim.

"O kadar da aptal değilim. Ama seni tanıdığımdan beri yetkinliğin beni tahrik ediyor ve buradan çıkar çıkmaz yeteneklerinin beni ne kadar tahrik ettiğini sana göstereceğim."

"Seraph fotoğrafında hoşuna giden benim yetkinliğimdi, değil mi?"

Çeneme doğru inliyor. Hâlâ o fotoğrafa karşı büyük bir ilgisi var. Yatak odamızda rastgele bir bar taburesi olmasının bir nedeni var. "*Her şeyde yetkin.*"

Başımı çevirip yüzünü avuçlarım. "Fazla hayranlık duymaya kalkma," diye kulağına fısıldarım. "Bu gece bana bir fahişe gibi davranmanı ve eve varır varmaz beni dizlerimin üzerine çöktürmeni istiyorum."

Bir zamanlar geçmişim yüzünden kendimi tipik bir karakter gibi hissediyordum. Sınırlı. Göz kamaştırıcı göksel ihtişamlarıyla yıldızların benim ulaşabileceğim bir şey olmadığını hissediyordum.

Şimdi bu noktaya geldiğimde, geçmişimi kucaklamaktan daha fazla zevk aldığım bir şey yok. Beni bu adama götüren benzersiz, sapkın, çılgın geçmişim.

Adım okunduğunda, Gabe'i çok fazla tahrik etmemiş olmayı umuyorum. Bu ödül benim kadar onun da ödülü olduğu için, sahneye benimle birlikte çıkması için ısrar ettim ve kimse ereksiyon olmuş bir hayırseverden hoşlanmaz.

Masaların arasından geçip gürültülü alkışlar arasında ilerlerken, elimi sıkıca tutuyor. Yan masada Anton ayağa kalkıp Gabe'in elini sıkıyor ve sonra yanağıma bir öpücük konduruyor.

"İşte benim kızım," diyor göz kırparak.

Max, Dex ve eşi Darcy de alkışlıyorlar. Bu kadar resmi ve

kesinlikle harika olan altın rengi bir elbise giymiş olan Darcy, parmaklarını ağzına sokup bana ılık alıyor.

"Teşekkürler, bebeğim," diye gülümserim.

Gen, kız kardeşine onaylamayan bir bakış attıktan sonra bana bir öpücük gönderdi. Alchemy kadınları en iyisidir.

Kısa ve etkileyici bir konuşma hazırladım. Bu konuşma, İngiliz hayırseverlerinin büyük ve iyi insanlarına, başarılı bir kar amacı gütmeyen kuruluşun yönetilmesinin, otomatik olarak iyilik yapma arzusundan kaynaklanmadığını hatırlatacak. Başarı, onu bir iş gibi yönetmekten gelir. KPI'lara sıkı sıkıya bağlı kalmaktan gelir. Herhangi bir hedge fonu kadar agresif bir şekilde verimliliğe takıntılı olmaktan ve kendine saygısı olan herhangi bir laboratuvar kadar cesur deneyler yapmaktan gelir. Ve dünya çapında sizden çok daha akıllı, çok daha bilgili insanların inanılmaz uzmanlığından yararlanmak söz konusu olduğunda mümkün olduğunca utanmaz olmaktan gelir.

Onlara, en önemlisi, benim gibi her ticari köpekbalığının, yanlarında vizyon sahibi, dürüst ve sarsılmaz bir inanca sahip birinin olmasından fayda sağlayacağını hatırlatacağım.

Gabriel Sullivan gibi biri.

Sahneye çıkarken, kocamın elleri hafifçe kalçalarımda duruyor. "Kalk tatlım. Onlara neyin var neyin yok göster."

SON

Kaçırmak istemeyeceğiniz, birçok Alchemy Easter Eggs içeren bonus bir epilogum var... oh, ve Athena hamile:

https://geni.us/audacity_bonus

Alchemy ile henüz tanışmadıysanız, [Unfurl](#) ile başlayın veya [Unveil'de](#) Gen ve Anton'un hikayesine doğrudan dalın.

Sırada Brendan ve Marlowe var! Duplicity'yi ön sipariş verin:

https://geni.us/duplicity_seraph

Elodie'den bir not

Merhaba, okuduğunuz için teşekkürler!

Son on sekiz aydır kafamı meşgul eden şeyleri oldukça ayrıntılı bir şekilde anlattım...

Athena, *Unveil*'de önemli bir karakter olmamalıydı. Anton Wolff, *Unveil*'in 2. bölümünde en yakın arkadaşı ve EA'sı ile kesinlikle üçlü bir ilişki yaşamamalıydı. Ama... öyle oldu ve Athena doğdu.

Unveil'i yayınladıktan sonra onu çok düşündüm. Fazlasıyla düşündüm. Seraph'ı ve bunun ne kadar baş döndürücü bir tabu kavram olduğunu düşündüm.

Sonra diğer insanlar da onu sormaya başladı. Seraph'ı. Onun hakkında bir kitap yazılıp yazılmayacağını merak ediyorlardı. Ve onun ilgisini çekenin sadece ben olmadığımı fark ettim.

Athena'nın Anton'un düşündüğünden çok daha az itaatkar olduğu başından beri benim için açıktı. Açıkçası, onu tam istediği yerde tuttuğunu düşünüyorum.

Gabe ise... Gabe'in çok daha alfa bir pislik olması gerekiyordu, ya da en azından çok daha işlevsiz olması gerekiyordu, ama o sayfaya öyle bir dürüstlük ve nezaketle girdi ki, ben bu konuda hiçbir şey yapamadım. Ve manipülasyon ustası ve buz kraliçesi Athena'nın rahip gibi tatlı bir adama aşık olmasını izlemek çok daha eğlenceli oldu (böyle bir şey var mı? Olmalı). İsa ve Mecdelli Meryem gibi, birbirlerini gerçek, tam ve mükemmel bir şekilde gördüklerini düşünmek hoşuma gidiyor.

Bu kitap aynı zamanda, *Unfurl* and *Unstitch*'te biraz eleştirilen Katolik Kilisesi'ni, gerçek bir inanca ve bolca şefkate sahip bir adam aracılığıyla biraz daha olumlu bir ışıktan gösterme yolumdu.

Son bir not: Utanç için kaşınıtlı kazak benzetmesi, kursları hayatımı değiştiren sinir sistemi uzmanı ve somatik koç Sarah Baldwin'den ödünç alındı. Başkalarının bize utanç duygusunu dayatmaya çalıştığında, bu duyguyu içselleştirebileceğimizi veya reddedebileceğimizi anlatmak için çok güzel bir benzetme olduğunu düşündüm.

Başkaları bize utanç duygusunu dayatmaya çalıştığında, bu duyguyu içselleştirebilir veya reddedebiliriz.

Şimdi sıra Bren ve Marlowe'da! Oh, ve Sophia üçüncü kitabı alıyor - ilk kez burada duyuyorsunuz...

Elodie x

Teşekkürler

Bu topluluğu seviyorum!

ARC okuyucularıma teşekkür ederim, onlar benim yeni kitaplarımın büyük, korkutucu ve kötü Goodreads eleştirmenlerinin dünyasına çıkmadan önce konaklayabilecekleri en güzel yer ve en sevimli destekçiler. ARC'lerime her zaman gösterdiğiniz coşkulu karşılamalar ve keskin gözlerinizle bulduğunuz yazım hataları için teşekkür ederim.

Bu kitap için beta okuyucum ve düzeltmenim Jennifer Brooks Brown'a özel teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitabın yüksek oranda serileştirilmiş bir versiyonunu okudu, her zaman nazıkçe her şeyi bırakıp en son müstehcen bölümü okudu ve beni her zaman cesaretlendirdi. Ayrıca, özellikle Giles Harrington'ın yerleşim yeri gibi, yarım kalan konuları bağlamak için bazı lezzetli önerilerde bulundu!

Her zaman yanımda olan (yazma sürecine daldığımda bile) FB okuyucu grubum, namı diğer Nerds'e de çok teşekkür ederim.

IG ve TT'de beni destekleyen tüm influencer'lara ve okuyuculara da teşekkür ederim, özellikle de en cömert destekçim olan başka bir babadan olan kız kardeşim Tierney Page'e.

Son olarak, pazarlama ve reklamcılık gibi fırtınalı denizlerde bu kadar soğukkanlılıkla yol alan peri vaftiz babam Bobby Kim'e teşekkür ederim. Eğer bir gün uykuya öncelik vermeye karar verirse, başım belaya girer.

Elodie x

Elodie Hart'ın diğerk eserleri

Tüm kitaplarım bağımsız olarak okunabilir.

ALCHEMY

[Açığa](#)

[Çıkarmak](#)

[Dalgalandır](#)

[mak Açığa](#)

[Çıkarmak](#)

[Bağlamayı](#)

[Çözmek](#)

[Dikişi](#)

[Çözmek](#)

[Bağlamayı](#)

[Çözmek](#)

[Her zaman Simya](#)

SERAPH

[Cesaret](#)

Gerçek adımla, Sara Madderson:

LONDRA'DA AŞK

[Ebeveynler ve Öğretmenler](#)

[Adil Bir İlişki](#)

Çok [Londralı Bir Noel](#) (sesli kitap mevcuttur)

[Düşen Yıldızlar](#)

[Kalbinde Daha](#)

[Vahşi](#)

ELGIN

[İsteksiz Milyarder](#) (sesli kitap mevcuttur)

SORREL ÇİFTLİĞİ

[Düşünce Yemi](#)

[Yeryüzündeki Cennet](#)

[Beni Terlet](#) (ilgili materyal)

Noel için Bir Dadi

BAĞIMSIZ

Gerisi Tarih_ (sesli kitap mevcuttur)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

